

CapriceCrain

Anh chàng Ngủ ngo
và
Cô nàng Kac Rôl

Diễn Giả: Đại Mèo

Sản phẩm: Dân Số

Anh chàng ngu ngơ và Cô nàng rắc rối

CapriceCrain

Anh chàng Ngủ ngon
và
Cô nàng Rắc Rối

Anh chàng ngu ngơ và Cô nàng rắc rối

Tác giả: Caprice Crain

Người dịch: Đại Mộc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 444

Ngày xuất bản: 06/05/2014

Giá bìa: 99.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: sundae fruit

Type

tuyetnguyen12: 1-19

Tm4ever: 20-32

undead_nd: 33-43

hoahanhanh: 44-hết

Beta: sagelc91

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook:: [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

DTV

Giới thiệu

Heaven không giống nhiều cô gái khác. Cô sống trong thế giới quan của riêng mình, với những suy tư ngộ nghĩnh, lạ lùng đến kinh ngạc. Bị ám ảnh bởi Kurt Cobain, chàng nhạc sĩ tài năng đã tự sát ở tuổi 27, Heaven quyết định rằng mình cần phải kết hôn trước khi tròn 27 tuổi để thoát khỏi số phận ảm đạm tương tự.

Vận xui của cô nàng có vẻ đã bắt đầu: cô bị mất công việc PR ở một công ty nổi tiếng. Công việc phục vụ bàn tại một khách sạn khiến cô choáng váng với nhiều thực tế phũ phàng - tới mức đã có cái nhìn hoàn toàn khác với những người phục vụ mỗi khi đi ăn. Và ngay cả một công việc tạm bợ như thế cũng không kéo dài được lâu. Cô tiếp tục bị đuổi việc.

Cô cần phải kết hôn! Thế nhưng, tìm đâu ra một anh chàng phù hợp đây?

Brady là một anh chàng bế tắc vì bị bạn gái rũ bỏ và cướp luôn cả căn hộ đang sống. Chuyển đến nơi ở mới, anh chàng bắt tay vào theo đuổi ước muốn tha thiết từ bé: Được trở nên giàu có, nổi tiếng nhờ phát minh ra những sản phẩm thú vị. Không chỉ có thế, Brady phát hiện ra một nhóm nhạc trẻ đầy tiềm năng. Anh muốn ký hợp đồng với chúng, nhưng mọi thứ đâu có dễ dàng đến thế. Gã kinh địch từ một công ty sản xuất giàu có cũng muốn ký hợp đồng với bọn trẻ này!

Liệu món Sữa Quế kỳ quặc có giúp Brady tiếp cận được vị CEO của Starbucks? Liệu anh chàng có giành được quyền ký hợp đồng với ba đứa trẻ chơi nhạc vô cùng triển vọng kia? Liệu

chuỗi ngày rắc rối của anh chàng có chịu kết thúc?

Cũng có thể lắm chứ, khi căn hộ mới mà Brady dọn tới, hoá ra, lại ở đối diện căn hộ của Heaven...

Ấm ảnh trong đầu hình ảnh của thần tượng Kurt Cobain, chàng nhạc sĩ tài năng đã tự sát ở tuổi 27, Heaven luôn nghĩ rằng cô phải tránh cái kết tương tự bằng việc kết hôn trước tuổi 27. Bởi vậy, điều cần nhất bây giờ, khi độ tuổi 27

đang cận kề là cô phải kiếm ra một anh chàng phù hợp để kết hôn. Nhưng chàng trai đó còn ẩn dật đâu đó mà chưa xuất hiện.

Người yêu chưa thấy đâu mà vận xui đã bắt đầu: cô bị mất công việc PR ở một công ty nổi tiếng. Đến cả công việc bình thường của một người bồi bàn cũng chẳng ở bên cô lâu. Cô tiếp tục bị đuổi việc.

Là một người yêu thích việc sáng tạo ra những thứ mới mẻ, Brady luôn hi vọng tiếp cận được vị CEO của Starbucks để giới thiệu món Sữa Quế kỳ quặc của mình. Anh cũng đang muốn ký hợp đồng với một ban nhạc trẻ tuổi rất tiềm năng mà anh mới phát hiện ra. Nhưng mọi việc đâu có dễ dàng bởi gã kinh địch từ công ty đối thủ cũng đang nhắm tới ban nhạc này với một hợp đồng béo bở hơn.

Mọi chuyện bắt đầu khi anh chuyển sang
căn hộ mới, đối diện là căn hộ của cô nàng
Heaven rắc rối...

Heaven Albright – luôn bị ám ảnh trước cái
chết của những nghệ sĩ ở tuổi hai mươi bảy, vì
thế cô cho rằng mình cần phải kết hôn trước độ
tuổi này để tránh rơi vào hoàn cảnh tương tự.
Tuy tư duy có đôi chút kỳ quặc, và hay gây rắc
rối, nhưng Heaven lại là cô gái vô vùng tốt bụng
và có tài ứng biến.

Brady Gilbert – luôn ôm mộng giàu sang và nổi tiếng bằng những phát minh mang tầm đột phá, song thực tế lại phải gánh vác một công ty thu âm sắp phá sản và chịu đựng một cô bạn gái quý quái, lắm chiêu. Sau khi bị cô nàng “ đá” ra khỏi căn hộ của chính mình thì anh trở thành người hàng xóm sát vách với Heaven.

Và rồi những lá thư gửi nhầm địa chỉ, chú chó Strummer, ban nhạc Superhero, cùng hành loạt tình thế dở khóc dở cười đã mang hai con người này xích lại gần nhau hơn. Tuy nhiên sự xuất hiện của Darren Rosenthal – bạn trai cũ xưa Heaven đồng thời là kẻ thù không độ trời chung với Brady – đã làm đảo lộn tất cả.

Hãy cùng bước vào thế giới của cặp đôi đầy thú vị này để trải nghiệm những câu chuyện hài hước, và cảm nhận cuộc sống bằng con mắt lạc quan, yêu đời hơn bạn nhé!

Tác giả

Caprice Crain sinh ngày 1 tháng 11 năm 1970 tại California. Bà là tiểu thuyết gia đồng thời cũng là nhà viết kịch và sản xuất phim nổi tiếng nước Mỹ. Các tác phẩm của bà là khúc ca về cuộc sống muôn hình vạn trạng, đầy thách thức nhưng cũng không kém phần lãng mạn. Ấn chứa đằng sau ý văn hài hước là lời nhắc nhở chúng ta về con đường chinh phục tình

yêu và thành công, để có thể sống một cuộc đời thật sự ý nghĩa.

Cuốn tiểu thuyết đầu tay, *Anh chàng ngu ngơ và cô nàng rắc rối* xuất bản năm 2006, đã giúp bà trở nên quen thuộc với mọi độc giả khi hai năm liền lọt vào top những cuốn tiểu thuyết ăn khách do tạp chí Romatic Times bình chọn.

“Đầu óc Heaven, giống như một cái hầm bí mật mà một ngày nào đó, khoa học sẽ phát hiện ra hoặc cũng có thể không bao giờ tìm thấy. Tôi nghĩ thế càng hay. Giống như khi tôi rất thích một ban nhạc, nhưng chẳng ai biết đến họ. Tôi muốn những người tôi thích được nghe họ, nhưng khi cả thế giới đều nhào vào cuộc chơi, thì tôi rất bực. Vì tôi tìm thấy ban nhạc trước tiên mà. Tất nhiên trừ khi đó là một trong các ban nhạc của tôi, khi đó cả thế giới cứ thoải mái mà nhảy vào. Ngoại trừ Heaven... tôi mong là

không có một ai khác nhảy vào chộp cô nàng”.

LỜI GIỚI THIỆU

Caprice Crain sinh ngày 1 tháng 11 năm 1970 tại California. Bà là con gái của nữ diễn viên điện ảnh Tina Louise và người dẫn chương trình nổi tiếng Les Crane. Bà từng là đạo diễn cho chương trình MTV Networks khi mới bắt đầu sự nghiệp. Tại đây, bà đã viết hàng loạt kịch bản cho những bộ phim hài hước và đầy kịch tính. Bà cũng thường xuyên viết báo và có niềm say mê với các ngôi sao nhạc rock. Sau đó, bà trở thành giám sát âm nhạc cho phim truyền hình. Trong những

năm qua, công việc này đã mang về cho bà rất nhiều giải thưởng và thành công.

Crane cũng giành nhiều thời gian cho việc viết tiểu thuyết. Các tác phẩm của bà chính là món súp hòa quyện những điều vui nhộn, tuy duy hài hước với những bình luận văn hóa sắc bén. Ngoài ra còn có hương vị của sự lãng mạn và ngọt ngào.

Anh chàng ngu ngơ và cô nàng rắc rối là cuốn tiểu thuyết đầu tay của Caprice Crane. Đây là cuốn sách hội tụ đầy đủ những điểm nổi bật và khác lạ trong lối hành văn đầy ấn tượng của bà. Năm 2006, tác phẩm này đã đoạt giải

Best Chick Lit Book, giải thưởng của dòng sách dành riêng cho phái nữ xuất sắc nhất, do độc giả tạp chí Romantic Times bình chọn.

Crane còn là tác giả của các cuốn tiểu thuyết nổi tiếng khác tại Mỹ như *Forget About It* (2007), *Family Affair* (2009) và *Confessions of a Hater* (2013)

HEAVEN

Tôi tên là Heaven Albright. Gã chồng cùng chung sống hai năm đã phản bội tôi. Tôi chỉ mới *hai mươi năm tuổi*. Bạn có

thể nói rằng kết hôn khi hai mươi ba tuổi là quá sớm nhưng tôi sẽ phản biện rằng nhiều người còn kết hôn từ khi còn học đại học, thậm chí khi còn học phổ thông kia. Vậy nên, so với những trường hợp đó, như tôi *không phải* là quá sớm. Mà thôi, dù sớm hay không... thì gã khốn nạn đó đã cho tôi mọc sừng. Sau khi tôi dâng hiến cho gã những năm tháng đẹp nhất của đời mình.

Gã phản bội tôi để ngoại tình với một đồng nghiệp. Đó là con bé làm cùng văn phòng mà ban đầu, gã thậm chí chẳng hề nghĩ đó là cô nàng đáng yêu, nhưng sau vài tháng liên tục làm việc cùng nhau, đắm chìm trong những câu chuyện vui

cười thân mật và cùng ái ngại với những món ăn tự phục vụ tồi tệ, thì kết quả là những cuộc làm tình điên loạn. Chỉ *nghe* tới đã muốn phát bệnh.

Gã lúc nào cũng rất vui vẻ khi đi làm về muộn, và bạn hẳn nghĩ rằng tôi lẽ ra phải nhận ra manh mối đó, bởi chẳng có ai lại vui vẻ khi phải ở lại làm việc muộn cả. Ấy thế nhưng tôi lại nghĩ rằng gã đơn giản là rất yêu thích công việc. Hoặc có thể thực sự gã *cũng* bức bối, nhưng khi bước vào nhà và trông thấy tôi, người vợ mà gã đã yêu thương, trân quý suốt hai năm, thì mọi phiền muộn đều tan biến. Xì!

Nhưng *không*. Gã về nhà với khuôn mặt hớn hở là vì vừa mới được chơi bời thỏa thuê với một con bé đang điếm. Con bé hẳn là mặc chiếc áo len dài tay có khoác ngoài và cười sặc sụa khi nghe những mẩu chuyện cười thân mật đầy ngu ngốc. Tôi ghét áo tay dài tay có áo khoác ngoài, ghét thứ chất liệu tổng hợp, cách phối màu lẫn sự thù mị giả tạo của thứ trang phục đó. Ai cũng biết kiểu áo này là một trong những món đồ dễ cười nhất.

Tên con bé hình như là Megan hay Jessie gì đó, chắc là trẻ hơn tôi vài tuổi. Con bé giống tôi hai năm trước, chỉ khác ở chỗ mặc *áo len dài tay có khoác ngoài*. Gã chồng của tôi đã đi tìm hình

bóng cũ ngay cả khi tôi chưa kịp biến thành bà cô uể oải, lãnh cảm. Thật đáng kinh tởm! Tôi còn chưa *già* mà!

Hôn nhân là thứ tệ hại. Điều người ta nói với bạn – rằng bạn sẽ chẳng còn quan hệ tình dục sau khi cưới nữa - là đúng đấy. Bạn sẽ không có được điều đó nữa. Nhưng không phải bạn nói “tôi – đồng – ý” là tình dục lập tức biến mất. Cũng mất một ít thời gian. Dĩ nhiên sẽ có tuần trăng mật và vài tháng đầu khi cả hai sẽ vào vai cô-nội-trợ-khát-tình cùng chàng-traí-tháo-vát, hay nàng-nô-lệ cùng chàng-vũ-phu-dịu-dàng-đến-ngạc-nhiên, hay gấu Winne Pooh và Hũ mật thần kỳ. Nhưng sau một thời gian, bạn sẽ không

còn bận tâm đến việc phải tẩy lông chân, chồng bạn cũng không còn để ý đến việc đó, và vào ban đêm, ngủ đầy giấc trở thành lựa chọn thực tế hơn.

BRADY

Tôi là Brady Gilbert, và tôi ghét ngồi cạnh cửa sổ.

Máy bay nói chung là thứ rất khó chịu. Và một khi tôi đã nói rất rõ ràng rằng tôi muốn ngồi cạnh *lối đi*, thì tên thư ký sẽ phải nghe một trận sỉ nhục tới chỗ ngồi cạnh cửa sổ từ tôi. Đó là nếu như tôi có thư ký.

Tôi sẽ chỉ ngồi đây và ước không có ai chiếm ghế ở cạnh lối đi. Như vậy tôi sẽ không chỉ có được chỗ ngồi lý tưởng, mà còn có thể ngủ ở tư thế gần-như-thoải-mái với hệ quả không thể tránh là một cánh tay tê rần, hai chân cứng đờ và nước dãi đọng khô nơi khóe miệng. Ngay trước mặt những người hoàn toàn xa lạ. Quả là rất ấn tượng!

Bạn đừng hiểu nhầm... tất nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ rất thú vị. Nhưng đổi lại là gì nào? Tôi phải xin phép mỗi lần cần đi vệ sinh? Chẳng khác nào cần giấy thông hành để đi lại trong trường học – còn tệ hơn thế. Tôi phải xin phép một người hoàn toàn xa lạ. Với giấy thông

hành, tôi chẳng làm phiền đến ai.

Còn để đến phòng vệ sinh trên máy bay, tôi phải nói những câu xã giao vớ vẩn, và buộc lòng phải nhún vai xin lỗi với một thằng cha đang phủ phục trên tay vịn ghế. Sau đó hắn sẽ nhồm lên vừa đủ cho tôi len qua. Hắn sẽ thở dài khi ngồi dậy, chẳng bận tâm đến việc giúp tôi cảm thấy bớt tội lỗi, ngược lại sẽ tỏ thái độ kiêu: “Ôi, những chiếc xương già nua của tôi...” Thật rác rưởi – trừ phi hắn đã trên tám chục tuổi. Và tất nhiên là không phải, hắn chỉ đơn giản là cảm thấy bức bối thôi.

Rồi để góp phần vào việc xúc phạm

thanh danh của chính mình trong lúc len ra khỏi cái hộp diêm “chưa bao giờ rộng rãi hơn” ấy, tôi sẽ vịn lên lần vải xác xơ của chiếc ghế phía trước, lãnh thêm cái liếc mắt từ người đang ngồi đó. Giờ thì kẻ thù ở khắp xung quanh. Cả các cô tiếp viên cũng ghét tôi. *Tôi và cái bàn quang chết tiệt của tôi.*

Rồi khi quay lại, tôi sẽ phải lặp lại “vũ điệu” đó thêm lần nữa. Nếu đó là hàng ghế ba người và tôi ngồi ở giữa thì còn tệ hại hơn. Chưa kể đến vấn đề xã giao khi đi ngang qua người bên cạnh – đưa của quý hay quay mông về phía họ đây?

Tôi ghét ngồi cạnh cửa sổ. Thế nên tôi chờ đợi và cầu nguyện. Mọi người vẫn đang lên máy bay, nhưng cho tới giờ, mọi thứ vẫn ổn. Tôi trông thấy một cô nàng cực kỳ nóng bỏng – ngoài tầm với của tôi, nhưng trong tầm tưởng tượng vốn cực kỳ phong phú của tôi. Sẽ là một chuyến bay dài. Dù bạn đi bất cứ đâu – trong nước hay quốc tế - cũng luôn gặp một cô nàng nóng bỏng. Họ chẳng bao giờ ngồi cạnh bạn cả. Cũng chẳng ngồi cạnh *tôi*.

Ây dà, chuyến bay này cũng không có gì khác biệt. Cô nàng lộng lẫy của chuyến bay bước vào. Tôi dùng hết mười phần công lực để lôi mông cô nàng đến

chiếc ghế cạnh mình. *Không hiệu quả.* Nhưng cô nàng đã cười với tôi – ít nhất thì tôi cảm thấy vậy. Cũng có thể cô nàng cười với người tiếp viên hàng không vừa đưa thêm cho mình một chiếc chăn. Chắc vậy.

HEAVEN

Nếu bạn thấy tôi có vẻ ổn trước việc bị chồng phản bội, thì đó là do tôi đã rất cố gắng. Không phải theo cách bạn nghĩ đâu. Thực ra, tôi *không* kết hôn. Chẳng có ai phản bội tôi cả. Tôi chỉ mới *đính hôn*. Đám cưới sẽ diễn ra sau mười tám tháng nữa. Tôi hay làm những bài tập tâm lý nho nhỏ này để chuẩn bị cho chính

mình trước bất cứ điều gì có thể xảy ra trong đời.

Không may là, bạn xen ngay vào lúc tôi đang ở ngay chính giữa một cuộc luyện tập, vậy nên chúng ta phần nào đã có một khởi đầu tồi tệ. Tôi vẫn là tôi, và mọi thứ tôi kể với bạn cho đến trước khi chuyển sang vụ chồng-phản-bội đều là thật. Chỉ phần sau là không. Hình như đó là đoạn bạn xuất hiện, vậy nên nói đúng ra bạn chẳng biết gì về tôi cả. Nhưng bạn phải thừa nhận việc tôi giải quyết mọi sự khá ổn.

Tôi nghĩ mình rất nhập tâm vào bài tập. Nếu chưa bao giờ tập luyện và đặt

mình vào tình huống bị chồng phản bội, tôi sẽ không biết phải đối mặt với sự việc đó thế nào. Nhưng may mắn thay, hiện giờ tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

Vậy hãy bắt đầu lại nào. Tôi vẫn là Heaven Albright, vẫn hai mươi năm tuổi. Tôi cao một mét sáu mươi tám, nặng khoảng năm mươi chín kilogram. Hoặc năm mươi bảy kilogram vào ngày đẹp trời. Và năm mươi chín kilogram vào ngày “đèn đỏ”. Năm mươi chín kilogram nếu tâm trạng tôi sa sút hoặc tự chiều mình hơi quá với các thứ như rượu, pizza hoặc bánh quy kem. Hầu hết thời gian là năm mươi chín kilogram. Tóc vàng sậm pha lẫn nâu nhạt và dài vừa

phải. Vàng kiểu thuốc nhuộm mua ngoài cửa hiệu. Hoang dã, ba màu, nhưng không phải theo kiểu punk rock^[1]. Cũng không giống mỳ ống. Ừm, đôi khi tôi có thể nặng tới sáu mươi một kilogram. Và chiều cao đo bằng thước là một mét sáu mươi năm.

[1] Thể loại nhạc rock phát triển từ năm 1974 tại Hoa Kỳ, Anh và Úc. Các ban nhạc punk tạo ra thể loại nhạc nhanh, sắc bén, thường là những ca khúc ngắn và thiết bị đơn giản.

Tôi luôn cho rằng mình có cặp má khá phúng phính, nhưng cuối cùng tôi cũng đã thấy lấp ló chút xương gò má. Không phải bằng cách hóp má lại khi soi gương đâu nhé. Tôi chưa bao giờ làm việc đó.

Bất cứ khi nào rửa tay trong một nhà vệ sinh công cộng, thì chín trong mười phụ nữ đứng cạnh tôi đều hóp má lại trong lúc soi gương. Bọn họ làm cái gì vậy chứ? Cố gắng để trông mảnh mai hơn? Như con cá ấy à? Hay Zoolander^[2]? Nếu họ không thể giữ được khuôn mặt đó khi ra khỏi nhà vệ sinh, thì bài tập có ý nghĩa gì? Nếu chỉ để cho vui, thì, được thôi, tôi hoàn toàn ủng hộ.

[2] Bộ phim hài về anh chàng siêu mẫu có tên Dereck Zoolander.

Khi nói rằng việc kết hôn tệ hại, tôi không có ý là *tệ hại*, thậm chí cũng

không thực sự biết nó có tệ hay không. Tôi đã nghe cả những điều hay ho lẫn tệ hại. Cảm xúc của tôi về việc kết hôn rất lẫn lộn. Nên nói là rất *loạn xạ*. Cha mẹ tôi chia tay nhau trước cả khi tôi hiểu chia tay nghĩa là gì. Vậy nên, tuy miệng vẫn nói như đúng rồi, nhưng tôi chẳng hề có kinh nghiệm gì với hôn nhân hay song thân kết hôn, chứ đừng nói gì tới *hạnh phúc vợ chồng*.

Ký ức đầu tiên của tôi về cơ thể nam – nữ vừa đủ để kìm chân tôi suốt nhiều năm trung học.

Khi tôi khoảng tám tuổi, Pete, cậu bé hàng xóm bên kia đường, từng quanh

quần bên ngoài nhà tôi nhiều giờ liền không chán. Đôi khi tôi cũng ra ngoài chơi. Đôi khi thì không. Cậu ta theo đuổi không mệt mỏi, và với tôi... *kiên trì* lại thường hiệu quả.

Ngày nọ, khi tôi đang hái hoa từ vườn nhà hàng xóm để làm bó hoa cho mẹ, Pete theo tôi suốt nửa giờ mà không nói lời nào. Tôi mặc kệ cậu ta.

Khi tôi bắt đầu về nhà, cậu ta cuối cùng cũng lên tiếng, hỏi lát nữa tôi có làm gì không. Tôi trả lời rằng mình sẽ ra ngoài ăn tối cùng cha. Cậu ta hỏi mình có thể đi cùng không. Tôi đồng ý.

Trên đường tới nhà hàng Santo Pietro's, chúng tôi ngồi ở băng ghế sau trong chiếc Camaro của cha. Bạn gái của cha, Sandra, ngồi ở ghế trước cùng mái tóc vàng rất dài, những lọn tóc có gắn lông vũ. Điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến lúc này là món bánh mỳ xoắn nướng bơ chúng tôi sẽ ăn tại nhà hàng.

Tôi không thường xuyên gặp cha. Nói món bánh mỳ bơ tôi còn quen thuộc với tôi hơn cha thì cũng không sai. Thế nên tôi ngồi mơ màng về món bánh mỳ, còn Pete thì cố gắng khiến tôi chú ý. Suốt chuyến đi, tôi cố gắng chạm lưỡi tới mũi.

“Tớ sẽ cho cậu xem của tớ nếu cậu

cho tớ xem của cậu”, cậu ta nói.

Tôi nhún vai, lè lưỡi với cậu ta.

“Cậu không muốn sao?”, cậu ta hỏi.

“Tớ vừa cho cậu xem đấy thôi!” Tôi nói, lại thè lưỡi lần nữa, lần này còn trợn mắt thật to.

“Không phải lưỡi”, cậu ta nói. Rồi cậu ta nhìn xuống, tay dần dần khóa quần.

“Không thích”, tôi đáp, tự hỏi còn bao lâu nữa thì đến Santo Pietro’s.

“Tớ cứ cho cậu xem của tớ vậy?”, cậu ta đề nghị.

“Được thôi”, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, xem cha lái xe qua những khúc ngoặt, ngã rẽ trong hẻm núi.

Không hề chần chừ, Pete mở khóa quần, lôi của quý ra, thậm chí còn chẳng thèm mở chiếc nút cài phía trên. Cứ thế mà lấy nó ra. Nhỏ xíu. Giống một ngón tay út đặt nhầm chỗ.

Nhưng quan trọng hơn nữa, lưỡi tôi chỉ còn chút xíu xiu nữa là đụng được tới mũi: Tôi cố thêm lần nữa, ráng đưa lưỡi lên, vươn lên, lên...

Rồi BÙM. Từ phía trước một tiếng sấm khiến chiếc xe rung chuyển. Là cha tôi đang gầm lên. Tôi không nhớ ông nói gì khi bắt gặp Pete thông qua kính chiếu hậu, cùng thứ của quý lồ lộ như thể con vịt Bắc Kinh treo trước cửa nhà hàng Trung Hoa. Tôi chỉ biết âm thanh của ông thực sự đã khiến tôi ngã nhào khỏi ghế. Tới tận hôm nay, chỉ cần *nhìn* thấy thứ ấy của đàn ông là tai tôi lại đau nhức.

Cha quay xe lại liền tức khắc, mang Pete về nhà, sau đó đưa tôi về. Không còn bánh mỳ bơ tỏi nữa. Tôi buồn chết đi được!

BRADY

Và hấn đến. Thằng cha chuẩn bị chiếm chiếc ghế cạnh tôi. Chỗ ngồi gần lối đi của tôi. Chẳng thể nào có tới *hai* cô nàng xinh đẹp trên chuyến bay này. Chẳng thể nào, với cái vận của tôi. Vận may, một từ rất tương đối, vì gần đây tôi chẳng có chút may mắn nào. Tôi với nó hết như bộ đôi may mắn Siegfried and Roy^[1]. Không phải theo kiểu show-diễn-đình-đám-suốt-mười-lăm-năm, mà giống như cái-thứ-lẽ-ra-nên-yêu-quý-tôi-lại-đang-lôi-cổ-tôi-khắp-nơi-như-con-búp-bê-rách-và-phá-hủy-mọi-nỗ-lực-cứu-vớt-tôi-từ-hậu-đài.

[1] Bộ đôi nhà ảo thuật người Mỹ gốc Đức đương đại.

Tôi nhìn vào gương và biết rằng mình không nằm trong nhóm một phần trăm đỉnh-của-đỉnh. Nhưng chắc chắn nằm trong số mười phần trăm. Hoặc có thể là hai mươi phần trăm. Nhất định *không* ngoài nhóm ba mươi phần trăm. Dẫu sao trông tôi cũng khá ổn. Tôi đủ thước tắc để không tự động bị loại khỏi các cuộc hẹn vì lý do chiều cao. Trong một số trường hợp, nó thậm chí lại là thứ duy nhất gây thu hút. Không phải vì tôi siêu cao đâu – may mắn rằng, tôi chỉ cao vừa đủ. Cũng giống như có một chiếc biển

hiệu treo phía trước những vòng xoáy tử thần trong công viên giải trí: Bạn phải cao cỡ *này* mới được leo lên người nàng.

Có một cô nàng từng nói với tôi rằng tôi có nụ cười dễ thương. Nhưng có một lần ngay sau khi ca khúc *Tattoo You* của Rolling Stones phát hành, tôi nghĩ nụ cười của mình sẽ thú vị hơn nếu có thêm một hạt kim cương gắn nơi răng cửa, giống như Mick Jagger.

Tôi mắc phải căn bệnh mà y học miêu tả là “rối loạn hẹn hò”, điển hình là một loạt các mối quan hệ trung-hạn-cho-đến-lâu-năm, phải chịu đựng buồn phiền gặm

nhấm, mòn cả thanh quản, và trái tim thỉnh thoảng lại rạn vỡ.

Đầu tiên Sarah, một trường hợp đặc biệt nặng nề. Nhưng chúng ta sẽ nhắc đến cô ấy sau. Vì cô ấy là tập *mới nhất* trong loạt phim đầy rắc rối về cuộc đời tôi.

Mẹ tôi nói rằng mọi thứ rồi sẽ trôi qua, nhưng cứ nhìn bà và cha tôi đi... Đôi khi tôi nghĩ mình gặp vấn đề với chuyện tình cảm là do *bẩm sinh*.

Ý tưởng của cha mẹ tôi về khoảng thời gian lý tưởng là tìm một nghìn cách để tận hưởng trọn vẹn những buổi tối trong các căn phòng khác nhau mà không

nói với nhau một lời nào, dù căn nhà tôi lớn lên chỉ có đúng năm phòng trên diện tích hơn bốn trăm mét vuông.

Cha tôi nói đó là do tôi chưa gặp đúng người, nhưng đôi khi tôi nghĩ có thể mình đã gặp nàng đến *năm* lần, song đến cuối cùng, lại nhìn chăm chăm bạn của nàng suốt buổi tối và rủ cô này đi chơi. Rồi cô ta sẽ chôm từ ví của tôi tám mươi đô để đi tẩy lông vùng kín – cái nơi mà tôi không đời nào được trông thấy được.

Nhưng đó không hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi có rất nhiều lựa chọn cũng ngu ngốc và phũ phàng không kém. Có Jill Perczyk – người chia tay với tôi vào

ngày đầu năm mới, ba tuần sau thì gọi cho tôi để hỏi giá chiếc đầu DVD tôi mua tặng hồi Giáng sinh. Lý do là cô nàng không thể quyết định được mức giá hợp lý để đăng bán nó trên Craigslist.

Rồi đến Courtney Goodkin – người đã mắng tôi thê thảm vì quan tâm đến con chó của tôi hơn nàng, sau đó để thể hiện bản chất thực sự bằng cách để một ổ bánh chocolate đen nặng đến gần bảy lạng trong túi xách tay cạnh giường chú chó của tôi vào một đêm nọ. Món quà được nó nhiệt tình hưởng thụ. Kết quả là tôi mất ba mươi giờ không ngủ cùng năm trăm đô cho bác sĩ thú y. Và Courtney trở thành một ký ức buồn vui lẫn lộn trong

lòng tôi.

Tiếp theo là Wendy Richter – tên và người *không* thể hợp nhau hơn được nữa. Nếu một trận động đất tàn khốc được tính là tám độ richter, thì cơn động đất Wendy sẽ là mười hai độ. Nàng rất đẹp. Mái tóc xoắn dài, vàng óng ả, làn da trắng như sữa. Hai cánh tay dài yếu điệu của nàng hết như thanh kẹo vani, và cảm giác chìm đắm trong vòng tay đó ngọt ngào hơn bất cứ thứ đường nào tôi từng được nếm qua.

Tôi gặp nàng tại buổi hòa nhạc của Pearl Jam. Quả đúng là định mệnh. Tôi yêu Pearl Jam, nàng cũng yêu Pearl Jam.

Tôi yêu nàng và nàng cũng yêu tôi. *Quá hoàn hảo!* Chẳng khác nào Eddie Vedder đã đem chúng tôi đến với nhau. Eddie hát những lời ca mà tôi ước mình có thể nói với người con gái mà tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp được. Rồi nàng xuất hiện và hát theo từng từ. Và Pearl Jam cũng chẳng có gì ghê gớm hơn những người khác. Tôi nghĩ chúng tôi thích là chính mình, còn họ cứ là họ. Nếu tôi có thể ngừng thời gian lại vào khoảnh khắc trong sáng và ngây thơ cuối cùng, thì đó chính là lúc này.

Wendy sưởi ấm trái tim tôi, đoạt lấy niềm tin tưởng nơi tôi, chạm đến tâm hồn tôi, và chạm đến nhiều nơi khác của tôi

nữa. Ngay sau khi chúng tôi ngủ với nhau lần đầu tiên, nàng ngẩng đầu nhìn tôi với đôi mắt bồ câu màu chocolate đầy tin tưởng và nói: “Em bị mụn rộp. Em nghĩ anh nên biết”.

“Tôi nghĩ đây là chỗ của tôi”, gã xâm phạm kia nói, và tôi gật đầu khi hắn an tọa. “Tôi là Marc.”

“Brady.” Chúng tôi bắt tay. Bàn tay của hắn trông như chiếc bánh kếp ngoại cỡ. Tôi đã nói tôi ghét vi trùng chưa nhỉ?

Giờ thì tôi muốn đi rửa tay. Tôi không phải bị ám ảnh dữ dội gì cho cam, và không định tỏ ra ốm yếu, nhưng đừng

như ở đây không thể hít thở nổi, không khí toàn là thứ tái chế. Căn bản nó là một xưởng vi trùng, tôi không thể chấp nhận việc mắc bệnh khi về tới nhà. Không phải vì tôi có việc gì quan trọng đâu. Mà thực ra, tôi cảm thấy... thế là đủ rồi. Chẳng có việc gì xảy ra, mà tôi lại phải làm to chuyện. Lạy Chúa, tôi muốn rửa tay. Máy bay còn chưa rời cổng mà phòng vệ sinh đã có người vào rồi. Tôi sẽ ráng nhìn và chờ vậy.

HEAVEN

Tôi không phải người hay lên danh sách. Tôi không quá ngăn nắp. Tôi không phải kiểu mọi người gọi là “bà cô già”.

Và tôi dứt khoát không phải kiểu người ra dấu bằng tay khi ai nói tôi là “bà cô già”. Thế nên, trong đời mình tôi chỉ có *hai* danh sách chứa các thông tin nho nhỏ về việc tôi là ai. Không nhiều, chỉ một ít thông tin.

Một danh sách là “Những người tôi ghét”. Cái còn lại là “Những người không được mời đến dự tang lễ của tôi”. Tôi từng cập nhật và chỉnh sửa danh sách “Những người tôi ghét” khá thường xuyên, nhưng thực sự là, đã nhiều năm nó không được cập nhật nữa. Lâu tới mức tôi thậm chí chẳng biết nó nằm ở đâu và ghi tên những ai. Ngoại trừ *G. E. Smith*. Tôi biết hẳn chắc chắn có tên trong đó.

Vậy nên tôi có thể thoải mái mà nói rằng, danh sách đã không được cập nhật kể từ lúc G. E. Smith còn trong ban nhạc Saturday Night Live. Tôi không quen gã này, phòng trường hợp bạn đang thắc mắc. Tôi chỉ luôn ghét cái kiểu hấn cứ chúi về phía camera như một bộ xương đang lên cơn vậy.

Còn về vụ tang lễ thì không bệnh hoạn như bạn tưởng đâu. Tôi không bị bệnh, cũng không muốn chết. Thực ra tôi định sống một cuộc đời rất dài. Chỉ là phòng khi một tai nạn kỳ lạ gì đó xảy ra, tôi muốn có sự chuẩn bị trước.

Tôi muốn bảo đảm một số người sẽ

không xuất hiện và giả vờ rằng họ là bạn của tôi, rồi tỏ vẻ buồn bã này nọ. Tôi phải mừng tượng mình sẽ trông thấy mọi thứ từ trên cao, và việc chứng kiến những người tôi ghét giả vờ đau buồn, mất mát sẽ khiến tôi tức tới phát khùng mất. Tôi muốn được tận hưởng tang lễ của chính mình. Tôi nghĩ mình ít nhất cũng *xứng đáng* được như vậy.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận theo cách bạn kỳ vọng. Đôi khi bạn bước vào nhà hàng và muốn ăn salad, song cuối cùng lại ăn bánh khoai tây rán và món sandwich Reuben đầy dầu mỡ. Tôi học trường Emerson. Tôi tốt nghiệp cùng lúc hai chuyên ngành Kinh tế học

và Khoa học Chính trị. Sau khi tốt nghiệp cử nhân, tôi làm việc cho một trong những công ty PR hàng đầu tại New York – chuyên về giải trí.

Quan hệ công chúng và kinh tế - chính trị có liên quan với nhau thế nào không quan trọng, nhưng trong học kỳ cuối cùng, tôi bị từ chối thực tập tại văn phòng chính phủ, nên rút cuộc đành thực tập tại công ty PR này. Mọi người ở đó quý mến tôi và đề nghị tôi làm việc chính thức sau khi tốt nghiệp. Đó là công việc mà tôi vui vẻ đón nhận. Trong vòng ba năm, tôi được làm việc với tất cả các khách hàng lớn của công ty. Trong vòng bốn năm, thu nhập của tôi lên tới sáu con

số. Hiện giờ tôi sống trong một căn hộ cực xịn, có hẳn đường lên tầng thượng.

Trong lúc chuẩn bị một buổi ký tặng sách lớn cho một khách hàng – Tommy Lee của công ty Mötley Crüe – tôi có đủ lý do để tin rằng mình là một cô nàng “tuyệt vời” sắp trở thành hôn thê.

Đây, *chính là tôi*. Hai mươi năm tuổi. Một nhân vật làm PR có chút thế lực và sắp kết hôn.

BRADY

Hóa ra, Marc và tôi đều bay tới dự

Hội nghị Âm nhạc South by Southwest. Đây chính là nơi mà mọi kẻ vô danh trong ngành đến để nhận ra mình thực sự nhỏ bé đến cỡ nào bên cạnh các ngôi sao và những con người có đầu óc thực thụ. Nơi này dường như đầy rẫy những người như thế. Và đây là một hội nghị độc lập. Dù không giống như Rolling Stones đang biểu diễn, họ vẫn chính là những kẻ thống trị thế giới của tôi. Tôi luôn rời đi với cảm giác như một gã nông dân, ước gì mình có nhiều hơn một xô cám để có thể kháo chuyện.

“Đi sớm một ngày hả?”, Marc hỏi.

“Ừ.”

“Lần đầu tới South by Southwest?”

“Năm nào tôi cũng tới, kể từ lúc có sự kiện”, tôi thú nhận.

“Tuyệt thật, anh bạn. Có thấy gì hay ho không?” Đây chính xác là cuộc đối thoại mà tôi không muốn nói với một người hoàn toàn xa lạ. Đặc biệt là gã người lạ trông gần như giống hệt tôi. Khoảng ba mươi mấy tuổi, tóc hơi thưa – dù chưa ai trong hai người chúng tôi muốn thừa nhận chuyện đó – và ăn mặc như một đứa trẻ chưa thành niên. Áo thun in hình ban nhạc, sơ mi khoác ngoài có cài nút xấu xí nhưng khá ngầu. Quần jean

Diesel. Giày vải.

“Có mấy show cũng hay”, tôi đáp.
“*Phần lớn thì chán chết*”.

“Ra thế.” Tôi vô cùng muốn thoát khỏi cuộc trò chuyện này, nên bèn đeo tai nghe và cắm nó vào chiếc iPod đáng tin cậy của mình. Tôi gọi nó là “MyPod”.

Tôi không muốn nói chuyện với Marc về những ban nhạc tầm phào chỉ có mỗi một bài nhạc hay – những tên hát live dở tệ nhưng lại được báo chí khen ngợi. Mấy kẻ tung hô đó chả biết quái gì về âm nhạc, nhưng lại cho rằng mình nên thích các bài nhạc như vậy. Không, tôi không

muốn nói về việc đó. Thực ra tôi chẳng muốn nói gì hết. Vậy nên ở đây, chúng tôi làm cái việc kinh điển là không muốn bị gã điên khùng ngồi cạnh ám sát trong giấc ngủ, nhưng cũng không muốn quá thân thiện đến mức không thể dẹp câu chuyện sang bên và phớt lờ họ trong phần lớn cuộc hành trình.

“Cat Power không hay sao?”, Marc hỏi. Lại thế rồi. “Tôi không thấy Liz Phair tại show của Cat Power. Cô ấy đứng trước mặt tôi, mặc chiếc quần jean bó nhất cậu từng thấy. Bỗng dưng cô nàng tự sờ soạng mình. Thề có Chúa, anh bạn. Đúng là như mơ. Như thể tôi đã xui khiến cô nàng tự sờ mông mình ấy. Thật

sự là quá đẹp!”

Tôi không thích nhảy múa lắm. Tôi kéo chiếc iPod ra rồi úp tai nghe lên, liếc nhìn cô nàng nóng bỏng nọ một cái, sau đó yên vị chờ chuyến bay. Và rồi... Marc lôi chiếc iPod của hắn ra.

Ngay lúc đó, tôi nhìn kỹ một lượt khắp máy bay và bắt đầu phát hoảng. Tất cả mọi người trên máy bay trông đều giống *tôi*. Ngoại trừ cô nàng nọ. Khái niệm gần nhất để so sánh chính xác là diễn viên Malkovich. Toàn bộ máy bay đầy những gã khoảng từ hai mươi tám đến ba mươi mấy tuổi, không thể nghi ngờ rằng tất cả đều tự tưởng tượng mình

là nhân vật chính trong tiểu thuyết của Nick Hornby.

Tất cả đều trông giống nhau, ăn mặc giống nhau, nói chuyện giống nhau. Tất cả đều đeo iPod và cầm tạp chí Q Magazine. Tệ hơn nữa là, tôi biết hầu hết bọn họ, hoặc biết họ là ai, hoặc quen một ai đó có quen họ. Tất cả bọn họ hẳn cũng đều nghĩ mình có cơ hội với cô nàng nóng bỏng kia.

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một hình ảnh: Toàn bộ máy bay đầy những gã đầu to mắt cận diễn lại cảnh trong phim *Say Anything*, nhưng thay vì những hộp loa thì họ giơ iPod trên đầu, tựa như John

Cusack, la om sòm bài *In Your Eyes* – vô cùng nỗ lực để lấy lòng cô nàng.

Viễn cảnh đó thực sự khiến tôi cười to hết cỡ cho đến khi nhìn vào túi và rùng mình nhận ra mình *cũng* có nột tờ Q Magazine cùng quyển sách mới nhất của Nick Hornby. Tôi nghĩ, đúng là chết tiệt! Giá mà tôi có thể xé tan nát và đốt chúng thành tro bằng sức mạnh tâm linh.

Thay vào đó, tôi quyết định chơi ô chữ. Hành động này chắc chắn sẽ khiến tôi cảm thấy mình vượt trội hơn. Tôi đùa với ai cơ chứ? Tôi chỉ là một đứa trẻ to xác mê nhạc indie rock^[1], chiến đấu chống lại những tập đoàn phát thanh hùng

mạnh. Từ khi nào mà kênh radio ở trường đại học không còn quan trọng nữa? Phải chăng là có giảm biên chế? Đã bao nhiêu năm, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi mới lại nuôi dưỡng thứ âm nhạc hóm hỉnh này? Tôi không muốn nghĩ đến thứ rác rưởi này. *Đây hoàn toàn là lỗi của Marc.* Tệ hại hơn nữa – là bây giờ tôi phải vào nhà vệ sinh.

[1] Thể loại rock các nhóm nhạc tự sản xuất và phát hành.

HEAVEN

Tôi làm việc tại công ty PR Schiffman Morton. Được biết dưới cái tên S&M

PR – một trong những công ty quan hệ công chúng hàng đầu New York. Greg Schiffman và Lisa Morton sáng lập công ty trước khi tôi gia nhập hai năm và có một loạt khách hàng thượng hạng.

Bạn có thể nhìn họ theo một trong hai cách: Một, những doanh nhân thích chinh chiến, xuất sắc, đầy nhiệt huyết và tự tìm lối đi cho mình trong một ngành kinh doanh khó nhằn. Hai, những kẻ giả dối quỷ quyệt, đâm thọc sau lưng người khác, sở hữu tấm vé đi đến thành công là nhờ chiếc ghế Phó chủ tịch bộ phận khách hàng doanh nghiệp tại Chase của cha Lisa. Nhưng theo tôi biết, chưa có cách hiểu nào là chắc chắn.

Greg để tôi phụ trách buổi ký tặng sách Tommyland vì biết tôi tương đối mê âm nhạc. Và cũng vì anh ta đã bắt gặp một số thực tập sinh đứng lúc họ đang xem băng sex của Pam cùng Tommy tại văn phòng. Greg không muốn ngồi cùng một gã đàn ông mà anh ta đã chứng kiến cảnh hắn tự sướng cho của quý bằng chiếc còi tàu. Tuy nhiên, tôi thì lại rất phấn khích trước viễn cảnh đó.

Tôi đến Astor Place và Lafayette, bị sốc bởi màu sắc của hai quán Starbucks khác nhau. Tôi tự hỏi nếu mình đứng ngay tại điểm giữa hai cửa hàng, thì liệu tôi có bị hút vào một cơn lốc cà phê và

biến hình thành siêu anh hùng không: Nữ hoàng Cà phê – có thể tiến hành ít nhất sáu cuộc tranh cãi cùng lúc, không cần ngủ suốt nhiều tuần mà vẫn tỉnh táo và hạ gục đối thủ chỉ với một nỗ lực nhỏ như con thỏ.

Tôi dám khẳng định quyển sách sẽ là một vụ chấn động kinh hoàng khi tôi chen chúc qua đám đông và những người hâm mộ xếp hàng xung quanh dãy nhà. Những cô nàng mặc áo phong in hình búp bê Möttley Crüe để lộ ngực, và những anh chàng với kiểu đầu mullet^[1] gần như ưa nhìn. *Gần như thôi.*

[1] Kiểu tóc ngắn phía trước và hai bên nhưng

dài sau gáy.

Tôi bước vào hiệu sách Barnes & Noble thì thấy bàn đã được dọn sẵn. Nhưng khăn trải bàn màu hồng. Cờ đuôi nheo hồng. Những chồng sách được bao màu hồng. Nơ hồng khắp mọi nơi. Chuyện gì với màu hồng thế này? Tommy Lee hẹn hò với ca sĩ Pink, nhưng bày vẽ tới mức này thì có vẻ hơi quá.

Khi bước lại gần hơn, tôi nhận ra đám nơ hồng thực ra là ruy băng gấp đôi của hiệp hội Phòng chống Ung thư vú. Càng lại gần bàn, tôi càng cảm thấy khó nuốt nước bọt, và phát hoảng – cảm giác giống như bị bắt gặp trộm son dưỡng môi

Bonne Bell vị kẹo tại cửa hàng Rite Aid khi tôi mười một tuổi.

Biên hiệu dài 100×75 centimet đề dòng chữ: *Vĩnh biệt ngực của tôi*. Trừ phi Tommy không từ chối phụ nữ mang bộ ngực giả, còn không thì rõ ràng có sai lầm lớn ở đây.

Sau khi cật lực chạy quanh suốt cả tiếng đồng hồ (nhưng thực tế chỉ có ba phút), tôi tìm được người phụ nữ mình đã trao đổi qua điện thoại, Jeannie Sayer. Bà ta diện chiếc quần dài cạp cao, chỉ chừa khoảng năm centimet cho chiếc áo khoác. Tóc muối tiêu, khuôn mặt nhọn – hết một cái mỏ chim.

“Chào, Jeannie, tôi là Heaven”, tôi dùng chất giọng ngọt như đường để che giấu vẻ hốt hoảng. “Chúng ta đã trao đổi về buổi ký tặng Tommyland đúng không nhỉ?”

“Đúng vậy”, giọng Jeannie cao vút. “Chúng tôi đang rất trông chờ sự kiện này. Anh ta có vẻ khá bức bối!” Ánh mắt của bà đầy thấu hiểu. “Cô muốn thăm thú nơi này một chút trước ngày trọng đại tháng sau không?”

Từ “tháng sau” hết như chiếc sừng chọc vào tai tôi. Chúng vang đến bảy lần trước khi tôi kịp bình phục. “Không”, tôi

rít qua kẽ răng. “Ngày trọng đại đó chính là *hôm nay*. Thực ra, là trong vòng *một giờ nữa*”.

Jeannie lôi chiếc Palm Pilot ra, khuôn mặt co rúm khi nhận ra mình đã mắc sai lầm.

“Khỉ thật”, tôi rửa.

Jeannie cau mày, dường như là vì câu nói của tôi hơn là vì sai sót. “Hẳn có ai nhầm lẫn gì rồi. Tôi nghĩ là... ôi trời ơi... chắc là tôi nhầm lẫn gì rồi. *Vĩnh biệt ngực của tôi* diễn ra vào tháng sau”, bà nhẹ nhàng nói thêm. “Cuộc chống chọi của một phụ nữ với ung thư vú.”

Tôi hít một hơi sâu, nhìn tầm biển. “Tôi hiểu những rắc rối trong việc lên kế hoạch. Tôi hiểu mà”, tôi nói. “Có thể Tommy Lee từng có lúc vật lộn với ung thư vú và viết hồi ký về hành trình dũng cảm của mình. Khi quyển sách ra mắt, tôi sẽ rất vui nếu được tổ chức một buổi ký tặng tại đây. Nhưng quyển sách Lee vừa viết là về tình dục và ma túy, về điểm yếu của rock & roll. Và món súp thịnh soạn nhưng đầy thỏa mãn khi phối hợp ba yếu tố với nhau. Có hai trăm người đang xếp hàng ngoài kia để được ký tặng lên quyển sách đó. Vậy nên nếu bà có thể lấy bản in chúng tôi đã đặt và để lên chiếc bàn này hoặc xung quanh trong

vòng... à... hai mươi phút...”

Nhưng đôi mắt sắc lẹm của Jeannie nói với tôi rằng có một vấn đề rất lớn. “Có một vấn đề nhỏ”, bà lên tiếng. “Khi đặt sách với số lượng lớn cho các buổi ký tặng, chúng tôi yêu cầu được giao vào đúng lúc diễn ra sự kiện. Đó là vấn đề kho lưu trữ.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có đám người đang mặc đồ da. “Tôi tự hỏi tại sao đám đông ủng hộ phong trào chống ung thư vú trông lại... dân chơi đến vậy.”

Tôi muốn hét to. Nhưng tôi không thể, vì lúc đó, tôi cần một liều an thần thật cao và hai trăm quyển sách Tommyland.

“Đây...”, bà lại nói. “Đây chính là việc khiến tôi bối rối. Greg Schiffman gửi cho tôi một email đề cập đến buổi ký tặng, nêu ngày diễn ra là vào tháng sau. Cô thấy không?” Bà cho tôi xem bản in email của Greg, và tôi trợn tròn mắt khi trông thấy giấy trắng mực đen như thế. Sai tháng rồi. Vậy là Greg nhầm lẫn và bà ấy cũng nhầm theo. Nhưng ngay lúc này những việc đó chẳng quan trọng nữa.

[©DTV](#)

“Mirco đâu? Bà có phương tiện liên lạc với đám đông không?”, tôi hỏi. Jeannie chỉ về phía trước cửa hàng. Chỉ

loáng sau, tôi đã đứng bên trên bục, tay cầm micro. “Chú ý, tất cả nhân viên: Ngay lập tức trình diện tại biển hiệu *Vĩnh biệt ngực của tôi.*”

Tôi bước về phía tấm biển bằng tư thế cực kỳ oai phong như một vị tướng, thấy nhiều nhân viên khác đang tụ tập lại xung quanh. Có khoảng mười lăm người. Trông tất cả đều uể oải và bực bội.

“Chào mọi người. Tôi là Heaven Albright”, tôi nói bằng chất giọng ngọt ngào nhất có thể.

“Chào Heaven”, một hai người trong số họ lơ đãng đáp lại. Một phản ứng

không hề nhiệt tình trong buổi họp vô cùng khẩn cấp.

“Đã xảy ra một hiểu lầm rất lớn và tôi cần các bạn mang những quyển sách này cất vào đâu đó an toàn.” Giờ thì dường như phần lớn những người xung quanh đang trừng mắt nhìn tôi. “Những quyển sách này là dành cho *tháng sau*. Ngày hôm nay các bạn sẽ chào đón Tommy Lee. Tôi cần bỏ hết những ruy băng hồng này và... chúng ta có thể trưng bày thứ gì khác không?”

“Chúng tôi có một số vòng hoa đen còn thừa từ dịp Halloween”, một cô gái gầy trơ xương ăn mặc kiểu Gothic, lông

mày xỏ một chiếc ghim băng lên tiếng.

“Hoàn hảo. Tôi sẽ quay lại sau hai mươi phút nữa. Khi quay lại, tôi muốn nơi này trông như một hội trường của những người cuồng nhạc rock.”

Tôi lao ra khỏi cửa, gọi cho Greg từ trong taxi. Tôi bảo anh ta gửi sang đây năm mươi bản in từ văn phòng cùng một thực tập sinh. Tôi rời taxi tại Borders rồi mua hết mười bảy bản họ có, sau đó tới Tower Records và cũng mua tất cả các bản ở đây. Tôi nhờ Karen, trợ lý của tôi, làm điều tương tự.

Khi Tommy Lee đặt mình – bọc trong

bộ đồ da – xuống ghế... thì trong tay tôi đã có hai trăm bản Tommyland bên cạnh, poster Mötley Crüe phía sau lưng, và một ly latte^[2] thật nóng của Starbucks. Trợ lý của anh ta đã yêu cầu từ trước.

[2] Cà phê của Ý, pha từ espresso và sữa ở áp suất cao.

“Của anh đây”, tôi đưa cho anh ta cốc Starbucks. Anh ta đưa bàn tay xăm trổ cầm lấy chiếc cốc từ bàn tay không chút mực của tôi, và mỉm cười với tôi. Tôi nhìn anh ta uống hớp đầu tiên.

“Thật nóng”, anh ta gật gù tán thưởng. Và dù biết anh ta đang nói về ly cà phê,

tôi vẫn không thể cưỡng lại hy vọng rằng anh ta đang nói về mình.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi quay về văn phòng. Ngay khi tôi bước vào, Lisa và Greg ngưng bắt cuộc trò chuyện. Nếu mắc chứng hoang tưởng, tôi sẽ xem sự im lặng đột ngột đó đồng nghĩa với việc họ đang nói về tôi... nhưng tôi không phải kiểu người như vậy. Vậy nên, ngay khi Lisa bước ra khỏi văn phòng của Greg, tôi coi đó như dấu hiệu để bước vào và nhận lời khen thưởng.

Greg trông thấy tôi bước về phía mình, trên gương mặt hiện lên một biểu

cảm kỳ lạ. Anh ta chẳng hề nhìn tôi, chỉ xoay về phía bàn, đầu gối va vào bàn một cái và cố gắng che giấu việc đó. Cuối cùng, anh ta mới nhìn tôi.

“Hôm nay cô có việc muốn nói với tôi sao?”, anh ta hỏi.

“Chà!” Tôi mở lời. “Một vụ vô cùng lộn xộn. Họ nhầm lẫn về tháng diễn ra sự kiện, và sắp đặt một tựa sách khác. Nhưng mọi thứ đã ổn, họ bán được hết các bản sách.”

“Tôi lại *không* được nghe như vậy. Trợ lý của Tommy đã ở đây nửa giờ trước và nói rằng nơi đó hoàn toàn náo

loạn.”

“Thật điên khùng. Họ chỉ có bảy bản sách trong cửa hàng, không hề trang trí gì hết, nhưng tôi đã kịp mang sách...”

“Tôi đã gửi cho cô năm mươi bản”, anh ta gầm lên.

“Năm mươi là không đủ. Tôi đã phải chạy ra ngoài mua thêm một trăm năm mươi bản nữa.”

“Một trăm năm mươi quyển sách bìa cứng với giá bìa bán lẻ? Cô trả tiền bằng cách nào?”

“Thẻ tín dụng.” Cái gì thế này? Tôi vừa mới cứu vãn mọi thứ. Tại sao anh ta lại trưng cái thái độ này ra?

“Thẻ tín dụng công ty cấp?”

“Đúng”, tôi đáp. “Greg, có chuyện gì đây? Chúng ta chỉ còn *hai mươi phút* trước khi đoàn tàu bị lật, và tôi cứu vãn mọi thứ trong thời gian kỷ lục. Tôi thậm chí còn chưa kịp thở.”

“Này, nếu cô chuẩn bị mọi thứ cho đảng hoàng, chuyện đó đã chẳng xảy ra.”

“Tôi đã có chuẩn bị rồi!” Tôi tự vệ.

“Đây không phải lỗi của tôi. Bà giám đốc còn chẳng biết ngày chính xác nữa kia.”

“Heaven, chúng ta không thể để sự việc kiểu *này* tiếp tục diễn ra. Với *kiểu trình độ* của cô.”

“Sự việc gì? Rằng tôi phải cứu vãn thể diện cho anh hả? Anh gửi...”

“Thể diện của tôi không cần ai cứu hết. Tôi bị trợ lý của Tommy cản nhân muốn chết. Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu về sau hấn chịu là việc với chúng ta nữa.” Greg nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiêng răng. Rồi lại nhìn tôi. “Tôi e là không còn chỗ

cho cô tại Schiffman Morton nữa.”

Tôi sững người. “Anh đùa đúng không?”

“Không”, anh ta đáp.

Tim tôi đập thình thịch. Không thể nào. Tôi nhìn anh ta, chờ được giải thích. Không có gì cả. Anh ta thậm chí không nhìn vào mắt tôi. *Anh ta nghiêm túc.*

“Được thôi. Tôi đã cày như trâu cho anh mỗi ngày – kể cả hôm nay... nhưng thôi, trên cửa là tên *anh* mà, Greg.” Tôi dướm bước ra ngoài, nhưng ngừng lại

nơi cửa. “Anh sẽ cho tôi gói bồi thường nào?”, tôi xoay lại hỏi.

“Chế độ bồi thường là dành cho nhân viên bị giảm biên chế. Cô bị đuổi có lý do.”

“Lý do gì?”

“Hạnh kiểm xấu.”

“Về việc gì?”

“Lạm dụng ngân sách công ty. Tuy nhiên, vì cô đã có cống hiến tốt trước đây, nên tôi sẽ không kiện.”

“Kiện á?” Anh ta điên chắc?

“Về mớ sách mà cô mua. Tôi sẽ bỏ qua việc đó.”

“Anh thật đúng là tốt bụng”, tôi giận điên người. “Lạy Chúa, Greg!” Tôi hậm hực lao ra ngoài. “Kiện sao? Thăng khôn!” Tôi nói đủ to để hắn nghe.

“Heaven?”, hắn gọi.

“Cái gì?” Tôi quay lại.

“Tôi mong cô không quá phiền lòng.”

“Anh đùa tôi đấy hả?”, tôi đáp.

“Không đùa”, anh ta nói. Tôi lại bắt đầu bước đi, nhưng anh ta hắng giọng. “Và tôi cần cô nộp lại thẻ tín dụng của công ty. Ngay bây giờ.”

BRADY

Ngồi trên máy bay thì không được làm nhiều việc lắm, nên tôi bắt đầu nghĩ tới những việc mình sẽ ráng quên vào tuần lễ có hội thảo. Chẳng hạn như sự thật rằng Sarah sẽ dọn ra ngoài. Ừm, cũng không đúng. Tôi mới là người dọn khỏi căn

nhà, còn Sarah thì dọn ra khỏi cuộc đời tôi. Sarah không muốn chia tay, nàng từ chối dọn đi, vậy nên *tôi* là người ra đi.

Giống trong phim *Seinfeld* – khi George cố gắng chia tay cô gái nhưng cô ta không chịu. Chỉ khác là nỗ lực của tôi không kết thúc trong vòng nửa giờ, không có tiếng cười thu âm sẵn, và giờ thì tôi bị buộc phải từ bỏ quyền thuê căn hộ mình đã sống suốt bảy năm để dọn tới một căn hộ mới. Nơi đó là của tôi trước khi nàng tới và lẽ ra vẫn là của tôi thật lâu sau khi nàng rời đi. *Lẽ thường phải thế*. Thật quá sức khốn nạn! Mất *quyền thuê nhà*... chứ không phải mất Sarah.

Bạn có thể hỏi vì sao tôi lại có thể từ bỏ quyền thuê nhà. Tôi sẽ nói thế này: *Bạn chưa gặp Sarah mà thôi.*

Marc chỉ cho tôi thứ anh ta đang nghe bằng iPod. Ted Leo và album *Pharmacists*. Chúng khiến tôi bừng tỉnh khỏi khoảnh khắc gần ngủ quên lãng về chuyến bay trốn khỏi địa ngục. Tôi không muốn là Marc. Tôi chẳng có gì giống gã cả. Nhưng album của Ted Leo thực sự hay chết đi được. Khỉ thật!

Cần phải làm gì đó. Ưu tiên số một trong danh sách là headphone mới. Tôi sẽ mua một cặp headphone Sony Noise Canceling màu đen thật to. Như thế, sẽ

chẳng ai biết tôi đang nghe bằng iPod. Sợi dây trắng này đã làm lộ hết cả. Nhưng về sau sẽ không *thế* nữa. Tôi phải khắc phục việc này thật nhanh. Tôi sẽ không còn là một trong những tín đồ iPod, một đĩa xài iPod. Ít nhất thì miễn là *họ* biết. Ưu tiên số hai là...

Tôi chỉ cần nghĩ lại mọi thứ. Chẳng hạn như, tại sao ban đầu mình lại muốn tới SXSW? Để khám phá Cat Power? Để chiêm ngưỡng cặp mông của Liz Phair? Thực ra, tôi không quan tâm. Nhưng những thứ còn lại thì sao? *Toàn là nhảm nhí*. Tôi đi chỉ vì mọi người đều đi. Tôi tham dự để xem ai tổ chức được những buổi tiệc xịn nhất. Để tụ tập với những kẻ

mà tôi vẫn cùng tụ tập mỗi đêm tại New York – nhưng cảm giác sẽ khác, vì giờ chúng tôi ở Austin, Texas. Điều này sẽ thay đổi tất cả.

Từ sau vụ 11 tháng 9, tôi rất hay dòm ngó kỹ khi đi máy bay – phòng khi có mấy gã khủng bố trên đó muốn làm chuyện xấu. Thường thì tôi nhìn quanh, chọn ra một người yểm trợ và dăm ba người dự phòng. Tôi có thể thấy được *ai* có khả năng bị ném khỏi máy bay trong tình huống cần thiết. Nhưng trên chuyến bay này, thì vô vọng. Tôi hoàn toàn chỉ có *một mình*.

Đám mọt nghiện indie rock này sẽ làm

gì nếu một thằng điên làm chuyện xấu? Cãi nhau với nó về Nursat Fateh Ali Khan để nó chán ngấy lên mà chết? Chết tiệt! Nếu có chuyện, e rằng sẽ phải tới phiên tôi. Quan trọng hơn nữa là... nếu máy bay tiêu tung, thì ai sẽ bình luận về CD mới mua của Super Furry Animals đây?

“Tôi thấy Joe Levy lúc lên máy bay đây”, Marc nói. Vậy thì sao nhỉ? “Tôi hỏi xin anh ta một tấm hình.”

Giờ thì thằng Joe Levy là người nổi tiếng rồi à? Ghê gớm một nổi là, *đúng vậy*. Thằng khỉ đột trông giống Horshack đó xuất hiện trên mọi chương trình

Behind the Music của VH1 trong suốt năm năm nay. Chỉ vì hắn chơi cho Rolling Stones, mà chúng ta phải xem hắn phát biểu về vụ Vince Neil giết Razzle, vụ tái hợp nghệt thờ của Leif Garret cùng gã què. Hay vụ đứa trẻ bị chết đuối tại nhà Vince ấy nhỉ? Không, Vince mất đứa bé vì nó mắc bệnh, và con của một người khác bị chết đuối tại nhà Tommy Lee. Nhưng Joe Levy chắc chắn là có nêu quan điểm tất cả về mấy vụ này. Tôi thậm nhớ trong đầu là cần giữ con cái của mình tránh thật xa những kẻ thành viên nhà Mötley Crüe. Nếu tôi có con.

Cô tiếp viên hàng không bước về phía tôi, nghiêng người tới cùng nụ cười cứng đờ

“Thưa, ngài cần gì chăng?”

“Không,” Tôi đã nói mình ghét bị gọi là “ngài” chưa nhỉ? Cô ta không thấy chiếc áo thun Mudhoney của tôi sao? Tôi tuyệt đối không phải là “ngài” nào hết.

“Nút gọi hỗ trợ của ngài vừa bật.”

“Xin lỗi. Chắc chỉ là vô tình.” Tôi đáp lễ. Cô ta bèn thôi. Cô ta ghét tôi mất rồi. Cô ta quay bước đi, Marc giờ tay

chờ tôi vỗ một cú high-five^[1]. “Gì cơ?”

[1] Kiểu giơ cao bàn tay và đập vào nhau khi mừng chiến thắng.

“Nước da xấu, nhưng tôi sẽ chộp cô ta nếu được.”

“Tôi chắc là cô gái ấy sẽ rất cảm kích việc anh xem nhẹ mấy cái mụn của cô ta.”

Tôi bật iPod trở lại. Và cứ để nó hoạt động. Tôi liếc lại cô nàng nóng bỏng nọ. Nàng biết mình có sức hút. Làm thế nào mà tôi thậm chí còn cảm thấy được cả vẻ kiêu hãnh của cô nàng nhỉ? Vì nàng đang

ở đó. Vì tôi là một gã đàn ông. Chấm hết.

Tôi đảm bảo Marc không phải kẻ xấu. Cậu ta hẳn cũng giống nhiều gã tôi tụ tập cùng. Chính xác là *dạng* bạn bè tôi thường tụ tập cùng. Nhưng tôi không hiểu sao trong suốt phần còn lại của chuyến bay, tôi lại ghét Marc đến toàn tâm toàn ý. Có thể một ngày khác tôi sẽ tỏ ra thân thiện, gật gù và chén tạc chén thù món rượu Grey Goose với gã ngốc này. Nhưng không phải *hôm nay*.

Hiện tại, tôi không chỉ phải đường đầu với sự thật rằng mình hoàn toàn *không* có chút xíu đặc sắc nào, mà còn cảm thấy ghê tởm về sự tồn tại của chính

bản thân mình. Ai mà bận tâm tôi từng tham gia những show diễn nào? Hay việc tôi có những món đồ điện tử gì? Bộ sưu tập đĩa của tôi lớn nhường nào? Hay việc tôi đọc quyển sách trước tất cả ngưỡng người khác? Vừa nghĩ ngợi những điều này, tôi vừa lật quyển tạp chí và trông thấy một mẫu quảng cáo thiết bị điện tử mới. Một chiếc Game Boy Advance SP. Và tất cả những gì tôi nghĩ tới là: Trời đất, mình muốn cái thứ chết tiệt này. Tôi thật sự được giấc ngộ!

Tôi ngồi trên taxi từ phi trường về nhà, cảm thấy trong túi hơi cộm. Tôi cho tay vào, nhận ra đó là vài tấm danh thiếp đã nhăn nheo. Vài mối quan hệ xã giao.

Một cuộc đời co lại vào mảnh bìa cứng hình chữ nhật kích thước $5,5 \times 9$ centimet.

Mấy hôm vừa qua tôi đã cầm một mớ danh thiếp, tất cả chúng rồi sẽ nằm trong đồng danh thiếp sẵn có tại bàn làm việc ở nhà. Một đồng nhỏ những cuộc đời buồn tẻ, nhẵn nhúm mà tôi sẽ không bao giờ gặp lại thêm lần nào, vì tôi sẽ chẳng bao giờ chủ động lưu chúng vào chiếc PDA^[2] của mình. Tôi biết màn kịch này. Tôi có cả đồng danh thiếp để chứng minh. Gần như trong mọi trường hợp, thông tin liên lạc của một người còn tồn tại *lâu hơn* mối quan hệ thực.

[2] Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân (Personal Digital Assistant): Là thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân, tích hợp nhiều chức năng. Một PDA cơ bản thường có đồng hồ, sổ lịch, sổ đại chỉ, danh sách việc cần làm, sổ ghi nhớ, và máy tính bỏ túi.

Tôi không biết việc mình không vứt chúng đi là do chúng đại diện cho một con người thực, hay chỉ vì tôi níu kéo mọi thứ nhiều hơn mức cần thiết nói chung. Nhưng kết quả cuối cùng là vào một ngày Chủ nhật nào đó, hoặc đầu năm mới, tôi sẽ xem lại chúng và tự hỏi, X là ai nhỉ? Y là ai nhỉ? Alberson Sound Concepts là cái gì? Trong đời mình từng làm ăn lần nào với công ty làm sạch thảm Foam-All chưa? Và điều gì khiến tôi cho rằng nhu cầu vệ sinh thảm là cần thiết tới

mức giữ lây thông tin liên lạc của họ bên cạnh từng giây từng phút?

Giấc mộng quá xa xưa, lâu đời của tôi về chiếc PDA là nó sẽ trở thành gian phòng dành riêng cho gia đình tôi, hoặc biết đâu, là căn bếp – nơi duy nhất mọi người cùng quây quần – và tìm thấy bất cứ ai chỉ với vài từ khóa hoặc ký tự chứa trong tên. Nó thừa hưởng mẫu vỏ bọc tiêu chuẩn từ một quyển sổ địa chỉ nhỏ, bên trên có dán sticker nhóm nhạc Alice in Chains và Def Leppard – thứ đang dần rã ra theo đúng nghĩa đen, ngay trước mắt tôi.

Thông tin liên lạc trong đó giống như

tập hợp giảm dần của những kẻ sống sót trên bè, ngày càng dịch gần hơn tới mép, mỗi đêm lại biến mất một ít theo từng cơn sóng lớn. Số còn lại cuối cùng cũng nhảy được lên bờ an toàn... là chiếc Rolodex^[3] đầu tiên của tôi. Giờ thì phân nửa trong số đó ngồi chỏng chơ, bị bỏ mặc và đang khát khao được chú ý đến. Chúng hoàn toàn bị cách ly khỏi những người anh em của mình trong chiếc PDA.

[3] Là một thiết bị xoay chứa các phiếu mục lục để lưu trữ thông tin liên lạc của các đối tác kinh doanh. Thường gọi là Sổ Rolodex hoặc Sổ địa chỉ.

Thực tế, việc chuyển thông tin qua chiếc PDA chỉ nhằm phục vụ cho việc làm nổi bật thêm nhiều ngõ cụt mà tôi đã

đâm đầu vào trong đời mình. Tôi dành cả hai tuần sau khi mua chiếc máy để suy nghĩ nên lưu thông tin của ai, miệt mài hết giờ này đến giờ khác. Tôi quét tên những cô bạn gái cũ, đồng nghiệp cũ, thậm chí người thân cũ. Hừm, cũng không hẳn cũ, mà là đã ra đi. Như bác Stu chẳng hạn. Chuyên viên tính toán bảo hiểm, người chồng, người cha, một thiên tài bán thời gian.

Stu Gilbert là người bác tôi rất yêu mến. Ông có phần thích cô độc, nên tôi không dành nhiều thời gian ở cạnh ông. Nhưng bất cứ khi nào việc đó diễn ra, thì đều trở thành một sự kiện.

Có một buổi tối khi tôi còn bé, chúng tôi ra ngoài ăn bữa cơm gia đình tại nhà hàng món ăn Trung Quốc tên Wo Hop tại Phố Tàu^[4]. Tôi không thể dùng đũa thành thạo và phát câu. Bác Stu bèn lấy đũa ra khỏi bọc giấy, gấp cái bọc thành một hình vuông dày, đặt vào giữa hai chiếc đũa, rồi buộc dây thun quanh chỗ đó. Kết quả là tôi có một đôi đũa tiện-nghi-dễ-sử-dụng, không đòi hỏi nhiều khả năng phối hợp hay thăng bằng của bàn tay. Ông quả thật là một anh hùng!

[4] Nguyên văn: Chinatown.

Một lần khác, khi tôi đang ở nhà ông, ông dắt tôi vào phòng tắm dưới tầng

hầm. Tôi thấy nó xuất hiện với lớp giấy dán tường mạ bột vàng, và ngửi thấy mùi nước tiểu tù đọng từ cả ngàn năm.

“Tới đây nào. Thay cuộn giấy toilet đi”, ông nói.

“Nhưng nó còn chưa hết mà”, tôi đáp.

“Ta biết”, ông nói như một sư phụ Samurai nhăn nhoe.

Tôi thận trọng tháo cuộn giấy, bỏ cuộn mới vào thanh đỡ, rồi bỏ phần cuối của thanh đỡ bằng ngón cái và ngón trỏ, sẵn sàng hứng chịu cú kẹp tay. Bạn biết cú

kẹp đó rồi đẩy. Gần như không thể nào tránh được mỗi khi thay giấy, bất kể bạn nhanh tay và thả rón rén đến cỡ nào.

“Ha!” Ông lên tiếng, dường như để tăng thêm kịch tính cho nỗi đau của tôi. “Giờ thử *cái này* đi.” Ông chìa ra một thanh đỡ cùng cỡ, nhưng có đục lỗ, dính vệt keo, bị một cái móc áo uốn cong xoắn qua, như thể nó là một xâu thịt.

Tôi nhìn nó, rồi nhìn bác Stu, tự hỏi làm thế nào để gắn thứ này được, và liệu có gắn được hay không. Ông lấy nó khỏi tay tôi, xiết chặt một đầu móc áo, khéo léo luồn nó qua một cuộn giấy mới, và đưa toàn bộ chúng vào khung thật dễ

dàng. Tôi không hiểu nổi. Nhưng thứ này về sau sẽ biến thành thanh đỡ cuộn giấy toilet Cushion Spring Pinch-Proof.

Ông đang trong tiến trình giành lấy bằng sáng chế và tiếp cận một nhà sản xuất lớn về thanh đỡ cuộn giấy toilet, nhằm quảng bá rộng rãi sản phẩm cải tiến này. Rõ ràng là ý tưởng đó hơi giống một cuộc cách mạng. Và thay vì nhìn đũa con tinh thần của ông cắt xén doanh số từ số mẫu giá đỡ kẹp-tay đã vô cùng thành công, người ta ưu tiên chọn cách đơn giản là mua đứt nó, rồi chìm sâu nó vào bóng tối địa ngục. *Không vấn đề gì.* Ông đã tích cóp được một mớ tiền lẻ và tiếp tục tiến đến nguồn cảm hứng mới.

Mối quan hệ giữa chúng tôi gắn bó tới mức sau khi ông mất, tôi nhận được tám ngân phiếu ba mươi nghìn đô la cùng một mẫu giấy viết tay: “Tiền làm vốn cho thứ âm nhạc nặng xị mà cháu vẫn nhắc tới suốt. Yêu cháu, bác Stu.”

Thế nên việc xóa tên bác Stu khỏi chiếc PDA là điều không bao giờ tôi nghĩ tới. Cho dù là khả năng liên lạc được với bác bằng những con số tôi còn lưu là điều hoàn toàn bất khả thi.

Nhưng nhiều mẫu thông tin khác ít nhiều được giữ lại chỉ để biện minh. Thực ra xóa chúng đi cũng chẳng khó

khăn đến vậy, chỉ là tôi không thể nào xuống tay. Ai mà biết được, nhớ lúc nào đó một trong số họ bỗng trở nên quan trọng thì sao? Nhớ con chó nhà hàng xóm nào đó nôn ra chiếc giày, và tôi có nhu cầu tha thiết cần tới Foam-All thì sao? Vậy là hiện giờ, tôi đang nhìn đăm đăm vào các mẫu thông tin liên lạc từ sự kiện SXSW, cân nhắc tới việc cho chúng bước vào Danh bạ Hội trường Danh vọng của tôi.

Một số trong đó làm tôi tức giận. Chúng gọi cho cái tôi kiêu ngạo của tôi nhớ rằng tất cả mọi người tại hội thảo đều đang trên đà tiến tới thành công, trong khi tôi lại mắc kẹt tại vách xuất

phát – vì quên mang theo giày chạy. Tôi nửa muốn dẹp quách hết mấy thứ này đi. Hẳn là việc luyện tập đã dạy tôi rằng mọi người đều đến rồi đi. Có lẽ điều đó là hoàn toàn chính xác.

Vậy là tôi bắt đầu xem qua các tấm danh thiếp. Chưa gì tôi đã quên mất ít nhất *một phần ba* trong đám người này. Ai đó từng nói: “Người khác bước vào cuộc đời bạn vì một lý do, một khoảnh khắc, hoặc cả cuộc đời”. Câu này thiếu một ý: Một số người bước vào chỉ để cho chúng ta thông tin liên lạc, cho chúng ta biết rằng đôi khi cần phải tụ tập, và tại sao chúng ta lại không gọi cho họ nhỉ?

HEAVEN

Tôi dành tuần đầu tiên sau khi bị sa thải để làm quen lại với những vở nhạc kịch suốt mười tám năm từng xem hồi đại học. Tuần thứ hai, tôi thề sẽ đến phòng tập gym mỗi ngày, nhưng lại bỏ chạy mất ngay sau ngày đầu tiên. Tuần thứ ba, tôi đặt ra ngân sách cho bản thân, nhận thấy mình đã chi tiêu vượt khả năng tài chính, và rằng tôi cần một công việc mới. *Đó là chuyện của ngày hôm qua.*

Thế nên *hiện tại* tôi là bồi bàn. Tôi làm việc tại Temple, một nhà hàng tổng hợp món Pháp – Việt Nam, cực kỳ thời thượng. Tôi thậm chí còn không chắc

chấn tại sao họ chịu thuê mình, vì tôi chẳng có lấy một chút xú kinh nghiệm phục vụ bàn nào cả. Tuy nhiên, tôi đã làm được hai tháng, và đang quen dần mọi thứ. *Gần như vậy*. Tiền lương khá ổn, có điều các sếp toàn những gã tồi, khách hàng cũng chẳng tốt lành gì hơn.

Tôi đã phục vụ Demi và Ashton, Maybor Bloomberg, và Monica Lewinsky. Hẳn tôi nên nói rõ là hai người sau không ngồi cùng bàn. Tôi cũng nên nói rõ là những cái tên đó *không phải* của những kẻ tồi tệ như đã nhắc bên trên. Thực ra, cả bốn người bọn họ khá lịch sự, tiền bo cũng hậu hĩnh. Nhưng nhìn chung, mọi người dường như đều

nghĩ bạn là người hầu của họ. Mà, cũng đúng. Nhưng họ lại còn tự cho mình quyền đối xử với người phục vụ như cọng rác nữa chứ.

Tôi làm việc cho một gã da trắng tên Bruce – hắn nghĩ mình là người châu Á, và một gã người Pháp tên Jean Paul – hắn nghĩ mình là Steve McQueen.

Bruce sẽ tận dụng mọi cơ hội để quát mắng chúng tôi. Hắn luôn luôn bảo đảm việc đó xảy ra trước mặt khách hàng cùng toàn thể những nhân viên khác. Còn Jean Paul... hầu như chỉ hút thuốc và ngồi trên chiếc Triumph sáu trăm năm mươi phân khối – lúc nào cũng chễm chệ

rất nổi bật bên ngoài nhà hàng.

Phá ngang “nghi lễ khói” của gã – theo cách gọi của riêng tôi – không bao giờ là việc hay ho. Jean Paul rút ra một điều thuốc, đặt vào bàn tay, sau đó gắn lên vành tai trái, bước ra ngoài, lượn quanh chiếc mô tô của mình như thể chưa bao giờ trông thấy nó. Rồi gã tựa vào nó, lấy điều thuốc khỏi vành tai, châm lửa. Gã luôn luôn nhắm mắt khi rít hơi đầu tiên, và luôn luôn nhả khói qua đường mũi.

Nhà hàng này đầy rẫy những điều mà bạn có thể gọi là “ám muội”. Thực tình tôi không nên nói về họ như thế. Nếu họ

phát hiện, tôi sẽ bị sa thải. Nhưng mặc xác. Dù có như vậy thì tôi cũng *chẳng sao*.

Hôm nay Marco mang một miếng băng che mắt. Marco là cậu chàng phụ bàn tại nhà hàng. Cậu ta chỉ mới tới Mỹ sáu tháng, và dường như bị vương vào khá nhiều rắc rối. *Đây* chính là chàng phụ bàn mà tôi thích nhất. Khoảng hai mươi bốn tuổi, với mái tóc kiểu “úp nôi” dài thượt.

Lần đầu tiên tới nhà hàng, cậu ta mang mái tóc dài tới tận hông. Jean Paul nói với cậu ta rằng nếu muốn làm việc, phải cắt tóc. Thế là cậu ta cắt, nhưng từ đó tới

giờ thì không cắt thêm lần nào nữa.
Marco đến từ Albani và thích uống rượu.
Rất thích.

Ít tuần trước. Marco đi làm với bộ mặt tươi rói, kể với mọi người về một phụ nữ cậu ta gặp ở vũ trường gần khu đang sống vào dịp cuối tuần. Thế kỷ XXI rồi mà cậu ta vẫn còn dùng từ *vũ trường*^[1] thì chúng tôi sao có thể không chú ý cho được.

[1] Nguyên văn: discothèque.

“Nàng rất đẹp. Nàng nói muốn làm tình với tôi. Thế là tôi đưa nàng về nhà, rồi nàng đã yêu tôi bằng miệng.” Vốn

tiếng Anh của cậu chàng này không được tốt. Nhưng nhờ mỗi Chủ nhật đều tham dự lớp học thêm, nên cậu ta ngày càng khá. “Và rồi... khi tôi kéo quần lót của nàng xuống... thấy nàng có của quý!” Cậu ta vừa nói vừa mỉm cười, đến khúc cuối thì bật cười thành tiếng.

Chúng tôi đều thấy ngượng, lại đều tự hỏi liệu có phải cậu ta vừa xem phim *The Crying Game*^[2] lần đầu tiên không. Nhưng không phải. Đáng buồn cho Marco, cậu ta *chưa từng* xem phim đó.

[2] Một bộ phim ra mắt năm 1992, trong phim có một nhân vật chuyển giới mang diện mạo của phụ nữ và cơ quan sinh dục của đàn ông.

“Thế cậu làm gì?”, chúng tôi đồng thanh hỏi.

“Mọi người nghĩ tôi làm gì chứ? Tôi bảo cô ta về đi!”

Không ai trong chúng tôi cười nhạo cậu ta. Ý tôi là, *tất cả* chúng tôi đều cười cậu ta, nhưng vẫn cảm thấy tội nghiệp cho cậu ta tới mức đó thực sự không phải những tiếng cười ác ý. Và cậu ta cũng chẳng thêm chú ý, cũng không hề nhận ra *đó* không phải kiểu chuyện để kể cho mọi người cùng nghe tại chỗ làm việc vào sáng thứ Hai. Mà sáng nào cũng vậy, đều *không nên*. Chỉ kể với bạn thật thân mà thôi. Có thể vậy.

Nhưng giờ thì *ai* cũng biết. Chúa lòng lành, cậu ta chẳng biết xấu hổ gì cả! Trong tư tưởng của cậu ta, đó chỉ là một trong số rất nhiều trải nghiệm tại nước Mỹ.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Chuyện gì xảy ra với miếng che mắt vậy?”, tôi hỏi.

“Tôi làm mất nó.”

“Ý cậu nói làm mất là sao?”

“Tôi gặp tai nạn xe hơi, nên nó bị

vỡ.”

“Ý cậu nói bị là vỡ sao?”

“Nó bị vỡ!” Cậu ta nói như thể việc một con mắt “bị vỡ” là thứ biến cố rất bình thường.

“Mắt của cậu ấy à?”

“Nó bị vỡ. Nó văng ra và vỡ thành cả triệu mảnh.” Tôi nhìn cậu ta, nhưng trước khi tôi kịp hỏi rõ ngọn ngành, thì một khách hàng đã vẫy gọi.

Về sau, tôi mới phát hiện ra rằng

Marco có một con mắt bằng thủy tinh. Chính xác là *từng* có một con mắt bằng thủy tinh. Khi mắt cậu ta đập vào bảng điều khiển xe, con mắt rơi ra và vỡ. Rõ ràng là một con mắt như thế đáng giá khoảng bảy nghìn đô la, cậu ta không đủ tiền mua mắt mới. Và nữa, rõ ràng *tôi* là người duy nhất không hề biết cậu ta có một con mắt thủy tinh.

Tôi nghe nói có một lần cậu ta từng nhờ tay hầu bàn khác cầm con mắt, anh chàng kia bèn cầm – mà không biết nó là gì – sau đó thì phát hoảng. Tôi chưa bao giờ có vinh hạnh nhìn thấy nó. Tôi đoán cũng có khách hàng từng thấy nó, rồi nôn thốc nôn tháo. Việc đó khiến một khách

hàng khác cũng nôn theo, và điều này lại khiến phần lớn mọi người trong cả nhà hàng đều *muốn* nôn. Nhà hàng đã phải đền bù cho những người chứng kiến.

Jean Paul và Bruce gặp Marco, bảo cậu ta nếu còn lấy con mắt ra lần nữa, sẽ bị đuổi việc. Tất cả những chuyện này xảy ra trước khi tôi được nhận vào làm. Tôi *lúc nào* cũng bỏ lỡ mọi thứ thú vị.

Thế nên để giúp cho trường hợp của Marco, tôi lấy một bình rượu Opus One rộng cỡ lớn và dán nhãn lên đó. Nhãn ghi “Mắt thủy tinh cho Chàng lính phụ bàn^[3]”. Nếu xét tới vụ làm tình bằng miệng thì cách gọi “Mắt giả” có phần

tầm thường. Và tôi đặt chiếc bình đựng tiền boia đó ở chỗ dễ thấy nơi quầy bar. Nếu sứ mệnh của tôi là giúp Marco có được con mắt thủy tinh mới... vậy thì tôi sẽ làm. Marco rất cảm động, con mắt lạnh lặn còn lại của cậu ta nhỏ một giọt lệ. Chúng tôi ôm nhau, tôi lại còn ném đồng đô la đầu tiên vào bình nữa chứ.

[3] Nguyên văn: Glass Eye for the Bus Guy.

Hôm nay tôi đã nhổ nước bọt vào món salad Caesar của ai đó. Tôi không tự hào về việc này. Nhưng tôi cam đoan với bạn... thằng khách đó thật sự đáng khinh, hấn xứng đáng bị như vậy. Đó là cú nhổ phủ đầu, nhưng lại như thể tiên liệu

trước. Hắn đề cho tôi tiền boa là *năm* đô la trong khi hóa đơn tới *một trăm bảy mươi tám* đô la. Và hắn còn phàn nàn về tôi với quản lý.

May mắn là hắn đã phàn nàn với Jean Paul chứ không phải Bruce. Jean Paul chẳng bao giờ bận tâm khi mọi người phàn nàn. Dưới góc nhìn của gã, nhà hàng hiện tại đã “vào guồng” tới mức, nếu có người không vui, thì họ cứ việc đi chỗ khác, càng đỡ chật chỗ ở đây.

Jean Paul bây giờ đang cầm trong tay điều thuốc khi tên khách kia gọi gã lại. Hắn nói với Jean Paul rằng tôi phục vụ “kém cỏi” và có thái độ bất lịch sự, rằng

hắn xấu hổ khi mang đôi tác tới đây. Tôi sẽ nhận lỗi khi tôi làm sai, nhưng thằng cha này hành hạ tôi ngay từ phút đầu tiên ngồi xuống. Tôi *chẳng làm gì* khiến hắn bị xúc phạm hay phải xấu hổ cả.

Đầu tiên nhé, hắn búng ngón tay khi muốn gọi tôi đến bàn. Khi tôi ngỏ lời muốn nói về các món đặc biệt, hắn đảo mắt và trả lời, “Được thôi”. Sau đó, lúc tôi đang nói với hắn cùng khách khứa của hắn về các món đặc biệt, hắn thốt ra một câu “Blah, blah, blah” ngay khi tôi chưa dứt lời. Thô lỗ không chịu nổi. Đây, thế là *thế nào*? Được thôi, tôi mặc kệ vậy.

Hắn luôn luôn vô duyên như thế, còn tôi chỉ biết nuốt cục tức và mỉm cười. Thậm chí cả khi hắn lớn tiếng tuyên bố mình từng hẹn hò với một cô bồi bàn, nhưng đã đá cô nàng vì cảm thấy xấu hổ mỗi khi có người hỏi cô ấy làm nghề gì. Tôi liền cười khẩy. Hắn việc này khiến hắn bực mình. Tôi đã tập cho mình thói quen mỉm cười, và đôi khi còn cười thành tiếng khi có người làm quá, hoặc có hành động ngu ngốc. Tôi thấy điều đó khá thú vị.

Đời quá ngắn để bận tâm đến những thứ vô nghĩa. Khi mọi người phát hoảng vì những thứ hầu như *chẳng là gì*, tôi không ngăn được mình bật cười. Tôi biết

đó không phải ý hay, nhưng nếu tôi không cười, họ sẽ chèn ép. Số lượng những kẻ như thế quá nhiều, nên dù thích hay không, bọn họ đối với tôi cũng chỉ là *trò cười*. Trong tình huống của tay khách này, hẳn *không* thích.

Thế nên tôi không hề cảm thấy áy náy gì về vụ nhỏ nước bọt. *Hắn xứng đáng bị như vậy*. Tốt thôi, có thể tôi cũng hơi hơi áy náy, nhưng không nhiều lắm. So với những bồi bàn từng quẹt thẻ tín dụng vào kẽ móng trước khi trả cho khách hàng, thì một chút nước bọt cũng chẳng là gì. Giống như mọi thứ khác xảy ra trong đời chúng ta, việc này cũng chỉ mang tính tương đối, và tôi luôn cố gắng

để không quan trọng hóa vấn đề.

Cảm thấy thật kinh khủng về vụ nhỏ nước bọt nên tôi gọi điện cho người bạn thân, Sydney, và kể cho cô nàng nghe. Cô nàng làm hẳn một bài diễn văn về những nghiệp chướng, hệ quả không thể tránh khỏi từ điều tôi đã làm. Rồi còn nói tôi vừa mở cánh cổng chặn cơn lũ của những điều cấm kỵ tồi tệ.

Thật tình, chẳng phải tôi cảm thấy áy náy về điều đã làm hay cảm thấy hết sức tội lỗi. Nhưng hiện tại, tôi cho rằng mình đang phải sống trong nỗi sợ hãi trước những điều tồi tệ. Thế còn tệ hại *hơn*! Từ giờ trở đi tôi không còn dám ăn trong

một nhà hàng nào nữa. *Cảm ơn nha, Sydney!*

“La-di-da^[4], la-di-da, la la.”

[4] Người màu mè kiểu cách.

- Annie, *Annie Hall*

“Tôi không nói chuyện với cậu. Gọi điện cho tôi đi!”

- Neil, *The Big Picture*

BRADY

Hôm nay tôi trở về căn hộ của mình. Tới khi sắp xoay chìa, tôi mới nhớ ra mình không còn là chủ nhân của nó nữa. Thế nên tôi rời đi, rời khỏi nơi *từng là* căn hộ của mình, ngay lúc đó thì điện thoại kêu. Tôi nghe máy.

“Em biết anh sẽ đổi ý”, Sarah nói. Tôi ngẩng nhìn, thấy cô ấy đứng bên kia cửa sổ. Tóc buộc đuôi ngựa, đúng kiểu tôi luôn thích. Đó là hồi mà ở cô ấy *vẫn* còn những điều để tôi thích. “Ít tóc hơn... rõ mặt hơn”, tôi luôn nói vậy. Tôi vẫy tay chào.

“Em đang định đi tắm”, cô ấy nói.
“Muốn cộ lưng cho em không?”

“Chào”, tôi ngượng ngùng lên tiếng.
“Khỉ thật, Sarah... anh xin lỗi. Anh không đôi ý. Anh rất mệt. Anh vừa trải qua một chuyến bay dài, đầy bức bối. Anh quay về đây vì thói quen thôi.”

“Vậy sao, đồ khốn nạn. Tôi sẽ thay ổ khóa.” Cô ấy treo máy, đóng sầm cửa sổ, rồi khiến tôi choáng váng khi chìa cả hai ngón tay giữa về phía tôi. Tôi vẫy chào tạm biệt, cảm thấy cực kỳ, cực kỳ tuyệt vời vì đã chia tay, rồi đi về phía tàu điện ngầm.

Trên đường, tôi thấy một chiếc xe cứu thương cùng đám đông đứng xem nhân viên cứu thương thận trọng đưa một người lên cáng. Tôi lắc đầu kinh tởm, tiếp tục đi. Tôi *ghét* việc đó. Mọi người đi chậm lại để xem vụ va chạm hoặc dừng lại nhìn chăm chăm vào nỗi xui xẻo của người khác. Đó là sự tò mò bệnh hoạn, một nghiệp chướng tồi tệ. Ai biết được chứ? Có thể một ngày nào đó *chính họ* sẽ bị cáng đi, và những người khác đứng nhìn.

Tuy nhiên, có *một* điều tôi luôn làm mỗi khi nhàn thấy tàn cuộc của một vụ đụng xe hoặc một mối quan hệ mình vừa bỏ lại. Khi trông thấy ánh đèn nhấp nháy

trên xe cứu thương, tôi lập tức sẽ nghĩ tới từng khoảnh khắc trong cuộc đời người đó, hoặc cuộc đời của tôi, dần hướng tới khoảnh khắc hiện tại.

Cuộc đời bạn luôn được tính toán theo cách nào đó khiến cho bạn bước tới trước mũi xe vào đúng giây phút ấy. Và người lái xe cũng phải đang lái chiếc xe tới điểm đó vào đúng lúc. Ngay lúc này, tôi đang nghĩ về cuộc đời mình, về mọi điều mình từng làm góp phần đưa tôi tới đây. Bước khỏi một mối quan hệ thất bại, một căn hộ rẻ tiền.

Vì lý do nào đó chỉ mình Chúa cùng những kẻ thực thi tại các bộ tra tấn trên

toàn thế giới mới biết, đột nhiên trong đầu tôi vang lên nài *Unchained Melody* của Righteous Brothers. Một bài hát đã bị hủy hoại cùng với nghệ thuật làm đồ gốm – để đón chào thế hệ sau, đến cùng bộ phim *Ghost*. Bộ phim tôi từng bị ép xem cùng cả nghìn lần bởi – bạn đoán xem – Sarah.

“Oh... my love... my darling... I’ve hungered... for... your touch...” Câu tiếp theo của bài hát nói về việc thời gian trôi thật chậm. Có thể nó sẽ không trôi đi chậm đến vậy nếu bạn có thể... nói cho hết... bà nó... một... câu.

Tôi vừa nghĩ tới lần đầu tiên yêu một

cô gái vừa nghĩ tới một bài hát. Ngôi nhà của gia đình Becket. Họ là bạn của gia đình tôi, và vẫn còn một tấm thảm lông xấu xí. Lúc đó tôi mười một tuổi, Sheryl Becket thì mười ba. Khi tôi đi ngang phòng cô ấy, cô ấy đang mở bài *Cars* của Gary Numan, vừa nhảy quanh phòng, vừa hát theo. Sheryl không thấy tôi, nhưng tôi nghĩ cô ấy là người con gái duyên dáng nhất thế giới. Với giọng hát hay nhất thế giới. Và tôi yêu bài hát. Mặc dù, thực sự, đó không phải là màn biểu diễn đỉnh cao về thanh nhạc thời niên thiếu của cô ấy. Khoảnh khắc đó không những cho tôi thấy sức hút của âm nhạc đối với nữ giới... mà còn khiến tôi muốn học lái xe.

Tôi nghĩ đến lần đầu tiên hôn một cô gái. Maggie Stanhope. Cô ấy dán một miếng băng vết thương ở cằm để che mụn. Làm sao cô ấy lại nghĩ rằng một miếng băng trông sẽ đỡ khả nghi hơn chứ. Chúng tôi mười ba tuổi, đang cùng chơi tại nhà người bạn của cô ấy – Monica Seller. Maggie dẫn tôi vào chiếc tủ của Monica, và hôn tôi một cái. Tôi vẫn có thể cảm nhận được hương vị kẹo gôm của loại son môi cô ấy dùng.

Bảy giờ radio đang phát bài *Alison* của Elvis Costello. Khi ông hát câu “My aims is true”, tôi nghĩ tới một mục tiêu

rất tuyệt vời – đôi môi của cô ấy, thứ mà tôi nên nhắm thật chuẩn để đặt nụ hôn trúng vào hồng tâm. Giờ tôi nghĩ tới lời hứa ẩn trong nụ hôn đó – cùng nụ hôn với mọi cô gái khác sau Maggie – với một hy vọng giống nhau, nhưng càng về sau, nhưng càng về sau, những nụ hôn lại càng trở thành *thảm họa*.

Tôi nghĩ tới lần đầu tiên bị đuổi việc. Lúc đó tôi đang rửa chén mười một tiếng mỗi ngày. Ngày này sang ngày khác, trong một căn bếp không có điều hòa. Quần áo bám dính vào người. Thứ duy nhất tôi được uống miễn phí là nước soda. Không phải soda. *Nước* soda.

Sếp tôi thì thoáng lại đi vòng quanh, nhấp một ngụm nước soda để đảm bảo nó không phải 7-UP đúng chuẩn. Mỗi lần ông ta nhấp một ngụm, tôi sẽ quăng ly nước đi, vì không muốn bị dính vi khuẩn hoặc các thứ chỉ-Chúa-mới-biết sinh sôi từ miệng ông ta. Ngày nọ ông ta lại đi kiểm tra, nhấp một ngụm. Tôi quăng ly đi. Rồi, định ninh trong ít lâu nữa ông ta sẽ không kiểm tra tiếp, tôi rót một cốc 7-UP. Năm phút sau, ông ta lại nhấp một ngụm, và tôi tiêu đời, Tôi điên cuồng tới mức ngay sau khi bị ông ta đuổi việc liền chạy đến Kmart – nơi duy nhất mở cửa tới quá chín giờ tối – và mua đĩa nhạc mới *Tears for Fears*^[1].

[1] Nghĩa là Nước mắt cho những nỗi sợ hãi.

Khi về đến nhà, tôi mở bài *Mad World*^[2] hết lần này tới lần khác, vùi mình trong tâm trạng tự thương cảm. Tôi đã trở thành kẻ chu du đơn độc trong thế giới đầy những giấc mơ vỡ nát, và dường như *không* một bài hát nào lại phù hợp hơn thế để cùng đồng hành trên chuyến đi này.

[2] Nghĩa là Thế giới điên cuồng.

Không hiểu sao tất cả những khoảnh khắc quan trọng trong đời tôi đều liên quan đến *âm nhạc*. Cứ như thể đời tôi là một bộ phim của John Hughes, và có

người phải ngồi ghép nhạc nền cho hoàn hảo.

Buổi hòa nhạc đầu tiên của tôi mang tên *KISS*. Sự kiện này dẫn tới việc tôi mua một chiếc guitar điện, rồi dẫn tới việc tôi lập ra ban nhạc vớ vẩn đầu tiên của mình. Từ đó tôi phát hiện ra rằng con gái rất ấn tượng với những anh chàng chơi guitar – dù họ chơi cho ban nhạc cực kỳ vớ vẩn. Điều này đưa tôi tiến tới sự nghiệp nâng đỡ cho những tay chơi guitar *khác* cùng ban nhạc vớ vẩn của *họ*. Tiếp đó dẫn tới một buổi trình diễn vào đêm Giao thừa năm 2002 tại Roseland cùng một nhân vật xa lạ với tâm lý bất ổn, nhưng đầy tích cực bấy

giờ, Sarah. Cô ta chạy đến bên tôi vào giữa đêm, đòi tôi hôn cô ta. Sau khi hôn thì tôi sống cùng cô ta rồi phát hiện ra cô ta là kẻ điên khùng thích nổi cơn tam bành và la hét, dẫn tới việc tôi bỏ cô ta, dẫn tới việc...

Rồi dẫn tới *đây*. Ngay chỗ này, khi tôi đi xuống những bậc thang tàu điện ngầm, sau khi bị hất văng ra khỏi căn hộ *của cô ta*. Một đường tiến rất thẳng từ đó tới đây.

Nhưng bạn cũng thấy, đó không phải lỗi của tôi. Tôi thực ra nên kết tội *KISS*. Hoặc *John Hughes*.

HEAVEN

Tôi qua có nguyệt thực. Tôi đặt đồng hồ báo thức, nhưng tôi không giỏi việc này lắm, thế nên nó không kêu. Sau đó tôi vừa nhìn đăm đăm vào tấm lót chỗ ngồi toilet, vừa nghĩ đến việc mua một tấm thảm xù bông, rồi không hiểu sao lại chợt nghĩ tới... nguyệt thực! Tôi chạy đến bên cửa sổ, nhưng cửa sổ hướng về phía nam, và ở phía nam lại lù lù một bức tường gạch – cách tôi khoảng bảy bước chân.

Thế là tôi học tốc chạy ra ngoài cùng một chiếc đĩa giấy và cái lõi xỏ bằng nhôm, vì đó là những món đồ tôi mơ hồ

nhớ được từ dự án khoa học hồi lớp bốn liên quan đến nguyệt thực. Hay biết đâu là nhật thực nhỉ? Mà thôi, tôi cũng không biết chính xác nên làm gì với chúng, thế nên tôi ngồi lên chiếc đĩa, nỗ lực biến nó thành tấm đệm lót trên nền xi măng lạnh lẽo, đồng thời cuộn tấm nhôm thành ống nhôm. Rồi tôi nhận ra rằng không có thấu kính thì vô ích, nên đành biến nó thành chiếc loa mini để hóng lên mặt trăng.

Tôi thức hết nửa đêm, bị hiện tượng nguyệt thực chưa bao giờ nhìn thấy hấp dẫn. Nửa phần còn lại của đêm, tôi thức vì một lý do kém hấp dẫn hơn nhiều. Gã chết tiệt nào đó trong tòa nhà cứ liên tục hét “Xin chào!” vào lúc 2 giờ sáng. Từ

căn hộ *ngay bên cạnh* căn hộ của tôi. Tôi không biết là có việc gì, nhưng cuối cùng cũng phải đập tường và hét trả, “Yeah, xin chào! Làm ơn im đi được chưa?”

Hắn lại hét, “Xin lỗi”. Rồi im lặng.

Rồi tôi không thể ngủ được trong hai giờ đồng hồ tiếp theo vì bắt đầu lo lắng, nếu gã đó bị thiếu năng thì sao? Hắn là như vậy. Lỡ như hắn không thể kiềm chế... tôi thì mới bắt hắn im đi. Tôi cảm thấy thật kinh khủng. *Vô cùng tội lỗi*. Tôi không thể ngủ lại được.

BRADY

Tôi qua có nguyệt thực. Theo cách nói của tất cả báo chí, bạn sẽ thấy một thiên thạch như thể sắp đâm vào chúng ta. Tôi nhìn cả đêm... tìm kiếm một kẻ thực sự gây ra thứ đáng nguyên rủa đó.

Đây là đêm đầu tiên tôi ngủ ở chỗ mới. Nơi này rất vang. Tôi không biết là bản chất của đàn ông hay là gì, nhưng tôi phải thử độ vang từ mọi góc độ khả thi của căn hộ để xác định vị trí có độ vang tốt nhất. Tất cả đồ nội thất sẽ được giao tới vào ngày mai, và tình trạng này sẽ chấm dứt. Thế nên tôi phải tận dụng khi còn có thể.

Con mụ dở hơi nào đó đập lên tường như phát điên, bắt tôi im lặng trước khi tôi có thể hoàn toàn trải nghiệm mọi tiếng vang, nhưng nhiều đó cũng đã khá rồi. Xin lỗi vì tôi đã đánh thức cô cùng mười hai con mèo của cô nhé, thưa cô. Xi!

Ngủ ở chỗ mới có cảm giác thật lạ. Sarah khẳng khẳng là tôi sẽ quay lại, nhưng không đời nào chuyện đó xảy ra. Nếu tôi đã bỏ được một căn hộ mất nhiều tiền thuê chỉ để tránh xa được cô ta, thì không đời nào tôi quay về cả. Tôi sẽ *không* quay lại với Sarah. Tôi *không* muốn hẹn hò ai cả, chấm hết. Đây sẽ là lúc tôi được độc thân. Hết chuyện.

HEAVEN

Tôi nghĩ mình đang bị chứng ngộ độc nấm mốc. Suốt nhiều tháng nay tôi cảm thấy nhức nhối, mệt mỏi và rã rời không chịu nổi. Tôi biết vài người có những triệu chứng tương tự, và hóa ra trong nhà họ có nấm mốc.

Cô bạn Deirdre của tôi đã phải dọn đi vì nhà có mốc đen. Cô ấy cùng bạn trai bị bệnh suốt nhiều tháng, và ngay khi dọn khỏi đó, họ khỏe hơn hẳn. Lẽ ra có thể tẩy nấm mốc, nhưng dù sao họ cũng muốn chuyển nhà. Tôi thì không chuyển đi đâu cả. Nếu có nấm độc trong nhà, tôi

sẽ nhờ người tẩy sạch nó. Hy vọng là không đắt.

Tôi vừa đặt mua một bộ sản phẩm kiểm tra nấm mốc trên mạng với giá gần ba mươi đô la từ Ngài Nấm Mốc. Sau khi nghiên cứu trên mạng, tôi gần như chắc chắn nhà mình có mốc đen. Trang web này liệt kê tất cả các triệu chứng. Những người mắc bệnh có ít nhất mười triệu chứng trong danh sách sau:

1. Suy hô hấp, ho, sổ mũi

Tôi có ho, có sổ mũi.

2. Cổ họng và phổi bỏng rát

Bị ợ chua có tính không nhỉ?

3. Tiêu chảy, buồn nôn, đau nhói phần bụng dưới, nôn mửa

Tôi sẽ trả lời phủ định cho câu này, ngoại trừ lần ăn tại nhà hàng San Loco. Đừng bao giờ ăn tại *San Loco*.

4. Nước tiểu tối màu

Không, nhưng nước tiểu của tôi có phát sáng khi uống thuốc đa vitamin.

5. *Mất trí nhớ, hay quên, rối loạn chức năng*

Chắc chắn có.

6. *Sưng hạch bạch huyết*

Không chắc hạch bạch huyết của tôi nằm ở đâu nữa.

7. *Nhức đầu*

Có. Gần như mọi người tôi biết đều khiến tôi nhức đầu.

8. *Nôn nao/ Trầm cảm*

Có, có, có! Thực sự, tôi đang càng lúc càng nôn nao khi đọc tiếp danh sách này đây.

9. ù tai

Có! Và tôi nghĩ đó là chứng ù tai do chịu đựng quá nhiều buổi hòa nhạc âm ỉ.

10. Mệt mỏi mãn tính

Có.

11. Co giật từng cơn

Không hẳn. Đúng là một bên mắt của tôi từng bị co giật hẳn một tuần, nhưng bác sĩ của tôi bảo rằng đó chỉ do căng thẳng mà thôi.

12. Chảy máu mũi

Không.

13. Đồ mờ hôi đêm, bốc hỏa

Không, nhưng tôi bị nhiệt khi ăn đồ ăn cay. Món Ấn Độ khiến tôi đồ mờ hôi như một vận động viên bóng chày giải ngoại hạng lên cơn thèm thuốc kích thích.

14. Rụng tóc

Ê! Mỗi lần tôi gội đầu, số tóc rụng đủ để làm hẵn một mái tóc giả cho một nàng búp bê Barbie. Tôi dùng hết hai chai Drano mỗi tháng để tẩy sạch số tóc làm nghẽn nơi xả nước. Tôi nên bắt đầu tiết kiệm tóc và làm tóc giả thật đây. Nếu Mattel có sản xuất hoặc bán “Barbie Ung thư” với cái đầu trọc lóc, thì mớ tóc giả của tôi sẽ bán đắt như tôm tươi. Và tôi có thể dùng tiền để trả chi phí tẩy mốc.

15. Thay đổi về trọng lượng cơ thể

Có. Tôi tăng giảm trọng lượng mỗi ngày. Tôi tăng hơn hai kilogram trong

thời gian bữa sáng và bữa trưa. Thật tệ. Tôi sẽ còn trả lời thêm bao nhiêu câu “có” nữa đây?

16. Vô sinh

Chắc như đinh đóng cột, tôi vẫn chưa mang thai. Tôi có dùng bao cao su. À thì, bọn họ có dùng. Trừ phi... ồ, tuyệt! Theo như tôi biết, bao cao su có thể bị rách, và tôi chưa bao giờ không có thai vì bị vô sinh.

17. Đau tim

Chưa bị.

*18. Phát ban, nổi mề đay, lở loét
chảy máu khắp người*

Eo ơi! Không.

19. Tim đập mạnh

Có. Thực ra, ngay lúc này luôn.

*20. Tử vong trong một vài trường
hợp*

Chưa chết.

Vậy là tôi có ít nhất mười triệu chứng,
khả năng là mười một. Lẽ ra tôi có thể

chết luôn mà không hiểu được lý do. Điều này gợi cho tôi nhớ lại quan điểm về việc kết hôn trong vòng mười tám tháng tới.

Hình như tôi chưa từng giải thích rõ việc đó. Khi tôi nói mình đã đính hôn, đó *chưa* phải là toàn bộ sự thật. Tôi không thực sự đính hôn. Giờ thì, trước khi bạn nổi đóa vì nghĩ tôi là kẻ dối trá bốc đồng, tôi cần phải nói mình không phải như vậy. Vì tôi *đã* đính hôn để có thể kết hôn sau mười tám tháng nữa. Chỉ là chưa đính hôn với một người *cụ thể* mà thôi.

Sau mười tám tháng nữa, tôi sẽ tròn hai mươi bảy tuổi. *Hai mươi bảy* là cái

tuổi mà mọi anh hùng âm nhạc của tôi đã qua đời. Jim Morrison? Chết ở tuổi hai mươi bảy. Kurt Cobain? Chết ở tuổi hai mươi bảy. Jimi Hendrix? Hai mươi bảy. Jains Joplin? Hai mươi bảy. Trùng hợp. Có thể lắm. Nhưng không hiểu sao tôi luôn luôn nghĩ rằng mình cũng sẽ chết ở tuổi *hai mươi bảy*. Trừ phi tôi kết hôn. Đừng hỏi vì sao tôi nghĩ vậy. Tự nhiên thế thôi. Đó là điều mà tôi chỉ biết trong lòng.

Nếu kết hôn, vận mệnh của tôi sẽ thay đổi, và tôi sẽ sống cuộc đời trường thọ, hạnh phúc. Nếu không – thì luôn có tang lễ đang trông chờ tôi, bạn biết là tôi đã chuẩn bị sẵn cho việc này rồi. Nhưng

không nói chuyện đó nhé. Tôi hoàn toàn mong đợi việc kết hôn trong vòng mười tám tháng tới. Hoặc là chết.

Đừng hiểu nhầm – tôi không tìm cách ổn định cuộc sống. Tôi không tìm kiếm ngẫu nhiên một gã rùa già chỉ để được đeo nhẫn vào ngón tay và giải thoát khỏi vận mệnh tai ương. Phải là gã rùa *phù hợp*. Và tôi cực kỳ kén chọn nhé! Thế nên bạn cũng hiểu được, *đây* là thời điểm hết sức cấp bách.

BRADY

Tôi quyết định sơn vách tường ở chỗ mới bằng màu xanh dương đậm. Nó sẽ là

một bức tường *ấn tượng*. Một người bạn của tôi sơn vách tường màu đỏ, trông rất hay, và *cậu ta* gọi nó là “bức tường ấn tượng”. Tôi không thể copy ý tưởng đó và *lại còn* dùng màu tương tự, thế nên tôi sẽ dùng màu xanh. *Xanh nước biển*. Không giống nước biển lắm, chỉ *hơi hơi* thôi. Giống màu xanh của trời đêm hơn. Như thế sẽ khiến tôi có hứng thú với việc gắn lên đó những ngôi sao nhỏ dạ quang bằng nhựa. Tuy nhiên, việc đó quá quê mùa, nên tôi dằn lòng. Chắc chỉ một ngôi sao thôi. Mà thôi, không ngôi sao nào hết.

Tòa nhà rất đẹp. Nằm xen giữa một hiệu thuốc mở cửa suốt hai mươi bốn giờ

Duane Reade và một hiệu bánh nhỏ luôn tỏa mùi bơ. Không thể tức giận vì điều đó. Trừ phi bạn đang ăn kiêng^[1], nhưng tôi thì *không*.

[1] Nguyên văn: Atkins – tên một phương pháp ăn kiêng. Người áp dụng phương pháp này sẽ hạn chế ăn những món chứa bột đường, nhằm kiểm soát lượng carbohydrate đưa vào cơ thể.

Không hiểu sao khả năng trao đổi chất của tôi rất tốt. Tôi đoán đó là món quà mà Chúa bù đắp cho đồng lông lá tràn lan nằm ở ngay ngực... ở mũi... và cả tai tôi nữa. Chúa ơi, thậm chí cả ngón tay cùng phía trên ngón chân nữa. Nói đúng ra, cũng không hẳn là tràn lan trên diện rộng, mà là di cư dần dần nhưng chính

xác xuống phương Nam ấm áp hơn.

Tôi vẫn luôn nghĩ mình cần một sự nghiệp mới. Tôi luôn thích trở thành nhà sáng chế như bác Stu. Tôi luôn có những ý tưởng mới. *Luôn luôn*. Và không phải dạng ý tưởng trong-lúc-phê-thuốc mà thường sẽ trở nên cực kỳ ngu xuẩn khi thực thi. Và tất nhiên, tôi cũng có kha khá những ý tưởng kiểu *đó*. Tôi đang nói tới những ý tưởng thực sự choáng váng, tuyệt-vời-ông-mặt-giời. Ý tưởng sẽ biến tôi thành gã triệu phú – một vận mệnh được định sẵn cho cuộc đời tôi. Nhưng mỗi lần nảy ra một ý tưởng, tôi sẽ làm một trong ba việc:

a, Không thực hiện nó, và dần dà quên bém mắt ý tưởng đó;

b, Không thực hiện nó, về sau lại thấy nó được sáng chế bởi một kẻ ngu ngốc khác và nổi giận;

c, Cất giữ nó trong đầu chờ đến ngày đem ra thực hiện.

Tôi có ý tưởng về chiếc bàn chải vệ sinh chứa sẵn kem trong tay từ nhiều năm trước. Tôi để mặc nó, và rồi một ngày... khi đang lướt dọc dãy hàng trong siêu thị, tôi thấy ngay ý tưởng của mình: Bàn chải Sẵn sàng. Lysol Chết dấm.

Điều tương tự xảy ra với thức ăn đóng gói gắn kèm khóa Ziploc. Từng có thời – tới nay thỉnh thoảng vẫn xảy ra – mà bạn mở thứ đồ mình mua, nó sẽ bị hở và không khí tràn vào. Sau đó hoặc là bạn gấp túi nhựa lại rồi để các thứ bên trong vào chỗ khác, hoặc kê xác nó và ăn hết sạch. Ngày nay, các loại hạt, trái cây sấy khô, sản phẩm chế biến sẵn, dau diếp đóng gói... tất tần tật đều nằm trong bao bì có khóa Ziploc. Đó cũng là ý tưởng của tôi.

Nghĩ lại thì, vẫn có những sản phẩm *thực sự* cần tới nó nhưng lại không tận dụng. Như khoai tây chiên chẳng hạn. Một khi đã mở túi, thì làm gì tiếp theo

đây? Khóa kéo Tích hợp của tôi sẽ là phát minh siêu phạm, tránh cho nhiều người gặp rắc rối vì phải ăn hết cả gói mỗi lần đặt mông xuống. Việc đó sẽ giải quyết vấn đề béo phì ở đất nước này.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Vấn đề là, tôi có tất cả những ý tưởng tuyệt vời, nhưng chỉ ngồi trơ mắt nhìn, xem người khác kiếm được cả đồng tiền nhờ vào chúng. Tôi luôn nói “Một ngày nào đó...” rồi thôi.

Tôi nghĩ ngày đó đến rồi. Và dù phần lớn các ý tưởng triệu-đô được nhắc tới bên trên của tôi đã bị thực hiện, nhưng

tôi vẫn còn một vài chiêu rất đáng đồng tiền bát gạo.

Công việc thường ngày của tôi là chủ sở hữu cực kỳ kiêu hãnh của công ty thu âm Sleestak Records, cùng với người cộng sự Phil. Căn bản là chúng tôi đang tái định hình nền công nghiệp âm nhạc bằng hàng ngũ nhân sự cực kỳ khiêm tốn. Thực tế *chỉ* bao gồm Phil và tôi.

Thời gian của tôi từng được sử dụng rất hiệu quả, nhưng dần dà... hừm, để xem nào. Tôi nghe những bản thu thử vớ vẩn, hy vọng và cầu nguyện rằng *một* ban nhạc trong số đó có thể khiến mình thấy phấn khích. Tôi suy tư. Tôi chia nhóm

email. Cứ như thể sắp xếp chúng thành từng mục sẽ khiến đời tôi bỗng nhiên khá khảm hơn. Tôi thay mặt ban nhạc của mình gọi điện cho những người mình đã gọi tuần trước. Tôi lên Google tìm kiếm về ngực của người nổi tiếng. Ngực của những người nổi tiếng có cái gì đó hấp dẫn hơn người thường. Tôi lên trang *Hotornot.com* và dành điểm tốt cho những cô nàng béo tròn để họ cảm thấy yên tâm hơn về bản thân. Tôi uống cà phê. Tôi chờ điều vĩ đại tiếp theo xảy ra. Nhưng hầu hết tôi dành thời gian để *xem ngực người nổi tiếng*.

Tôi bước vào văn phòng, Phil đang xem một tập tin thực thi cậu ta vừa tải

về, trong đó có hình đầu Tổng thống Bush gắn trên cơ thể một người mặc đồ lót. Nhân vật này biến đổi dần qua loạt hình ảnh mặc đồ lót, cuối cùng biến thành một con khỉ. Tất cả những thứ này được hiển thị trên nền nhạc ca khúc *Freedom* của George Micheal.

“Tớ cảm thấy hơi kích thích khi xem cái này thì có gì bất ổn không nhỉ?”, cậu ta hỏi.

“Có. Có đấy.”

“Tớ đùa thôi”, cậu ta đóng tập tin lại. Chúng tôi đều biết cậu ta *không* đùa.

“Cậu đã bao giờ nảy ra một ý tưởng mà cậu biết nó sẽ biến mình thành triệu phú chưa?” Tôi hỏi, không phải vì tôi nghĩ cậu ta có ý tưởng, mà vì muốn cậu ta nghe ý tưởng của mình.

“Hả?”

“Một phát minh chẳng hạn”, tôi nói.
“Cậu đã bao giờ nghĩ tới thứ gì đó và nếu có được bằng sáng chế đối với nó, rồi thực hiện nó, cậu sẽ sung sướng cả đời ấy?”

“Tôi không suy nghĩ nhiều đến vậy.”

“À, đúng vậy, nhỉ?”

“Thôi nào”, cậu ta nói. Âm thanh vang vọng trong một giây. Cậu ta nghiêm túc. Trái tim tôi “vỡ nát” vì cậu ta thực sự chân thành. “Nhưng tớ rất thích vẽ”, cậu ta nói thêm.

“Ái chà, được đấy.”

“Ừ.”

“Tớ đang muốn nhận một bằng sáng chế.”

“Vậy à?”, cậu ta nói. “Tuyệt. Nghĩa là

sao?”

“Nghĩa là tớ sở hữu ý tưởng đó.”

“Ý tưởng gì vậy?”

Tôi bước ra cửa và đóng lại, dù biết chẳng có ai nghe thấy. Tôi làm thế để tạo chút kịch tính. Đôi khi tôi làm những việc như vậy, vì, như tôi đã nói, cuộc đời tôi giống như một bộ phim. Và những bài hát tôi nghe, dĩ nhiên, là nhạc phim của riêng tôi. Nhân vật trong phim của tôi sẽ đóng cửa lại. Thế nên tôi *cũng* làm vậy.

“Sữa quế”, tôi đáp gọn.

“Hả?”

“Sữa quế”, tôi vẫn đáp gọn, nhưng giọng lớn hơn một chút để cậu ta nghe được.

“Là gì?”

“Nói sao hiểu vậy. Cậu đã từng ăn ngũ cốc Bánh mỳ Quế giòn hồi còn nhỏ chưa?”

“Tất nhiên”, cậu ta đáp cùng chút tự hào của một thiên tài.

“Trong tô còn lại gì sau khi cậu ăn hết ngũ cốc?”

“Tớ đổ thêm ngũ cốc vào.”

“Đúng”, tôi cắt ngang. “Nhưng trước khi làm vậy, hoặc sau khi đã ăn xong tô thứ hai, cậu chỉ còn lại sữa. Thứ chất lỏng ngon lành ngọt ngào có quyền mùi quế.”

“Yeah, cái đó ngon”, cậu ta nói, mắt tập trung về phía tôi trong một chốc vì bạn nghĩ tới ngũ cốc.

“Tớ nói cho cậu biết! Người ta có sữa chocolate, sữa dâu, nhưng tớ không biết tại sao *không* có sữa quế. Một thị trường bỏ ngỏ, khao khát được tách ra khỏi đám đông. Và cái tên Sữa quế đọc lên rất hấp dẫn.”

“Sữa quế”, cậu ta chậm chậm gật đầu với nụ cười kỳ lạ.

“Sữa quế”, tôi lặp lại.

Phil làm tôi muốn chết đi cho rồi. Chúng tôi đã làm việc với nhau bảy năm, nhưng vài tháng gần đây, tôi cảm thấy mọi thứ cậu ta làm đều rất đáng giận. Giống như ngay lúc này: Cậu ta đang

chơi điện tử trên máy tính, khiến tôi bức không thể tả. Lẽ ra cậu ta phải đang *làm việc*. Thì tôi cũng có chơi, nhưng cậu ta thì chơi suốt *cả ngày*. Ý là, dù chúng tôi là cộng sự cùng sở hữu công ty, nhưng đã bắt đầu bằng phần thừa kế của tôi từ bác Stu.

Trong ba năm qua, chúng tôi đều đặn mất tiền. Thế nên tôi nghĩ cậu ta cần phải thôi chơi trò Pong^[2] đi. Khoản tiết kiệm cho đời tôi đang tiêu tan vào máy thu âm, mà cậu ta lại giấu cợt tôi bằng cách ngồi chơi. Lẽ ra tôi phải giàu rồi ấy.

[2] Viết tắt của Ping-Pong: Trò chơi bóng bàn.

Ngoài việc tin rằng số mình sẽ được giàu có, tôi cũng nghĩ danh tiếng là thứ chắc chắn *không* thể thiếu trong tương lai của mình. Tôi luôn luôn tin như vậy, dù bản thân không theo đuổi điều gì để đạt được nó – tất nhiên ngoại trừ *những sáng chế của mình*.

Tôi không có ý nói theo kiểu một gã lười biếng, rằng tôi-xứng-đang-được-nổi-tiếng-không-cần-lý-do. Ý là, tôi không thực sự sáng tạo lắm, *chưa* một lần trong đời. Nhưng tôi biết rằng mình sẽ nổi tiếng vì một điều gì đó. Tới mức mỗi khi chia tay bạn gái trong quá khứ, một trong những suy nghĩ giúp tôi được an ủi là “Chàng trai, cô ta rồi sẽ hối tiếc

khi cậu nổi tiếng”. Đôi khi tôi có thể kiểm soát được hành vi của mình nhờ nó. Không tới mức là chuyện-thường-ngày, nhưng với những chuyện to tát thì đúng.

Chẳng hạn như tôi luôn luôn bảo đảm nếu mình có quay băng sex với bạn gái, thì không bao giờ để nó lọt ra khỏi nhà mình. Nó ở đây là những cuộn băng video, không phải cô gái. Lạy Chúa, tôi đâu phải Rick James hay gì khác. Và tôi luôn luôn giấu kỹ để đoán chắc rằng một khi tôi có được danh tiếng, đám băng video sẽ không bị lộ. Chẳng phải vì có thứ gì tà đạo trong đó. *Không hề*. Phần lớn là những trò tình dục chán ngấy cũ kỹ xưa-như-trái-đất. Đây không phải có ý

rằng tôi là gã nhát thếch trên giường đâu
nhé. *Không hề*. Thực ra tôi rất thú vị.
Vấn đề là, tôi cần bảo vệ hình tượng của
mình, thế thôi!

“Dù trò chơi này đã được cả trăm tuổi
rồi, tớ vẫn thích”, Phil nói.

“Nó chưa đến một trăm tuổi đâu,
Phil.”

Rồi cậu ta bùng tỉnh. “Chúng ta nên
có một bàn đánh Ping-Pong ở đây.”

“Vậy à?”, tôi đáp.

“Chắc chắn!”

“Chúng ta không còn sống trong ký túc xá nữa.”

“Ping-Pong!”

“Phil?”

“Hả?”

“Cậu nghĩ tớ sẽ nói gì đây?”, tôi hỏi.

“Rằng tớ nên thôi chơi, vì việc đó khiến cậu ngựa mông.”

“Được đây.”

“Brady?”, cậu ta nói.

“Gì thế, Phil?”

“Tớ nghĩ ý tưởng về sữa của cậu rất hay.”

“Cảm ơn.”

“Và nếu cậu kiếm được tiền nhờ nó”, cậu ta nói, “tớ hy vọng cậu sẽ mua cho bọn mình một bàn chơi Ping-Pong tại văn phòng.”

“Hiếu ý cậu rồi, Phil.”

HEAVEN

Hôm nay tôi nhận được bộ kiểm tra năm mốc gửi vào hòm thư. Trong hòm thư còn có thư cho một gã nào đó, tôi liền mở ra xem. Tên hắn là Brady, rõ ràng gã không hề quan tâm gì đến bà của mình, vì bà nói rằng chẳng bao giờ nghe được tin tức gì từ hắn. Bà gửi kèm cho hắn tờ mười đô, và tất nhiên tôi để nguyên nó trong phong bì. Gã này cũng có một cô bạn gái cũ bị điên, cô nàng gửi trả cái bản chải đánh răng kèm dòng ghi chú khá thô bỉ. Tôi đoán mấy thứ này hẳn là dành cho tay hàng xóm mới thiếu năng.

Tôi mở bộ sản phẩm kiểm tra nắm mốc ra, cũng không có gì nhiều. Có một chiếc đĩa tròn như hay được dùng trong phòng thí nghiệm cùng một ít thứ dính dính như mật ong. Tôi nghĩ đó *đúng là* mật ong. Lạ thật! Hướng dẫn bảo tôi đặt nó ở không gian mở trong một giờ, sau đó niêm phong lại và đặt trong chỗ tối ba ngày. Sau đó gửi lại cho phòng thí nghiệm, và trong vòng mười ngày đến hai tuần, họ sẽ gửi cho tôi kết quả phân tích. Thêm năm đô phụ trội, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Tôi rót chất mật ong vào đĩa rồi đặt nó ra ngoài. Mùi của thứ này cũng giống

mật ong nữa, khiến tôi thèm đồ ngọt kinh khủng, một chiếc Krispy Kreme^[1] chẳng hạn. Sau hai phút, tôi thèm donut đến chết đi được, bèn sục sạo khắp căn hộ tìm tiền lẻ ở khắp nơi, vì tôi không có xu nào để mua bánh. Bảy mươi ba xu. Khỉ gió. Hmmm. Tôi nhớ đến mười đô la mà bà của Chàng thiếu năng gửi cho gã. Mượn tạm thì có chết ai nhỉ? Dùng để làm việc tốt mà.

[1] Một thương hiệu bánh donut.

Đến cửa hàng dưới lầu, chỉ riêng niềm mong mỏi được cắn miếng đầu tiên vào chiếc donut bóng loáng ngon lành đã khiến tôi ứa nước miếng. Tôi đứng đó

nhìn ba chiếc Krispy Kreme cùng ly cà phê lớn của mình, sắp tận hưởng, thì cảm nhận được ánh nhìn đăm đăm của ai đó. Thật mất hứng! Tôi ngẩng lên, thấy một anh chàng đang đứng xếp hàng, trên tay cầm một chiếc sandwich trứng-salad, hẳn ta đang nhìn chằm chằm vào tôi cùng ba chiếc donut, khiến tôi rất cảnh giác.

“Không phải một mình tôi ăn đâu”, tôi nói dối cùng cú vẩy tay cho qua chuyện về phía mấy cái donut. Nhưng đầu ngón tay tôi chạm vào phần kem chocolate phía trên một chiếc Bavarian đầy kem, thế nên tôi liếm đầu ngón tay trong lúc đọc chiếc áo T-shirt của hắn: “667... Hàng xóm của quái vật.”

“Áo vui nhỉ”, tôi nói. Hắn ta có đôi mắt cực kỳ, *cực kỳ* xanh.

“Cô có lông mi”, hắn nói.

“Hy vọng là nhiều hơn một sợi”, tôi đáp, cố tỏ ta nhanh mồm nhanh miệng. Nhưng trước khi một trong hai chúng tôi kịp tự hào về sự ranh ma của mình, hắn ta đã đưa tay lên quệt sợi lông mi khỏi mặt tôi và mỉm cười.

“Đấy”, hắn nói. Tôi giận sôi. Bốc khói. Tôi sẽ giết thẳng khi khô ăn trứng-

salad này mất. Không cần biết mắt hấn xanh *đến cỡ nào*.

“Cậu vừa làm gì đó?”, tôi hỏi, thái độ rất phức tạp.

“Tôi quệt lông mi của cô đi”, hấn đáp cùng tất cả vẻ lãnh đạm của... à, của một gã vớ vẩn, ắt ơ đi quệt lông mi của người khác khỏi mặt họ mà không thèm chú ý tới hậu quả. Tôi nhìn quanh, không thấy chiếc roi của mình đâu cả.

“Nó đâu?” Tôi hỏi, hoàn toàn hiểu rằng hấn không biết.

“Nó rơi khỏi mặt cô rồi.”

“Đó là một điều ước^[2].”

[2] Bói vui: Khi có một chiếc lông mi rụng, bạn có thể ước một điều và thổi nó đi, điều ước sẽ thành hiện thực.

Hắn nhú mày, hai mắt híp lại còn bé xiu. “Gì cơ?”

“Một điều ước. Cậu vừa *cướp* mắt của tôi một điều ước.”

“Tôi xin lỗi.”

“Tôi thực sự cần dùng điều ước đó

đây.”

“Thật tình, tôi xin lỗi. Tôi tưởng...”,
hắn lắp bắp. “Tôi không biết mà. Thật
ngớ ngẩn, tôi thậm chí còn không quen
cô. Chỉ là nó dính trên mặt cô nên... tôi
không biết nữa. Tôi xin lỗi.”

“Chà, tất nhiên cậu phải xin lỗi”, tôi
quát.

“Thật mà. Chúa ơi!” Hắn nói, thái độ
đột nhiên như muốn nói “*cô bị gì vậy
hả?*”

“Gì cơ, giờ cậu muốn nổi giận với *tôi*

đó hả? Tôi có cướp điều ước của *cậu* đâu.”

“Nếu cô làm vậy tôi cũng chẳng quan tâm.”

“Tôi không thèm.”

“Thôi nào, tôi xin lỗi”, hấn nói.
“Được không? Tôi nói thật đó.” Tôi bắt đầu cảm thấy tệ vì nổi điên với cậu ta.
Một chút thôi.

“Không sao... đồ cướp ước mơ.”

Hấn phá lên cười. Tôi cũng cố nặn ra

một nụ cười, nhưng âm thầm bực bội.

“Cô có thể lấy lại một sợi của tôi”,
hắn nói. “Tôi sẽ bút ngay một sợi đây.”

“Không, cái đó không tính. Đó là sợi
lông mi rụng tự nhiên mới được.” Hắn
quỳ xuống, bắt đầu tìm kiếm sợi lông mi
của tôi.

“Biết đâu tôi tìm được”, hắn nói.

“Thôi quên đi.”

“Không, có lẽ nó ở đây đâu thôi. Cá
là tôi tìm được. Đây, xem này. Tôi đã tìm

được một mẫu đầu que với một cái nắp Sprite rồi. Sợi lông mi của cô chắc chỉ gần đâu đây.”

“Thôi, ghê quá. Đứng lên đi.”

“Không.”

“Quên sợi lông mi của tôi đi.”

“Tôi thấy tội lỗi”, hấn nói trong lúc sẫm soi trên sàn.

“Sàn ở đó trong hơi nhóp nháp đây. Có Chúa mới biết cậu đang quỳ lên thứ gì.”

“Giờ tôi đứng lên đây”, hấn nói. Hấn phúi đầu gối, đến đối diện với tôi, và lần đầu tiên tôi thực sự nhìn kỹ. Hấn thật dễ thương. *Tương đối thôi*. Thật khó nói. Thiếu mất sợi lông mi nên tôi không thấy tường tận lắm. Nhưng hấn ta quả thực có cặp mắt rất xanh. Thân hình cũng thuộc dạng khá được. Không hấn như dân tập thể hình, nhưng gọn gàng. Nụ cười đáng yêu.

“Tôi xin lỗi vì đã làm rơi lông mi của cô”, hấn nói. “Thật sự đấy. Tôi đã rút ra được bài học rồi. Tôi sẽ không bao giờ bất cẩn với điều ước của bất kỳ ai nữa.”

“Tốt”, tôi đáp, và rời đi không hề ngoảnh lại.

BRADY

Hôm nay tôi gặp một cô nàng dễ thương. Hoặc ít nhất là ban đầu khá dễ thương. Nhưng rồi cô ta mở miệng, và mọi thứ đảo lộn hết. Dám cả gan nói tôi cướp mất điều ước của cô ta, nghĩa là *quái quỷ* gì vậy chứ. Cứ ở đó mà nói rất kênh kiệu, tiểu thư. Đồ điên! Cô ta cầm trong tay đâu có tầm mười bảy cái donut. Cặp mắt trông cũng xinh. Ngay lúc này hẳn là nó đang được nói to thêm.

Tôi ngồi lên ghế bành trong căn hộ

giờ không còn trống trơn nữa và lấy phần sandwich trứng-salad ra. Ngay khi tôi định cắn miếng đầu tiên, thì có tiếng gõ cửa.

Tôi mở cửa. Thật kinh ngạc và khiếp đảm – đó chính là *cô ta*. Cô nàng điên khùng ăn donut và ước bằng lông mi tôi gặp ở cửa hàng dưới lầu.

“Chào, tôi là hàng xóm của cậu, tôi giữ vài lá thư của cậu”, cô ta nói. Rồi bỗng nhận ra tôi. “Là cậu? Cậu sống ở đây?”

“Đúng, tôi sống ở đây.”

“Cậu là gã *thiếu năng* đó?”

“Gã gì?”

“Không có gì.”

“VẬY, chúng ta là hàng xóm?”, tôi hỏi với vẻ làm-ơn-đùng-là-thật.

“Đúng. Vậy nên... thế đó. Thư của cậu đây”, cô ta nói. “Cậu nên chú ý hơn tới người bà đáng thương của mình. Và nếu là cậu, tôi sẽ không dùng cái bàn chải đó đâu”.

Cô ta mở thư của tôi?

“Cô mở thư của tôi?”

“Đại khái vậy.”

“Yeah, có vẻ thế.” Cô ta không chỉ mở thư của tôi. Cô ta xé hằn ra luôn. Không thềm cần trọng gì cả. Cứ như thể một con chó nhào vào đó tìm khúc xương. “Đó là tội danh xúc phạm ở mọi bang, cô biết không.”

“À, và tôi cũng mượn một ít tiền”, cô ta nói thêm, một cách *thản nhiên*.

“Cái gì?”

“Bà của cậu gửi cho cậu mười đô. Tôi mượn tạm, vì tôi đang đói. Nhưng tôi sẽ trả lại. Hứa đây.”

“Tôi xin lỗi, tôi chỉ hơi sốc thôi. Cô mở thư của tôi, và còn trộm tiền trong đó?”

“Tôi *không* trộm, tôi chỉ *mượn* thôi. Tôi nói tôi sẽ trả lại rồi, đúng không?” Cô ta toát ra vẻ đường bệ, như thể chính *tôi* mới có lỗi vì khiến cô ta sinh ham muốn đối với *một ít tiền*.

Tôi nhìn qua vai cô ta, như thể lời giải thích đang lết theo sau cô ta vậy.

“Kỳ cục thật đấy”, tôi nói.

“Không hẳn. Không kỳ cục đến vậy. Nếu tôi lấy nó ra, tè lên rồi trả cho cậu, *thế* mới gọi là kỳ cục. Tôi thì chỉ *mượn* thôi, *sẽ* trả lại. Tôi có thể đến ATM ngay lúc này nếu cậu muốn.”

“Được rồi.”

“Tôi vẫn còn một cái donut. Tôi sẽ trả lại cậu mười đồng cùng một cái donut – xem như lãi suất.”

“Cô cứ giữ cái donut.”

“Được”, cô ta đáp.

“Được”, tôi đáp lại.

“Và anh không cần cảm ơn về mấy lá thư.”

Rồi cô ta huỳnh huých quay về căn hộ của mình – nó tình cờ lại ngay bên cạnh căn hộ của tôi. Đúng là đồ quái vật!

HEAVEN

Quá đáng sợ! Người ta nói không hành vi tốt nào không bị trừng phạt. Tôi giúp hẩn ta chuyển thư mà lại được đền

đáp vậy đây. Một thứ thái độ *như thế*. Phải nói thêm là thái độ từ tay đều cẳng đã cướp mất điều ước của tôi. Điều ước rất có thể đã là ước muốn quan trọng *nhất* đời tôi.

Tôi đã có thể dùng cái lông mi đó để ước gặp được người đàn ông mình sẽ cưới, và biết đâu *đó* chính là chiếc lông mi mang anh ta tới. Giờ thì không thể nào biết được chuyện đó. Vì *hắn*. Không thì tôi cũng có thể ước có được một dòng suối bia ngay trong căn hộ của mình, và nó không bao giờ cạn. *Hắn* cả gan lắm mới dám nổi giận với tôi.

Tôi thấy chiếc đĩa thí nghiệm vẫn còn

trên bàn. Đã đến giờ đóng nó lại và giấu xuống gầm giường. Hướng dẫn nói là đặt nó vào một cái vali dưới giường, nhưng tôi dám cá là hộp đựng giày cũng ổn chán.

Tôi nhớ tới câu chuyện *Nàng công chúa và hạt đậu*, rồi lại nghĩ... Loại con gái nào lại cảm thấy được một hạt đậu dưới đệm nhỉ? Thêm nữa, loại đàn ông nào lại đi tìm kiếm con gái bị phiền muộn chỉ bởi một hạt đậu nhỏ tí ti rồi còn cho rằng “Đó chính là người phụ nữ dành cho mình”.

Tôi nghĩ nếu một người đàn ông tìm cho mình người phụ nữ cả đêm cứ trằn

trọc lăn qua lăn lại vì có hạt đậu dưới đệm, thì chắc anh ta phải bỏ của chạy lấy người mất. Cô nàng như vậy thật quá tiêu thư. Như tôi thì nằm lên cái gì cũng ngủ được, bên cạnh cái gì cũng không sao. Ví dụ như điều khiển... hoặc một quyển sách... hoặc vài quyển tạp chí mới. Đôi khi cứ để chúng ở đó lại dễ dàng hơn là chuyển đi.

Tôi nhớ một lần để đồ đạc chất đống trên giường nhiều đến mức không còn đủ chỗ để nằm. Thế mà tôi vẫn ngủ được. Chắc chắn là không thoải mái. Nhưng vẫn ngủ tốt. Và đêm sau đó vẫn sẽ ngon giấc, nếu Sydney không tự mình dẹp những thứ đó đi khi ghé qua và lôi tôi

khỏi giường để đi cà phê vào buổi sáng. Cô nàng phát hoảng vì không gian phòng ngủ chỉ còn tí tẹo của tôi. Vấn đề là, tôi không hề có tính tiêu thụ. Tối thiểu là về khía cạnh *hạt đậu*. Thực ra, trong hầu hết mọi khía cạnh đều vậy. Chắc chắn là tôi không thích được chú ý, nhưng tôi khá dễ chịu. *Đa phần là thế.*

Sydney và tôi cùng đến Starbucks uống cà phê mỗi sáng, cô nàng đang đội một cái mũ bê rê. Đây là nỗ lực mới nhất của Sydney để đánh lạc hướng sự chú ý khỏi thứ bị cô nàng xem là ngực-phẳng. Một số người luôn cảm thấy tự ti, với Sydney thì đó chính là *vòng một*.

“Cái gì trên đầu cậu đây?”, tôi hỏi.

“Tóc?” Giọng cô nàng cao vút.

“Thôi đi, Monica^[1].”

[1] Monica Lewinsky: Nữ diễn viên người Mỹ sinh năm 1973, từng bị xem là có dính líu về tình dục với Tổng thống đương thời Bill Clinton.

“Đừng có nói cái giọng đó. Tớ nghĩ nó xinh mà.”

“Bậy bạ. Ai đội mũ bê rê trông cũng gớm ghiếc. Thật ngớ ngẩn.”

“Làm gì có”, cô nàng phật ý. “Tớ sẽ

không để Monica Lewinsky làm hỏng hình tượng. Hơn nữa, cậu từng nói thích cô ấy còn gì. Chẳng phải có lần cậu còn chờ xem cô ta đẩy thôi?”

“Cô ấy không làm hỏng hình tượng gì hết. Chỉ là chưa bao giờ có ai trông ồn khi đội mũ bê rê mà. Chúng thật kinh khủng! Và đúng, tớ rất thích cô ta. Một cô gái quá đáng yêu. Và nếu hỏi đó cô ấy là bạn tớ, tớ cũng sẽ không để cô ta đội cái mũ này.”

Cô nàng húp cà phê, rồi dùng thìa khuấy. “Prince thì sao?”

“Anh ta thì sao?”

“‘Raspberry Beret’ ấy? Cậu còn nhớ cú hit cực bự về cái mũ màu trái cây không?”

“Cậu còn nhớ lời bài hát không? ‘*A raspberry beret? The kind of you find in a secondhand store*’^[2]? Đó là vì chúng lỗi một từ lâu lắm rồi, tới mức chẳng thấy bán trong cửa hàng bình thường nữa. Và bởi vì chúng gó*m* lắm.”

[2] Tạm dịch: “Một chiếc mũ nôi màu dâu rừng? Loại bạn thấy trong cửa hàng đồ cũ”.

“Vậy tớ phải tin là cả nước Pháp đều sai lầm sao?”, cô nàng nói.

“Ôi, đừng có để tớ phải nói tới nước Pháp.”

“Cậu chỉ ghen tị vì tớ đội nó đẹp thôi”, cô nàng quay mặt đi.

“Bạn yêu ời, nếu có người mà đội nó đẹp được, tớ hứa đó phải là *cậu*. Nhưng mũ bê rê nhìn không *ô kê* chút nào. Và đó là nói vắn điệu chút để cậu dễ nhớ hơn đấy.”

“Tớ thích nó, tớ sẽ đội nó.”

“Được thôi. Tùy cậu”, tôi nói. Cô

nàng phụng phịu một phút, sau đó cời thứ ngu ngốc kia ra.

“Cảm ơn.”

“Cậu cứ cảm ơn đi.”

“Chỉ vì tớ yêu cậu thôi. Tớ sẽ không để cậu ra đường với hạt thuốc phiện dính ở kẽ răng. Tớ sẽ không để cậu ra đường với chiếc quần jean làm cậu trông béo tròn. Và tớ sẽ không để cậu ra đường với mũ bê rê. *Đó là tôn chỉ của tớ.* Nói rõ ràng rồi nhé.”

“Và bọn mình nên tuân theo chúng. Và

cậu nên trả tiền tăng hai sáng nay để bù đắp cho tất cả căng thẳng không cần thiết tớ đã phải chịu đựng.”

“Được thôi”, tôi nói rồi đi đến quầy để gọi món.

Khi trở lại chỗ ngồi với hai ly cà phê Sweet’n Low, có khuấy, tôi bắt đầu kể về tay hàng xóm dê tiện, nói với cô bạn những điều đã xảy ra. Sao lại có *thể loại* tên là Brady cơ chứ? Tất nhiên, Sydney hỏi hấn ta trông có “hot” không. Không hấn ta không “hot”. Cô nàng lại hỏi hấn ta có đủ điểm đậu không. Tôi lại đáp không.

Cô nàng hỏi để nếu câu trả lời là “có”, thì một trong hai chúng tôi cần phải hẹn hò với hấn. Dù hấn có đủ điểm đậu hay không, tôi cũng sẽ không hẹn hò với hấn, và sẽ không để hấn có được cô bạn của tôi. Chúng tôi xứng đáng có được hoàng tử hoàn hảo. Còn hấn ấy à? Gã hàng xóm tai bay vạ gió chỉ biết vui đập mơ ước? Hấn nên cặp với một con quỷ.

“Ồ! Tớ chưa nói với cậu tin mới nhất”, cô nàng nói. “Tớ được giới thiệu hẹn hò với một anh chàng tên Ed, trong suốt buổi hẹn đầu tiên, anh ta cứ trưng ra cái bộ mặt kỳ cục lắm.”

“Bộ mặt thế nào?”

“Anh ta cứ làm *thế này này*”, cô nàng làm bộ mặt cá. Chu môi ra làm hai bên mép dúm dó lại hoặc làm môi cá. “Sau buổi hẹn đầu tiên, tớ nghĩ *thôi đẹp đi*, nhưng rồi quyết định không nên nông cạn như vậy, bèn cho anh ta một cơ hội khác.”

“Và?”

“Thế nên tớ đã làm vậy. Chúng tớ hẹn hò ba lần, và anh ta là một quý ông hoàn hảo. Anh ta thậm chí còn đến tận nhà để đón tớ đi chơi nữa!”

“Syd?”, tôi gọi. “Đó là việc mà các chàng trai lẽ ra *nên* làm.”

“Chà, bọn họ có bao giờ làm thế với *tớ* đâu. Anh ta thậm chí còn không cố hôn *tớ* vào buổi hẹn đầu tiên. Và rồi anh ta còn là quý ông hoàn hảo trong buổi hẹn thứ hai nữa. Anh ta không lên nhà. Mà *tớ* *mời* rồi đấy.”

“*Tớ* không nghi ngờ gì đâu.”

“Rồi đến buổi hẹn thứ ba”, cô nàng tiếp tục.

“Khoan, anh ta vẫn trưng ra cái bộ

mặt như con cá thể suốt à?”

“Đúng! Và trông càng ngày càng *ghê*”, cô nàng nói. “Anh ta kể chuyện cho tớ nghe, thì thoảng dừng lại để tạo kịch tính, khuôn mặt thì cứ thể suốt những lần ngừng lời. Kinh khủng lắm! Nhưng tớ nhìn được *sâu hơn*, và cuối cùng vào buổi hẹn thứ ba thì bọn tớ quan hệ. Ba lần.”

“Để bù lại cho hai cuộc hẹn đầu tiên à?”

“Đại khái thế”, cô nàng nói. “Nhưng nghe này... tớ chấp nhận mọi thứ, không chỉ nhìn bề ngoài... cho gã mặt cá già đó

một cơ hội – và hẳn khiến tớ choáng luôn! Hẳn không hề gọi điện nữa! *Thế* là sao chứ?”

“Kỳ lạ đấy”, tôi nói.

“Tớ biết! Và cậu muốn biết việc gì *thực sự* kỳ lạ không? Tớ không nghĩ là hẳn ta lên đỉnh khi bọn tớ quan hệ. Cả *ba* lần.”

“Chà... thường thì cậu biết mà. Ý tớ là, cậu *biết*.”

“Đề tớ nói cho mà nghe!”, cô nàng cao giọng hẳn lên. Hẳn ta *giả vờ* như đã

lên đỉnh. Hoàn toàn luôn! Nhưng sau đó... khi đi vớt vài thứ, tớ nhìn vào mấy cái bao cao su trong sọt rác... và chúng *không có gì bên trong cả.*”

“Được rồi, tại sao cậu lại lục bao cao su khỏi sọt rác?”

“Không có”, cô nàng phủ định. “Chúng ở ngay đó, tớ để ý thấy chúng không có gì bên trong.”

“Kỳ lạ thật!”

“Hắn ta giả vờ lên đỉnh. Cả *ba* lần. Tại sao một gã trai lại giả vờ lên đỉnh?”

Đàn ông cũng giả vờ à? Cậu có tưởng tượng được nếu *cả hai* đều giả vờ không?”

“Cậu có không?”, tôi hỏi.

“Không, tớ thì lên đỉnh rồi. Nhưng vấn đề thực sự ở đây là hấn *không bao giờ* gọi điện cho tớ nữa. Tớ quảng cho hấn cơ hội, mà hấn lại *đá* tớ. Biết đâu hấn là gay”, cô nàng nháp cà phê.

BRADY

Kể từ lúc biết nhớ, tôi chủ yếu có hai người bạn. Một, là Phil, người chia sẻ

cùng tôi cái văn phòng, công ty, và rất nhiều thời gian. Người kia là Zach, người mà tôi dành ít thời gian hơn nhưng lại có nhiều cuộc trò chuyện chất lượng hơn. Tuy nhiên, đây không nhất thiết là một trong những cơ hội đó. Zach là vừa giáo viên dạy thay, vừa là người dẫn chương trình karaoke. Đặt một cái micro vào tay cậu ta, cậu ta sẽ khiến bạn cười, đập vào chân bạn, và dắt *bạn gái* của bạn vào phòng ngủ của cậu ta.

Zach quá ma lanh để đem lại được điều gì tốt cho cậu ta, lần bất cứ ai. Nói đi cũng phải nói lại, Zach thì nghĩ tôi quá thông minh để đem lại điều gì tốt cho bản thân tôi, lần bất cứ ai. Cũng như tôi, cậu

ta đặt mình vào vị trí mọi diễn viên phim cậu ta thích. Ngoại trừ việc tôi vào vai kẻ đầy khiếm khuyết, thua cuộc nhưng đáng yêu, đến phút cuối cùng giành được chiến thắng, dù rất sát sao, trở thành Hugh Grants và John Cusack của thế giới, thì Zach vào vai kẻ gangster đẹp trai phong tình. Vai của Jack Nicholsons và Rock Hudson. À, Jack lúc trẻ. Và Rock phiên bản không đồng tính.

Zach dùng hầu hết thời gian rảnh rỗi của mình để cố gắng lên kế hoạch một tội ác hoàn hảo – điều mà cậu ta dự định chắc chắn sẽ thực hiện vào một ngày nào đó.

Tôi đang ngồi với cậu ta tại nhà hàng Mexico, Lucy's. Quãng đường từ văn phòng của mỗi chúng tôi tới đây là bằng nhau. Chúng tôi cùng nhau ăn trưa ở đây ít nhất một lần mỗi tuần. Đối với hệ tiêu hóa của tôi, *đây* là một trò giết người, nhưng vẫn còn tốt hơn là tranh cãi với nhau về việc ai phải đi xa hơn vào lần trước. Zach đang uống một ly Mojito, không ngừng gọi tên món uống bằng thứ chất giọng đặc sệt Tây Ban Nha, khiến cho từ đó nghe cực kỳ giống “Cornholio”.

“Làm sao có thể không yêu nó cơ chứ? Đường, bạc hà, nước chanh, rượu rum, đá, soda... đây giống như một chiếc

ly chứa niềm hạn phúc”, rồi cậu ta nhắc lại từ “Mojito” lần nữa bằng chất giọng Tây Ban Nha.

“Cậu làm ơn đừng biến thành Phil được không? Đây là giờ nghỉ trưa của tớ mà. Tha cho tớ đi.”

“Xin lỗi.”

“Tớ định đi xin cấp bằng sáng chế.”

“Sữa quế, hay Catch-It Cone?”, cậu ta hỏi.

“Sữa quế”, tôi đáp. Catch-It Cone là

một trong những thứ tuyệt vời nhỏ nhỏ khác của tôi, nhưng mỗi lần tôi chỉ tập trung cho một sáng chế mà thôi. Sẽ nói thêm về Catch-It Cone sau.

“Thứ đó hay. Tớ bảo đảm nó sẽ làm nên chuyện. Nhưng cậu luôn có thể thiên về phe ác. Hãy là Ánh mặt trời cho Cục cưng^[1] của tớ.”

[1] Nguyên văn: Sundance to my Butch. “Butch”: Chỉ người phụ nữ có cách ăn mặc hoặc cư xử rất nam tính.

“Sao nghe thô thiển quá vậy?”

“Có khả năng, nếu bọn mình là đồng

tính nữ”, cậu ta đáp. “Tớ thấy có mối tương quan ở đây. Mà thôi, *hôm nay* thì không phải. Do đó, chúng không thô thiển chút nào.”

“Thôi, tớ sai”, tôi nói. Zach và tôi nghĩ giống nhau. Chúng tôi lần lượt làm người đàn ông dị tính. (Phải có cách nói tốt hơn đây.) Công bằng mà. Đó là sự luân phiên. “Cuộc chinh phục tội ác hoàn hảo hôm nay thế nào?”

“Không ồn ào lắm”, cậu ta đáp. “Đó không phải cuộc chinh phục. Tớ không đi tìm Chén Thánh. À... tớ đoán về mặt ẩn dụ thì như vậy, nhưng cũng không phải. Tớ không đi tìm với hy vọng ngày nào đó

phát hiện được tội ác hoàn hảo giấu trong căn gác của quý cô già nào đó – bà ta đã quên là đã giấu nó ở đó từ khi mắc bệnh mất trí.” Cậu ta nhấp Mojito. “Phải suy nghĩ nhiều năm. Lập kế hoạch. Phải chính xác. Và tớ sắp xong rồi, anh bạn ạ. Sắp xong rồi!”

“Chuyện đó sẽ có hiệu ứng như cậu mong muốn đấy”, tôi nói, “nếu cậu không ngừng lại để nhấp cái thứ nước trái cây nhỏ xinh kia một cách nhẹ nhàng”.

“Đồ quý sứ”, cậu ta nói. Rồi cậu ta rướn lại gần. “Được rồi, thế này nhé: Cậu giết vợ một người nông dân. Rồi ngay trước thời điểm thu hoạch... đem

cô ta ra để ở ruộng lúa mỳ tại một nông trại doanh nghiệp khổng lồ, giấu vào trong rơm... để cho những cỗ máy cơ khí to khủng bố chăm sóc cô ta. Chặt ra hàng triệu mảnh, đưa lên những bàn ăn khắp mọi nơi trên mảnh đất này. Không cách nào nhận dạng được cái xác.”

Tôi nhìn cậu ta một cách ngờ vực, rồi nhìn xuống giỏ bánh mỳ. “Đó chính là một cách – phải nói thêm là cách rất lộn xộn – để phi tang xác chết”, tôi nói. “Tại sao cậu giết vợ người nông dân? Động cơ là gì?”

“Được rồi. được rồi”, Zach nói. “Cậu vờ xin làm quản gia cho một cặp vợ

chồng giàu có. Sau mười hay mười lăm ngày thì họ hoàn toàn tin cậu. Cậu tiếp cận mọi thứ. Rồi biến thành tay trong. Quăng lưới gom hết tất cả trang sức... tất cả đồ nghệ thuật... tất cả đồ sưu tầm.”

“Nhưng chẳng phải như vậy thì cậu là nghi can quá rõ ràng sao?”, tôi hỏi.

“Đó mới là phần hoàn hảo”, cậu ta nói. “Cậu cứ giả vờ tiếp trong mười hoặc mười lăm năm nữa để tránh bị nghi ngờ.”

“Vậy khi nào thì cậu mới được hưởng thụ thành quả của vụ cướp?”, tôi hỏi.

“Tớ nói mới chỉ vẽ ra được tội ác hoàn hảo thôi. Chưa nghĩ tới cách hoàn hảo để thoát đi.” Rồi cậu ta ngồi phịch xuống ghế.

“Các cô gái thế nào rồi?” Tôi lên tiếng, chĩa mũi vào một tội ác to lớn khác, chẳng hạn lối sống yêu đương thích dụ dỗ của cậu ta.

“Phải lấy gậy mà đuổi bớt đi ấy. Cậu thì sao? Nghe tin gì từ Sarah Eden chưa?”

“Thực ra là rồi. Cô nàng tốt bụng tớ mức gửi cho tớ cái bàn chải đánh răng cùng tờ ghi chú đề nghị tớ đi chết mười

chín lần. Rồi sau đó lại còn viết “gọi điện cho tôi” sau khi ký tên nữa chứ.”

“Bằng máu hả?”

“Không”, tôi đáp. “Lần này thì không.”

“Khỉ thật.”

“Ồ, và nghe này. Hàng xóm mới điên điên quỷ tha ma bắt đem thư cho tớ... mở thư... lại còn bình luận về nó nữa.”

“Cô nàng ‘hot’ không?” Cậu ta hỏi, một chân mày nhướng lên và nhe răng

cười, cực kỳ giống một gã thiếu niên thành phố hư hỏng.

“Không. Chút xíu thôi.”

“Biết mà.” Cậu ta phá lên cười, khiến tôi khá bức.

“Làm sao biết?”

“Vì cô ta là hàng xóm mới ‘điên điên’ quỷ tha ma bắt, trái ngược với hàng xóm mới ‘thần kinh’, cậu ta dần giải. “‘Điên điên’ ngụ ý *lập dị, kỳ quặc*. Kate Hudson gặp Drew Barrymore gặp Christina Applegate gặp...”

“Không, không, không. Cô ta bị thần kinh. Thật. Tớ chỉ *lịch sự* mới nói vậy.”

“Tớ phải gặp mới được”, cậu ta nói, và khi nói “phải”, đầu cậu ta bật về phía trước như Dustin Hoffman trong phim *Rain Man*. “Phải gặp.”

“Thật tình, đừng gặp.”

“Một trong hai chúng ta phải làm.”

“Tớ đã làm rồi, và việc đó khó chịu đến vô cùng cực luôn. Tớ phải ở ngay *kế bên* cái cô này. Thế nên, quên đi.”

“Được.”

“Tốt”, tôi nói. Nhưng có cái gì đó nói với tôi rằng mọi thứ không hề tốt. Tôi vẫn có thể nghe tiếng bánh răng xoay trong đầu. Nếu có thể bắt đầu đếm ngược, tôi nghĩ là mình sẽ đếm được tới bảy trước khi cậu ta lại mở miện. Mười... chín...

“Trông có dách lâu^[2] không?”

[2] Có nghĩa là “số một”. Tiếng Anh là “nice rack”, chỉ bộ ngực to.

“Zach!”

“Rất vắn với dách lâu”, cậu ta nói, trông có vẻ mơ màng, suy tư, như thể vừa tỉnh còn nhớ tới Định luật Thứ nhất của Newton về Chuyển động. (Với những ai cần nhắc nhớ, Định luật Thứ nhất của Newton là: Vật thể chuyển động sẽ không ngừng chuyển động. Và vật thể đứng im, như Zach, vẫn sẽ đứng im. Mà nói mới nhớ, Zach sẽ chẳng bao giờ suy tư về Định luật của Newton. Thế nên về khía cạnh này, Zach trông như thể đang toan tính xây một chiếc ghế từ Cap's Crunch^[3], và liệu có thực sự nên ngồi lên cái ghế đó không.) “Chưa bao giờ nghĩ tới việc đó. Ngẫu nhiên à?”

[3] Một loại ngũ cốc ngọt của Mỹ.

“Ừ, trừ phi cậu định nuôi cấy ngực.”

“Làm ơn đi. Tớ mà có ngực thì tớ vô địch luôn. Như thế sẽ không công bằng.”

HEAVEN

Tôi không điên. Gần đây tôi có đi gặp chuyên gia trị liệu, một bác sĩ tâm thần, và một pháp sư trừ tà, cả ba người bọn họ đều xác nhận tôi không điên. Pháp sư là gợi ý từ cô bạn Zoe của tôi. Cô nàng nói với tôi rằng người phụ nữ này có thể tẩy uế hào quang của tôi và cắt đứt sợi dây tưởng tượng gắn kết tôi với những điều tiêu cực. Tôi ước gì mình có thể trả cho bà ta bằng tiền tưởng tượng.

Thỉnh thoảng tôi đến phòng khám tâm lý. Thực ra, là những lúc tôi nghĩ mình có thể phát điên. Nhưng mỗi lần tôi đến đó, họ lại nói là tôi không điên. Vấn đề là... tôi có quyển sách tên *DSM-III-R*. Đó là quyển cẩm nang tham khảo ngắn gọn về môn Chuẩn đoán từ Hiệp hội Tâm thần học Mỹ. Tôi mua được ở chợ trời, từ một anh chàng trông như thể vừa trực tiếp bước ra từ quyển sách. Tôi nghĩ giờ người ta đã ra tới quyển *DSM-IV* rồi. Thế nên quyển của tôi đã lỗi thời, dù có khi nội dung chẳng thay đổi mấy.

Trong sách có mọi chuẩn đoán cho tất cả các loại bệnh tâm thần trên đời. Vấn

đề là, đôi khi nó miêu tả mơ hồ tới mức khiến bạn tự thuyết phục bản thân rằng mình có *mọi* triệu chứng điên loạn của nhân loại.

Ví dụ: 307.52 *Bệnh Pica*^[1]

[1] Chứng rối loạn ăn uống nguy hiểm, thường thèm ăn và ăn những thứ không phải thức ăn. Bệnh có thể gây hại cho cơ thể và gây ngộ độc, chứng thiếu sắt, thiếu máu.

A. Ăn mãi một loại chất không có dinh dưỡng trong ít nhất một tháng.

B. Không bị các triệu chứng rối loạn tự kỷ, tâm thần phân liệt, hoặc Kleine-

Levy^[2].

[2] Hiện tượng rối loạn thần kinh về giấc ngủ và ăn uống. Mặc chứng bệnh này, bệnh nhân thường ngủ li bì cả ngày lẫn đêm. Khi thức dậy, thái độ người bệnh thay đổi, thường thì tính cách giống như một đứa trẻ.

Khi đọc cái này, tôi choáng váng. Tôi chắc chắn từng ăn các chất thiếu dinh dưỡng. Tôi vẫn thế mà. Tôi thích gì là ăn nấy thôi. *Nhiều* nữa ấy. Cả một giai đoạn. Có khi, tôi bị nghiện bánh quy cây. Rồi lại là bánh nướng xốp. Rồi thì sữa chua bơ-đậu phộng đông lạnh. Rồi có thời gian toàn ăn dưa chua và salad trộn.

Không, tôi không có thai, nhưng phải

là loại salad có hạt cây carum^[3] cơ. Tôi
lùng sục món đó khắp nơi. Chỉ những
chỗ xịn nhất mới có, nhưng rất ngon...
rất là ngon. Ngay lúc này thì tôi đang
nghiện cháo yến mạch. Thật kỳ lạ, nếu
xét tới việc tôi là người ăn uống rất chú
ý tới carbohydrate. Nhưng mỗi sáng tôi
đều ăn cháo yến mạch, không sót ngày
nào.

*[3] Loại gia vị cùng họ với mùi tây, hạt thường
dùng để nấu ăn.*

Cơn nghiện của tôi thường kéo dài
một tháng. Đôi khi sáu tháng, thậm chí
một năm. Nhưng một khi ngưng, thì
ngưng hẳn. Và tôi hiếm khi nào quay lại

với thứ đã từng nghiện. Thế nên bạn có thể hình dung nỗi sợ hãi của tôi khi đọc tiêu chí chẩn đoán bệnh Pica.

Vào lúc đọc chẩn đoán bệnh, tôi lên cuộc hẹn với một chuyên gia trị liệu. Sau một giờ nói chuyện với cô ấy về nỗi sợ căn bệnh này và các thứ còn tệ hơn, thì cô ấy bảo rằng tuy bánh quy cây và salad trộn không phải những thức ăn giàu dinh dưỡng nhất, nhưng người bị bệnh Pica thì ăn cả những thứ *không phải* thức ăn. Chất không dinh dưỡng ở đây nghĩa là:

Phấn viết bảng

Giấy Kleenex

Giấy in Xerox

Vân vân...

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Dù sao thì bạn vẫn có thể hiểu được cảm giác nhẹ nhõm của tôi. Nhưng khi cô ấy đưa cho tôi tờ hóa đơn một trăm năm mươi đô, tôi suýt bảo cô ta nhai nó luôn rồi. Nhưng nhờ cô ta làm thật, thì *chính cô ta* là người mắc bệnh Pica, và chẩn đoán của cô ta về sự minh mẫn của tôi sẽ vô giá trị.

Những lần khác, tôi vô tình lại có biểu hiện khớp với miêu tả về bệnh tâm lý, song các bác sĩ cũng bảo đảm với tôi rằng tôi rất tỉnh táo. Rõ ràng là quyền cầm nang rút gọn tiện lợi về bệnh tâm lý của tôi thiếu những chi tiết chứng minh. Thế nên tôi *không* hề điên. Và vấn đề chung duy nhất mà bọn họ tìm ra là tôi chẳng việc gì phải đọc một quyển sách chẩn đoán về tâm lý cả.

Tuy nhiên, có những việc nhất định *thực sự* khiến tôi nổi điên:

1. Những người thô lỗ với thú vật.

2. Những người ích kỷ, chỉ biết bản

thân mình.

3. Những người lạm dụng còi xe hơi, gây nên vấn đề lớn tại thành phố New York.

Những thứ này *được phép* khiến tôi nổi điên. Chúng là nguyên do hợp pháp.

Đây là một ví dụ về điều có thể khiến bạn nổi điên, nhưng không hợp pháp: Bạn đang trong thang máy và sắp lên đến tầng mình muốn, thì nó đột nhiên dừng lại, rồi có người bước vào. Và họ bước ra ở tầng khác. Chèn giữa chuyến đi của *bạn*, bạn đã lên trước mà. Một số người có thể nổi giận vì việc này. Như thể cái

thang máy thuộc về riêng họ bị người khác liêu lĩnh xâm nhập, vì dám có nhu cầu dùng đến thang máy để đi đâu đó. Đúng ra, việc này cũng làm tôi bức bối vài lần, nhưng tôi *biết* như vậy là sai, và điều *đó* mới quan trọng.

BRADY

Tôi không hay nói dối, nhưng khi bắt buộc, thì tôi lại giỏi một cách đáng báo động. Đôi khi tốt nhất là làm một vớ ra trò, còn không thì thôi. Tôi cần thời gian để viết ra kế hoạch kinh doanh cho Sữa quế. Thế nên khi tôi nói với Phil rằng ông của tôi ở Florida bị gãy xương hông và cần người chăm sóc, tôi sẽ nghỉ một

tuần để đi thăm ông, thì cậu ta rất tin tưởng và hiểu cho tôi.

Tuy nhiên, sự thấu hiểu của Phil không phải tình huống tôi đã mừng tượng, cậu ta hiểu theo cách của riêng mình, bằng thế giới quan của riêng mình.

“Đi Florida hử?”, cậu ta hỏi.

“Ừm”, tôi đáp.

“Giữ chỗ trong di chúc?”

“Hả?”

“Bảo đảm có mặt vào phút cuối để có phần tốt trong di chúc?”

“Ông chưa chết được đâu. Chỉ là bị rạn xương hông thôi.”

“Ai rồi cũng sẽ chết, bạn yêu ạ. Ông lại còn sống ở Florida. Gần tiêu rồi đó.” Đúng là vậy. Tôi vẫn luôn gọi Florida là “Căn phòng chờ của Chúa”, nhưng điều cậu ta nói là hoàn toàn sai. Tôi sẽ không đi thăm ông chỉ để định hướng cho di chúc. Chưa kể, ông đã mất ba năm trước rồi.

“Cuộc hẹn tối qua của cậu thế nào?”, tôi hỏi.

“Tớ nghĩ tớ làm hỏng việc.”

“Tại sao?”

“Khi nhận hoá đơn, tớ không có đủ tiền”, cậu ta nói.

“Thẻ tín dụng thì sao? Cậu không có thẻ tín dụng à?”

“Hết hạn mức rồi. Khỉ gió, tớ xài hết hạn mức của em ấy ngay tháng sở hữu đầu tiên.”

“Vậy cậu đã làm gì?”

Ban đầu cậu ta không trả lời. Rồi cậu ta cố gắng ném một viên giấy bị vo tròn vào sọt rác, tạo thành một đường cong cao vút, như thể mình là LeBron^[1], và trật một khoảng xa. “Tớ phải hỏi mượn tiền cô ấy.”

[1] LeBron James: Biệt hiệu “King James”, là vận động viên bóng rổ nhà nghề chuyên nghiệp của Mỹ.

Nhưng cú trật này quá xa vấn đề. Thời gian đã hết. Game over. Sẽ không còn cơ hội nào cho mối quan hệ này nữa. “Ôi, Phil.”

“Tớ đã làm hỏng việc đúng không?”

“Tớ không biết cô ấy thế nào.”

“Cô ấy rất bực mình”, cậu ta nói.

“Vậy thì đúng rồi.”

“Tớ biết mà”, cậu ta day day ấn đường như thể ngộ ra điều gì đó. “Mẹ kiếp. Nhưng cô ấy không có quyền gọi món vịt. Giá của nó lên tới bốn mươi đô. Quá thô lỗ!” Cậu ta nói thêm, như một đứa trẻ bị tổn thương.

“Tớ không nghĩ cô ấy cố tình làm vậy

để sỉ nhục cậu đâu.”

“Tớ nghĩ tớ yêu cô ấy.”

“Chỉ mới cuộc hẹn đầu tiên mà.”

“Thì sao?”

“Không sao”, tôi nói. Tôi không thấy phiền với việc phải chia sẻ cùng cậu ta. Có những ngày có thể phiền, nhưng có những ngày không thể. *Hôm nay* thì không thể. Không thể, bởi vì hôm nay tôi đang không vui.

Tôi không vui vì tôi qua lại mơ về

John Ritter, liên quan đến toàn bộ dàn diễn viên của *Three's Company*^[2], gồm cả hai người chủ cho thuê nhà. Tôi sẽ không đề cập với việc này. Người duy nhất biết về nó là Zach và cậu ta đã thề sẽ giữ bí mật. Điều ban đầu chỉ là chuyện vặt vãi về để kể với bạn bè tại tiệc rượu lại biến thành gánh nặng tội đồ, nặng tới mức tôi cảm thấy cần phải xin lỗi gia đình cậu ta. Nhưng tôi đoán chuyện này đang khiến bạn khó hiểu, nên tôi sẽ giải thích luôn đây.

[2] Loạt chương trình truyền hình Mỹ phát trên kênh ABC từ năm 1977 tới 1984.

Ít tháng trước, trong lúc nhậu nhẹt tại

Temple, nhà hàng mới theo phong cách thời thượng, Zach nài nỉ chúng tôi tính tiền rồi đi, tôi đùa cợt ném một quả ô liu từ ly martini của mình về phía cậu ta. Nhưng cậu ta né được, nên nó không trúng cậu ta mà thay vào đó lại trúng ngay John Ritter. Ba ngày sau, John Ritter chết.

Tất nhiên, có thể tôi không liên quan gì đến việc đó – và lạy Chúa, tôi hy vọng là vậy. Nhưng tôi cứ lên tục gặp cơn ác mộng bị ông Furley và ông Roper kết tội, Chrissy cùng tất cả những ảo ảnh về cô ấy bắt đầu vây lấy tôi, giống như trong phim *Lord of the Flies*. Rồi lại còn Janet và Larry. Tất cả họ chỉ vào tôi, nói rằng

tôi đã giết John Ritter. Bọn họ ném ô liu vào tôi, rất đau! Cảm giác kinh khủng như chúng là đạn ô liu bắn ra từ một khẩu AK-47, đau kinh khủng. Vậy là tôi ngồi xồm xuống, cố gắng che chắn, rồi bùng tỉnh, tim đập nhanh, và rồi... hôm nay là một trong những buổi sáng như thế.

Thế nên tôi nghĩ mình sẽ bắt đầu tuần nghỉ phép ngay phút giây này. Tôi tóm lấy các thứ và đi.

“Chào, đây là Brady Gilbert. Tôi lỡ cuộc gọi của bạn, nhưng bạn đã lỡ mất khoảnh khắc tuyệt vời được trò chuyện với tôi. Nếu bạn muốn nắm bắt khoảnh

khác đó... hãy để lại lời nhắn, tôi sẽ gọi lại.” Bíp.

Khi tôi về nhà, có bảy lời nhắn từ Sarah lưu trong máy trả lời tự động. Năm lần cúp máy và hai lời nhắn thứ thiệt. Cứ gọi tôi là kẻ ghiền công nghệ analog đi, nhưng cũng như những người thường lấy tính mạng ra để thề rằng, thà nghe thứ nhạc tinh tế nhẹ nhàng trên đĩa than còn hơn nghe trên CD, thì tôi thích sự ấm áp, tiếng rít và bật mở của chiếc cát xét ghi âm cũ này hơn một chiếc máy kỹ thuật số. Với lại, tôi còn có thể cắt ghép một cuộn băng *Sarah's Greatest Hits* ồn ào thực thụ để mở tại các cuộc chơi bài hoặc tiệc tùng.

Nhưng hiện giờ con mắt đỏ nhấp nháy đó đã trở thành thiết bị tra tấn tôi, mỗi ngày đều đặn đổ vào nhà những cơn sóng bệnh hoạn. Phải nghe lời nhắn đi hết sức đáng ghét *của chính mình* đã đủ ghê rồi, giờ tôi lại còn có thêm cô nàng này làm nghẽn sóng phát thanh nữa chứ. Trong một lời nhắn, cô nàng nhắc tôi nhớ lại cái thời – một giai đoạn rất ngắn, tôi phải nói rõ với bạn – mà tôi gặp chút “rắc rối” về vấn đề tình dục. Thực tế: Mọi gã đàn ông đều gặp vấn đề vào lúc này hoặc lúc khác. Tôi cũng không hề ngoại lệ.

Mọi thứ bắt đầu khi chúng tôi hẹn hò

lần đầu tiên. Tôi nghĩ đó một phần là vì tôi quá hồi hộp để thể hiện bản thân, đến nỗi không thể “ngóc lên”. Với cả, cô nàng cứ nằng nặc đòi chúng tôi phải đi kiểm tra AIDS trước. Nên phải mất cả tháng chúng tôi mới quan hệ. Điều đó làm tôi ức chế tới mức sau khi tất cả đã được kiểm tra xong xuôi và sẵn sàng vào cuộc, thì tôi lực bất tòng tâm.

Rồi lần tiếp theo, do tôi quá hoảng hốt vì lần đầu tiên nên lại không thể làm gì. Cô nàng bảo tôi thư giãn. Nhưng sau đó lại gợi ý cái món Viagra chết toi, khiến mọi thứ càng tệ hơn. Ý tôi là, tôi *không* cần Viagra. Tôi chỉ bị căng thẳng quá mà thôi. Những lần đầu tiên trục trặc là bình

thường. Tôi *không* bị vấn đề gì hết.

Thế là tôi dùng Viagra. Nó hiệu quả. Nếu *hiệu quả* ở đây là chỉ việc đồ mồ hôi lạnh, bốc hoả, và có cảm giác như thể sắp lên cơn đau tim. Nhưng vâng, chúng tôi có thể quan hệ được. Nhẹ cả người, ở mức độ nào đó – vâng, thứ nhỏ chết tiệt đó hiệu quả - nhưng cũng rất đáng sợ, vì lẽ như đó là cách *duy nhất* để tôi có thể quan hệ thì sao?

Rồi hoá ra, tôi không hề cần cái viên thuốc nhỏ màu xanh đó. Tôi có thể *tự mình* “trình diễn” hết. Và tôi thực sự không thích ba hoa, nhưng hầu hết hai năm qua tôi khiến cô nàng hét to tới mức

hàng xóm cạnh bên từng giờ ngón cái với tôi mỗi lần gặp tại thang máy, thật đấy!

Lời nhắn của Sarah như sau:

“Chào, đồ khốn. Nhớ lần anh không thể ‘ngóc dậy’ không? Và tôi cũng bó tay, đồ đáng thương hại! Anh nghĩ có bao nhiêu đứa con gái có thể nâng niu và nuông chiều anh vượt qua chuyện đó? *Không đứa nào.* Nhưng *tôi* thì có. Và anh trả ơn tôi thế nào hả? Tôi không biết tại sao anh nghĩ anh tốt lành hơn tôi, hay là anh có thể làm tốt hơn tôi, vì thực tế anh đâu có làm được. Và vấn đề với cái thằng nhỏ bé xiu của anh ấy à? Chắc chắn sẽ trở lại. Và nếu anh nghĩ tôi không biết

anh uống yohimbe^[3] mỗi ngày, thì anh
lầm to đấy.” Bíp.

[3] Loại thuốc điều trị rối loạn cương dương.

Đa tạ trời đất là chiếc máy đã ngắt lời
cô ta. Nhưng rồi lại có phần hai. *Luôn
luôn* có phần hai.

“Cái máy ngu ngốc của anh ngắt lời
tôi”, cô ta tiếp tục. “Nói chung, yohimbe
là Viagra dạng thảo mộc. Không phải
vitamin bổ sung như anh nói. Anh chỉ là
kẻ thất bại u sầu, đáng thương không thể
‘ngóc dậy’ nếu không nốc thuốc. Gọi lại
cho tôi đây.” Bíp.

Lời nhắn này, nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, đều không phải dạng đem lại cảm xúc tốt lành. Nhưng tệ hơn là hàng xóm ngu ngốc nhà bên đã đẩy cửa vào căn hộ của tôi và nghe được đoạn cuối lời nhắn.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Giờ thì, mỗi ngày đều nhục nhã theo cách đặc biệt riêng của nó. Thực tế, tôi thích nghĩ là mình đang xây dựng cá tính. Thật nhiều, thật nhiều cá tính. Bạn thậm chí có thể nói rằng cá tính của tôi quá dư dả. Nhưng nỗi phiền toái khi một cô nàng bước vào ngay đúng thời điểm... khiến cho nỗi nhục của tôi thăng đến một cấp độ mới.

“Này, rất nhiều anh chàng đều bị, ừm... vấn đề mà”, cô ta nói.

“Tôi không có ‘vấn đề’ nào cả, cô làm cái gì gió gì trong nhà tôi thế hả?”

“Cậu để cửa mở mà.”

“Đó *không* đồng nghĩa với lời mời. Đây đâu phải ký túc xá.”

“Đừng có trút việc bất lực tình dục của cậu lên tôi. Tôi chỉ đến đưa thư cho cậu thôi.”

“Tốt nhất là nó chưa bị mở ra.” Trong một phút, cô ta không nói gì. Cô ta nhìn quanh căn hộ của tôi, tập trung vào bức tường xanh.

“Cậu định sơn cả căn hộ màu đỏ à?”

“Không, chỉ bức tường đỏ thôi. Đó là bức tường *ấn tượng*.”

“Được thôi, Martha Stewart^[4]”, cô ta nói.

[4] Nữ doanh nhân từng được mệnh danh là “Nữ hoàng kinh doanh kiểu mẫu” ở Mỹ, nhân vật một thời được xem là thần tượng trong giới đầu tư chứng khoán của phố Wall.

“Thư của tôi có bị mở không?”

“Cậu có muốn lấy không?”, cô ta nói. Và vào lúc đó, trong một thoáng, tôi gần như tin rằng nếu tôi không cư xử đàng hoàng, thì hoàn toàn có khả năng sẽ không nhận được thư ngày hôm nay. Rồi tôi nhìn lá thư cô ta đang ve vẩy trước mặt và thấy nó thực sự đã bị mở ra rồi.

“Tôi *không* thể tin cô được.”

“Này, ít ra tôi cũng đưa nó cho cậu.”

“Cô làm ơn đừng mở thư của tôi nữa được không?”

“Cậu làm ơn đừng để thư của mình chạy vào hộp thư của tôi được không?”, cô ta nói.

“Tôi không có bỏ chúng vào. Chỉ là nhầm lẫn thôi. Bưu điện cần phải đính chính việc này.”

“Đồng ý.” Chúng tôi đứng đó một giây. Cô ta vẫn chưa đưa thư cho tôi. Tôi ghét việc cô ta nghe được lời nhắn kia. Tôi muốn nói gì đó về việc ấy, nhưng thậm chí còn không muốn đề cập tới nó. *Quý tha ma bắt nhà cô, Sarah.*

“Thế đưa tôi được không?” Cuối cùng cô ta cũng đưa tôi. Thư đã mở.

“Nếu cậu không phiền tôi có ý kiến”, cô ta nói, biết cực rõ là tôi thấy phiền, “tiền phạt thẻ tín dụng của cậu cao thật đấy. Cậu nên gọi họ và cố gắng thuyết phục họ hạ nó xuống. Tôi chỉ gợi ý thôi, vì tôi cũng làm vậy. Máy công ty thẻ tín dụng đó sẽ cho cậu tàn đời nếu cậu cứ để vậy. Ý tôi là... nếu họ có uống yohimbe hôm đó”, cô ta nói, hoàn toàn cố tình.

Tôi muốn đâm cô ta một cú. “Việc đó vui lắm à?”

“Tôi nghĩ vậy”, cô ta phá lên cười. “Nghe này, tôi chỉ đùa thôi. Đó là cô nàng gửi bàn chải à? Sarah?”

“Cô không cần biết tên cô ta. Cô không cần biết gì về cô ta hết.”

“Chà, xem ra tôi đã biết rồi. Giờ thì tôi biết nhiều hơn một chút so với cần thiết.”

“Cô không cần biết gì hết, và cô cũng không biết gì hết”, tôi nói. “Con đàn bà kia bị điên. Hai người nên gặp nhau đi. Cô với cô ta có nhiều điểm chung lắm đấy. Tôi dám cá hai người sẽ trở thành cặp đôi hoàn hảo.”

“Được thôi, nếu vậy có lẽ chúng tôi

sẽ gặp nhau. Có thể lần tới cô ta gửi lại cho cậu một sợi dây giày hay gì đó, tôi sẽ lưu lại địa chỉ của cô ta và viết lời nhắn mời cô ta đi uống trà.”

“Hoàn hảo.” Cô ta vẫn còn đứng đó. Cô ta nghĩ tôi sẽ mời cô ta vào ngồi à? Biến đi!

“Được rồi”, cô ta nói. Và cô ta vẫn đứng đó.

“Còn việc gì *nữa* không?”, tôi hỏi.

“Không, tất cả thư của cậu chỉ có chừng đó thôi”, cô ta nhìn qua tôi, vào

bên trong nhà. “Thực ra, không phải”, cô ta nói thêm. “Tôi giữ quyển catalog đồ Victoria’s Secret của cậu. Họ có mấy bộ pijama rất dễ thương mà tôi muốn đặt mua. Với lại, cậu cũng không cần đến nó.”

“Cô thật tình *có bệnh* đó.”

“Cái gì? Tôi từng để cậu giữ cái catalog của Pottery Barn. Và dường như cậu có thể tận dụng được nó đấy. Từng nghe tới trang trí đồ nội thất chưa? Ý tôi là, ngoài cái ‘bức tường ấn tượng’ kia ra?”

“Tôi vừa chuyển đến thôi”, tôi nói.

“Tại sao tôi phải giải thích với cô nhỉ?”

“Tôi không biết, nhưng tôi đi đây”, cô ta nói, và tôi để ý thấy cô ta đang lơ đãng bứt móng tay.

“Đáng tiếc thật. Tôi ghét thấy cô phải đi.” Tôi hơi khép cửa lại, gợi ý nhận lời vừa rồi của cô ta.

“Đó có phải là sự mỉa mai mới lạ mà tôi rất hay được nghe tới không?” Cô ta nói cùng nụ cười nhếch môi đủ xúc phạm để lấp đầy toàn bộ căn hộ rất trống trải của tôi.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt”, cô ta ngâm nga, tung tẩy như thể chẳng có gì xảy ra. Như thể cô ta không hề xâm phạm không gian của tôi, nghe lén cơn ác mộng riêng tư của tôi, và cướp đi quyền catalog Victoria’s Secret khi gió của tôi nữa.

“Liệu có phải cậu bị u não...?”

- Heather, *Heathers*

“Biến đi, *hoàn toàn... biến hẳn đi!*”

- Randy, *Valley Girl*

HEAVEN

Một số người thô lỗ thật! Anh chàng đó cần phải đi kiểm tra não. Thảo nào mà hấn vẫn độc thân.

Trong lúc ngồi nghĩ hấn là kẻ đáng ghét thế nào, tôi chợt nhớ mình vẫn còn nợ hấn mười đô. Hôm nay tâm trạng hấn có vẻ tệ, nên tôi không chắc mình có nên quay lại đó lúc này để trả tiền không. Nhưng tôi dám nói hấn là kiểu người sẽ chì chiết tôi nếu không trả, thế nên tôi lấy

một tờ mười đô từ trong ví và qua gõ cửa kể bên.

“Ai đó?”, hấn hét lên.

“Là tôi”, tôi hét trả.

“Tại sao vậy, Chúa ơi? Tại sao?” Tôi nghe hấn nói. Và tôi đứng đó, hình dung hấn đi ra cửa, nhưng không có vẻ gì là như vậy. Tôi bèn áp tai vào cánh cửa để xem liệu có thể nghe thấy tiếng hấn đến gần không, và vào ngay khoảnh khắc đó, hấn mở cửa. Tôi ngã vào trong nhà hấn, đẩy ngã luôn cả hấn.

Bỗng nhiên tôi thấy mình nằm trên người hắn. Thật kỳ cục khi lần đầu tiếp xúc cơ thể với người khác. Đặc biệt là theo phương ngang. Dù chỉ trong một giây ngắn ngủi, như hiện tại, bạn vẫn sẽ cảm thấy đường ranh giới giữa cái tốt và cái xấu. Bạn hoàn toàn bị phơi bày trước người kia. Tuy nhiên, đây là sự tiếp xúc không được trông đợi, và dù cảm tôi dường như khớp hoàn hảo vào chỗ hõm giữa xương bả vai và cổ hắn, nhưng tôi vẫn phát hoảng vì có thể nó không thuộc về nơi đó.

Hắn có mùi như vỏ nhựa vừa xé ra từ một chiếc CD mới, và tôi cố tình không nhìn vào mắt hắn. Rồi hắn bắt đầu cười,

và cơ thể tôi chuyển động cùng hắn trong một thoáng, khi bụng của hắn thắt lại. Cảm giác có chút giống như toàn thân đang lướt ván. Rồi tôi trườn đi và lăn mình khỏi hắn.

“Cô chính là thứ *đó*, đúng không?” Hắn nói. “Cô là *sự trừng phạt oan nghiệt* vì những nghiệp chướng tôi từng làm.”

Tôi đứng dậy và phúi người, cố hết sức để vờ như không phải mình vừa mới ngã ập lên hắn. “Tôi quay lại để trả cậu tờ mười đô đã mượn.”

“Cướp mới đúng.”

“Mượn.”

“Sao cũng được.”

“Cậu có muốn lấy hay không?”, tôi hỏi.

“Có, tôi có muốn”, hấn quát trả, giật tờ tiền khỏi tay tôi. “Đây có đồng nghĩa là cô cũng trả tôi cuốn catalog Victoria’s Secret không?”

“Không.”

“Tôi không chuyển đi đâu”, hấn nói.

“Gì cơ?”

“Nếu đây là trò khỉ để khiến tôi dọn đi, để bạn tốt của cô có thể dọn tới ở cạnh bên hay gì đó, thì nó sẽ *không* xảy ra.”

“Xì! Xem ai ảo tưởng kia!”

“Chà, chứ cô còn có lí do gì khác để tàn phá cuộc đời một kẻ xa lạ khốn khổ hả?”, hấn hỏi. Tôi gần như bị xúc phạm, nhưng đồng thời lại cảm thấy hơi tự hào.

“Đây là tàn phá à? Nghiêm túc sao?”

“Đại khái vậy.”

“Tôi chỉ đang thân thiện thôi.”

“Đây là cách cô thân thiện à?” Hấn ta hoài nghi.

“Như hàng xóm?”

“Hàng xóm thì mở thư của nhau, cấp tiền và catalog...”

“*Muộn.*”

“Sao cũng được!”, hấn hét lên. Rồi

nhắm mắt lại để cố lấy lại một chút kiểm soát. Song chỉ thành công chút đỉnh. “Thật có hơi quá đáng, cô có nghĩ vậy không? Đòi ngắn lắm! Ai mà có thời gian làm tất cả những chuyện thế này chứ?”

“Thực ra, điều đó không hoàn toàn đúng. Đòi *không* ngắn”, tôi nói. “Đòi chính là thứ *dài nhất* mà anh phải trải nghiệm cho tới khi chết.” Và hắn im lặng, lần đầu tiên.

“Cô là *ai* vậy hả?”, hắn hỏi.

“Đó là câu hỏi tu từ, hay cậu đang hỏi tên thật của tôi? Cả hai điều cậu đều *chưa* từng làm.”

“Câu hỏi tu từ đấy”, hấn đáp. Và rồi một lúc lâu sau, hấn mới nói thêm. “Mà cô tên gì?”

“Heaven.”

“Đó là tên cô được đặt khi sinh ra à?”

“Chuẩn.”

“Cha mẹ cô là dân lập dị?”, hấn hỏi.

“Không hấn.”

“À, tên hơi khác thường.”

Đó là lời khen à? Tôi tự hỏi. Không, không phải. Khác thường nghĩa là *khác thường*.

“Tên rất đẹp”, hắn nói thêm. Tôi để ý thấy hắn không nhìn tôi, và không định nhìn, Hắn đang đọc suy nghĩ của tôi à? Nếu *không*, thì là khả năng tính toán thời gian của hắn tốt đến chết tiệt. Nếu *có*, thì tôi phải biến khỏi chỗ này ngay.

“Cảm ơn”, tôi nói.

“Không có gì.” Chúng tôi đứng lơ ngơ ở đó một lúc. Hắn là không còn gì khác.

Tôi đã đưa hấn tiền rồi, vậy tôi nên đi thôi.

“Được rồi”, tôi nói. “Chúc cậu buổi tối vui vẻ.”

“Cô cũng vậy”, hấn nói, và tôi quay trở về căn hộ của mình.

Hôm nay tôi khám được miệng có thể làm được một âm thanh mới, bằng cách ấn cái lưỡi đã uốn cong vào vòm miệng. Rồi sau đó đại khái là “tặc” một cái. Vẫn còn khá mới mẻ, nên chưa rõ lắm, nhưng nó phát ra tiếng rất to và khá vui, tôi không thể ngừng làm.

Ban đầu mọi người tại nhà hàng khá thú vị với nó, nhưng bây giờ, sau một giờ nghe tôi làm chuyện đó, tôi nghĩ họ *không* thích lắm. Nghe như thể một con sóc chuột. Và khi cố gắng làm việc đó, tôi sẽ phải thè lưỡi, hai lỗ mũi nở to, và thở hắt ra. Tôi không biết liệu có phải bệnh mũi không, nhưng tôi vẫn làm. Tôi không thể tự thấy mình khi làm việc đó, nhưng vẫn có thể thấy cặp môi trề ra nếu nhìn xuống, và tôi nghĩ có lẽ mình giống một con khỉ.

Tôi rất sợ phải nhìn vào gương trong lúc làm. Tôi khá chắc chắn, rằng dù gương mặt thế nào, nó cũng không hề hấp dẫn. Nếu tôi thực sự thoáng nhìn được

chính mình khi đang làm, tôi sẽ chẳng bao giờ làm thế nữa... Và việc này thì quá vui mà. Nếu nghe hơi lạ, thì tôi có thể móc nối nó với tình dục. Tôi dám chắc bạn đã biểu hiện cả tá nét mặt trong cơn khao khát. Nếu bạn từng thật sự trông thấy mình lúc ấy, hẳn bạn sẽ *chẳng* bao giờ làm cái việc đó lần nữa. Nhưng tình dục, cũng giống như âm thanh mới của tôi, *rất vui*. Cả hai đều không cần nhìn kỹ vào gương. Trừ phi bạn ở trong một khách sạn nhỏ có gắn gương trên trần.

Tôi vừa tặc lưỡi, vừa đánh bóng đồ đạc bằng rượu vodka rẻ tiền, rồi bỗng nghĩ ra có lẽ tôi nên hoà một ít vào cà

phê. Dù sao cà phê của chúng tôi cũng dở tệ, và nơi này thì chán đến tận cổ, nên cũng sẽ chẳng hại ai. Tôi lập tức nhận ra đó là một sai lầm, nhưng giờ thì lại quá lười nên không thể đi lấy tách khác, vì vậy tôi đành uống nốt và tự nhó trong đầu: *Cà phê trộn vodka bằng dở tệ.*

Một số người có tâm hồn bay bổng. Tôi thì bay bổng giữa ban ngày với PR. Tình huống như sau: Tôi đang lười biếng xem qua một tờ rơi về năm món đặc biệt dành cho ngày Valentine thì chợt nghĩ – thứ này có tiềm năng trở nên *cực kỳ* thành công. Ba món – lựa chọn của những người tham gia tốt nhất – cà phê, trà, tráng miệng... hết *bao nhiêu?* Làm

ơn đi, đó là ngày Valentine mà. Cái đêm mọi anh chàng đều cố gắng đèn bù vì mình đã là một gã ù lì trong suốt ba trăm sáu mươi bốn ngày còn lại trong năm. Chúng tôi có thể lấy phí gấp đôi mà vẫn sẽ đông nghịt.

Tư duy thế nào nhỉ? Tiềm năng lợi nhuận là một phần trong tiềm năng thị trường. Và trong trường hợp này, suốt đêm chúng ta sẽ luôn có số người tham gia nhiều hơn số bàn. Không tính đến bữa ăn năm món. Nếu quan tâm đến nơi này, tôi sẽ đề suất cho họ địa điểm vàng đó. Nhưng tôi không quan tâm, thế nên lại quay về với việc tặc lưỡi.

Tôi ngưng tắc lưỡi khi Brett, cậu phụ bàn mới, xồng xộc đi ngang qua. “Tôi sẽ đốt cái chỗ này”, cậu ta làu bàu, đá cánh cửa đang mở trên đường vào bếp.

Brett đã đến đây được ba hôm, và cậu ta khá kỳ cục. Lùn dí và trông hơi cục mịch. Cậu ta có ria mép rất mỏng, trông khá hay, và liên tục biến mất trong giờ làm.

Ngày đầu tiên đến đây, cậu ta chẳng nói lời nào. *Với bất cứ ai*. Tôi cố gắng gợi chuyện, nhưng chẳng được đáp lại nhiều nhận gì cho cam. Rồi giữa chừng ca làm thứ hai, cậu ta lại nói rất nhiều. Căn bản là hết như độc diễn. Đó là điều

quái gở nhất tôi từng thấy. Cho đến khi tôi ngộ ra là hắn cậu ta đang say thuốc.

Và ngày hôm sau, sau nhiều màn biến mất trong ca làm, tất cả đều được xác nhận khi cậu ta thực sự quay lại với bột trắng dính nơi mũi.

Giờ, đã ba ngày, cậu ta rõ ràng muốn “đốt cái chỗ này”. Bản thân tôi cũng không yêu mến gì nó, nhưng này! Đốt nó ư? Cậu phụ bàn mới này hình như thiếu chút thước tắc thông thường đây. Thiếu tầm *vài trăm phân*.

Trong khi đó, tôi để ý thấy Bruce bên ngoài, nhảy lên nhảy xuống như bị điên.

Hắn gõ điên cuồng lên cửa sổ, ra hiệu cho tôi đến gần. Tôi đi về phía cửa sổ thì thấy hắn chỉ một người đàn bà đang nhanh chân đi khỏi con phố, và la hét bảo tôi ra ngoài đó. Thế nên tôi ra khỏi cửa.

“Bắt con mụ đó!” Hắn hét, lại chỉ người đàn bà.

Tôi nhìn cô ta. “Tại sao?”

“Vì ả vừa đánh cắp hết tất cả giấy toilet khỏi phòng tắm và ị đầy ra ghế lẫn sàn!”

“Nghe *gớm* quá!”, tôi nói.

“Bắt ả!” Hấn hét lên, vẫy tay về phía cô ta như thể hấn và bàn tay đều lên cơn điên.

“Tại sao? Anh muốn tôi làm gì với cô ta?”

“Lấy lại chỗ giấy toilet!”

Đây là một trong những khoảnh khắc khiến tôi tự hỏi “mình làm gì ở đây thế này?” mà tôi trải nghiệm vào mỗi ca làm việc. Tôi *thực sự* cần tìm lại một công việc ổn định. Dù tôi tự thề với mình là sẽ

không bao giờ làm việc trong văn phòng nữa, sau lần dành ra ba giờ sắp xếp bộ sưu tập PEZ của sếp cũ, cô ta lại hét vào mặt tôi rằng thích sắp xếp chúng theo kiểu không có hai món hoa cùng màu nào đặt cạnh nhau.

“*Anh* đi mà bắt cô ta”, tôi nói.

“Tôi không thể. Tôi là đàn ông. Tôi có đai đen tam đẳng. Tôi không muốn trông như thể tấn công ả.”

“Vậy thì bỏ đi.”

“Không”, hấn quát. “Con mụ đó cấp

giấy toilet của chúng ta, và đây không phải lần đầu tiên.”

“Cô ta là khách à?”

“Không! À cứ thế bước vào và đi thẳng tới nhà vệ sinh.”

“Đã có ai dọn nhà vệ sinh chưa?” Tôi hỏi, liếc về phía đó với không ít hãi hùng.

“Cô nhúc nhích đi được chưa? À sắp đi mất rồi!”

“Tôi không biết anh muốn tôi làm gì,

Bruce. Tôi sẽ không đi tóm con mụ đó đâu.”

“Nếu muốn tiếp tục làm việc, cô phải đi”, hắ ta nói với cái cằm vểnh cao, lông mày nhướng lên. Thật là vô cùng nhảm nhí! Tôi phải đuổi theo một con ả điên trên phố? Một ả điên bẩm sinh vừa ị khắp nhà vệ sinh và đánh cắp giấy toilet? Vì Bruce không chịu bỏ tiền mua thêm vài cuộn?

Thế là tôi đuổi theo ả ta trên phố, và bắt kịp. Thối tha một nỗi (chơi chữ nhé) là cô ả bỏ tất cả giấy toilet trong cái túi vải.

“Xin lỗi”, tôi nói.

“Biến đi”, ả nói.

“Thưa cô, tôi không muốn gây chuyện. Nhưng sếp của tôi rất muốn lấy lại chỗ giấy toilet.”

“Tao không có cái giấy toilet chết tiệt gì của mày. Để tao yên, không thì tao sẽ gọi cảnh sát.”

“Tôi thấy có giấy toilet trong túi của cô, thưa cô.”

“Aaaaaaaah!” Ả ta hét lên lóí chói,

khiến tôi sợ khiếp vía. Tôi nhìn lại Bruce, hắn giơ một ngón trỏ hướng lên. Con mụ này bị điên, tôi chỉ muốn về thôi. Nhưng nếu quay lại chỗ Bruce mà không có giấy toilet, thì một lần nữa, tôi sẽ mất việc. Thật là cực kỳ nhảm nhí!

“Này”, tôi nói. “Cô đưa tôi một cuộn toilet được không? Nếu tôi quay lại nhà hàng mà không có gì, tôi sẽ gặp rắc rối. Tôi sẽ không đòi cô chia phần đâu. Tôi chỉ cần *một* cuộn toilet.” Tôi nhìn ả ta một cách van nài.

“Đi ăn shit đi, đồ vô lại!”

Tôi lấy một hơi. Hít vào... thở ra.

“Một cuộn thôi”, tôi lại nói. Ắ ta lại dợm bước đi. Tôi không muốn chạm vào ả, nhưng đã nghe tiếng Bruce hét tới, “Tại sao không túm lấy cô ta?”. Blah, blah, blah.

Tôi không biết phải làm gì. Thế nên tôi tóm cái túi, và mọi thứ biến thành một cuộc chiến giằng co. Ắ ta lại la hét nữa. Nhiều người quay lại nhìn xem tại sao lại ồn ào. Rồi tôi thấy Brady, gã hàng xóm. Hắn cũng đang nhìn tôi – cảnh tượng rõ ràng là trông như tôi đang cố gắng *cướp* túi của ả này.

“Cứu với! Cảnh sát!”, ả ta hét lên.

Brady đang nhìn sự việc với vẻ mặt bối rối, hoảng hốt mà tôi chưa từng thấy. Vẻ mặt nói với tôi rằng nếu trước đây hắn chưa biết, thì hiện giờ hắn đã chắc chắn *một trăm mười phần trăm* là tôi bị điên. Và tại sao hắn lại không nên nghĩ thế cơ chứ?

Đủ lắm rồi. Ờ ta đang giở trò, khiến *tôi* trông càng tệ hại hơn. Bruce đang nhিপ chân, tôi biết đó là giấu hiệu không tốt, bèn quyết định, *khốn kiếp*. Tôi đã cho một tay vào túi. Tôi chạm vào hai cuộn giấy toilet và túm lấy chúng, rút tay lại trong lúc ả cố gắng cản tôi, rồi huỳnh huych trở về nhà hàng. Trong lúc quay về, tôi thấy Brady há hốc mồm. Thế nên

tôi làm điều duy nhất có thể nghĩ tới, là
chĩa ngón tay thối về phía hắn, sau đó đi
vào trong nhà hàng.

BRADY

Ôi chúa ơi! Không còn từ ngữ nào
diễn tả được điều tôi vừa thấy. Cô ta
hoàn toàn điên rồ! Lại còn có tật ăn cắp
nữa chứ. Và cái nhà hàng mà cô hàng
xóm của tôi bước vào sau khi cướp giấy
toilet của ả kia lại tình cờ chính là
Temple. Chính là nhà hàng nơi John
Ritter xảy ra tai nạn. Chỗ đó toàn đem
đến tin xấu, nên nếu *cô ta* làm việc ở đó,
thật quá phù hợp!

Tôi lén tới gần, nhìn qua cửa sổ. Là kỳ chưa, cô ta đang đứng nhận gọi món. Thế còn màn xấu xa tôi vừa chứng kiến thì sao? Nghỉ ngơi ít phút chỉ để cướp đồ của một ả ve chai và bóc lột một ít giấy Cottonelle?

Cô ta thấy tôi, bèn rụt đầu lại. Nhưng một giây sau, tôi đoán cô ta nghĩ lại, vì cô ta bước thẳng lại cửa sổ và nói, “Việc gì?”. Tôi không nghe được, nhưng đọc được môi cô ta. Và dù có một lớp kính ngăn ở giữa, tôi vẫn rất chắc chắn giọng của cô ta *không* hề âm áp gọi mời. Thành thật mà nói, tôi không hiểu tại sao cô ta lại ném cho mình thái độ *đó*. Tôi chẳng làm gì cả, ngoại trừ việc chứng kiến vụ

cướp giật của cô ta. Điều này lại làm tôi muốn nghe CD *Thievery Corporation* khi nào về đến nhà.

Tôi cứ thế bước đi. Tôi lắc đầu, bước đi. Cô gái này thật là đáng sợ! Trên đường về, tôi đi ngang qua huyền thoại phim nóng Ron Jeremy. Tôi dám nói với bạn, không có ai mang tất ống ngẫu được như gã đó.

Tôi về đến nhà, mở CD *Sounds from the Verve hi-fi*, tự pha cho mình cốc cà phê rồi lên kế hoạch chiến lược. Tôi sẽ làm thật hoành tráng. Hershey's sản xuất chocolate sữa, họ rất may mắn mới có được Sữa quế của *tôi*. Tôi tìm kiếm

Google về Hershey's và thấy trang web của họ. Tình cờ, tôi bỗng nghĩ Google cũng được dùng như động từ, thật thú vị. Đây là điều không hề tồn tại ít năm trước, còn bây giờ thì sao, nó vừa là danh từ, động từ, vừa là thứ thực sự không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Và nếu trước đây nó chưa chính thức là động từ, thì bây giờ là thế. Bạn có thể cảm ơn.

Tôi lấy số điện thoại từ trang web, gọi. Cuộc trò chuyện như sau:

“Bộ phận chăm sóc khách hàng của Hershey's, tôi là Darlene, quý khách cần giúp gì ạ?”

“Chào, Darlene. Tôi đang tìm cách liên hệ với trụ sở chính. Cô có biết tôi nên gọi cho số nào không?”

“Có việc gì thưa quý khách?”

“Nó liên quan đến một ý tưởng sản phẩm mới.”

“Tôi có thể chuyển ý kiến của quý khách tới văn phòng trụ sở, và họ sẽ liên hệ lại với quý khách.”

“Tôi rất cảm ơn”, tôi đáp. “Nhưng tôi cần nói chuyện trực tiếp với ai đó.”

“Quý khách đang nói chuyện với tôi đây ạ”, cô nàng nói. Có phải tôi nghe được chút xiu giữu cọt len lỏi vào giọng nói vốn rất ngọt ngào của cô Darlene này không nhỉ?

“Đúng rồi. Và dù rất cảm kích công sức của cô, Darlene, nhưng tôi thực sự cần nói chuyện với *ai đó* về việc lên lịch hẹn gặp. Đây là một mỏ vàng chờ khai thác. Một ngày nào đó cô có thể kể với mọi người rằng *mình* là một phần trong cuộc điện thoại đầu tiên. *Thế nên* cô hãy tốt bụng mà chỉ cho tôi đúng hướng.”

“Tôi sẽ nói với quý khách điều tôi

làm... “, cô nàng trịnh trọng nói.

“Là gì?”

“Quý khách có thể đặt câu hỏi hoặc đưa ý kiến, tôi sẽ chuyển chúng tới văn phòng trụ sở, sau đó sẽ có người liên hệ lại với quý khách.” Đây là câu trả lời đóng khung y chang câu cô ta đã nói với tôi ba mươi giây trước. Tôi không chỉ muốn đòi lại ba mươi giây của đời mình, mà còn muốn Darlene bị đuổi việc.

“Đây không phải câu hỏi hoặc ý kiến, Darlene. Đây là một ý tưởng về sản phẩm.”

“VẬY quý khách hãy nói với tôi, tôi sẽ giúp chuyển lời. Và sẽ có người...”

“ĐƯỢC rồi, tôi biết. Sẽ có người liên hệ lại với tôi. Vấn đề là ở *đây*. Tôi chắc chắn cô là người tốt, Darlene. *Chắc chắn*. Nhưng tôi không quen cô. Đây là một ý tưởng triệu đô. Cô có nghĩ tôi sáng suốt nếu bàn về nó với cô không?”

“Quy trình là như vậy, thưa quý khách”, giọng cô ta đều đều.

“Không, tôi *không thể* nói với cô.”

“VẬY còn việc gì khác tôi có thể giúp

quý khách không ạ?”

“Không.”

“Chúc quý khách một ngày đầy ắp Hershey’s”, cô ta nói và gác máy. Tôi muốn đâm vào mặt Darlene.

Hừ, sự việc không diễn ra như tôi dự tính. Có thể đi một chuyến tới trụ sở của Hershey’s sẽ tốt hơn. Hoặc biết đâu tôi nên gọi cho Knudsen, Tuscan, Borden, Hoặc Parmalat^[1].

[1] Các thương hiệu thực phẩm nổi tiếng của Mỹ.

Tôi đang định tìm website của các thương hiệu đó thì nghe tiếng gõ cửa. Là *Zach*. Cậu ra biết tôi không thực sự đi Florida. Tôi để cậu ta ở ngoài đó gõ nhịp thêm ít phút, nhưng rồi cậu ta cất tiếng hát.

“Joise’s on a vacation far away...”
Chất giọng cao vút của cậu ta rất hợp với bài hát. Nhưng đây là bài *The Outfield* cơ mà, cú hit ngoạn mục nhất trên đời. Cậu ta làm vậy để hạ nhục tôi, vì cậu ta biết tôi sẽ nhắc mong ra mở cửa. Đúng thật. Vì nếu không, tôi biết cậu ta sẽ hát sang bài *Sister Christian* ngay.

“Tội ác hoàn hảo”, cậu ta nói khi lướt

qua tôi và mở cửa tủ lạnh.

“Tớ vừa gọi điện cho Hershey’s xong.”

“Hôm trước tớ tới cửa hàng ghi âm”, Zach tiếp lời.

“Này, *Hershey’s* đây!”

“Lát nữa”, Zach nói kèm một cái vẫy tay. “Tớ vừa định cầm mấy cái DVD ra.”

“Mấy cái DVD phim *sex* ấy à”, tôi xen vào.

Zach thậm chí không để ý. “Và có cô gái bước vào, có thứ gì đó trong túi khiến chuông báo trộm kêu toáng lên. Kế hoạch thế này nhé: Chúng ta xem thứ gì kích thích được chuông báo, trang bị thứ đó cho một người, rồi nhét đầy mình bộ đĩa *Chúa tể những chiếc nhẫn*, và tính toán sao cho lúc chuồn ra khớp với người bạn bối rối kia... Cậu ta sẽ không thể hiểu nổi tại sao thứ mình *mang* vào cửa hàng lại khiến chuông báo kêu. Nhân viên an ninh sẽ xấu hổ, không muốn kiện cáo, và phỉ tay cho qua hết.”

“Cấp vật là tuyệt chiêu của cậu sao?”, tôi hỏi. “Chúng ta là ai chứ, một đám học sinh *cấp ba* hư hỏng sao?”

“Được thôi... thế này thì sao? Tớ gửi cho cậu một lá thư trong phong bì tái niêm phong được, cậu nhét thư trả lời vào trong, niêm phong lại, rồi viết ‘Chuyển trả người gửi’ ở phía trước. Đi được hẳn hai chiều chỉ với phí một chiều nhé.”

“Tuyệt đấy, Zach”, tôi nói. “Chúng ta sẽ kiếm được cả một gia tài bằng cách bòn rút *ba mươi lăm* xu của chính phủ.”

“Nói cho cậu biết, phải đến *ba mươi bảy*... hoặc *ba mươi chín* xu rồi. Thôi, thế chuyện *của cậu* thì sao?”

“Mới vừa gọi điện cho Hershey’s xong.”

“Và?”, cậu ta hỏi.

“Cô à đó không thèm giúp chút nào, lại còn chúc tớ ‘có một ngày đầy ắp Hershey’s’.”

“Nghe hơi giống kiểu của Disney nhỉ.”

“Hơi giống cái con khỉ.”

“Giống”, cậu ta nói.

“Này, đoán xem tớ gặp ai trên đường về nhà?”, tôi hỏi. Rồi tự trả lời luôn, vì cậu ta sẽ chẳng đoán nổi. “Ron Jeremy.”

“Cái thằng đó bị ‘chơi’ y như đám con gái.”

“Y như *mọi* ngôi sao phim sex khác”, tôi đính chính.

“Tớ chẳng bao giờ hiểu được. Thằng đó *xấu tẹt*. Hắn khiến tớ mừng tượng đến một gã tớ từng lợi dụng để có được pizza miễn phí. Người giao pizza tới, bọn tớ đợi có ít phút, rồi tiếp theo là bọn tớ *chơi* nhau. Khoan, khoan... gã đó là con *gái*. Rồi thì có hai người. Ủ, vậy

đó.”

“Thật tình”, tôi nói, “làm sao mà gã ta lại được đóng mấy cảnh đó nhỉ?”.

“Tớ nghĩ đó là nhờ cái phần *to tướng* kia”, cậu ta đáp. “Nhưng có thể hỏi trước người ta không quan trọng diện mạo bằng phần... sex.”

“Hoặc biết đâu quan trọng là ai chịu tình nguyện quan hệ trước ống kính camera để lĩnh năm chục đô.”

Zach nghiêm nghị gật đầu đồng ý. “Ý kiến hay đấy. Lẽ ra tớ sẽ nói cậu đang

dẫn trước, nhưng hôm nọ tớ cũng có vụ rất hay, quên nói với cậu... ai ấy nhỉ?” Cậu ta gõ cằm. Rồi ngón tay vươn lên, chợt nhớ ra. “À! Là cô trong quảng cáo Palmolive.”

“Madge ấy à?”

“Đúng, Madge!”

“Tuyệt”, tôi nói. “Cô ta trông thế nào?”

“Bạn ơi. Có phải cô ta ‘hot’ đâu mà nói. Cậu hỏi cô ta trông thế nào là sao? Cô ta là *Madge* thôi.”

“Đúng nhỉ. Madge có thể hạ gục Ron Jeremy đấy.”

“Có khi là hoà”, cậu ta nói.

“Tớ nghĩ cậu dẫn trước”, tôi thừa nhận. Zach và tôi luôn đo nhau về việc trông thấy các nhân vật nổi tiếng hạng B. Ai cũng có thể thấy Britney Spears hay Harrison Ford. Khi sống ở New York, việc đó dễ như ăn kẹo. Với chúng tôi, thấy những người như Gary Coleman hay anh chàng gì đó đóng phim *Bosom Buddies* thì thú vị hơn nhiều. Chẳng nhớ tên anh ta là gì. Anh chàng không thành công được như Tom Hanks ấy. Kẽ mà hiện tại hẳn đang cay đắng khôn cùng.

“Xuống chơi đi”, Zach nói. Được cái tiện là quán bar cậu ta làm nằm ở ngay bên dưới khu có căn hộ của tôi, và tối nay có chương trình karaoke.

“Không được. Tôi đang lên kế hoạch chiến lược.”

“Lại uống một ly Jameson rồi hăng lên cái kế hoạch chiến lược của cậu.”

“Lời khuyên hay đấy nhỉ”, tôi nói.

“Thôi nào”, cậu ta nói, phúi bay về giều cợt như thể nó chỉ là chút vảy gàu trên tóc. “Đến chơi một chút thôi. Cậu biết tớ rảnh hết mấy cô trong đó mà. Cậu có thể hưởng sái mấy cô bị dạt ra.”

“Tớ không tham gia vụ đó. Không cần cô nào hết. Cậu biết mà.”

“Vì con ngốc Sarah à?”, cậu ra hỏi.

“Không, vì tớ thấy *đủ* rồi. Tớ không muốn quen biết gì hết. Đây là lúc được là *chính mình*. Có thể tầm khoảng *năm năm*, tớ sẽ nghĩ xem sao.”

“Năm năm? Cậu đang nói cái chết tiệt gì vậy? Cậu sẽ không ngủ với ai trong năm năm?”

Câu này khiến tôi nghiêm túc hẳn, giả sử tạm thời trong năm năm tới không có tình dục. Và để bạn biết một chút về tình trạng tâm lý và tình cảm yếu đuối của tôi, thì viễn cảnh đó *gần như* khá hấp dẫn. Nghĩ mà xem: Chẳng cần cầu Chúa rằng cô nàng sẽ không xoay người đi, quay mặt về phía bức tường khi tôi đưa dấu hiệu kín đáo “Được không?”, bằng cách đặt tay lên ngực phải của cô nàng. Không còn phải chịu cảnh chiếc lưỡi biến thành một tờ giấy nhám khô ráp trong suốt chuyến hành trình vô tận rượt đuổi sự

thăng hoa. Không còn phải kiểm tra bao cao su, sau khi đã xong việc, xem có dấu hiệu rò rỉ nào không.

Chúa lòng thành, lỡ như có một con giống nào từ hạ thể của tôi chạy lạc vào vách tử cung mềm mại của cô nàng và khiến cô nàng hạ sinh Brady Nhóc, để rồi một ngày nào đó, thằng bé đi chữa ung thư hoặc giải quyết vấn đề khủng hoảng năng lượng thì sao. Không thể nào quay lại với cơ thể mơ màng buồn ngủ với câu thoại duy nhất sau cuộc vui là chút làu bàu: “Đừng có mà giành hết tám chân đây”.

“Tớ có nói gì về chuyện *không* quan

hệ tình dục đầu”, tôi đáp. Vì một khi đã nói ra, thì nhớ lại có một bộ ngực và chiếc bụng phẳng trung ra trước mắt, tôi sẽ vẫn vui vẻ lao lên lái cỗ xe đó trở về thẳng địa ngục.

“Vậy thì ra ngoài chơi.”

“Hiện tại, tình dục *không* phải ưu tiên hàng đầu của tớ. Tớ đang cố gắng mở một công ty. Sáng chế các thứ...”

“Có phải vì ‘vấn đề nho nhỏ’ cậu đang gặp phải không?” Cậu ta hỏi, và tôi cảm thấy nhiệt độ trong người mình tăng thêm hai chục độ. Zach là cậu bạn tốt nhất của tôi. Tôi kể với cậu ta mọi thứ.

Nhưng tôi *chưa bao giờ* kể với cậu ta về việc đó.

“Cậu đang nói cái gì vậy?”

“Sarah nói với tớ.”

“Ôi lạy Chúa, vậy là vì *chuyện đó* đúng không?”

“Cậu cần phải lấy lại phong độ”, cậu ta tiến lại gần, đe dọa choàng tay quanh người tôi. Nhưng chỉ với một cái nhìn, tôi khiến cậu ta lùi lại. “Khỉ gió. Sarah là một đứa dở hơi đáng thương hại. Tớ bảo đảm thấy cô ta thì tớ cũng không

ngóc dậy nổi. Cậu gặp may vì cô nàng không khiến cậu biến thành gay đấy.”

“Trời ơi! Không... có... vấn... đề... gì... hết.”

“Cô ta đâu có nói như vậy.”

“Mà nhân tiện, cậu nói chuyện với Sarah lúc nào?”

“Tớ không có”, cậu ta đáp. “Cô nàng để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của tớ. Tớ đảm bảo là cô ta để lại lời nhắn tương tự trên hộp thư thoại của *tất cả* mọi người.”

“Tuyệt vời ông mặt trời.” *Giờ* thì tôi cần một ly Jameson rồi đây.

Chúng tôi đến bar, và tôi không chỉ uống một, mà tới *hai* ly Jameson. Tôi giải thích toàn bộ tình huống với Zach, rằng mọi thứ chỉ xảy ra ở lần đầu tiên trong thời gian quen nhau, blah, blah, blah. Nhưng cậu ta không quan tâm. Cậu ta cho tôi ra rìa ngay khi Cặp song sinh Twister bước vào. Tara Clean và Darling Nikki.

Tara Clean có được biệt danh này vì cô nàng luôn mang theo tờ giấy kết quả xét nghiệm AIDS mới nhất tới khắp mọi nơi. Còn Darling Nikki đã được gọi như

thể kể từ những năm tám mươi, khi bài *Purple Rain* ra đời và trở thành bài hát yêu thích của mọi cô gái. Họ trở thành “Cặp song sinh Twister” vì quán bar của Zach có một sàn nhảy được thiết kế giống trò game Twister^[2], và Nikki cùng Tara thường lên đó – trong những bộ trang phục hở hang – để kích động mọi người. Chỉ chốc lát, mọi người đều muốn tham gia. Nó trở thành màn thu hút chính tại quán. Để trả công, các cô nàng được chia một phần nhỏ tiền lời.

[2] Twister: Trò chơi với các chấm tròn nhiều màu, người chơi tìm cách đặt tay hoặc chân vào các chấm tròn có màu tương ứng cho từng đợt quay ngẫu nhiên, người thua là người bị ngã hoặc chống cùi chỏ xuống thảm.

Tôi kiểm tra các tin nhắn ở nhà, và có tin nhắn từ Phil:

“Chào, anh bạn. Tớ đoán chắc là cậu đang trên máy bay. Tớ chỉ muốn nói với cậu là Sarah đã gọi cho tớ. Cô ấy nói... à, cô ấy nói gì cũng không quan trọng đâu. Nhưng nghe này... tớ có một viên Viagra. Nó nằm trong ví tớ khoảng bốn tháng rồi, nhưng cậu có thể lấy nếu cần. Tớ mua vì cô nàng hai mươi bốn tuổi mà tớ đang hẹn hò, nhưng cô nàng đổi số điện thoại rồi”. Bíp. Hộp thoại của tôi cắt ngang.

Tất nhiên là cậu ta gọi lại. “Tớ không biết tại sao cô nàng đổi số điện thoại.

Chúng tớ đang khá hoà hợp mà. Dù sao, thì thế đấy. Nên tớ chẳng bao giờ dùng viên thuốc. Và cậu có thể lấy nó. Nhưng chúng ta có thể nói chuyện về nó khi cậu quay lại. Tận hưởng thời gian ở bang Ánh nắng nhé”, rồi cậu ta cúp máy. Nó là *bang Ánh sáng*, Phil. Và ngay lúc này, tôi ghét Sarah hơn cả Billy Joel ghét uống rượu.

“Cho thêm ly nữa.” Tôi nói. Lúc này Zach cầm hai ly rượu tới chỗ tôi, chỉ một cô gái xinh đẹp vừa bước vào cùng hai người bạn.

“Xem cô nàng kia. Thật quá bồng mắ^t.”

“Đám cưới”, tôi nói.

“Cô ta hát ở đám cưới à?”

“Không, đồ điên. Cô ta đeo nhẫn cưới kia.”

“Tinh mắt đấy”, cậu ta nói. Giờ thì tôi rất bức rứt, tôi cần phải rời khỏi đây. Tôi móc một tờ hai mươi đô, đập lên quầy. “Cậu biết tiền chả là cái đing gì ở đây. Mà cậu đi đâu đấy?”

“Về nhà”, tôi nhanh chóng đứng lên vì biết rằng cậu ta sẽ cố gắng thuyết phục

tôi ở lại. Tôi nhúc đầu kinh khủng. Lại còn hai cô mập đang cầm micro hát *Girls Just Want To Have Fun* nữa chứ. “Đấy”, tôi vừa nói vừa chỉ về phía hai cô kia. “Thêm hai lý do để tớ ghét cái bài này.” Rồi khi cậu ta quay nhìn họ, phá lên cười, tôi nhanh chóng trốn mất.

Tất nhiên là tôi chạm mặt Heaven^[3] tại thang máy. Cái tên thật *không* hợp người. *Đây* là việc cuối cùng trên đời mà tôi muốn vào lúc này. Tôi thậm chí không nói lời nào. Tôi nghĩ có lẽ nếu tôi không nói gì, thì cô ta *cũng* sẽ không nói gì, và có lẽ chúng tôi *cũng* sẽ không bao giờ cần phải nói gì nữa.

[3] *Heaven có nghĩa là “Thiên đường”.*

“Cậu không biết nói ‘*chào*’ à?”, cô ta phun ra một câu.

“Chào.”

“Này, về việc cậu đã thấy”, cô ta mở lời.

“Tôi không muốn biết”, tôi cắt ngang.

“Tại sao không?”

“Vì đó không phải việc của tôi. Cô *chẳng liên quan* gì đến tôi, và tôi muốn

mọi việc cứ thế.”

“Thật thô lỗ”, cô ta nói.

“Ồ, vậy sao? Vậy cô đặt tính từ gì cho những việc như vào nhà tôi mà không được mời, mở thư của tôi, một việc không chỉ thô lỗ mà còn bất hợp pháp, rồi *mượn* tiền của tôi mà không hỏi ý, rồi hôm nay lại còn tấn công người phụ nữ kia?”

“Tôi không tấn công cô ta, và cậu đúng... *đó* không phải việc của cậu”.

“Đúng, không phải việc của *tôi*. ”

Có một khoảng lặng dài dằng dặc nữa. Rồi cô ta bật một câu “Tôi giữ thư của cậu”. Mẹ kiếp. Tất nhiên rồi.

“Những thứ đó không liên quan gì tới *cô*.”

“Sao cũng được”, cô ta nói. Nghĩa là cô ta đã đọc chúng. Lại nữa!

“*Cô phải* thôi đọc thư của tôi đi”, tôi nói thật nghiêm túc. “Nghiêm túc đấy. Cô không thể cứ thế mở thư của người khác và dòm dòm ngó ngó như thế.”

“Dòm dòm ngó ngó?”

“Chỉ cần... đừng mở.”

“Nó nằm trong hộp thư của *tôi*”, cô ta nói.

“Nhìn bì thư trước khi mở chứ.”

“Mất thời gian”, cô ta tỏ ra cực kỳ khó chịu. “Tôi không có thời gian.”

“Đúng rồi, tôi biết là cô rất bận rộn đi *trộm cắp* các thứ.”

“Xin lỗi?”

“Mùi đồ của tôi này, giấy toilet vớ

vẫn của người đàn bà đáng thương kia này... tiếp theo sẽ là gì? Trộm đồ chơi Lego của trẻ con?”

“Cậu không biết mình đang nói cái gì đâu”, cô ta phũ đi mọi thứ. “Và cậu cũng không hứng thú nghe việc đã xảy ra, vì nó không liên quan gì tới cậu, nhớ không? Vậy, đây là chỗ thư ngu ngốc của cậu, cứ tự nhiên mà đi chơi một mình đi.” Nói xong, cô ta đưa thư cho tôi.

“Cảm ơn”, tôi đáp. “Về lá thư. Không phải về được tự do đi chơi một mình đâu. Nhưng chắc là tôi cũng cảm ơn về việc đó.” Cô ta không nói gì. Chúng tôi đã tới lâu. Cô ta đi ra. Tôi đi ra. “Giờ

thì cô lại không muốn khai sáng điều gì về nội dung thư của tôi hay cái gì đó khác à?”

“Hôm nay chả có gì hay.” Cô ta mở cửa, đi vào nhà. Thậm chí không nói tạm biệt. Chẳng phải tôi trông chờ gì, nhưng cũng không biết nữa. Có thể cô ta cũng gặp một ngày tồi tệ. Tại sao tôi lại cảm thấy tội lỗi thế này nhỉ? Tôi không cần phải thế. Tôi sẽ không nghĩ tới cô ta. Mặc xác cô ta.

Tất nhiên phải có chi tiết gì bên trong câu chuyện chứ. Cô ta không hẳn là một á điên. Tôi biết. Hoặc ít ra tôi *nghĩ* là mình biết. Tôi chỉ nổi điên vì Sarah biến

cuộc đời của tôi, hình tượng của tôi, thành một cái địa ngục. Giờ thì tôi thấy thật tệ!

Biết đâu tôi nên đi xin lỗi. Hoặc biết đâu không xin lỗi, nhưng ít ra là tìm hiểu cái khi gió gì đang xảy ra với cô nàng kia. Rồi bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Cô nàng bốt việc cho tôi rồi đấy. Tốt.

Tôi mở cửa, và trời đất quỷ thần ơi! Không phải Heaven đang đứng trước mặt tôi, mà là *Sarah*. Sarah Satan cùng cái miệng thói tha xấu xa độc ác của cô ta.

“Chào, Brady”, cô ta nói. “Tôi vào được chứ?” Không. Không, cô không

được vào, đồ phụ nữ độc địa. Tôi hé cửa thêm một chút, ra hiệu cho cô ta đi vào. *Tôi thật là mềm yếu.*

“Tôi có thể giúp gì đây? Sarah?”

“Tôi đang ở gần đây, với lại tôi thấy hộp ăn trưa E.T cùng bình giữ nhiệt của anh dưới bồn rửa chén. Tôi nghĩ anh sẽ cần chúng.”

“Tôi tưởng mình làm mất rồi!”

“À. Không hề”, cô ta nói. “Chưa bao giờ mất. Tôi chỉ không muốn anh bắt đầu sưu tập một lô một lốc hộp ăn trưa khắp

nơi trong căn hộ. Cái thói quen lên eBay ngu ngốc của anh ấy. Thế nên tôi giấu chúng dưới bồn rửa chén – chỗ mà tôi biết anh sẽ không bao giờ tìm ra. Chúa lòng thành, chẳng đời nào anh đi săn tìm mấy thứ đồ chùi rửa.”

Làm thế nào mà tôi sống với con đàn bà này được *hai năm* nhỉ? Ồ, nếu nói cho hay, thì cô ta chỉ biến thân thành kẻ siêu-đẳng-tôi khi tôi nổi nóng. Ngoài ra thì cô ta là ả quỷ quái lắm chiêu. Tôi tệ khi tới tháng, nhưng đây là một phần trong luật chơi, và tôi hiểu. Thậm chí cứ ba bốn ngày lại lên cơn một lần.

“Mừng là đã gặp cô”, tôi nói dối.

“Cảm ơn cô đã mang cái hộp ăn trưa cho tôi.” Giờ thì cô thoải mái mà đi đi.

“Nhà được đấy.”

“Ừ, tôi thích nó.”

Cô ta nhìn quanh căn hộ. “Chỉ có một phòng tắm.”

“Chỉ có mình tôi ở.” Không như cô, đồ khủng điên đa nhân cách. Nhưng mong khá được.

“Nghe đây, Brady. Chúng ta đều biết chúng ta sẽ quay lại với nhau. Tôi không

biết anh đang cố gắng chứng minh điều gì bằng việc chuyển ra ngoài ở thế này, nhưng một vừa hai phải thôi nhé.”

“Sarah... chúng ta sẽ *không* quay lại với nhau.”

“Anh là một kẻ thất bại”, cô ta nói như đinh đóng cột. “Và nếu anh nghĩ anh có thể làm tốt hơn, thì anh nhầm rất to rồi đây. Đừng phí thời gian nữa. Và anh đang chịu rủi ro nếu tôi đến với người khác rồi anh mới nhận ra và lê lết xin được quay lại.”

“Tôi sẽ thử xem sao.”

“Khôn kiếp, Brady.”

Ngay lúc đó, cửa bật mở - là Heaven. Cô ta lả lướt đi vào, về phía tủ lạnh của tôi. Cả Sarah và tôi đều nhìn. Tôi không biết cô ta có dụng ý quỷ quái gì, nhưng quan trọng là cô ta đang hành động.

Heaven lấy nước cam của tôi ra khỏi tủ lạnh, mở nắp, và nốc một hơi lớn trực tiếp từ chai. Sau đó cô ta đặt chai trở vào tủ, quay lại, nở nụ cười sát thủ mà tôi không hề biết cô ta *cũng* có.

“Chào, tôi là Heaven. Uống nước cam không?”, cô ta hỏi Sarah (cô nàng suýt nổi cơn lôi đình).

Heaven vừa biến thành nhân vật yêu thích mới nhất của tôi.

“Ai đây?”, Sarah hỏi tôi.

“Cô ấy vừa tự giới thiệu mà”, tôi đáp. “Heaven là hàng xóm của tôi. Heaven, đây là Sarah. Bạn cũ.”

“Bạn?”, Sarah rít lên. “Tôi là người yêu cũ của anh ta. Người yêu *mới đây nhất*. Và cô nên biết rằng anh ta có chút

vấn đề không nhỏ lắm về chuyện ‘ngóc lên’ đấy.”

“Vậy sao?”, Heaven nói. “Tôi không đề ý đấy.”

Tôi nghĩ mình *yêu* Heaven rồi.

Đầu Sarah trông như sắp nổ tung. Thề có Chúa, mặt cô nàng đỏ ửng luôn. Và có lẽ do xem nhiều hoạt hình quá, nhưng hình như tôi thực sự thấy khói tuôn ra từ hai tai cô nàng.

“Chà, anh không hề phí thời gian nhỉ?”, Sarah nói.

“Tôi đi đây”, Heaven hôn nhẹ lên môi tôi trước khi rời khỏi. “Gặp cậu sau. Và này... rất vui được gặp cô, Sarah.” Rồi cô ta đi mất.

Mắt Sarah biến thành một đường chỉ khít rịt. “Tôi cũng đi đây.”

“Cảm ơn về chiếc hộp ăn trưa”, tôi lễ độ đáp.

“Anh là thằng khốn nạn.”

“Cô cứ việc nói.”

Và cô nàng cũng đi. Tôi đến tủ lạnh,

rót cho mình ít nước cam, nhưng hộp trống rỗng. Cô ta biết nó rỗng. Cô ta không chỉ đặt chiếc hộp rỗng trở vào tủ, mà còn biết nó rỗng từ trước khi mời. Cô ta cũng biết Sarah sẽ không nhận. Tất cả chỉ để tăng thêm hiệu ứng. Tôi nợ cô ta một vỏ to đây.

HEAVEN

Anh ta nợ tôi một vỏ rỗng to. *To... cực kỳ!*

BRADY

Cô ta vừa hôn tôi đây à?

HEAVEN

Hy vọng anh ta không nghĩ là tôi hơi *thinh thích* anh ta. Chúa ơi, tôi thậm chí còn chẳng *thích* anh ta.

Tôi nghĩ mình sắp bị đuổi việc. Không thì tôi cũng đang dịch tới gần điều đó thêm một chút. Bàn tại Temple được đánh số. Hôm nay bàn số 23 bị bỏ bùa. Doug, người pha chế, nguyên rửa cho những khách hàng thô lỗ cùng những người mò tới khi chúng tôi không còn khách nào và chuẩn bị đóng cửa sẽ mắc chứng “ung thư hậu môn”. Rồi chúng tôi sẽ phải ở lại thêm tối thiểu một giờ nữa, chỉ vì những tay đê tiện này – mà chúng

luôn luôn xuất hiện mới chết chứ. Thế nên khi tôi nói Doug về bàn số 23, anh ta liền tiến lại và cho họ “bùa ung thư hậu môn”. Tôi không biết điều đó sẽ dẫn tới việc gì, vì tôi chưa bao giờ thấy anh ta thực hiện nó. Nhưng chỉ cần biết anh ta đã làm điều đó cũng *đủ* khiến tôi thấy khá hơn rồi.

Hai người phụ nữ này làm khó tôi ngay từ phút đầu tiên ngồi xuống. Họ đang biến buổi tối của tôi thành một địa ngục trần gian thực sự. Đầu tiên, họ hét lên với tôi về việc đã ngồi đợi rất lâu. Họ tuyên bố đã ngồi cả mười lăm phút – một việc bất khả thi, nhưng vì khách hàng luôn luôn đúng, nên tôi chỉ gật đầu, xin

lỗi, và yêu cầu gọi món. Nhưng họ vẫn tiếp tục trách móc tôi vì không đến sớm hơn. Tôi không thể tránh khỏi việc gật gù và hướng sự chú ý lên những khối gỗ ghè khắp mặt mộc. Thật không thể tin nổi!

Mộc ta hết như một quả dưa chuột khổng lồ trắng bệch. Cuối cùng tôi nói, “Thưa các vị, tôi đã đến rồi. Vậy, các vị vui lòng gọi món cho bữa tối, vì tôi *thực sự* muốn ghi món cho các vị”. Cười giả tạo. Cười máy móc.

Và nó hiệu quả. Họ gọi món. Một mộc gọi salad xắt nhỏ, không có thêm món dùng kèm, và họ sẽ cùng ăn một phần gà ướp lá chanh. Tôi đưa giấy gọi vào bếp

rồi mang salad đến bàn.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Tôi muốn một phần pho mát xanh”,
mụ Mỗm loa nói.

“Được thôi”, tôi đáp. “Tôi sẽ đi lấy
cho bà.” Tôi đi lấy một phần pho mát
xanh dùng kèm và mang lại cho mụ.

Nhưng mụ nổi giận. Mụ thở phì phò,
đảo mắt, và biểu cảm trên gương mặt hết
như mụ đang ngủi phải thứ gì thối lăm
ấy.

“Đây không phải thứ tôi muốn. Tôi từng đến đây rồi, người ta mang cho tôi pho mát xanh vụn và khô. Tôi không muốn phần pho mát xanh kiểu cũ.” Chắc là do máy đọc tâm của tôi bị tắt mất đây mà. Thật đáng xấu hổ đấy nhỉ!

“Thôi được rồi. Tôi sẽ đi lấy cho bà pho mát xanh khô.” Tôi quay trở về bếp, lấy cho mẹ một phần pho mát xanh khô, mang đến bàn.

“Tôi cần dầu và dấm dùng với salad.”

“Được”, tôi đáp, rồi đi lấy cho mẹ một phần dầu dấm.

Tôi quay lại cùng dầu dấm, đặt nó lên bàn, xoay người dợm bước, và ngưng bắt. Quý bà này đã tóm lấy áo sơ mi của tôi. “Đây không phải thứ tôi yêu cầu!”, mụ hét lên. “Tôi yêu cầu dầu và dấm. Tôi muốn hai bình đựng dầu và dấm riêng. Không phải cái này. Cái này pha rồi. Tôi không ăn dầu.”

“Vậy là bà muốn dấm à.”

“Đúng.”

“Xin lỗi”, tôi nói bằng giọng âm áp và hiền hoà hết như Joan Crawford^[1]. “Khi bà nói cần dầu dấm, tôi nghĩ bà cần thứ gia vị thường đi kèm món salad này.

Đây là món bà yêu cầu. Lần tới nếu cần dấm, có lẽ bà hãy yêu cầu *mỗi* dấm thôi. Tôi sẽ đi lấy dấm cho bà.”

[1] Tên một nữ diễn viên điện ảnh, truyền hình và sân khấu nổi tiếng người Mỹ.

“Chúng tôi cần đĩa nữa. Chúng tôi sẽ ăn chung phần salad này. Cô không *tự thấy* được sao? Chúng tôi cần đĩa để chia ra”, mẹ nói lúc tôi đi qua chỗ rẽ và tóm lấy chai dấm. Khi nhận chai dấm, mẹ trông như thể sắp lên cơn tới nơi.

“Đĩa đâu?” Mẹ rống lên như cây kèn trumpet.

“Thưa quý bà” (và khi tôi gọi *quý bà*, ý tôi là *đồ con quý ngu ngốc*), “lọ dấm ở gần hơn, và dường như đó là thứ bà đang muốn ngay lúc này. Tôi vốn định đi lấy dĩa cho bà ngay khi bà đã hài lòng với món dấm”.

“Cô còn không mang muống để ăn salad nữa chứ.”

“Thưa, không. Salad không dùng muống.”

“Này”, mẹ nói, “nếu là phục vụ tốt thì cô đã phải mang muống tới rồi chứ.”

“Này, tôi *không* phải phục vụ tốt. Vậy nên bà chỉ được có thế.”

“Tôi muốn nói chuyện với quản lý”.
Khỉ gió. Biết mà. Nhưng tôi chỉ chịu được đến thế thôi. Tôi nói với Jean Paul rằng khách hàng muốn phàn nàn. Gã rất là thông thả mới đi tới bàn, khiến tôi cũng mát lòng mát dạ.

Tôi nghe tiếng mụ phàn nàn về mình, phun nanh phun nọc, rồi khi gã khúm núm hỏi có thể giúp thêm gì không, thì mụ nói, “Này, cậu có thể bảo con bé đó mang cho tôi một cốc cà phê không caffeine”.
Đây là một trong những lần tôi thấy rất hài lòng về món Cà phê Ma thuật của

chúng tôi.

Tôi thích món được gọi là “Cà phê Ma thuật” của nhà hàng này. Là thế này: Món cà phê thuần túy lấy ngay từ máy pha. Không hề ngon. Quản lý biết nó *không* ngon, và họ thích *thế*. Vì sao? Vì nếu nó *thực sự* ngon, mọi người sẽ ở lại nhâm nhi thêm cốc thứ hai hoặc thứ ba. Cà phê miễn phí, và họ muốn có nhiều khách xoay vòng để thu tiền. Thế nên họ bảo đảm cà phê phải dở, để mọi người chỉ uống *một* cốc là đi luôn.

Nhưng lý do nó được gọi là Cà phê Ma thuật là vì chúng tôi chẳng có thứ cà phê không caffeine nào trong nhà hàng

cả. *Không hề*. Chưa từng có, và sẽ không bao giờ có. Nếu mọi người muốn cà phê không caffeine, chúng tôi cứ cho là nó không có caffeine, và thế là, ÚM BA LA, không còn caffeine nữa. Ít ra thì là thế. Có thể bạn nghĩ đây là thiếu đạo đức. Và vâng, đúng vậy! Nhưng họ không quan tâm.

Ban đầu khi mới vào làm, tôi bị sốc. Lo lắng nữa. Tình cờ tôi lại thuộc số người không thể uống cà phê sau một mốc giờ nhất định trong ngày. Như thế tôi sẽ thức cả đêm. Nếu tôi là người bị lừa uống phải món cà phê đầy caffeine, tôi sẽ xanh như tàu lá chuối mọt. Nhưng tệ hơn nữa, lỡ như đó là một người lớn tuổi

có bệnh tim thì sao? Ý là, như thế sẽ *nguy hiểm*. Thế nhưng họ chẳng bận tâm.

Cá nhân tôi không phải người phục vụ món tráng miệng. Đó là cách giúp lương tâm của tôi không cần rút trước sự việc này. Tôi đóng vai trò người phục vụ nhận đặt và mang đồ ăn, thức uống ra. *Chỉ có thế*. Sau khi khách ăn xong, nhân viên phụ bàn sẽ nhận đặt món và phục vụ phần tráng miệng, và *nói dối*. Thông thường khách hàng sẽ hỏi, “Tách nào không caffeine?”. Cậu phụ bàn sẽ nói, “Tách này”, thậm chí còn chỉ vào một tách để khách được yên tâm. Tất cả rất ám muội. Nhưng phần đó không liên quan gì đến tôi. *Tôi không phải kẻ nói dối*. Thế nên

cũng chấp nhận được.

Hiện tại, cả chục lần chạy tới chạy lui đã khiến tôi bỏ mặc một cặp đôi tại bàn khác. Họ cũng gọi món salad dùng kèm pho mát xanh. Chàng trai ăn gần xong, còn cô gái gần như không động tới đĩa của mình. Một nhúm đầy pho mát xanh chễm chệ ngay trên cùng. Tôi bước lại.

“Tôi không thích món dùng kèm này”, cô ta nói. “Không ăn nữa”.

“Được thôi”, tôi nói. “Để tôi mang nó đi cho khuất mắt cô.” Tôi vươn tay cầm đĩa của cô ta, như ngay khi nhấc lên, đĩa trượt khỏi tay tôi – do dính dầu từ cái

bàn số 23 ngu ngốc kia. Tôi cố gắng chụp lại, nhưng nỗ lực đó chỉ khiến mọi sự càng tồi tệ, cuối cùng tôi lóng ngóng hất hết chỗ salad đó lên cô ta. Đây áo blouse. Đây lên váy. Một mẩu rau diếp phản bội bám nơi tóc. Pho mát xanh văng khắp nơi. Thứ pho mát xanh quỷ quái này bị cái gì vậy chứ?

Tôi sốc không kém cô ta. Cả hai chúng tôi chết lặng, im bật một lúc. Rồi thì... “Tôi đoán giờ cô *thực sự* ghét món dùng kèm đó rồi nhỉ?”, tôi lên tiếng. À thì, còn có thể nói cái khỉ gió gì chứ? Thật là một cơn ác mộng. *Một cơn ác mộng kinh khủng.*

Tôi sẽ không ngạc nhiên một chút nào nếu ngay lúc này mình tỉnh giấc, sau đó gọi điện kể với Sydney về mọi thứ. Nhưng tôi không tỉnh dậy. Vì tôi *đang* tỉnh. Và chốn địa ngục này chỉ là một buổi tối tại chỗ mà làm mà thôi.

Thật kinh ngạc, tôi *không* bị đuổi việc. Ít ra là *chưa*. Bữa ăn của cặp đôi ấy được miễn phí, và họ sẽ gửi hoá đơn giặt khô tới chúng tôi. Còn cô nàng... hẳn là đã nguyên rửa cho *tôi* bị “ung thư hậu môn”.

Quay lại bàn số 23, mụ Mặt dưa chuột đã uống xong “cà phê không caffeine”. Biết rằng mụ sẽ trần trọc cả đêm vì nó,

tôi thực ra lại cảm thấy hạnh phúc với Cà phê Ma thuật. Hạnh phúc tới mức, tôi thậm chí còn rót đầy lại tách của mụ sau khi thanh toán hoá đơn. Vâng, tôi biết như thế là *sai*! Tôi chấp nhận.

Trên đường về, tôi nghe nhạc của The Clash bằng chiếc iPod, đột nhiên lại thấy một chú cún bị buộc vào cột biển chỉ đường. Nó lôi thôi nhưng rất đáng yêu, trông như bị lạnh nũa. Tôi cần phải về nhà tắm rửa, nhưng tôi không muốn cứ thế bỏ mặc con cún bị cầm chân này. Tôi nhìn vòng cổ của nó, không có thẻ tên. Tôi *không thể* nuôi chó. Nuôi chó đòi hỏi nhiều trách nhiệm. Tôi lo cho mình còn chưa xong nũa đây này. Có Chúa

mới giúp được tôi nếu phải tới gần pho mát xanh thêm lần nữa. Tôi vồ về con cún, rồi lại cất bước về nhà.

Đi chưa được hai dãy nhà, tôi quay lại kiểm tra nó. Tôi chỉ muốn bảo đảm nó không sao. Nó là đực hay cái nhỉ? Tôi vào tiệm Ray's Pizza – một trong hàng nghìn cửa hàng Ray's Pizza tại New York luôn tuyên bố mình là “Ray's Thứ thiệt”.

Thế là tôi hỏi anh chàng đứng tính tiền rằng con chó đã bị buộc tại cây cột bao lâu.

“Còn tùy”, cậu ta nói. “Bốn giờ có gọi là lâu không?”

“Ôi Chúa ơi”, tôi kêu lên. “Con vật đáng thương đó hẳn là lạnh cóng.”

“Tôi vẫn gặp chuyện như thế suốt. Người ta không cần chó nữa, thế là bỏ mặc cho nó đi mất hoặc buộc vào cột.”

“Người ta thật đê tiện”, tôi nói. Anh ta gật đầu, cười khẽ trong miệng.

“Đúng, và họ hy vọng nhưng kẻ ắt ơ như cô sẽ thương hại con vật và cho nó một mái nhà.”

“Ồ!” Tôi rên lên, bước ra ngoài xem

con chó. Khi tôi tiến lại, nó bắt đầu vẫy đuôi như thể quen biết tôi. Mà có quen tao đâu, đồ ngu! Đừng có vẫy đuôi với tao. Và rồi nó cười. Dám thể có Chúa, con chó quỷ quái đó *cười* với tôi. Tôi sẽ không mang con chó này về nhà. Tôi sẽ không trở thành người nuôi chó. Một kẻ *át ơ* nào đó sẽ thương hại con chó này, nhưng *không phải tôi*. Tôi cần tắm thật lâu. Tôi cần tẩy rửa hết mọi chuyện hôm nay, và tôi không cần một con chó.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi có một con chó trong nhà. Nó vụng về, đáng yêu, tôi đặt tên nó là Strummer, theo tên của Joe Strummer

vừa mất gần đây. Với lại, có vẻ nó cũng thích nhóm The Clash.

Tôi ngồi vào bàn, kiểm tra thư điện tử và trang chủ CNN có tin “Vụ kiện bao cao su trong món súp đã được dàn xếp xong”. Bạn nên tin là tôi đã click vào cái link *đó*. Hoá ra chuỗi nhà hàng có trụ sở tại California tên McCormick & Schmick này đã dàn xếp xong vụ kiện của một phụ nữ tìm thấy bao cao su trong món súp sò. Bà ta cũng tuyên bố mình bị người phục vụ dối xử thô bạo. Bà ta đã yêu cầu phục vụ hâm nóng lại súp. Rồi khi bắt đầu ăn món súp, bà ta nhai phải một vật dẻo, dai, ban đầu bà ta ngỡ là mực hoặc tôm. Bà ta nhổ thứ khó chịu đó vào khăn ăn

của mình và, lạ chưa kìa, phát hiện ra đó là một chiếc bao cao su đã cuộn lại.

Này, tôi biết điều này thật đáng ghê tởm! Thực vậy. Nhưng với những gì tôi biết từ việc phục vụ bàn và đối phó với những vị khách hàng khốn nạn, thì câu chuyện này đủ khiến tôi khựng lại. Tôi phải tự hỏi bà ta *thực sự* đã làm gì với người bồi bàn. Bà ta đã xử tệ với anh chàng đến cỡ nào? Và sự việc cũng đặt ra câu hỏi, “Anh ta có thực hiện tình dục an toàn với súp không?”.

Có lẽ người phục vụ cho rằng mình đã ban ơn cho bà khách khi đeo bao cao su rồi mới đưa của quý vào món súp nọ. Đã

bao nhiêu lần một cái của quý được nhúng vào tô súp mà *không* có bao cao su? Cá nhân tôi, nếu có người chơi món súp của tôi, tôi thà để họ dùng bao cao su, nhưng đó chỉ là ý riêng của *tôi*. Và tôi cũng không thích súp sò.

Trong đầu tôi nảy ra ý tưởng về cơ hội quản lý khủng hoảng kinh điển. Hẳn phải có một cách để biến bài PR xấu thành một điều gì đó tốt đẹp. Chà... tình trạng trở trêu này thật là đầy thách thức! Người ta luôn luôn có thể nhìn thấy sự hài hước trong đó để tự giễu. Họ có thể đặt ngay vào thực đơn câu “Súp của chúng tôi không có bao cao su”. Hoặc làm một Đại tiệc Tinh trùng kéo dài hẳn

một tháng: *Súp sò miễn phí cho mọi khách tham gia.* Nhưng tôi sẽ cho bạn biết điều này, nếu họ đã trả tiền cho tôi, thì doanh thu món súp sò sẽ tăng cực mạnh trở lại trong thời gian kỷ lục.

Tôi gọi cho Sydney và bảo cô ấy đến nhà. Tôi nói muốn giới thiệu với cô ấy một nhân vật. Cô ấy than vãn rằng trời quá lạnh, nhưng vẫn đến.

Mất một giờ Sydney mới tới, mặc dù chỉ sống cách đây ba dãy nhà. Cô ấy ăn diện kỹ càng, vì ngỡ tôi định giới thiệu một anh chàng nào đó. Thực là vậy đấy chứ. Chỉ là chàng trai bé nhỏ này có bốn chân.

“Cậu đã làm gì thế này?”, cô nàng hỏi.

“Nó không có nhà. Thằng ngốc nào đó đã cột nó vào một cây cột.”

“Ôi, Heaven.”

“Mình biết. Nhưng mình không thể bỏ mặc nó. Dù sao nó cũng đã ở đây, và nó thuộc về mình. Cậu thành dì rồi đấy. Chào Strummer đi.”

“Strummer?” Cô nàng không hiểu.

“Đúng, Strummer.”

“Giống như hành động gõ guitar ấy à?”

“Đúng, nhưng thực ra là đặt theo tên Joe Strummer.”

“Tớ chẳng biết ông đó”, cô nàng nói.

“Xúc phạm thật!”

“Đó là một trong những sở thích âm nhạc của cậu à?”

“Không hẳn. Nhưng không sao. Bất cứ

ai thích nhạc phim *Blue Crush* nhiều như cậu đều biết Joe Strummer mà.”

“Sao cũng được”, cô nàng đáp. “Nhạc phim đó hay mà.”

“Mình biết cậu sẽ nghĩ vậy, bạn yêu.”

“Cậu có một con chó.”

“Đúng vậy đấy.”

“Chà, mình chả biết phải nói gì.” Cô nàng nhăn mặt. “Chúc mừng nhé?”

“Cảm ơn.” Strummer bước lại phía

tôi, dụi đầu vào đầu gối tôi. Đó gần như là điều đáng yêu nhất tôi từng thấy. Ngay khoảnh khắc này, việc tôi mang nó về nhà đã được thông qua, và tôi cũng quyết định rằng mình yêu nó.

Tình yêu gần như là một dạng quyết định. Giống như hạnh phúc. Bạn có thể quyết định yêu ai đó hoặc không, sống hạnh phúc hoặc không. Còn lại chỉ là việc có quyết đoán với quyết định đó hay không. Hiện giờ tôi đã *quyết đoán* với chú cún này.

“Mình nghĩ mình có thai”, Sydney nói.

“Không đâu.”

“Mình trễ kỳ.”

“Tháng nào cậu chả trễ”, tôi đáp. Và thực ra không phải tháng nào cô ấy cũng trễ. Chỉ là tháng nào cô ấy cũng than thở.

“À thì, đâu phải tháng nào mình cũng quan hệ không an toàn những *năm* lần.”

“Cậu quên nói một vế, là làm việc đó với *người lạ*.”

“Mình *quen* anh ta”, cô nàng tự vệ. “Mình từng gặp anh ta một lần. Một năm trước. Nhưng cũng cảm ơn vì đã khiến

cho mình thấy khá hơn nhé.”

“Xin lỗi, nhưng lẽ ra cậu vẫn nên dùng bao cao su.”

“Bọn mình cũng định thế mà.”

“Thôi đi, cậu không có thai”, tôi nói.
“Mình biết, vì cả tuần này tâm trạng cậu rất tệ, nghĩa là rõ ràng rằng cậu đang khó chịu vì sắp tới kỳ.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

“Tốt”, cô nàng nói. “Còn *cậu* thì làm sao vậy? Đã lâu rồi cậu chẳng quan hệ.”

“Đã lâu rồi mình chẳng *hẹn hò*. Không hẹn hò thì không quan hệ.”

“Không đúng”, cô nàng nói.

“Với mình thì đúng.” Đôi khi tôi ước mình là kiểu người của những cuộc tình một đêm và cảm thấy được tiếp thêm sức mạnh, thay vì chịu đựng cảm giác tội lỗi về nó. Nhưng thực tế thì khác. Chỉ *Sydney* mới làm được. *Tôi thì không*.

Có tiếng gõ cửa. Sydney nhìn tôi tò

mò.

“Cậu đang chờ ai à?”

“Không, nhưng chắc đó là Brady.”

“Brady là ai?”

“Hàng xóm của mình.” Tôi mở cửa, đó đúng là Brady.

“Chào”, cậu ta nói.

“Chào”, tôi đáp lại. Strummer chạy ra cửa, Brady bắt đầu vỗ về nó.

“Tôi không biết cô có nuôi chó đây.”

“Lúc trước thì không. Tôi mới nhận nuôi nó thôi.”

“Nó tên gì?”, Brady hỏi.

“Strummer.”

“Tuyệt. Theo tên Joe à?”

“Anh cũng biết điều đó.”

“Ồ.” Cậu ta mỉm cười. “Tên hay đấy.”

“E hèm”, Sydney lên tiếng.

“Xin lỗi”, tôi nói. “Đây là Brady. Hàng xóm của mình.”

“*Gã thiếu năng ấy à?*”, Sydney hỏi trước khi tôi kịp nhét một đôi tất len thật dày vào miệng cô nàng.

“*Vụ thiếu năng đó là sao đây?*”, cậu ta hỏi.

“Không có gì”, tôi nói. “Sao, có chuyện gì nào?”

“Tôi chỉ muốn cảm ơn. Cô biết đấy. Về việc cô đã làm. Với Sarah. Thực sự

rất tuyệt.” Sau một lúc, cậu ta bước về phía thang máy, ấn nút mở.

“Không có gì. Cô nàng đó thật gai mắt.” Thang máy mở, cậu ta bước vào.

“Ừ. Thật đấy chứ. Dù sao, tôi phải đi đây. Tôi chỉ muốn nói là điều cô làm... rất hoàn hảo. Nụ hôn nữa. Rất tuyệt”, cậu ta nói trong lúc cửa thang máy bắt đầu đóng lại.

“Không có gì”, tôi nói. Và ngay khi cửa đóng, tôi để thêm. “Nhân tiện, tôi bị bệnh bạch cầu đơn nhân^[2] đấy.”

[2] Căn bệnh có thể lây nhiễm khi hôn.

“Cậu thật nhân từ khi lắng nghe tất cả những chuyện vớ vẩn này của tôi.”

- Samantha Baker, *Sixteen Candles*.

“Cậu không phải đang chết dần chết mòn, cậu chỉ không nghĩ ra điều tốt đẹp hơn để làm thôi.”

- Ferris Bueller, *Ferris Bueller's Day Off*

BRADY

Tôi biết cô ấy đùa. Hả là đùa. *Chấn chấn* đùa. Tôi biết mà. Tôi thấy cổ mình nhột nhột. Thề với Chúa, thật đấy! Tôi ghét cô nàng.

Tôi đã gọi cho gần như tất cả các công ty về sản phẩm sữa, không nơi nào muốn nghe về ý tưởng của tôi. Sáng nay tôi gọi cho Knudsen. Họ chuyển tôi sang công ty Santee Dairy. Tôi nói với họ rằng mình cần nói chuyện với người phụ trách về một ý tưởng cho sản phẩm mới. Họ đáp người mà tôi muốn trò chuyện là một cô Lydia nào đó. Thế nên tôi gọi cho cô Lydia này. Cô ta hướng dẫn tôi lên website, và gợi ý tôi click vào đường

link dẫn đến phần gửi bình luận khách hàng, rồi để lại bình luận ở đó.

Tôi không có cái bình luận *chết tiệt* nào cả. Tôi có một ý tưởng triệu-dollar. Họ không hiểu sao? Tôi giải thích với Lydia rằng tôi không muốn gửi ý tưởng cho một nhân vật ắt ơ nào khác. Điều tôi muốn gửi cho họ là một cơ hội làm ăn, và tôi muốn hợp tác. Cô ta ấp úng một lát, rồi để tôi chờ máy.

Khi quay lại, cô ta thông báo rằng cô ta không nghĩ mình có thể hỗ trợ tôi về việc tôi đang đề cập.

“Tại sao?”, tôi hỏi.

“Vì chúng ta không có thoả thuận hợp tác”, cô ta trả lời.

“Đây là một ý tưởng rất hay, Lydia”, tôi nghĩ việc dùng tên cô nàng sẽ giúp ít nhiều vào việc giải quyết vấn đề. Hình như tôi cảm thấy cô nàng có vẻ trần trụi chút đỉnh. Nhưng chưa đủ.

“Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ mình thực sự không thể giúp ngài.”

“Được thôi”, tôi nói. Tôi rất muốn nói thêm là “Nhưng cô đừng có mà đến khóc lóc với tôi khi ý tưởng này toả sáng

đây”. Nhưng tôi không làm vậy.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Tôi cần một tách cà phê. May cho tôi là có một tiệm Starbucks ngay góc đường. Thực ra, *mọi* góc đường ở Manhattan đều có tiệm Starbucks. Tôi biết bạn nghĩ gì, nhưng tôi thích cà phê của mình luôn giữ mùi vị thật ổn định, và Starbucks chính là thứ đảm bảo cho điều đó. Chưa kể, họ còn cho thêm nước miễn phí.

Tôi sẽ không tự pha cà phê bằng nước từ vòi ở nhà. Tôi biết người ta vẫn nói nước ở New York sạch sẽ, nhưng đừng

ông thì ghê lắm. Có đủ thứ khoáng chất tốt xấu, cực kỳ nhiều tạp chất, đôi khi cả hoá chất, chất ô nhiễm, chất gây ung thư, lại còn... cả phê vị-ung-thư có mùi thật tồi tệ!

Và cái này nữa... gần đây tin tức nói rằng Chính thống giáo Do Thái không thể uống nước từ vòi nữa, vì loài cá vồ cứng trong nước khiến nó không tinh khiết. Nếu bạn chưa biết, thì nước chỉ được công nhận là “tinh khiết” khi vượt qua quá trình kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt.

Vì tám mươi phần trăm cơ thể là nước, nên tôi phải đảm bảo đó là dạng nước tinh khiết nhất mà loài người có

được. Nếu nó đồng nghĩa với nước tinh khiết thì tôi sẽ tìm đến nó. Mà tôi cũng chẳng phải người Do Thái nhé. Nhưng nếu thứ được nạp vào người tôi thường xuyên như nước mà lại không vượt qua được cuộc kiểm tra thì tôi chẳng uống đâu.

Thế nên tôi đang đứng xếp hàng để quyết định. Đó dường như là một phần quan trọng trong trải nghiệm. Quyết định sáng chế của tôi nên thuộc loại Cappuccino hay Frappuccino? Ly vừa hay ly to? Hay khổng lồ? Lại còn gia vị phụ trội nữa chứ: Sữa nguyên kem hay không kem? Chocolate hay vani? Nhục đậu khấu hay quế? Rồi tôi nhận ra. *Nơi*

này chính là đáp án.

Tôi cần phải liên lạc với Starbucks. Đây sẽ là thị trường khổng lồ cho Sữa quế. Không hiểu sao tới giờ tôi mới nghĩ ra. Tôi thậm chí đã đọc quyển sách *Dốc hết trái tim: Cách Starbucks xây dựng công ty bằng từng tách cà phê* của Howard Schultz. Ông ta là người sáng lập Starbucks. Ông ta cần phải phê ý tưởng của tôi. Ông ta sẽ nghe. Tôi sẽ gọi ông ta ngay khi về nhà.

Không dễ như tôi nghĩ. Tôi chỉ có thể gọi vào số dịch vụ khách hàng. Bạn tin nổi không, số điện thoại là 1-800-23LATTE đấy. Thật quý hoá! Tôi nói

với người phụ nữ nghe máy rằng tôi cần số của công ty mẹ, cô nàng đáp rằng tôi đang nói chuyện với công ty mẹ.

“Cô ở Seattle à?”, tôi hỏi.

“Vâng, đúng vậy.”

“À, tôi cần nói chuyện với ngày Schultz.”

“Về việc gì ạ?”

“Về một ý tưởng kinh doanh.”

“Ngài đã có bản kế hoạch chưa ạ?”

“Rồi”, tôi nói dối.

“Vậy tôi sẽ đưa ngài địa chỉ email để gửi bản kế hoạch, sau đó sẽ có người liên hệ lại với ngài nếu họ quan tâm. “Đây, căn bản, cũng giống hệ như đường link đặt câu hỏi và bình luận trên một trang web. Nhưng ít nhất tôi cũng sẽ có *địa chỉ*.”

“Được thôi”, tôi đáp. “Địa chỉ là gì?”

“Hộp thư P.O”

“Khoan, một hộp thư à? Đó đâu phải

địa chỉ. Đó đâu phải địa chỉ của Howard Schultz.”

“Mọi bản kế hoạch đều được gửi về đó ạ”, cô nàng nói.

“Rồi ai sẽ nhận chúng?”

“Hộp thư sẽ nhận ạ.”

“Hoàn hảo đây”, tôi nói. Cô ta không hiểu tính khôi hài của tôi rồi.

“Vâng. Địa chỉ là Hộp thư P.O 3717 L-UE1, Seattle, số 98124-3713 Washington.”

“Xuất sắc.”

“Tôi còn có thể giúp ngài điều gì không?”

“Không”, tôi đáp. Cô có giúp được cái chết tiệt gì đâu. *Còn* là thế quái nào? Tất nhiên tôi không nói câu *đó* ra. Tôi cúp máy luôn.

Tôi bước vào quán bar. Zach đang dẫn chương trình qua micro. Thằng nhóc này nói năng khá thật. Chỉ riêng cái mã thôi đã đủ để bảo đảm sẽ hút được vài cô. Tương tự như tài khoản không lồ

hoặc diện mạo của Brad Pitt. Nếu chúng tôi không phải bạn thân thì tôi đã ghét cậu ta rồi.

Mọi người đã nóng lên, cậu ta xoay micro về phía ba cô gái đang hát bài *Summer Nights* của Grease. Không những bài hát bị diễn quá lố, mà đó còn là bài song ca. Cho *một nam một nữ*. Chứ không phải *ba cô nàng*. Nhưng đó không phải vấn đề của tôi.

“Để tớ hỏi cậu một điều”, Zach nói. “Tại sao mỗi khi một cô nàng nói câu ‘Em sẽ thử mọi thứ một lần xem sao’ thì tớ lại luôn nghĩ cô ta nói đến *hậu môn* nhỉ?”

“Vì cậu là thằng biến thái. Nhưng tớ thừa nhận, đầu óc tớ cũng dễ liên tưởng đến việc đó. Thực ra có *hai* thứ mà tớ liên tưởng... một là hậu môn, hai là có thêm một cô gia nhập. Tớ nghĩ họ *cố ý* đấy.”

“Khỉ thật, đúng nhỉ.”

Bất thành linh, tôi nghĩ tới Heaven. Tôi thề các mạch máu của mình như căng lên. Không, tôi không hề nghĩ đến tình dục của sau cùng cô nàng đầu. Dù rằng, giờ nói ra thế này, thì chắc là cũng *có*. Nhưng không phải vì tôi muốn nhé! Vì người cuối cùng mà tôi *muốn* quan hệ

cửa sau cùng chính là Heaven. Kiểu tình dục nào cũng vậy. Hình như tôi bị sốt rồi. Tốt nhất là cô ta *đừng* có bị bạch cầu đơn nhân.

“Tớ có sốt không?”, tôi hỏi Zach.

“Không”, cậu ta đáp.

“Cậu đâu đã sờ trán tớ.” Cậu ta miễn cưỡng sờ trán tôi.

“Không, cậu không sốt.”

“Phù”, tôi đáp. Nhưng tôi vẫn tin là mình cảm thấy được điều gì đó đang diễn

ra. Tôi nốc một ly whiskey, và bất chợt nhận ra. *Tôi biết mình phải làm gì.* “Cậu muốn đến Seattle không?”, tôi hỏi Zach.

“Tớ tưởng cậu lẽ ra nên ở Florida chứ.”

“Không, ý tớ là đi thật ấy.”

“Nhạc grunge^[1] đã chết rồi, anh bạn”, cậu ta nói. “Chết cùng với Kurt.”

[1] Tên một dòng nhạc rock.

“Nghiêm túc đấy. Tớ sẽ đi Seattle. Cậu đi không? Có bạn đi chung cũng

được đẩy.”

“Không, tớ không đi.” Cậu ta nghiêm túc. Và cậu ta hiếm khi nghiêm túc lắm.
“Ở Seattle có cái gì?”

“Howard Schultz.”

“Là ai?”

“Người sáng lập Starbucks”, tôi nói với cậu ta.

“Và cậu muốn đến gặp ông ta... tại sao?”

“Vì cứ ngồi đây, tìm kiếm các công ty sữa trên mạng, và gọi điện cho họ, nói chuyện với những cô thư ký ngốc nghếch sẽ chẳng đưa tớ đến đâu cả. Tớ cần gặp trực diện.”

“Tại sao lại là ông ta?”

“Tại sao lại *không* là ông ta?”, tôi hỏi. “Ông ta biến món cà phê điên khùng thành cả một gia tài. Gã này, nhờ trái tim, đã khiến mọi người sẵn lòng chi năm đô cho một cốc cà phê phải gió.”

“Cốc của tớ chỉ *bốn đô sáu mươi xu* thôi”, Zach nói.

“Mọi người từng đến quán cà phê để uống cà phê. Chứ không phải một thứ sữa lắc kỳ lạ hợp thời. Ông ta đã cách mạng hoá một hạt đậu – một hạt đậu bé xíu ngó ngắn – và làm ra hàng tỷ đô. Chưa kể tới cảm quan về tự do ông ta tạo ra.”

“Hả?”

“Mọi người chỉ là một bầy cừu thôi. *Người tiêu dùng* ấy. Họ ăn uống những thứ được đặt ra trước mắt. Nhưng gã Schultz này... đánh vào sở thích cá nhân của mọi người. Với rất nhiều cách tùy biến đồ uống... không caffeine, cực nóng, không bọt, hỗn hợp sữa và kem, sữa đậu nành... Gã giúp mọi người tìm

ra cách thức để làm chính mình trở nên nổi bật và khác biệt. Và tớ sẽ đi gửi đến họ một lựa chọn mới cho cà phê: *Sữa quế*. Tớ nghĩ Howard có thể là người *duy nhất* chịu lắng nghe đây. Nhưng tớ cần gặp ông ấy... *trực diện*.”

“Có lẽ cậu sốt *thật* đó”, cậu ta nói và vươn tay về phía trán tôi.

“Không, anh bạn. Có thể cuối cùng tớ đã tìm được đúng con đường số mệnh của mình.” Tôi nghịch chiếc nhẫn đầu lâu đang đeo, vật gợi nhớ tới Keith Richards. Zach nhìn tôi thật lâu, thật chăm chú.

“Anh bạn, tớ ghét phải nói ra, nhưng đó sẽ là một động thái tệ hại đối với sự nghiệp tại Guitar Center.”

“Đồ khốn nạn”, tôi mắng, lòng quặn lại vì cậu ta hoàn toàn có lý.

“Tớ phải lên kia rồi”, cậu ta nói. “Nếu tớ không đi kích động thêm vài người, bọn công tử nhà Jersey sẽ giành sân, rồi sẽ là liên khúc *Bohemian Rhapsody*, *American Pie* và *Margaritaville*.”

“Thế thì không ổn.”

“Đúng, thế thì không ổn.” Cậu ta đứng dậy chiếm lấy micro. Tôi quanh quẩn ở lại nghe thêm vài bài hát, rồi đi bộ về nhà.

Đêm hôm sau tôi đi ngang cửa nhà Heaven, suýt nữa gõ cửa. Nhưng tôi không gõ. Tôi quyết định đi về nhà mình. Chết tiệt! Ai muốn bị quấy phá chứ? Rồi tôi quay lại trước cửa nhà cô nàng. Tôi đứng đó một lúc, tự cười mình. Vì tôi đang gõ, gõ, gõ *cửa thiên đường*. Tôi kéo áo sơ mi lên mũi để không hít phải vi khuẩn từ cô ta. Cô ta mở cửa, trên mặt là mặt nạ. Một cái mặt nạ màu xanh lá. Không biết xấu hổ gì cả!

“Chào”, tôi nói.

“Cậu đang làm gì vậy? Sao lại che mặt?”

“Tôi chỉ muốn bảo đảm thôi. Cô *đùa* về vụ bạch cầu đơn nhân phải không?”

“Không”, cô ta nói cùng khuôn mặt đơ nhất mà tôi từng thấy. Rồi để thêm, “Tất nhiên là đùa, đồ ngốc.”

Tôi buông áo che mặt. “Biết ngay mà. Tôi chỉ muốn chắc ăn thôi. Còn vụ *thiếu năng* là sao vậy? Sao cô cùng tất cả người quen của cô đều nghĩ *tôi* bị thiếu

năng?”

“Cậu có bị hay không vẫn chưa chắc mà.”

“Thật tình, có chuyện gì vậy chứ?”

“Chuyện dài lắm”, cô ta nói. “Mà đến giờ tôi phải tháo mặt nạ rồi. Mười lăm phút nữa tôi phải đi.”

“Trông phải đẹp chứ nhỉ.”

“Cảm ơn. Còn chuyện gì khác không?”

“Không.”

“Tạm biệt, Brady.”

“Tạm biệt, Heaven.” Cô ta đi đâu
nhi?

HEAVEN

Tại sao cậu ta vẫn cứ đứng đó?

BRADY

“Cô đi đâu vậy?” Tôi hỏi, dù không
phải việc của mình.

“Tôi ra ngoài với một bác sĩ thú y.”

“Cô có bác sĩ thú y?”

“Đúng”, cô ta đáp.

“Cô mới có chó thôi mà. Mới hôm qua thì phải.”

“Và tôi có bác sĩ thú y. Mới hôm nay thì phải”

“Hả.”

“Đúng đấy”, cô ta nói. “Tôi cần đem Strummer đi kiểm tra, tôi đã mang nó

đến bác sĩ thú y.”

“Và giờ thì cô đi hẹn hò... với vị bác sĩ thú y?”

“Không phải hẹn hò”, cô nàng đáp, như thể rất tin vào cái điều nhằm nhí đó.

“Hẹn hò quá đi ấy chứ.”

“Hẹn hò trong sáng. Cậu ta mới đến thành phố. Vừa bắt đầu làm việc. Cậu ta cần bạn bè.”

“Phải rồi.” Hẳn là cô cũng đang đưa trước mặt gã đó. Chơi trò “mới đến

thành phố”. Tôi cũng từng làm thế mà. Nhưng dưới góc độ nhân đạo của nghề thú y, thì trò này quá tệ. “Vậy cậu ta sẽ là bạn trai cô à? Một bác sĩ thú y.”

“Cậu ta sẽ *không* trở thành bạn trai tôi.”

“À, ít ra thì cô vẫn sẽ được ăn đủ món”, tôi nói, cảm thấy khá vui với lời đùa này.

“Được đấy.” Thấy chưa?

“Hai người định đi đâu?”

“Tôi không biết. Chúng tôi sẽ gặp dưới lầu.”

“Đúng là hẹn hò rồi. Dám cá giờ này anh chàng đang chải chuốt đấy.”

“Vui thật”, cô nàng đáp. “Tôi sẽ cho anh một đô nếu anh thôi gọi nó là hẹn hò. Nghe phiền quá.”

“Cô cứ giữ một đô đó đi.”

“Được thôi, vì tôi cũng thiếu tiền.”

“Ồn mà. Bác sĩ thú y thu nhập tốt lắm.”

“Thật sao?”, cô nàng ngây thơ hỏi.

“Cứ nghĩ đến khoản khoản cô phải trả nhiều cỡ nào đi. Trừ phi anh ta miễn phí cho cô.”

“Nếu anh ta miễn phí cho mọi cô gái xinh đẹp bước chân vào, thì thu nhập sẽ không nhiều lắm đâu.”

“Tôi vui là cô nhận ra mình xinh đẹp.”

“Này, tôi bị tính tiền đấy”, cô nàng đầy vẻ tự vệ.

“*Vụ này* mới vui đây.”

“Giờ tôi đi được chưa?” Cô nàng hỏi, tay nắm chặt, áp sát vào đùi.

“Có ai cản cô đâu?”

“Tạm biệt, Brady. Chào lần nữa.”

“Tạm biệt, Heaven. Chào lần nữa.”

HEAVEN

Tôi xuống lầu chờ Chris, cậu bác sĩ thú y. Có lẽ Brady đã *đúng* khi gọi đây

đại loại là cuộc hẹn hò. Nhưng tôi không thực sự xem nó theo cách đó. Cậu ta khá dễ thương, tôi khá ngưỡng mộ cậu ta về những gì cậu ta làm để kiếm sống, nhưng tôi thật tình chỉ muốn đưa cậu ta đi xem vài chỗ hay ho. Thật khó khăn khăn khi chuyển tới một thành phố mới và phải cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới, kết bạn với những người mới.

Ý tôi là... tôi có *nên* xem đây là cuộc hẹn hò không? Lần đầu gặp nhau, tôi và Chris chủ yếu trò chuyện về bệnh ghê. Chúng tôi quyết định số tuổi khả dĩ của Strummer, nơi sinh khả dĩ của nó, và rõ ràng đồng tình là nó chưa bao giờ tới châu Á nên sẽ không thể nào bị mắc cúm

gia cầm Malaysia. Rồi cậu ta đuổi theo tôi trên vỉa hè, chỉ để bảo đảm tôi đã lấy chiếc bút quà tặng. Và rồi cậu ta hỏi tôi liệu “có biết nơi nào ăn uống đảm bảo không, một nơi gần trong khu nhà cô, và cô không phiền đến đó ăn, cùng với tôi ấy”.

Tôi chưa bao giờ hiểu được tại sao các gã trai phải chờ tới tận khi cửa thang máy sắp đóng hẳn mới thốt ra những câu đầy lúng túng để mời bạn đi chơi. Cứ việc hỏi đi chứ! Hẳn tôi sẽ từ chối, nhưng ít nhất cả hai cũng không phí thời gian. Hẹn hò cũng tựa như việc đẩy khay đồ ăn dọc theo quầy tự phục vụ. Chẳng có món nào trông ngon lành, nhưng bạn

biết mình phải chọn thứ gì đó trước khi đến chỗ thu ngân.

Chris xuất hiện, mặc quần kaki và áo len. Trong khoảnh khắc đó, đây *không còn* là buổi hẹn hò. Xin lỗi! Bạn nói sao cũng được, nhưng tôi ghét quần kaki. Đó là thứ đồng phục vào cuối tuần của những gã lãnh đạo. Tôi không thích có thành kiến về mọi người, *thực sự* không thích. Nhưng tôi không có hứng thú với những gã mặc kaki. Tôi không tôn thờ Dave Matthews, và tôi chưa bao giờ chơi trò Hacky Sack hoặc Rollerblade. *Chồng tôi sẽ không như thế!*

Tôi dẫn Chris xuống phố. Chúng tôi

vào một nhà hang sushi nhỏ xíu chưa được đám đông phát hiện. Những cô làm việc ở đây đều mặc trang phục geisha. Họ trông gò bó tới mức chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không thoải mái rồi. Và họ đeo một túi kỳ lạ phía sau lưng, tôi không biết để làm gì. Nếu là để cho thời trang thì họ cần phải học hỏi thêm.

Chris thật ngọt ngào và chân thành. Cậu ta nói với tôi về thời mười một tuổi rưỡi, bác sĩ hỏi cậu ta đã sẵn sàng về mặt tình dục chưa. Cậu ta bảo là rồi, vì cậu ta muốn tỏ ra ngầu, thế là cậu ta phải ngồi nghe một bài diễn văn bốn mươi lăm phút đầy xấu hổ về tình dục an toàn và cách dùng bao cao su cho đúng.

Sau bữa tối, chúng tôi đi bộ quanh Lower East Side, và tôi chỉ cho cậu ta vài chỗ hay ho cùng những chỗ cậu ta nên tránh – chẳng hạn như khu Phố hạng 3, bị quản bởi lũ Thiên thần Địa ngục. Rồi tôi dẫn cậu ta tới một quán trà nhỏ ấm cúng mình thích. Chúng tôi ngồi đó uống trà bạc hà chocolate.

Tôi bắt đầu tự hỏi liệu Chris có cho đây là một buổi hẹn hò không. Mạnh mẽ: Vị trí ghế ngồi rất vớ vẩn, thế nên hiện tại cậu ta ngồi gần hơn một chút, nhưng không còn đối diện với tôi. Hai cánh tay chạm nhau – đã *hai* lần, tôi đếm mà, và tôi thề nếu mình nói thêm điều gì

đó chỉ hơi buồn cười một chút thôi, cậu ta sẽ lợi dụng cơ hội để tăng con số đó lên thành *ba*. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Không hoàn toàn lo lắng, mà là *tội lỗi*. Tôi ghét cảm giác ngại ngùng khi hai người có cảm nhận khác biệt về nhau. Tôi biết mình sẽ làm gì rồi... Tôi sẽ gán anh chàng cho Sydney.

Ngay lúc đó, nỗi nghi ngờ của tôi được tưởng thưởng. Cậu ta nghiêng tới, gương mặt chỉ còn cách tôi vài centimet, cố gắng hôn tôi. Tôi nghiêng ra sau, đưa tay lên chắn. Ngưng lại đi, nhân danh... cái gì cũng được.

“Này.”

“Không được sao?” Cậu ta hỏi, gương mặt vẫn trơ ra ngay trước mắt tôi. Giờ thì khoảng cách không phải vài centimet, nhưng vẫn là *mười mấy centimet*, thế là *quá gần*.

“À... tôi chỉ nghĩ là... tôi không biết. Tôi tưởng chúng ta là bạn.”

“Bạn bè cũng hôn mà”, cậu ta nói.

“Đúng vậy.” Hôn chào nhau, hôn tạm biệt. “Nhưng tôi thực sự cần một bác sĩ thú y tốt.” Cậu lại còn mặc kaki nữa chứ.

“*Cô có bác sĩ thú y tốt mà.*”

“Nhưng nếu việc này không kết thúc tốt đẹp, tôi sẽ mất một bác sĩ thú y. Khó kiếm bác sĩ thú y tốt lắm. Cậu là người rất cao giá đấy.” *Cậu lại còn mặc kaki nữa chứ.*

“Tôi nghĩ nên nói là, khó kiếm một người đàn ông tốt lắm. Hả là còn khó hơn tìm một bác sĩ thú y tốt. Và nếu cần, tôi có thể lấy gợi ý từ những người yêu cũ.”

“Tôi dám chắc họ sẽ rất hào hứng đây.”

“Tôi thực sự thích em”, cậu ta nói. “Ý tôi là, dù tôi *chưa biết* em. Nhưng tôi nghĩ hôm nay chúng tôi rất vui khi ở cạnh nhau.”

“Tôi cũng thích cậu.” Chúa ơi, tôi ghét việc này.

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đúng không?”

“Xin lỗi...”, tôi nói.

Một khoảng im lặng khó xử. Tôi cũng ghét khoảnh khắc thế này. Trong lúc chúng tôi ngồi đó, im lặng trong ngượng

ngừng, tôi bắt đầu nghĩ đến Brady. Có Chúa mới biết tại sao, nhưng tôi nghĩ đến anh chàng đó. Tôi nghĩ Brady ghen tỵ về việc tôi đi chơi với Chris. Lúc tối tôi chỉ nghĩ cậu ta vẫn phiền toái như mọi khi thôi, nhưng giờ nghĩ lại, tôi *chắc chắn* cậu ta ghen.

[©DTV](#)

Khi về nhà, quyển catalog Pottery Barn của Brady nằm ngay cửa nhà tôi. Quyển mà tôi đã tốt bụng đưa cho cậu ta để đổi lấy việc giữ quyển catalog Victoria's Secret của cậu ta.

Có một vài trang được đánh dấu, và

khi lật đến trang đính giấy ghi chú có dấu chấm hỏi bên trên, thì tôi nghĩ cậu ta đang hỏi ý kiến của mình. Cậu ta không có bạn bè gì à? *Chúng tôi* là bạn bè sao? Và không, cậu ta không thể mua cái điện thoại giả cổ ngu ngốc đó được. Không thể tin nổi là cậu ta thậm chí đã *nghĩ* tới việc đó. Tôi xem lướt qua quyển catalog, xem cậu ta còn chọn thứ gì khác. Đó vẫn *chưa* phải món tệ nhất.

Tôi rất muốn gõ cửa nhà cậu ta và cho ý kiến, nhưng tôi sẽ chờ tới mai. Cứ để cậu ta bôn chôn, không biết tôi về nhà lúc mấy giờ, khi nào thì rời khỏi cuộc gặp không-phải-hẹn-hò kia – vốn cậu ta nghĩ là hẹn hò – và Chris cũng thế. Rõ

ràng chỉ có tôi là kẻ duy nhất không nhận được tín hiệu ngầm.

Sự thật thì, Chris là một anh chàng đẹp trai. Cậu ta thông minh, hài hước, và là bác sĩ. Tôi sẵn sàng đi chơi với cậu ta bất cứ hôm nào. Nhưng nếu phải thành thật, thì tôi nghĩ mình vẫn còn bị tổn thương. Không phải tổn thương, mà hơi e dè một chút. Tôi chưa bao giờ may mắn trong tình yêu. *Chưa bao giờ yêu*, và cũng không cần thiết. Và *quần kaki* không liên quan gì cả. Tôi nghĩ mình sợ. Điều này cực kỳ rắc rối, vì như tôi đã nói, tôi cần phải kết hôn trong vòng... à, giờ thì chỉ còn *mười bốn tháng*. Chắc!

Khi đến chỗ làm, mọi người thông báo rằng Bruce và Jean Paul muốn gặp tôi. *Chỉ ba người*. Thường đó là tin xấu. Khi biết được họ muốn tôi đến sớm vào hôm sau để gặp mặt, tôi càng chắc chắn – đó *đảm bảo* là tin xấu. Được thôi! Nhưng dù họ giận dữ cỡ nào, thì tôi cũng đang rất bức đây. Vì tôi phải đi sớm một tiếng đồng hồ chỉ để nhận *tin xấu*. Chết tiệt! Đó là thời gian trống của tôi mà. Thời gian *rảnh* của tôi mà. Thời gian tôi được thoát khỏi cái *địa ngục* này. Còn nữa, tôi có cả một đêm nay để mà sợ hãi cuộc gặp đó.

Tôi thấy Marco trong bếp, đang lồng các giở bánh mỳ vào nhau. Tôi bước lại

gần, xì mặt ra.

“Kiểu mặt đó là sao?”, cậu ta hỏi.

“Tôi nghĩ mình sắp bị sa thải”, tôi đáp.

“Tôi cũng nghĩ có lẽ vậy.”

“Thật à?” Giờ thì tôi hoàn toàn khiếp đảm. Tôi nghĩ ít ra họ cũng nên cho tôi lời *cảnh cáo* trước chứ.

“Sao cô nghĩ mình sắp bị sa thải?”

“Vì Jean Paul và Bruce muốn gặp tôi.

Vào buổi sáng. Tại sao? Cậu nghe được gì à?”

“Họ chẳng nói gì với tôi cả”, cậu ta nói. Cậu ta xiết ổ bánh mì để kiểm tra độ tươi.

“Cậu phải biết gì chứ. Cậu đồng ý khi tôi nói tôi nghĩ mình sắp bị sa thải còn gì!”

“Tôi biết Bruce có nói về việc cô gặp nhiều mâu thuẫn với khách hàng. Có vẻ như cô gặp nhiều mâu thuẫn, đúng không? Nhiều xì căng đan?” Nói đến mâu thuẫn, hắc hắc ta muốn nói là vấn đề *rắc rối*. Cũng gần nghĩa. Đó có lẽ lại là

cách miêu tả tốt hơn. Tôi sẽ nói rằng khách hàng là những kẻ đê tiện luôn muốn tỏ ra vượt trội, thế nên họ đối xử với tôi như rác rưởi, nhưng đúng, tôi nghĩ mình có “mâu thuẫn” với họ.

“Ừ, tôi có vài mâu thuẫn”, tôi đáp, hơi cười thành tiếng. Thế có vẻ hơi ngớ ngẩn nhỉ, thế nên tôi ngừng lại,

“Đừng để khách hàng khiến cho cô lo lắng và suy sụp”, cậu ta nói. Marco dùng từ “suy sụp” thay vì “mích lòng”. Tôi đã cố gắng dạy cậu ta, nhưng cậu ta vẫn chưa hiểu.

“Mích lòng... và nổi giận”, tôi nói.

“Chứ không phải suy sụp và lo lắng.”

“Ừ. Thì giận. Nổi điên. Đừng để khách hàng khiến cô nổi điên.”

“Tôi cố gắng đấy chứ.” Rồi tôi thở dài. “Tôi không phải một phục vụ bàn, Marco”, tôi nói. Đây là lần đầu tiên tôi nói điều đó thành lời. Việc này khiến tôi phát hoảng, vì, vâng, tôi không phải một cô phục vụ bàn, nên có lẽ điều đó khiến hành vi của tôi không bị sấm soi... đại loại thế. Nhưng thực ra vì... tôi là một *phục vụ bàn*. Đó là công việc của tôi.

Hiện tại tôi là một đứa hầu bàn chết tiệt. *Đấy* là thứ duy nhất để tôi trang trải

hóa đơn. Không có công việc này, ổ trứng là khoản dành dụm của tôi sẽ bị đem ra làm món trứng bác chỉ trong nháy mắt. Và dù tôi rất không muốn thừa nhận... đó vẫn là sự thật lạnh lùng, phũ phàng.

Có lẽ tôi cần chấn chỉnh lại, cố gắng hơn nữa để không làm hỏng việc. Thực sự đây không phải vấn đề về kỹ năng. Căn bản chỉ là sự điều chỉnh về thái độ. Hoặc có lẽ đã đến lúc thôi trì hoãn điều tôi vẫn muốn làm từ lúc ở S&M PR rằng, cách nên tránh khi điều hành một công ty PR là tự mở và tự điều hành công ty của *riêng mình*. Đó là một điều hay ho xuất phát từ công việc tại đó, tôi nghĩ vậy. Họ

đã dạy cho tôi thấy rằng tôi không phù hợp để làm việc cho các doanh nghiệp Mỹ nữa. Và tôi chắc như bấp là *chính mình* cũng không muốn.

“Tôi biết cô không phải một phục vụ bàn”, Marco nói. “Đây là lý do tôi thích cô. Tôi không thích phụ nữ mang được nhiều đĩa hơn tôi.”

Tôi mỉm cười. “Không chỉ là việc tôi mang được bao nhiêu đĩa. Đó là vấn đề về *tâm lý*”, tôi nói, không chắc mình có đang nói chuyện ngoài tầm hiểu biết của cậu ta không.

“Tôi cũng biết mà. Tôi hiểu cô,

Heaven. Hiểu rõ hơn cô nghĩ”, cậu ta nói. Tôi thích cậu ta ghê. Không phải theo cách ấ-cậu-ta-vào-cửa-tủ-lạnh-và-quan-hệ-điên-cuồng... mà theo cách *ngọt ngào*. Cậu ta là người tốt. Tôi biết cậu ta hiểu tôi đang nghĩ gì, vì cậu ta hỏi, “Ai là người Albani mà cô thích nhất nào?”

“Cậu chứ ai”, tôi xiết tay cậu ta.

“Phải rồi”, cậu ta nói. “Nhưng không may là tôi chẳng có ai cạnh tranh cả”.

“Marco, dù mọi người làm việc tại nhà hàng này đều là người Albani, tôi hứa với cậu, cậu vẫn là người tôi thích

nhất.” Cậu ta cười, để lộ một chiếc răng sún. Nó không nằm hẳn về phía trước, mà ở một bên. Cậu ta trông thật độc đáo với miếng băng che mắt và chiếc răng sún, nhưng điều đó chỉ khiến cậu ta đáng yêu hơn.

“Albani ấy à... chán lắm. Chúng tôi chẳng có gì cả”, cậu ta nói. “Ngay cả Bulgaria còn có được một huy chương Olympic, nhưng cái đó vớ vẩn lắm.”

“Tại sao lại vớ vẩn?”

“Vì đó là huy chương về cử tạ. Sau đó thì gã này bị đuổi vì chơi thuốc. Tôi không hiểu được cái môn cử tạ. Môn thể

thao ngu ngốc! Tại sao người ta lại xem nó nhĩ? Để thấy một thằng đàn ông nâng một cục kim loại à? Tôi thấy chẳng hay ho gì lắm.”

“Cậu cũng có lý đấy, Marco.” Tôi bật cười.

Có một người đàn ông lớn tuổi ngồi một mình, ăn món Canh Chua. Ông ta hắng giọng. Lại hắng giọng. Rồi lại hắng giọng tiếp, dùng nhiều sức hơn.

Ngay lúc đó, Marco nhắc ông ta khỏi ghế, bắt đầu lắc mạnh. Cậu ta vòng ra sau ông ta, bắt đầu làm động tác Heimlich^[1]! Tôi sững sờ. Mọi người đều

sững sờ. Nhưng không ai sững sờ bằng người đàn ông đáng thương kia.

[1] Cách chữa bệnh cấp cứu cho người bị ngạt bằng cách ép mạnh vào cơ hoành.

Giờ thì Marco đang đứng sau ông ta, hai tay cuộn thành nắm đấm, xiết vào bao tử ông ta. Với mỗi cú kéo, cậu ta lại nhấc bổng ông ta khỏi sàn, theo đúng nghĩa đen. Khiến ông ta rung lắc như một con búp bê vải. Người đàn ông cố gắng nói giữa những cú giật mạnh nơi bụng.

“Cậu... (giật) đang... (giật) làm... (giật) gì... (giật) thế (giật)?”

“Tôi đang cứu mạng ngài”, Marco nói. “Tôi được huấn luyện chuyên sâu tại Albani chỉ để làm việc *này* đây!” Cậu ta tuyên bố, lại giật mạnh hai nắm tay vào người đàn ông.

“Tôi... (giật) không... (giật) cần... (giật) làm Heimlich!”, người đàn ông nói.

“Marco!”, tôi gọi. “Ông ta nói được. Nếu ông ta nói được từ *Heimlich*, thì ông ta không cần đến nó đâu!”

Marco đặt người đàn ông xuống, nhìn ông ta. “Ngài không sao chứ?”, cậu ta hỏi.

“Không!”, người đàn ông nói. “Ta chỉ đang hăng giọng thôi, vậy mà cậu làm ta muốn chết tới nơi!” Marco trông như thể muốn bật khóc.

“Chúng tôi vô cùng xin lỗi, thưa ngài”, Bruce nói. “Cậu phụ bàn của chúng tôi mới tới Mỹ thôi. Cậu ta rất ngu ngốc, chúng tôi thực sự xin lỗi.”

“Vâng”, Marco nói. “Tôi vô cùng xin lỗi. Tôi tưởng ngài bị mắc nghẹn một con tôm từ món canh.”

Người đàn ông ném chiếc khăn ăn lên

bàn.

“Bữa trưa của ngài được miễn phí ạ”, Bruce nói như máy trong lúc người đàn ông điên tiết bỏ đi. Rồi gã quay lại với Marco. “*Đừng* bao giờ làm chuyện đó nữa.”

“Lỡ như ông ta bị mắc ghen *thật* thì sao?”, Marco hỏi.

“Đề hấn chết luôn đi!” Bruce hét lên, dùng dùng bỏ đi theo sau người đàn ông để thực hiện công việc kiểm soát thiệt hại.

Tôi về nhà, tiếng nhạc từ nhà Brady đang vọng ra chát chúa tới mức tôi có thể nghe thấy từ tận trong thang máy. Tôi bước ra, thẳng tới cửa nhà cậu ta. Cậu ta đang nghe *Massive Attack*. Tôi đập cửa. Không tiếng trả lời. Tôi lại đập. Không trả lời. Với âm thanh thế này thì tôi cần biết mình không nên xông vào, nhưng cửa hé mở. Thế nên, tôi nghĩ, *chơi luôn*. Tôi bước vào.

Và tôi chính xác là trông thấy cảnh “*chơi luôn*” trong nhà. Brady đang “*chơi*” với con quái vật – bạn gái cũ của cậu ta. Cô nàng ở phía trên, cười cậu ta như một cô nàng chặn bò. Ngay giữa phòng khách. Trên sàn. Tất nhiên, tôi nên

xoay người rời đi ngay tức khắc. Nhưng tôi quá sốc, tới nỗi đã đứng đó nhìn hẩn *một giây. Một giây theo đúng nghĩa đen.* Chỉ cần nhiều đó để cô nàng điên kia thấy tôi, ngay sau đó là tiếng rống đau đớn của Brady, và tôi biến ra khỏi cửa.

BRADY

Sarah xuất hiện tại căn hộ của tôi với đôi giày cao gót có dây quấn quanh mắt cá chân, quấn lên tới cả đầu gối, thứ đồ phát ra thông điệp “chơi em đi” ấy... Bạn muốn tôi nói gì đây chứ? Bạn phải thấy đôi giày đó mới hiểu.

Thực tình, tôi vốn không định làm thế, nhưng cô ta xông tới chiếm quyền kiểm soát, đẩy tôi xuống sàn và bắt đầu vào cuộc. Tin tôi đi, cô ta sẽ thích một cái giường có tấm trải cực mịn hơn, nhưng chúng tôi làm trên sàn vì tôi đâu đã có đồ nội thất gì.

Sarah chưa bao giờ tỏ ra mạo hiểm trong phòng ngủ, lại cực ít khi ở phía trên. Lần này chính xác là một *cuộc mạo hiểm*. Tôi nghĩ, một phần vì cô ta muốn tôi quay lại, một phần là vì, như tôi nói, chúng tôi làm trên sàn, và cô ta sẽ không chịu nổi nếu phải nằm dưới.

Thế nên cô ta bắt đầu làm trò. Tự

chạm vào mình, khiến người tôi nóng lên trong khi đẩy tôi xuống sàn gỗ cứng. Tôi thật sự nên mua một tấm thảm thôi. Dù sao, cô ta cũng *vẫn* nhập tâm. Bạn sẽ biết khi đám con gái thực sự bắt đầu nhập tâm. Cái kiểu thô ráp, thú vật, ngay-lúc-này-cái-ấy-của-anh-quan-trọng-hơn-cả-chocolate-lẫn-kim-cương.

Ban đầu, tôi có thể quên đi chút nhói ở những nơi tôi không muốn bị đau, nhưng luôn có lúc cô ta lên quá cao rồi lại lao ục xuống. Không khác gì túi bột một trăm năm chục ký giáng thẳng xuống. Không khác gì lao hết tốc lực vào một bức tường trong lúc cái ấy đang giương thẳng ra. Chết người mất. Mọi người

không nói về việc đó, nhưng tôi nghĩ *hầu hết* đám đàn ông đều khiếp sợ điều này.

Nhưng cô ta... càng lúc càng lên cao. Tôi chỉ có thể nghĩ tới một điều: Làm ơn đừng lên xuống bạo lực như vậy, làm ơn đừng lên cao như vậy, làm ơn cẩn thận, vì tình yêu với Chúa. Mẹ ơi, tôi không biết thằng nhỏ có bị gãy không. Ý là, tôi biết nó không có xương bên trong... nhưng đang cứng như vậy, có thể nó cũng gãy chứ. Ôi mẹ ơi, thế thì sẽ đau lắm!

Và ngay khi tôi đang hình dung của quý của mình bị gãy làm hai, Heaven lù lù xông vào căn hộ chết tiệt của tôi, và tôi chìm trong nỗi sợ hãi choáng ngợp.

Sarah thấy cô nàng, và cô ta nổi điên. Thằng nhỏ của tôi tuột ra, cô ta tiến mạnh xuống. Xương với chả xẩu... tôi nghĩ cô ta làm gãy thằng nhỏ của tôi rồi.

Sarah đi mất, tôi thì ngồi trên sàn với một túi đậu đông lạnh chườm nơi hạ bộ. Tôi muốn khóc. Rồi cô nàng nọ gõ cửa nhà tôi.

“Biến đi!”, tôi hét lên.

“Tôi vào được không?”, Heaven hỏi.

“Không”, tôi lại hét lớn. Mọi thứ chìm vào yên lặng. Tôi nghĩ, cuối cùng

cũng có lần cô ta nghe lời tôi. Có thể cô ta đã quay về “hang ổ” rồi.

“Đội trưởng Kangaroo chết rồi”, cô nàng hét qua lần cửa.

“Dù sao tôi cũng không thích hấn”, tôi hét trả. “Hấn lần cái bộ ria mép hải mã gớm ghiếc kia.”

“Nói nghe không đáng hoàng gì cả”, cô nàng nói.

“Tôi đâu có đáng hoàng”, tôi đáp. “Này, lúc khác cô quay lại được không? Điều cô làm... cô không biết mình đã

làm gì đâu”, tôi nói. Tôi nhìn túi đậu đang nhanh chóng rã đông và tự hỏi liệu mình có nên đến bác sĩ hay không.

“Tôi xin lỗi”, cô nàng nói.

Rồi cô nàng lại im lặng. Yên bình quá. Tôi bắt đầu rót một ly sữa. Tôi sẽ phải trình bày với Schultz khi tới nơi, và có được một bản mẫu sẽ tốt hơn.

“Cậu có biết tuần trước người dẫn chương trình *Romper Room* bị giết không?” Giờ thì cô ta hét lên. “Thật đấy. Và người ta đã trộm cái gương của cô ta. Cái gương mà cô ta nhìn vào để nói mình trông thấy ai ấy. Cô ta chẳng bao giờ thấy

tôi cả. Tôi từng chờ đợi cô ta nói tên mình. Điều đó chẳng bao giờ xảy ra. Tôi từng khóc vì chương trình kết thúc mà cô ta không bao giờ trông thấy tôi. “Tôi thấy Tommy... và Mary... và Lucy... và Kevin...”

Tôi không thể chịu nổi nữa. Cô nàng cần phải im miệng đi.

“Và Karen... và Lisa...”

Thế nên tôi đứng dậy mở cửa.

“Cô muốn gì?”

“Người ta trộm cái *gương* của cô ta!”, cô nàng nói. “Bọn giết người ấy.”

“Ồ. Có người giết cô nàng của chương trình *Romper Room*, thuyền trưởng Kangaroo thì qua đời. Tôi nghe rồi. Tôi hiểu rồi. Thật là một tuần tệ hại cho chương trình TV của bọn trẻ con. Thật tệ là từ năm ngoái ông Roger đã mất. Chứ không thì thành *cú ăn ba* rồi. Nhiều đó đã đủ kết thúc bản cập nhật bệnh hoạn về những người dẫn chương trình TV cho trẻ em năm qua của cô chưa?”

Cô nàng nhìn túi đậu trong tay tôi.

“Nấu ăn à?”

“Không.”

“Này, tôi xin lỗi về việc lúc nãy. Cửa nhà cậu mở.”

“Đâu có đồng nghĩa với câu *mời vào*”, tôi nói. “Nó chỉ có nghĩa là tôi – hoặc ai đó – đã không đóng cửa chặt thôi.”

“Ai đó như Sarah? *Chính là* Sarah, cô bạn gái cũ điên khùng của cậu, đúng không?”

“Đúng, là Sarah.”

“Chắc hôm nay hai người đã làm hòa rồi nhỉ”, cô nàng nói.

“Cô *muốn* cái gì đây? Cô muốn cái gì mà lại xông xộc vào nhà tôi như vậy?” Tôi vẫy tay để tăng thêm hiệu ứng của câu nói. Và rồi, *bộp*, tôi tự đánh vào hạ bộ của mình bằng túi đậu. “Mẹ ơi!”, tôi hét lên.

“Cậu bị *cái gì* vậy?”, cô nàng hỏi.

“Không có gì”, giọng tôi cao vút lên.

“Thật tình, cậu có sao không?”

“Tôi sẽ không sao nếu cô để tôi yên.”

Cô nàng ngừng một chút. “Tôi quay lại vì nghe tiếng cô ta rời khỏi rồi.”

“Thì sao?”

“Tôi định sang cho cậu ý kiến về các món đồ trong catalog. Cái Pottery Barn ấy.”

“Bây giờ tôi không quan tâm nữa.”

“Vậy tại sao cậu lại nhét nó dưới cửa

nhà tôi?”, cô nàng hỏi.

“Bởi vì... Chúa ơi, cô phiền thật đấy! Cô đi đi, để tôi yên được không? Tôi không muốn nói về cái Pottery Barn chết tiệt vào lúc này.”

“Cậu thù địch quá đấy”, cô nàng nhìn tôi. “Đây có phải tác dụng phụ của thứ thảo mộc cậu dùng mỗi khi muốn làm tình với Sarah không? Người mà cậu nên ghét ấy? Nhân tiện, cậu thể hiện điều đó cũng hay lắm.”

“Cô mau biến đi”, tôi bắt đầu đóng cửa.

“Được thôi”, cô nàng quát. Tôi sập cửa ngay trước mặt cô ta. Thật mạnh. Tôi đang bốc hỏa. Tôi đứng đó một phút, rồi lại mở cửa.

“Đó là yohimbe”, tôi gọi lớn. “Tôi không uống thường xuyên. Thực ra mấy tháng rồi tôi không uống. Và không liên quan gì tới *cô*, nhưng lúc này tôi ước gì mình *thật sự* gặp vấn đề với việc cứng lên đây. Nếu hôm nay tôi mà là *Chàng mềm mại* khi cô xông vào, thì bây giờ tôi đã chẳng đau kinh khủng thế này! Nhưng tôi không hề mềm. Tôi cứng như thép, cô em ạ! Hoàn toàn *tự nhiên* đây.”

Nhưng cô nàng không đáp trả. Tôi ló

đầu ra, cô nàng không có ở đó. Chỉ có một người hàng xóm khác. Bà vú người Ba Lan béo mập trông coi mấy đứa trẻ nhà bên kia. Bà ta có vẻ sốc, không hề thấy sự việc thú vị một chút nào. Bà ta lắc đầu ghe tởm, và tôi chỉ cười cười rồi lại chui vào nhà. *Tôi ghét Heaven.*

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi quay lại văn phòng. Phil muốn biết Florida như thế nào. Tôi thấy rất tệ. Nhưng không tệ đến mức không dành hai mươi phút đầu tiên để kể cho cậu ta những chi tiết phức tạp trong chuyến đi.

Sự thật là, tôi cảm thấy mình đã làm

đủ để tiếp tục duy trì kế hoạch cho Sữa quế, nhưng việc đó đâu dễ dàng. Cậu bạn Jonas của tôi, một họa sĩ thiết kế, đã đề nghị làm mẫu quảng cáo giúp tôi. Tôi rất trông chờ được thấy tác phẩm từ anh chàng này. Bất cứ thứ gì thiếu chuyên nghiệp đều sẽ làm tình huống tệ hại thêm.

“Có gì hay không?”, Phil hỏi. Khiến tôi nhớ rằng mình đã thực sự có được thứ hay ho, và tệ hơn nữa, nó khiến tôi nhớ đến cơn đau nơi hạ bộ. Thực ra sáng nay tôi đã uống Advil trước khi đi làm. Không đỡ đau tí nào.

“Tớ không leo mép đâu”, tôi nói.

“Đồ chơi bần. Kể hết đi chứ.”

“Chả có gì để kể.” Ngoại trừ việc giờ thì cái của quý của tôi gãy rồi. Người ta sẽ làm gì để chữa nhỉ? Người ta *có thể* làm được gì nhỉ? Tôi bị gãy thật sao? Việc đó có thể xảy ra à? Cách chữa là gì? Chắc chắn không phải bùa phép rồi. Uống Viagra một tuần? Giữ cứng nó đúng khớp? Tôi thậm chí chẳng muốn nghĩ tới các lựa chọn nữa.

“Được thôi”, cậu ta nhẹ giọng. “Tớ muốn cậu nghe về nhóm nhạc này. Tớ nghĩ tớ đã tìm ra vị cứu tinh mới của bọn mình rồi.”

“Ai vậy?”

“Superhero – Siêu anh hùng.”

“Đẹp”, tôi nói. Thiết tình, khi cậu ta nói tên, nghe thật vớ vẩn, tôi lập tức đã có chữ “đẹp” sẵn sàng trong cổ họng, và sẽ bắn nó vào bất cứ lời nào cậu ta nói. Tệ đến thế đấy!

“Cậu *biết* bọn nó à?”

“Chúng ta không cần thêm một nhóm nhạc nào có chữ “Super” trong tên gọi nữa. Có Supergrass, Supersuckers, Supertramp... rất là *nhiều* trong vũ trụ

này rồi.”

“Bỏ qua cái tên đi”, cậu ta nói.

“Superdrag... Superchunk... Super Furry Animals...”

“Quên cái tên đi!”

“Bọn nó thế nào?”, tôi hỏi. Bởi vì sự thực là, chúng tôi rất cần một ban nhạc giỏi, không thì cái công ty ghi âm này coi như tiêu.

“Bài hát rất dễ nghe, giai điệu hòa quyện, nhạc rock buồn. Ba đứa nhóc từ

SoCal. Mười bảy, mười bảy và đùa chơi trống thì mười lăm. Nó kinh dị lắm. Tớ thề là thằng bé này cực ngầu.”

“Cậu nói ‘SoCal’ đấy à?” Tôi hỏi, quay lại nhìn cậu ta với vẻ ngạc nhiên.

“Bọn nó gọi thế.” Cậu ta mở bản thu âm thử, và đáng ngạc nhiên chưa, bọn nó *thực sự* giỏi. Bài đầu tiên nghe cực kỳ thu hút. Bọn nó có nét tinh quái, chiều sâu kiểu như Wilco, năng lượng khó tả của MC5, sức ảnh hưởng thô ráp của Replacements, trái tim của Nick Drake trẻ tuổi, và tâm hồn của Cure (loại trừ phần u ám). Không hề vớ vẩn như kiểu Screamo suốt ngày phát trên sóng.

“Bọn nó từ đâu ra vậy?” Tôi hỏi, tự làm mình ngạc nhiên vì thốt ra thành lời khi trước đó hoàn toàn chống cự việc thể hiện hứng thú trước mặt Phil.

“Em họ tớ học chung trường với bọn nó. Chưa ai biết bọn nó đâu. Thật tuyệt vời.”

“Bảo bọn nó đổi tên nhóm được không?”

“Có thể được”, cậu ta nói. “Tuần tới bọn nó diễn.”

“Ở đây à?”

“Không, không phải ở đây”, Phil nói.
“Ở California. Bọn nó còn đi học mà.
Bọn nó đâu có lưu diễn toàn quốc.”

“Chưa thôi”, tôi nói và mỉm cười với cậu ta. Tôi mỉm cười vì hai lý do.

Một, tôi sẽ đến California tuần tới để xem đám nhóc này diễn live ra sao. Chỉ cần bọn nó xin bằng phân nửa bản thu thử thôi, chúng tôi sẽ ký hợp đồng.

Thứ hai, Carlifornia ngay cạnh bên Seattle. Tất nhiên là một hai giờ bay

hoặc... thôi, tôi chả biết là bao nhiêu giờ lái xe, nhưng cũng là ngay cạnh. Tôi có thể xem nhóm này, sau đó sang Seattle gặp một người. Hy vọng Jonas đã xong bản mẫu. Và tôi thực sự cần tìm ra địa chỉ của công ty Starbucks.

Hết như món quà từ Thượng đế, tôi nghe tiếng “ding” báo có email. Từ Jonas.

Tiêu đề: Re: Mô hình quảng cáo

Ngày: 1/25/2004 5:54:39 PM EST

Từ: Jonas_Richardson@usmeal.com

Đến:

BradyGilbert@Sleestakrecords.com

Anh bạn – nó hơi thô ráp, nhưng thế nhé. Cho tớ biết cậu nghĩ gì. -J

Tôi click mở file đính kèm, nó bắt đầu tải về. Chúng tôi đã thảo luận nó nên trông như thế nào. Một bữa ăn sáng tuyệt vời bên cạnh một ly cao đầy Sữa quế. Trứng... bánh mì nướng... bánh waffle... bánh mì ổ và kem pho mát, thế chẳng hạn.

Đã tải xong. Trông thật khác. Có một cô gái đuổi mình ở phía sau, mặc trang phục tập thể thao. Tôi thích đấy. Quá

xinh. Sữa quế trông cũng rất đẹp. Nhưng trên bàn là bữa ăn sáng kiểu gì thế này? Tôi cũng không chắc. Có vài quả cà chua trông có vẻ tươi. Rồi một thứ bánh mỳ gì đó có dính bản, rồi bánh quế gì gì đấy. Thịt thà gì nữa đấy. Không biết là thứ gì, nhưng đây không phải thứ tôi sẽ *muốn* ăn, và quan trọng hơn nữa, chắc chắn là *không phải bữa sáng*.

Tôi không muốn Jonas thấy tẻ, vì cậu ta làm thứ này hoàn toàn từ lòng tốt, nhưng khỉ gió thật chứ. Tôi hồi âm, cố gắng tập trung vào khía cạnh tích cực.

Tiêu đề: Re: Mô hình quảng cáo

Ngày: 2004/1/25 7:24:41 PM EST

Từ:

BradyGilbert@Sleestakrecords.com

Đến: Jonas_Richardson@usmeal.com

Jonas-

Được đây, anh bạn. Màu Sữa quá tuyệt vời. Không quá nâu, không qua tái. Sắc độ rất vừa phải. (Này, vắn ghê kìa!) Tuyệt lắm, người anh em. Và tớ thích cô nàng chơi thể thao kia. Thật đó! Cảm ơn nhiều! Này, chỉ là... chúng ta đã nói chuyện về việc mẫu quảng cáo có Sữa

quế cạnh “bữa sáng”. Tớ không chắc thứ ở phía trước là gì? Chúng là gì thế nhỉ?

Tiêu đề: Re: Mô hình quảng cáo

Ngày: 2004/1/25 7:31:32 PM EST

Từ: Jonas_Richardson@usmeal.com

Đến:

BradyGilbert@Sleestakrecords.com

Cám ơn lời khen. Đó là cà chua tươi, bánh mỳ tròn với cá hồi hun khói.

Tiêu đề: Re: Mô hình quảng cáo

Ngày: 2004/1/25 7:36:06 PM EST

Từ:

BradyGilbert@Sleestakrecords.com

Đến: Jonas_Richardson@usmeal.com

J-

Một lần nữa, thiết kế rất được. Tớ chỉ muốn nói là... thứ đó tớ trông không giống bánh mì tròn. Cá hồi hun khói nữa. Cậu chắc chứ? Không phải chúng ta đã nói chuyện về... thịt muối và trứng, đại loại thế ấy?

Tiêu đề: Re: Mô hình quảng cáo

Ngày: 2004/01/25 7:41:43 PM EST

Từ: Jonas_Richardson@usmeal.com

Đến:

BradyGilbert@Sleestakrecords.com

Anh bạn, xin lỗi nhé! Nhìn kỹ hơn thì tớ nghĩ đó là dăm bông prosciutto đặt trên thứ gì đó đại loại là bánh mỳ focaccia. Hẳn không phải là kiểu bữa sáng thường thấy. Hài hước là, chỉ tình cờ thôi mà... người Ý thực ra xem

prosciutto là “thịt để ăn sáng đây”. Tớ sẽ thử thịt muối và trứng xem sao.

Thịt để ăn sáng? Nếu phải chọn thứ xếp hạng chót để sánh vai cùng một ly đầy ắp Sữa quế, tôi sẽ chọn prosciutto.

Nhưng Jonas thật tuyệt vời, và việc cậu ta dành thời gian trong một ngày bận rộn để tạo ra thứ này cho tôi đã quá đủ để bỏ qua trình độ yếu kém trong phân biệt giữa món ăn vặt của Ý với bữa ăn sáng kiểu Mỹ.

Dù sao, hiện tại dòng chữ trên mẫu quảng cáo đang là “Bạn có thể quá già để ăn ngũ cốc phủ đường, nhưng sẽ

không bao giờ quá già để dùng Sữa quế”. Dễ thương thật! Vui đấy chứ. Nhưng tôi không mê nó chút nào. Tôi sẽ phải nghĩ ra thêm vài câu đề tựa khác. Và tôi cần thứ gì đó thật tinh xảo. Tôi cần những gã viết lời cho mẫu quảng cáo *Những gã trai thiên tài* của Bud Light. Trời ơi, tôi cần nhiều thế này cơ chứ!

HEAVEN

Tôi đến chỗ làm sớm một giờ để tham dự “cuộc họp”. Jean Paul và Bruce đã ở đó, vẫy tôi vào văn phòng. Cuộc gặp trang trọng kiểu này không tốt chút nào. Nó khiến tôi cảm thấy như Eddie Haskell. Ý tôi là, *tất nhiên* là tôi phải tự

vệ rồi. Chưa gì mà họ - và rõ ràng là tất cả những người tôi từng phục vụ - đã chống lại tôi rồi. Họ đọc to từng lời phàn nàn tôi nhận được, bắt tôi ký vào cuối mỗi câu, để đảm bảo rằng tôi đã hiểu và đồng ý. Rác rưởi gì thế này? Tôi hiểu họ nói cái gì mà. Tôi hiểu, vì họ đọc cho tôi bằng tiếng Anh, ngôn ngữ mẹ đẻ của tôi còn gì. Nhưng đồng ý ư? Chà... không đâu! Tôi gần như *không hề* đồng ý một chút nào. Và ai mà lại viết ra từng lời phàn nàn thế này nhỉ?

Tất cả những lời phàn nàn về tôi được hai gã giám đốc viết vào một quyển *Sổ tai nạn* mà tôi thậm chí còn không biết nó tồn tại. Họ có vẻ rất hào hứng cho tôi

biết rằng tôi chính là người *duy nhất* làm nên quyển sổ này. *Thật là một thành tựu!* Quyển sổ có *tên* tôi ghi trên bìa chứ. Thậm chí còn có một lời phàn nàn được ghi toàn bằng chữ viết hoa rất sắc nét. Họ phải thừa nhận... tôi thật nổi tiếng!

Thế là họ ngồi đó đọc lớn cho tôi nghe từng lời phàn nàn, hết lời này sang lời khác. Chỉ có ba người trong phòng nên cũng chẳng sao. Tôi cảm thấy như mình đang ngồi ở một phiên tòa, và nghe đọc cáo buộc tội danh trước mặt ban hội thẩm – đầy những người tôi đã phục vụ và trút giận. Tôi, tất nhiên, có lời bình cho từng lời phàn nàn một.

Jean Paul mở lời. “Bàn số 11. Bà Feldstein nói: ‘Cô ta’”, rồi gã nâng mắt nhìn tôi, “nghĩa là cô đấy... ‘rất lạnh lùng và thô lỗ. Phục vụ tệ’”.

“Tệ thế nào?”, tôi hỏi.

“Họ không nói chi tiết.”

“Thế anh không muốn biết à?”

“Tiếp theo...”, gã lật trang. “Từ ông Giorgio: ‘Hành vi thô lỗ. Phục vụ tệ. Đã được cảnh cáo bởi những người ngồi bàn số 7 rằng không nên ngồi trong khu vực

cô ta phục vụ’.”

“Cái gì? Ai ngồi bàn số 7?”

“Tôi không biết”, gã nói, “nhưng họ cảnh báo ông này đừng ngồi đó”.

“Bàn số 7 có phen nản với anh không?”, tôi hỏi.

“Không, họ phen nản với bàn số 11.”

“Bàn số 11 đâu có gần bàn số 7”, tôi nói, đó là sự thật mà. “Và đó là lời đồn không có thật”, tôi tuyên bố. Cả ba chúng tôi như im lặng, ngạc nhiên trước khoảnh

khắc như trong phiên tòa của tôi. “Vô căn cứ”, tôi lặng lẽ tự sửa lời.

“Bàn số 9”, Jean Paul tiếp tục. “Thô lỗ. Nói với chúng tôi rằng, và tôi trích nguyên văn, ‘tôi chỉ có hai tay’. “Tôi nhìn Bruce và Jean Paul, chân thành đưa tay lên.

“Nhưng việc đó *đúng* mà”, tôi nói. “Đây. Tôi chỉ có *hai* tay. Thấy không?”

“Cô rõ ràng là hiểu sai trọng tâm rồi”, gã nhún nhường. “*Tất cả* chúng ta đều chỉ có hai tay, nhưng cô *không* thể nói vậy với khách hàng.”

“Và cô cũng không cần phải trả treo lại mọi điều”, Bruce đế thêm. “Nhu vụ này... ‘Khi tôi phàn nàn thức ăn nguội, cô phục vụ nói rằng một bầy giờ là ăn đồ nguội!’” Vân vân và vân vân.

Họ tiếp tục lải nhải về hành vi kém cỏi, giao tiếp nhảm lẫn, biểu cảm gương mặt gây hiểu lầm, những lời chửi thề thường xảy ra, chúng *chẳng bao giờ* cố tình lọt vào tai khách hàng cả. Sau ít phút, tôi đại khái không nghe nữa. Cảm tạ Chúa vì họ chưa biết về vụ nhổ nước bọt. Giờ nghĩ lại, tôi vẫn còn cảm thấy kinh dị.

Bỗng nhiên hàng loạt suy nghĩ linh

tình nhảy vào đầu tôi, chẳng hạn như khi cậu bạn Franklin của tôi đi du lịch châu Âu, và đặt ra mục tiêu học cách nói câu “eat a dick”^[1] bằng càng nhiều ngôn ngữ càng tốt. Hình như cậu ta đã nói với tôi rằng câu đó trong tiếng Pháp nói là “*mange a bitte*”. Suy nghĩ này khiến tôi cười khùng khục, vì Jean Paul là người Pháp. Giờ thì tôi bỗng nhiên rất muốn nói câu này. Tất nhiên tôi không nói, nhưng lại nghĩ *nếu nói* thì sao, thật ghê rợn. Chẳng hạn như, nếu tôi bỗng dưng mắc chứng thần kinh Tourette và buột miệng thì sao.

[1] Một câu chửi bậy, gần như “chết tiệt”, “khốn kiếp” nhưng thô tục hơn.

“VẬY, các anh có ý tưởng gì?”, tôi hỏi. Có những người từng nói với tôi rằng một cách để tránh mâu thuẫn là hỏi người đó anh ta hoặc cô ta có ý tưởng gì.

“Tôi gợi ý cô nên cố gắng hơn trong việc phục vụ các bàn. Đối xử với khách hàng như thể họ là khách tới nhà cô ấy.”

“Khách tới nhà tôi không đối xử với tôi như cọng rác – cách mà những người này làm.”

“Nếu đây là cách cô nói chuyện với chúng tôi – cấp trên của cô”, Jean Paul nhảy vào, “thì tôi không thể tưởng tượng nổi điều cô làm tại các bàn”.

Cấp trên của tôi? Ôi Chúa ơi, tôi cần một công việc mới. Các người quản lý một cái *nhà hàng*. Các người *không hề* cao hơn tôi. Tất nhiên tôi không nói ra. Nhưng lần này tôi phải cắn cả lưỡi để giữ lời nói trong miệng.

“Tôi đang nói chuyện với các anh rất thẳng thắn, như đồng nghiệp với nhau”, tôi nói. “Tin tôi đi, nếu tôi làm vậy tại các bàn, các anh sẽ gặp nhiều vấn đề hơn đây”, tôi nói.

“Tôi nghĩ cô đã có *đủ* lời phàn nàn rồi”, Bruce nói. “Nghe đây, chúng ta làm ngành dịch vụ. Đây là sự nghiệp mà

chúng ta lựa chọn. Nếu người khác xử tệ với ta, thì đó chẳng phải là lỗi của ai khác, mà là lỗi của *chính chúng ta*. Và người ta sẽ làm thế, mỗi ngày. Đó là lựa chọn của chúng ta. Vậy nên cô chỉ cần học cách xử sự với điều đó tốt hơn. *Tốt hơn thật nhiều*. Vì sẽ chẳng có điều gì thay đổi đâu. Khách hàng *luôn luôn* đúng.”

Tôi muốn hét lên. Đây có thể là điều họ lựa chọn, nhưng chắc chắn, chắc chắn, không phải điều *tôi* chọn. Tôi làm PR mà. Tôi có một sự nghiệp. Mọi thứ chỉ đang trì hoãn một chút thôi. Tôi muốn nói với họ như vậy, nhưng tất nhiên tôi không nói. *Tôi không thể*. Vì họ đã chọn

đây làm sự nghiệp. Đây là mái nhà của họ, hảnh thế. Họ quản lý một nhà hàng xịn và thành công. Họ còn muốn gì hơn nữa chứ... ngoài việc chấm dứt sự xúc phạm không ngừng nghỉ của tôi đối với khách hàng?

Kết quả cuối cùng của buổi họp là tôi bị cảnh cáo. À, *sáu* lần cảnh cáo, nếu đếm. Rồi lại cái cảnh cáo thứ bảy, rằng nếu tôi phạm tội một lần nữa tại nhà hàng (và nếu họ biết), thì tôi bị đuổi. Tôi thực sự sốc là họ chưa đuổi ngay, nhưng chắc là cũng như trong mọi ngành nghề khác ngày nay, họ phải lưu lại giấy tờ trong trường hợp cần chứng minh tôi đã được cảnh cáo chứ không phải bị đuổi việc một cách bất công.

Ồ, và phòng khi bạn cần dùng tới, thì câu “eat a dick” trong tiếng Đức nói là “*Essen der Gockel*”.

Ca buổi tối bắt đầu đã lâu, Jean Paul dắt tới ba mẹ đàn bà xấu xí bốn-mười-lăm-tuổi và đặt họ ngồi tại một chiếc bàn sáu người. Ba mẹ ngồi một cái bàn sáu người nghĩa là *không hay*, nhưng tệ hơn, họ còn chia nhau ăn mọi thứ. Họ chia ba cả phần chả giò khai vị, hai người ăn chung món gà lá chanh, và người còn lại gọi món Cá Chiên, nghĩa là cá chiên nguyên con.

Hôm nay là sinh nhật của một trong số ba mẹ này, và thật tình, đây là tình huống buồn, *rất buồn*. Đây là ba mẹ đàn bà già nua, cô đơn và cay đắng, cùng đến một cái nhà hàng cực-một với hy vọng sẽ có một bàn khác gồm ba gã trai độc thân

quyển rũ gửi tặng sang các món đồ uống, thế là tình yêu đích thực nảy sinh.

Nhưng việc đó không xảy ra. Và mỗi lần họ gọi thêm rượu pinot grigio, họ lại tuyệt vọng thêm một chút.

Tôi rất lịch thiệp với họ suốt cả tối, cố gắng khiến họ cảm thấy đặc biệt và được chăm sóc thật kỹ. Có vẻ như hầu hết những lời phàn nàn về tôi bắt nguồn từ *phái nữ*, thế nên để tấn công lại, tôi sẽ “giết họ bằng lòng tử tế”. Rồi thì đến lúc phục vụ họ món chính.

Tôi mang cả ba đĩa thật thẳng băng trên hai tay. Tôi đưa đĩa đựng món gà

cho hai mụ ăn chung trước. Người gọi món cá kệt trong góc, rất xa chỗ của tôi. Hãy nhớ, đây là bàn cho sáu người, thế nên nó là một cái bàn tròn to, lại còn đặt đối diện một vách tường, và tôi không thể đi vòng quanh. Tôi không thể nào với tới mụ ta để đặt đĩa xuống trước mặt, thế là đành nghiêng tới trước, cố gắng đưa đĩa cho mụ. Mụ không hề nhúc nhích.

Tôi nhường mày một chút, ý nói, “Này, bà ơi, đây là dấu hiệu để bà lấy đĩa đây”. Không. *Không một động thái gì*. Lẽ ra bà ta phải tự lấy đĩa từ tôi chứ? Không đâu, thưa cô! Tôi sẽ phải là người đặt cái đĩa cá chiên này trước mặt mụ ta, không thì mụ ta sẽ không ăn,

Thế là tôi vươn tới, rướn người, cố gắng giữ thăng bằng trên một chân, để có thể đặt đĩa trước mặt mẹ ta.

Thật không may, con cá trượt ra khỏi đĩa. *Tất nhiên rồi.*

Nhưng nó chỉ đáp xuống tấm khăn trải bàn trắng tinh khôi. Tôi đơ người. Tôi không biết phải làm gì, bèn nhanh chóng ghim nó bằng một con dao ăn bút tết, đặt nó trở vào đĩa. Mẹ ta không vui chút nào.

“Tôi rất xin lỗi”, tôi nói. “Tôi đã cố gắng đưa nó cho bà để tránh xảy ra việc

này, nhưng...” Mụ ta nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt lạnh như băng. “Tôi sẽ mang cho bà một con khác.” Mụ ta nheo mắt với tôi, bắn về phía tôi một cái nhìn dơ bẩn tới mức có thể sánh ngang ánh nhìn dơ bẩn của tôi hồi trung học. Mụ ta vẫn không nói lời nào. Tôi bèn hỏi, “Bà có muốn tôi mang đến một con cá khác không?”

“Ý cô là tôi có muốn ngồi đây chờ thêm nửa giờ trong lúc các bạn của tôi ăn không ấy à? Không.”

“À vâng,” tôi nói.

“Nhưng tôi muốn một cái đĩa khác.”

Hả?

Tôi mang con cá cùng chiếc đĩa bị xúc phạm trở vào bếp, đặt con cá lên chiếc đĩa mới. Tôi thậm chí còn rắc lên trên đó ít mùi tây để nó trông đẹp hơn. Tôi hoàn toàn bối rối về việc tại sao mẹ ta vẫn ăn con cá, nhưng lại muốn một chiếc đĩa mới. Chẳng có gì không ổn với chiếc đĩa mà, ngoại trừ vết dầu mà con cá để lại từ vụ ra đi vội vã kia thôi. Nhưng *khách hàng luôn luôn đúng*, thế nên tôi làm điều mẹ ta yêu cầu.

Tôi mang con cá trở lại trên chiếc đĩa mới được bày biện lại, và trước khi tôi kịp đặt đĩa xuống, mẹ lại cố gắng lấy con

cá khỏi đĩa và đặt nó lên chiếc đĩa bánh mỳ mà mẹ đã dùng để ăn chả giò.

“Nếu bà đưa tôi cái đĩa kia”, tôi nói, “tôi sẽ đặt chiếc đĩa này xuống. Như vậy sẽ rộng rãi hơn”.

“Không”, mẹ nói. “Nếu cô có thể giữ cái đĩa kia trong một phút thôi, thì tôi sẽ lấy được con cá.”

Thế là tôi đứng như một con khỉ ngoan ngoãn, giữ chiếc đĩa. Một khi con cá đã được chuyển đi an toàn, tôi sẽ mang chiếc đĩa mới về bếp và tiếp tục với bàn khác.

Nhưng tôi cảm thấy sau gáy mình nóng rẫy, và khi quay lại, tôi thấy mẹ ăn cá đang nhìn tôi trân trối. Tôi bước lại, mỉm cười.

“Còn thứ gì tôi có thể lấy giúp bà chẳng?” Tôi nói với vẻ xởi lởi hết mức có thể.

“À... đúng! Một *con dao* mới!” Và mẹ ta đang cầm con dao ăn bít tết. Con dao mà tôi đã mượn tạm để đâm con cá phản bội kia và đặt lại trên đĩa. Mẹ ta không thể dùng con dao mà tôi đã đục vào – con dao lúc nãy đã đâm xuyên thịt con cá của mẹ ta.

“Tất nhiên”, tôi nói. Và tôi lấy con dao từ mũ, quay trở lại với một con dao mới, giữ nó trong một miếng khăn ăn bằng vải trắng để duy trì trạng thái “trình nguyên”. Tôi bước đi, cười thầm trong bụng... nếu mũ ta biết sự thật về cái máy rửa chén đĩa ở đây thì...

Phần còn lại của buổi tối, tôi cố hết sức để tỏ ra tốt bụng. Tôi mang cho khách nhiều đồ uống hơn. Và tới cuối bữa ăn, tôi thậm chí còn tập hợp các phục vụ bàn, bồi bàn khác lại và hát *Happy Birthday* cho mũ có sinh nhật.

Họ boa cho tôi vừa xấp xỉ năm phần trăm. Tiền đô Mỹ.

Nhưng ghê hơn là, họ thậm chí không thèm giữ mặt mũi mà biến đi cho nhanh sau khi làm thế. Không hề xấu hổ chút nào. Họ bước lại quầy bar lúc này đã vắng tanh, và đứng đó dùng đồ uống sau bữa tối. Chúng được cậu phục vụ quầy rượu Doug mời, vì cậu ta đã tuyệt vọng trong việc tìm được một cô nàng để hẹn hò tới mức sẽ mời *bất cứ ai* đồ uống.

Thế là ba mẹ này đứng đó dùng đồ uống miễn phí. Và ở lại thêm nửa giờ. Tôi viết lên một mảnh giấy, giơ lên cho Doug thấy:

“Họ boả tôi chỉ năm phần trăm. Đồ

bủn xỉn!”

Ngay phút đó - qua chiếc gương phía sau quầy bar - tôi trông thấy ảnh phản chiếu của một mụ trong số đó. Mụ đang đọc tờ giấy tôi viết.

“Nàng là bằng chứng duy nhất về Chúa mà tôi từng thấy, ngoại trừ sức mạnh bí ẩn làm biến mất một chiếc tát khỏi máy sấy mỗi lần tôi giặt đồ.”

- Kirby, *St. Elmo's Fire*

“Cậu có biết chân thì to bằng cánh tay
- đoạn từ cùi chỏ tới cổ tay không?”

- Vivian, *Pretty Woman*

BRADY

Tôi đang đứng trên vỉa hè bên ngoài căn hộ của mình thì một chiếc xe hơi đầy các cô gái đẹp đi chậm lại, quay ngược đầu xe. Tôi nhìn ra sau để xem liệu họ có đang nhìn ai khác không. Không. *Không có ai khác*. Họ bắt đầu lùi lại. Tôi cố chỉnh lại đầu tóc khi họ không chú ý. Rồi một trong số họ hạ cửa kính xuống, mỉm cười.

“Xe của anh à?”, cô nàng hỏi.

“Không, tôi không có xe hơi”, tôi đáp. “Không” nên có hậu tố chứ. Cô nàng đâu cần phải biết tôi không có xe hơi.

“Ồ”, cô nàng thất vọng. “Chúng tôi đang hy vọng có thể dùng chỗ đậu xe của anh.” Ui da! Trời, tôi cảm thấy như một thằng ngu vậy. Nhưng họ lái đi nhanh tới mức tôi chẳng có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện đó.

Tối nay tôi quyết định chơi bài xì dách tại nhà. Tôi cần phải thắng. Tôi chưa thắng ván bài xì dách nào suốt hai tháng rồi, và việc đó không phải vì tôi

không biết chơi đâu. Chắc chắn là do *bộ bài*, tôi bảo đảm.

Dù sao thì Phil và Zach sẽ tới nhà tôi. Cả Jonas nữa. Cậu ta có một tác phẩm nghệ thuật cho tôi xem. Tôi phát điên mất. Tôi thậm chí đã mua vài cái pizza mini để kỷ niệm dịp này. Chiếc lò vi sóng đang hâm nóng lại chúng thì có tiếng gõ cửa.

“*Entrez-vous*”, tôi nói bằng thứ tiếng Pháp tuyệt nhất mình có,

“*Mange a bitte*”, một giọng nữ đáp lại. Cái giọng nữ không thể nhầm lẫn của... bạn đoán đi... *Heaven chứ ai*.

“Hả?”, tôi hỏi.

“Cậu làm gì đấy?” Cô nàng nói trong lúc tha thướt bước vào, dòm ngó khắp nơi.

“Chuẩn bị để lát nữa mấy người bạn tới chơi.”

“Tuyệt”, cô nàng nói, cảm giác được một buổi tiệc tụ tập đang sắp thành hình.
“Các cậu định sẽ làm gì?”

“Chơi xì dách.”

“Vui đấy.” Và giờ thì tôi thấy được trong mắt cô nàng một buổi tiệc tụ tập *thực thụ*. “Tôi chơi cùng được không?”

“Không.”

“Tại sao? Tôi biết chơi mà.”

“Đây là đêm của đám đàn ông”, tôi nói. “Giống như việc các cô có thể cùng tụ tập vào tối chủ nhật và xem *Sex and the City* với bạn bè ấy, chúng tôi thì thích uống bia, chơi xì dách, và xì hơi.”

“Thứ nhất, *Sex and the City* đã hết từ lâu rồi, thứ hai... cậu gồm quá.”

“Tốt, vậy cô sẽ không gặp vấn đề gì với việc vắng mặt.” Tôi đặt mấy cái pizza mini vào lò.

“Tại sao con gái không thể có mặt?”, cô nàng hỏi. Tại sao mọi cô gái nghe tới bài xì dách đều muốn nhào vô thế nhỉ? “Tôi dám cá mình có rất nhiều chuyện nói được với bạn bè của cậu”, cô ta nói thêm.

“Đấy, đấy là vấn đề. Chúng tôi chỉ muốn *chơi xì dách* thôi. Chúng tôi *không* muốn nói chuyện.”

“Sao cậu biết được? Cậu nói dùm họ à?”

“Tin tôi vụ này đi. Thực tế mà.”

“Thật đấy à?” Cô ta nói cùng biểu cảm gương mặt rất mời gọi rắc rối.

“Đúng”, tôi đáp. “Thật đấy.”

“Có giấy trắng mực đen không?”

“Thực ra là có. Tạp chí *Men's Health* nói rằng đàn ông nói mười ba nghìn từ mỗi ngày. Tuy nhiên phụ nữ nói hai mươi lăm nghìn từ một ngày. Nhưng đây mới ghê này.” Tôi đưa tay làm hiệu so sánh. “Đàn ông nói mười hai trong số mười ba

nghìn từ đó trong lúc làm việc, chỉ còn lại một nghìn từ để nói những lúc khác. Còn phụ nữ nói mười nghìn từ trong lúc làm việc, còn mười lăm nghìn từ đầy khốn khổ để nói trong phần thời gian còn lại. Mười lăm nghìn phiên bản khác nhau của câu ‘Mình mặc cái quần jean này trông có béo không?’ Tôi nói cho cô nghe, Chúa chơi kỳ thật đấy nhỉ!”

“Sao cũng được”, cô nàng nói.

“Cái gì? Đừng có ‘sao cũng được’ với tôi. Tôi vừa cho cô sự thật giấy trắng mực đen để chứng minh quan điểm đấy.”

“Không”, cô nàng nói. “Cậu chỉ tóm

tắt lại điều đã đọc được từ một cuốn tạp chí đàn ông đáng thương.”

“Tôi không cần tạp chí nói với tôi điều tôi đã biết rồi. Tôi biết điểm khác nhau căn bản giữa đàn ông và phụ nữ.”

Cô ta chống tay lên hông. Tại sao dám con gái luôn làm thế nhỉ? Cứ như thể đặt tay lên hông sẽ chắc chắn tạo ra một trận cãi nhau ấy? “Và cậu biết điều đó từ việc chúng ta muốn nói bao nhiêu à?”, cô nàng hỏi.

“Không phải chỉ là bao nhiêu. Mà còn là *sự thỏa mãn*”, tôi đáp. Vì lý do nào đó, như thể muốn đếm, tôi bắt đầu đếm

sổ trên tay phải. “Nói về cảm xúc? Chúng tôi không nói về cảm xúc. Chúng tôi thậm chí chẳng muốn nói. Chúng tôi chỉ có *một nghìn* từ mà. Thế nên chúng tôi lựa chọn thật khôn ngoan.” Giờ thì tôi nhìn xuống tay mình, phát hiện ra tôi chỉ mới đếm tới *một*.

“À ha. Cậu còn biết gì nữa?”

“Cô thật sự muốn biết à?”

“Không muốn biết thì tôi hỏi làm gì”, cô nàng nói.

“Được thôi... sushi. Tôi không thích

nó. Chúng tôi biết *các cô* thì thích. Ôi chà, đám con gái *mê* sushi. Em muốn đi đâu để ăn tối? Sushi! Chín trong mười lần các cô sẽ muốn sushi. Nó lại còn đắt nữa chứ. Người ta có nấu bữa ăn đó đâu, thế mà nó lại là thứ đắt nhất trên đời.”

“À há”, cô nàng nói. “Gì nữa?”

“Rượu. Chúng tôi không thích rượu. Chúng tôi thích bia. Quần áo? Cô nghĩ chúng tôi quan tâm à? Không hề. Giày dép à? Thôi dẹp luôn đi!”

“Một số đàn ông quan tâm đến quần áo, giày dép. Đàn ông có *gu* ấy.”

“Đàn ông *gay* ấy. Còn *nhà tắm* ấy hả? Nhà tắm của các cô rồi tinh lên. Nhà tắm của chúng tôi chỉ có thế này thôi: một cái bàn chải đánh răng, một con dao cạo, và một cái khăn lông.”

“Thật nhỉ”, cô nàng nói. “Ai mà cần kem đánh răng, xà phòng, thuốc khử mùi khi mà cả đời sống một mình cơ chứ?”

“Quý cô như cô ấy à, có đến cả ba trăm món, trong đó hết hai trăm chín mươi tư món mà chúng tôi chả biết nó là gì.”

“Các cậu đâu có trang điểm”, cô nàng tự vệ.

“Có nhiều việc khác hơn là trang điểm. Vùng chiến sự đầy nhé.”

“Tôi nghe đủ rồi”, cô nàng nói, lại búng móng tay. “Cậu có thể đi mà lo cái *tiệc đàn ông* của cậu.”

“Ôi, cảm ơn sự cho phép của cô.”

“Không có gì.”

“Cô sang đây có việc gì?”

“À đúng”, cô nàng nói. “Suýt quên, tôi giữ thư của cậu.”

“Và? Tin xấu là gì?”

“Sao tôi biết được? Tôi đã đọc đâu.”

“Thật không?” Tôi kinh ngạc.

“Không, tôi đọc rồi. Cậu có vài cái CD. Chẳng hay ho gì lắm.”

“Cô nghe rồi à?”

“Ừ”, cô nàng nói, “chúng dở tệ”.

“Hắn là các bản thu thử. Thế nên đúng vậy, chúng hắn là *dở* thật.” Tới lúc này

tôi đã vượt quá ngưỡng nổi giận. Tôi cứ việc tự hiểu là cô nàng đã đọc thư của mình rồi. *Heaven* mà. Cô ta luôn thế đấy.

“Cậu làm trong ngành âm nhạc à?”

“Ừ, có một nhãn đĩa.”

“Thật à? Tuyệt đấy”, mắt cô ta sáng lên. “Cậu có ra lò thứ gì mà tôi biết không?”

“Chắc là không. Sản phẩm nổi tiếng nhất của chúng tôi là một tuyển tập các bài nhạc hát lại. Đó là thứ *duy nhất* đem lại doanh thu, và tôi nghĩ dòng suối đó sẽ

sớm cạn khô.”

“Tại sao?”

“Vì tôi vừa đọc trên một trang web có bình luận là ‘Được đấy, đồ khốn, cứ làm thế đi rồi tao sẽ trả ơn mày bằng món quà Giáng sinh là chiếc đĩa tuyển tập hết thời của Shitstack Records’.”

“Shitstack? Thật là một cái tên dễ nhớ”, cô nàng nói,

“Thực ra là Sleestak.”

“Tên tuyển tập là gì?”

“Looks Like We Re-Made It.”

“Nhóm Manilow? *Hài hước đấy*. Họ hát lại nhạc gì? Các bài đề vừa nghe vừa nôn à?”

“Không, những bài nhạc hay của thập niên bảy mươi mà đám nhóc bây giờ chẳng hề biết, nhưng sẽ thích nếu được hát bởi các *nhóm nhạc* chúng thích. *Baker Street... Season in the Sun... Bad, Bad Leroy Brown...*”

“Tôi *mê* bài đó”, cô nàng vỗ cho tôi một cú lên cánh tay, khá đau, nhưng tôi

không thể hiện ra ngoài. “Tất cả những bài đó. Gì nữa không?”

“Crosstown Traffic”

“Của Hendrix?”

“Tất nhiên.”

“Cậu ấy mất năm hai mươi bảy tuổi, cậu biết không”, cô nàng nói. Tôi ngạc nhiên là cô nàng biết.

“Ừ, tôi biết.”

“Kurt Cobain cũng vậy.”

“Tôi biết.”

“Cả Jim Morrison và Janis Joplin nữa.” Cô nàng có vẻ biết các tay chơi nhạc đã chết nhỉ.

“Cô biết năm chết của tất cả các nhạc sĩ hay chỉ những người chết năm hai mươi bảy tuổi?”

“Chỉ những người kia thôi”, cô nàng nói. Rồi cô nàng nói thêm bằng giọng rì rầm có vẻ xấu hổ, “đại khái là một chứng tôi mắc phải”.

“Chứng gì?”

“Linh tinh thôi”, cô nàng nói, lơ đãng nhìn về bên kia căn phòng. “Cậu chẳng cần biết đâu.”

“Cô có vẻ như muốn biết mọi thứ về *tôi*...”

“Cậu sẽ nghĩ việc đó là điên khùng.”

“Tôi đã *biết* cô điên rồi”, tôi bật ngược lại, và cô nàng trưng ra bộ mặt khó coi với tôi. Rồi cô nàng nheo mắt với tôi. Như thể đang quyết định tôi có xứng đáng được biết không.

“Tôi luôn nghĩ mình sẽ chết khi hai mươi bảy tuổi”, cuối cùng cô nàng nói.

“Chúa ơi, ghê thật. Tại sao?”

“Chà, cậu không chịu để tôi nói hết. Chẳng tiết kiệm một nghìn từ của cậu gì cả”, cô nàng cười mỉm.

“Nói đi”, tôi nói.

“Tôi luôn nghĩ rằng trừ phi mình làm gì đó trước khi hai mươi bảy, còn không thì tôi sẽ chết. Nhưng nếu tôi làm điều nọ, thì tôi sẽ không chết.”

“Chẳng hạn như để lại gì đó cho đời này à? Tôi ghét phải nói, nhưng tất cả những người để lại các thứ to tát cho đời thì cuối cùng vẫn chết mà.”

“Không. Không phải như vậy!”

“Vậy thì là gì?”

Cô nàng mở to miệng, mắt đảo loạn xạ. Tôi từng thấy thế này. Đó là điều người ta làm khi ở trên cao để hết bị ù tai. Nhưng chúng tôi chỉ ở *tầng bốn* thôi mà. Rồi cô nàng trở về trái đất. “Kết hôn”, cô nàng nói, như thể không thành vấn đề.

“Nếu kết hôn, cô sẽ không chết?”

“Đúng”, cô nàng nói rất-hiển-nhiên. Thực ra, cô nàng nói cùng niềm tin rõ ràng tới mức tôi tin luôn. Ít ra thì tôi tin là cô nàng tin điều này.

“Hừ”, tôi chỉ nói vậy, vì không biết nói gì khác. Kurt cũng đã kết hôn, nhưng tôi không muốn nhắc việc đó. Tôi nghĩ đó đơn giản là điều cô nàng tin, và tôi sẽ không tranh cãi về việc đó. Lần đầu tiên, tôi không muốn tranh cãi với cô nàng. Cảm giác kỳ lạ thật! Cô nàng làm tôi nhớ tới con chó cô nàng đã cứu. Bất lực, nhưng hạnh phúc. Không phải vô vọng. Và tôi gần như muốn chăm sóc cô nàng.

Gần như thôi.

©DTV

Ngay lúc đó Zach xuất hiện, và Phil bước vào ngay sau cậu ta. Tôi nghĩ Phil luôn xem trọng Zach, hoặc ít nhất là ước gì cậu ta có được tình bạn như Zach và tôi. Nhưng Phil cũng nhận ra cậu ta chính là Joey trong bộ sưu tập Chandler.

“Tớ ngửi được mùi pizza mini thì phải?”, Zach hỏi.

“Mùi thính đấy”, tôi nói.

“Mùi đã quá”, Zach nói.

“Làm sao cậu có thể ngửi được sự khác biệt giữa pizza mini và pizza loại thường?”, Phil hỏi. Chẳng ai trả lời trong một phút, rồi tất cả chúng tôi phá lên cười. Tất cả, nghĩa là, *ngoại trừ Phil*.

Heaven nhìn tôi. “Tôi nghĩ giờ mình hiểu rồi”, cô nàng nói và bắt đầu ra cửa. “Tôi sẽ gặp cậu sau.”

“Chắc là cô không muốn ở lại chứ?”, Zach hỏi.

“Không, cảm ơn. Tôi có kế hoạch rồi”, Heaven nói.

“Không hề nhé, đồ thua cuộc”, tôi nói.

“Tôi có mà”, cô nàng bướng bỉnh nói.
“Tôi đã có hẹn với Sydney rồi.”

“Đó là lý do tại sao cô nài nỉ đòi chơi xì dách với bọn tôi đây à”, tôi nói.

“Tôi sẽ không dùng từ *nài nỉ*”, cô nàng đáp lại. “Và tôi chỉ hỏi để xem cậu phản ứng thế nào thôi.”

“Thế đây.”

“Cậu thật vui tính khi nghĩ mình đúng. Thực ra hơi đáng buồn. Tôi rất thích tán

dóc với các cậu, nhưng Sydney hẳn đang chờ ngoài hành lang rồi, và tự hỏi tôi ở đâu. Nhân tiện, chào... và tạm biệt”, cô nàng nói với Zach và Phik.

“Nếu đã vậy, mời cả Sydney đi”, tôi gọi với theo, muốn thấy cô nàng co rúm lại. Hơi thô lỗ, tôi thừa nhận.

Cô nàng mở cửa, mỉm cười.

“Chào, cô bạn! Vào đây một lát đi.” Cô nàng dẫn sự việc đi *quá* xa rồi đấy, không thì tôi là một gã thực sự ngu ngốc. Lại thế nữa.

Tất nhiên, tôi là một gã *thực sự* ngu ngốc. Bạn của cô nàng bước vào, là Sydney. Người đã gọi tôi là “thiếu năng”. Ngu ngốc, thiếu năng – kẻ tám lạng, người nửa cân.

“Mọi người, đây là Sydney”, Heaven nói. “Tôi sẽ giới thiệu các quý ngài ở đây, nhưng tôi lại không biết tên.”

“Lễ nghi của tôi đâu ấy nhỉ?”, tôi nói. “Zach và Phil.” Rồi Jonas bước vào. “Và Jonas.”

“Rất vui được gặp các cậu”, Sydney nói.

“Mặt cậu cháy đỏ luôn rồi kìa”, Heaven nói. Rồi cô nàng chậm chậm bước về phía tôi, đến thật gần. Gần như rất khêu gợi. Tôi đùa ai vậy chứ? Thật là khêu gợi *kinh khủng*. Rồi cô nàng thì thào, “Nhưng không cháy bằng mở pizza mini của cậu đâu”, rồi cô nàng phá lên cười, bỏ chạy ra ngoài, kéo theo Sydney. Tôi quay lại, trông thấy khói tuôn ra từ lò vi sóng.

Zach há hốc miệng sau khi cô nàng rời đi. “Anh bạn”, cậu ta nói. “Thật kinh ngạc. Chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì.” Tôi chạy lại phía lò, mở ra, giải thoát cho một cụm khói đen

không lồ. “Chết tiệt.”

“Cứu được không?”, Zach hỏi.

“Chắc được”, tôi nói trong lúc kéo tấm pizza mini đã-cháy-thành-than ra. “Nếu ý cậu muốn nói về việc dùng nó cho *thứ gì khác*. ”

“Làm thẻ bài đi!”, Phil gợi ý.

“Vậy, ồ... cô nàng Heaven kia thì sao? Cô nàng ‘hot’ thật, giới ơi”, Zach nói. “Có chuyện gì vậy chứ? Tớ cảm thấy có chút yếu tố quyến rũ ở đây.”

“Chẳng có gì xảy ra cả. Cô ta phiền toái đến phát điên lên được.”

“Vậy *tớ* vào cuộc được chứ?”, Zach hỏi.

“Không, cậu không được”, tôi nói.

“Biết mà”, cậu ta nói.

“Cô bạn kia thì sao?”, Phil hỏi. “Cô ấy trông như thể sẽ chơi cửa hậu như một nhà vô địch... cậu hiểu ý *tớ* chứ nhỉ.”

“Không, Phil”, Zach nói. “Bọn *tớ* chả hiểu cậu nói gì.”

“Các cậu *bị cái gì* vậy hả?”, tôi hỏi.
“Thôi bỏ đi.”

“Tớ có thứ cho cậu xem đây”, Jonas nói, và lôi ra tác phẩm mới nhất về Sữa quế. Nó được hơn nhiều. Không còn dấu hiệu gì của thứ thịt bí ẩn. Thịt muối và trứng. Ít bánh mỳ nướng bơ. Và Sữa quế. *Sữa quế long lanh.*

“Tuyệt vời”, tôi nói. “Tớ cần một câu quảng cáo. Các cậu có ý tưởng gì không?”

“Thử câu... ‘Ai mà cần ngũ cốc khi

đã có phần thừa?’ được không?”, Phil lên tiếng.

“Đâu phải quảng cáo ngũ cốc”, tôi nói.

“Cậu nói nó giống như sữa còn thừa trong tô sau khi ăn vụn bánh mì quế.”

“Nhưng đây đang nói về *sữa*. Sữa chocolate có thể giống sữa còn trong tô sau khi ăn Count Chocula, nhưng người ta đâu có nói về Count Chocula trong bài quảng cáo.”

“Ok, tớ hiểu rồi”, Phil nói. “Vì bạn

quá trễ để dùng chất xơ.”

“Cái đó thì có liên quan gì?” Tôi thờ dãi.

“Ngũ cốc xơ đó!”, Phil giải thích.

“Tớ biết, Phil. Vậy thì lại quay về *ngũ cốc rồi*. Tớ vừa nói *không* muốn động tới ngũ cốc. Nhân tiện, cậu chẳng bao giờ quá trễ để dùng chất xơ cả.”

“Không giỡn mặt nha”, Zach nói. “Tối qua tớ ăn không đủ bữa, và sáng nay món đầu tiên tớ ăn là bánh quy cây. Đi vệ sinh mà cứ hết như tống ra nguyên một cái

nắm tay đây.”

“Cái đó chả ích lợi gì ở đây”, tôi nói.

“Được”, Zach nói. “Vậy thì, ‘Sữa quế! Hai kẻ tạo ra hơi thở tệ hại nhất... cuối cùng đã đến với nhau!’”

“Khốn nạn”, tôi mắng. “Quế rất ngon. Người ta làm bạc hà... gừng... kẹo làm thơm miệng vị quế nữa.”

“Tớ luôn rất ghét kẹo gừng quế”, Zach nói.

“Đây không phải kẹo gừng!”

““Sữa quế! Khi dùng xong... nhấp môi và nướu. Âm thanh như hải ly làm tình.”” Câu này là từ Phil. Rồi cậu ta bước lại tủ lạnh của tôi, mở cánh cửa. “Anh bạn... *nói mới nhớ* - câu giới thiệu điển hình là nhấp sữa trước khi nó hoá nâu.”

“A, nhưng đây đâu phải sữa thường”, tôi nói. “*Sữa quế* cơ. Muốn thử không?” Phil nhún vai, bắt đầu nhắc lọ nhựa đưa lên miệng. “KHÔNG NẠN”, tôi thét lên. “Tớ làm thế thì được, nhưng tớ có lợi thế sân nhà. “Tôi chộp lấy một loạt ly, ít ra cũng có hai cái sạch, và rót ba mẫu thử. Zach là kẻ đầu tiên nếm mùi vị.

“Cậu biết gì không?”, cậu ta nói.

“Sao hả?”, tôi phản khởi hỏi.

“Vị hết như nước đái bò.” Cậu ta thấy tôi rất nghiêm túc, bèn nhanh chóng sửa lời. “Đùa thôi. Brady... có thể cậu đang đúng hướng đây.”

Jonas gật đầu. “Tớ sẽ không đổi sữa thường hay chocolate lấy món này, nhưng cũng không tệ”, cậu ta nói.

Thấy phản ứng của những người khác, Phil uống phần của mình. “Ừ, đúng. Thật

sự... rất được. Thật đấy. Tớ sẽ trả tiền mua thứ này.” Rồi cậu ta quay lại tủ. “Nhưng hãy tiếp tục với thứ đồ uống màu nâu tớ thấy trong này đi.” Rồi cậu ta lôi ra bốn chai bia. Tất cả mọi người, rất tích cực, khi xét tới sự hỗ trợ hào phóng về những lời tiêu cực và nhục mạ mà họ thường tuôn ra.

“Cảm ơn về tác phẩm mới, anh bạn”, tôi nói với Jonas.

“Không vấn đề. Chúng ta sẽ nghĩ ra câu quảng cáo. Đừng lo”, cậu ta nói. “Này, Jenny và tớ đang định bán tám tấm thảm trong phòng khách, vì cô ấy ép tớ bỏ hết các thứ nam tính và quá phong

cách khỏi căn hộ để dành chỗ cho các món nội thất nữ tính hơn. Trước khi tờ dán tờ rơi tại toà nhà và chỗ làm, thì các cậu có muốn mua không? Nhớ cái thảm tuyệt đỉnh của tờ không? Còn cực ỏn đấy nhé. *Quá hoàn hảo* cho chỗ này luôn. Bán ở ngoài tầm mười nghìn đô, nhưng hoàn toàn có thể thương lượng được. Tờ chỉ cần tầm năm chục đồng.”

“Dù tờ đánh giá rất cao lời chào mời này”, tôi nói, “nhưng chắc là tờ không mua. Tờ rất muốn mua một cái thảm Ba Tư xinh xắn nào đó”.

“Để tạo ra những vết hằn phong cách Ba Tư”, Zach đế vào.

“Tuỳ cậu thôi”, Jonas nói.

“Các cậu...”, Zach nói, “nghe thử cái này nhé...”

“Ôi, Chúa ơi”, Jonas nói. “Lại một tội ác không hoàn hảo nữa.”

“Cậu lập ra một bảo tàng giả tại một quốc gia không tồn tại”, Zach nói. “Cậu đi khắp các bảo tàng vĩ đại và nói về những chương trình giả tạo đã bán sạch vé trong quá khứ, hé mẩu vật của cậu cho các tay sành sỏi, khiến họ nổi điên vì các tác phẩm *Trường phái ấn tượng* của

những gã khác được xuất hiện tại show của cậu, trong khi của bọn hắn thì không. Thế là bọn hắn sẽ tuôn các thứ cho *cậu*. Van Goghs... Monets... Manets...”

“Mayonnaise”, Phil đế vào.

“Renoirs”, Zach tiếp tục, tảng lờ Phil.
“Dù sao... cậu sẽ có tất cả các tác phẩm tuyệt diệu được đưa tới tận cửa.”

“Địa chỉ của cái quốc gia tưởng tượng kia ấy à”, tôi hỏi.

“Thực ra đó là một nhà kho ở Bronx”, Zach nói.

Phil, Jonas và tôi đồng loạt đảo mắt. Rồi thì tạ ơn trời, Jonas chuyển chủ đề. “Tớ đã đặt chỗ Brother Jimmy đường số 92 để chơi game ngày thứ Năm.” Jonas học ở Duke cùng Phil và tôi. Zach thì học ở Carolina. Trò game này thứ Năm là ở Duke/UNC. “Tối thứ Năm, Brother Jimmy. Thiện đấu Ác. Chơi không?”

“Đi chết đi, đồ ẻo lả”, tôi nói. “Tất nhiên, tớ chơi.”

“Ồ yeah, Tarheels”, Jonas nói. “Tất nhiên là cái đó nói tới việc chúng ta đấu với Zach, nhưng bối cảnh ấy cũng áp dụng được cho vụ Thiện đấu Ác tại Duke/UNC nữa.”

Zach ném một chiếc pizza mini cháy đen về phía Jonas.

“Này!”, tôi gọi. “Đừng ném thức ăn. Đặc biệt là sau sự cố ô liu ấy.” Zach và tôi cùng đồng loạt cúi đầu, nói “Mong ông ấy an nghỉ”. Phil và Jonas trông có vẻ không hiểu, nhưng không hỏi.

“Được rồi”, Jonas nói. “Có cả Scott Mulcahey đi cùng nữa. Tớ nghĩ các cậu đã gặp hắn rồi đấy. Hắn là thằng quỷ luôn có điểm cao chót vót ở mọi lớp học hồi năm nhất. Quý cô Zachary ời, hãy khoan đặt cược vào các cửa đã nhé, tớ có nên chuẩn bị sẵn áo coóc xê cho cậu

không?”

“Không cần phải thế”, Zach nói. “Tuy nhiên, sau khi cậu uống xong thuốc trị bất lực, thì tớ dám cá cả Brady cũng cần một ít đấy.”

“Mấy thứ đó không hiệu quả”, Phil nói.

“Không đùa đâu”, Zach nói. “Tớ uống tới cả chục viên Levitra mỗi ngày, và vẫn không ném nổi một quả bóng đá xuyên qua cái lớp xe đấy.”

“Không sao”, Jonas nói. “Tớ nốc cả

mớ Cialis mà thậm chí còn không tìm được con vịt cao su đồ chơi.”

“Tớ không bị mụn rộp”, tôi nói. “Nhưng mấy cái quảng cáo Valtrex khiến mọi thứ có vẻ khá vui đây nhỉ.”

“Chúng ta có chơi xì dách không đây?”, Zach hỏi. Thế là chúng tôi quây quần chơi xì dách, đầu đó tới tận ba bốn giờ. Đến cuối thì tôi mệt tới mức không thể xem nổi bài. Hoặc quá thất vọng. Tôi thua. *Lại thua.*

HEAVAN

Mọi người đều chỉ chực chờ tôi tái phạm sai lầm tại chỗ làm. Tôi có thể cảm thấy điều này ngay phút mình bước vào, và cảm giác đó không hề mất đi. Hệt như tôi đang sống trong thực tại ảo, và xem chính mình chuyển động, và *chính mình* cũng trông chờ mình làm hỏng việc. Đây không phải cảm giác tốt, nhưng tôi không rũ bỏ được.

Thế là tôi bắt đầu nghĩ tới khả năng tệ hại nhất và hình dung nó xảy ra thế nào. Tôi viết một lá thư giả mạo than phiền về chính mình chỉ để xóa đi nỗi căng thẳng và đùa cợt - một ví dụ về việc nhiều khách hàng ngu si ra sao. Thư thế này:

Ngày 2/2/2004

Nhà hàng Temple

ATTN: Giám đốc

575 phố Mercer

New York, NY 10003

Chào ngài/bà:

Tôi đã từng có dịp đến ăn tại chỗ của ngài/bà khoảng sáu, bảy lần trong tháng qua. Tôi nghĩ có thể xem như tôi và vợ tôi là "khách quen". Dù dịch vụ và thức

ăn tại Temple nhìn chung khá hợp tiêu chuẩn, nhưng tôi rất tiếc phải thông báo với ngài/bà về lần ghé tới cửa hàng của ngài/bà gần đây nhất.

Vào ngày 21 tháng 1, vợ tôi và tôi đến ăn tối vào lúc 7 giờ 30 phút. Chúng tôi ngồi trong khu vực phục vụ của một cô gái trẻ có vẻ như vẫn đang "tập tành" trong lĩnh vực nhà hàng. Tôi không hề có ý phân biệt giới tính ở đây nhé, thực tế là tôi và vợ cùng dùng chung tài khoản thanh toán mà.

Cô gái trẻ này tự giới thiệu mình là "Heaven" - tên khá kỳ lạ, tôi nghĩ là tên giả - được đặt để phù hợp với bối cảnh

của nhà hàng có tên "Temple^[1]".

[1] Có nghĩa là "thánh đường".

Vì nỗ lực để mọi thứ "khởi đầu suôn sẻ", tôi nói đùa một câu, có thể sẽ có người cho là không phù hợp, nói chung là tôi nhắc đến việc vợ tôi đang "đến tháng" - việc này thường sẽ kích thích khẩu vị của bà ấy. "Phục vụ nhanh lên, Heaven. Những ngày này trong tháng bà ấy đói dữ lắm!" Heaven dường như khó chịu về câu nói này, dù tôi đang nói về kinh nguyệt của *vợ tôi* - tôi có quyền mà. Tôi chắc chắn ngài/bà đồng ý, đúng không? Dù bất kỳ giá nào, đây cũng không thể trở thành lời bào chữa cho

những sự việc kế tiếp.

Vợ tôi hỏi có những loại rượu nào bán theo ly. Cô ta trả lời có Merlot, Cabernet, Chardonnay, Pinot Grigio, và Zinfandel trắng. Vợ tôi gọi Zinfandel trắng. Cô này đem lại một ly rượu màu hồng. *Hồng!*

"Tôi gọi Zinfandel *trắng*", vợ tôi nói.

"*Đây* chính là Zinfandel trắng ạ", Heaven đáp. Cái cô này nghĩ chúng tôi vừa ngu vừa mù màu chắc? Ly rượu này không trắng hơn phần đông đội ngũ nhân viên của ngài/bà là bao.

Món salad nhanh chóng được phục vụ và rất ngon. Tôi cố gắng cho Heaven cơ hội cứu vãn bằng cách đùa "không nói gì về vụ kinh nguyệt nữa nha - *chấm hết*". Tôi cho rằng làm thế là thông minh, nhưng nó không hề khiến tâm trạng cô nàng tốt hơn. Lúc sau, khi món khai vị ra trễ, Heaven nói với chúng tôi rằng nhà bếp đang có chút nghẽn.

Tôi nói rằng, với cái bụng dạ chẳng ra sao của mình, tôi cũng thường bị "nghẽn", nhưng tôi sẽ không chấp nhận lý do đó cho việc phục vụ kém cỏi. Chà! Bằng giọng giận dữ và cực kỳ không phù hợp, Heaven nói với tôi rằng cô ta không có hứng thú nghe thêm về cái đại tràng

của tôi hay cái tủ cung của vợ tôi nữa. Tôi nhắc lại - *cô phục vụ của ngài/bà đã nhắc tới cái tủ cung của vợ tôi.*

Cuối cùng, con giun xéo lăm cũng quăn. Trong lúc chúng tôi uống cà phê cuối bữa, tôi cảm thấy cần xì mũi. Thường thì tôi có mang khăn tay, và tất nhiên lẽ ra tôi *nên có* khăn tay ở đây. Nhưng, lạy Chúa, tôi *không* có. Khăn trải bàn cũng hơi dơ rồi, vì vợ tôi làm đồ ly rượu Zinfandel "trắng" (Ha!), tôi nghĩ chẳng nào nhà hàng cũng sẽ phải giặt nó sau khi chúng tôi đi. Thế nên, tôi thấy việc làm cho khăn bàn bẩn hơn một chút cũng chẳng khiến mọi việc khác đi. Dù không tự hào gì với điều này, nhưng tôi

đang cảm thấy rất khó chịu, nên đành kín đáo xì mũi vào tấm khăn bàn.

Không may, Heaven đã "tia" chúng tôi để trút giận trong buổi tối nay. Cô nàng hẳn đã quan sát tôi suốt từ phía bên kia căn phòng, vì đã xồng xộc đi tới và hỏi liệu tôi có "cần một chiếc khăn giấy không". Ngài/bà có tin nổi sự trợ trên của cô ta không? Tôi cảm thấy việc này cực kỳ xác xược, và, thực tình mà nói, khiến tôi xấu hổ. Tôi nói với cô ta, "Không, cảm ơn cô, tính tiền đi".

Chưa hài lòng với chừng đó tệ hại, Heaven lại còn chỉ ra rằng tôi đã làm đây "vết cắt mũi to khủng khiếp" trên tấm

trải bản.

"Cút mũi."

Thưa ngài/bà, Zagat đã chấm điểm cao nhất cho nhà hàng của ngài/bà. Thế mà ngài/bà lại để danh tiếng đó lâm nguy khi để cô phục vụ này sử dụng ngôn ngữ thô tục với khách hàng. Thật kinh khủng!

Tất nhiên, tôi khá bất bình. Tôi nói với cô ta rằng theo tôi, từ "cút mũi" đó đã khiến cô ta mất tiền boa.

Việc này (cuối cùng) có vẻ đã khiến cô ta yên ổn lại. Cô ta bỏ đi mà không hề nói thêm một câu tếu táo nào.

Tôi xin lỗi vì phải phàn nàn, nhưng thật tình, làm sao một người đàn ông có thể tận hưởng bữa tối đáng hoàng cùng vợ mà không bị cái miệng bất nhã (dù hấp dẫn) của cô ta hủy hoại hết cảm xúc nhỉ?

Tôi sẽ rất vui nếu được miễn phí một năm ăn uống để bồi thường cho trải nghiệm ác mộng này (đó là nếu chúng tôi có thể ngồi trong khu phục vụ của người khác). Tôi chân thành hy vọng vấn đề này có thể được giải quyết mà không cần phải kiện tụng gì.

Trân trọng,

Royston Felcher, Jr., Esquire

Tôi rất thích tác phẩm của mình, nó rất vui. Tôi in nó ra và gửi cho nhà hàng để làm trò đùa. Tôi rất nôn nóng chờ tới lúc họ nhận được thư.

Tôi thấy Brady trên đường rời khỏi tòa nhà, cậu ta đang cầm trong tay một cây xương rồng. Có vẻ nó chết rồi thì phải.

"Cậu vừa cố gắng giết được một cây xương rồng đấy à?", tôi hỏi.

"Ừ. Tôi nhớ vụ không tươi nhiều

nước, nhưng quên mất vụ nó cần nhiều nắng."

"Đáng tiếc. Thế cậu định làm gì với nó?"

"Thật tình ấy à?", Brady nói. "Tôi không biết. Vứt nó đi thì tệ quá. Tôi không làm được. Thế nên tôi nghĩ... tôi không biết. Đặt nó yên nghỉ ở đâu đó quanh đây chẳng hạn. Có lẽ là gần một cái cây hay trong một bụi cây nào đó."

"Nghe buồn thật", tôi nói, vì thật sự thấy buồn. Tim tôi muốn vỡ luôn. Lại còn ngọt ngào nữa chứ!

"Ừ, nãy giờ tôi đi loanh quanh để tìm một chỗ phù hợp", cậu ta nói.

"Biết đâu nó *đã* có một cuộc đời tuyệt vời. Cây nào mà chẳng chết", tôi cố gắng khiến cậu ta thấy khá hơn. "Nó là vật sống mà. Mọi vật sống đều sẽ chết." Lời này hóa ra không khiến người ta vui hơn như tôi mong muốn. "Vậy nên, vui lên đi", tôi nói thêm. "Vì hôm nay chỉ là cái chết của một cây xương rồng thôi mà. Ngày nào đó sẽ tới lượt *cậu* đây." Đây, nghe khá hơn nhiều rồi.

"Gì nữa đây? Cô sẽ nói tiếp với tôi là Ông già Noel không có thật chẳng?"

"Tệ hơn nữa kia - cậu biết người ta sẽ nói gì với cậu khi cậu tới nhà hàng Olive Garden không, rằng cậu là người thân trong gia đình ấy? Thật ra *không thực sự* như vậy đâu."

"Đau lòng ghê!"

"Dù rất muốn ở lại nói chuyện với cậu, nhưng giờ tôi phải đi làm", tôi nói.
"Rất tiếc về cây xương rồng của cậu."

"Cảm ơn", cậu ta nói, giả vờ quệt nước mắt theo kiểu sinh viên được nhận huy hiệu thường làm.

Tôi đã quyết định hôm nay đi làm sẽ nói chuyện bằng giọng khác. Tôi nghĩ đây là một ý hay, vì hai lý do. Một, đây là cách rất tốt để tự làm mình thấy thú vị, và hai, nó sẽ giúp tôi tránh gặp rắc rối. Nếu tôi quá bận rộn tập trung vào việc nói đúng giọng, đóng đúng vai (ít nhiều), tôi sẽ không phản ứng tệ với khách hàng như thường lệ.

Nghe hơi lẫn lộn giữa giọng Úc và kiểu nhà quê của miền Nam, nhưng tôi sẽ chọn giọng Úc. Có sự khác biệt lớn giữa giọng Úc và giọng Anh, dù người thường thì nghe khá tương tự. Tôi có thể giả giọng Úc một cách hoàn hảo. Giọng Anh nữa, tôi biết thế. Bên cạnh việc miễn cảm

với mùi hương, tôi còn có sở trường giả giọng và bắt chước. Khi còn bé, tôi hết như một con sáo. Tôi gây rất nhiều rắc rối. Tôi liên tục lặp lại những điều mình nghe được - thường là vào những lúc *không thích hợp*.

Như có lần, khi bảy tuổi, tôi nghe lén được người làm vệ sinh răng miệng cãi nhau với nha sĩ của tôi. Và khi bước ra khỏi phòng chờ, tôi tự hào nói, "Quý tha ma bắt anh, Gerald, tôi đâu có thổi cái ấy cho anh vì sức khỏe của tôi. Hoặc là anh bỏ con đó, không thì tôi sẽ cho nó răng môi lẫn lộn đấy".

Nguyên cái văn phòng im phăng phắc.

Mẹ nắm lấy tay tôi, dắt tôi ra ngoài, rồi nói, "Răng môi là sách về tai mũi họng đấy con, chứ không phải chơi đâu. Con không thể làm cho ai răng môi lẫn lộn".

Tôi bèn đáp, "VẬY chắc con nghe nhầm". Mẹ tôi lúc nào cũng tuyệt thế đấy.

Thế nên, hôm nay tôi là người Úc, và tới giờ mọi thứ rất suôn sẻ. Khi mọi người hỏi, tôi nói với họ mình đến từ Sydney, và rất thích cuộc sống ở đây. Tôi chỉ hy vọng mình có thể gia hạn mới cho visa khi nó hết hạn.

Brett, ông phụ bàn không-mới-lắm cứ tự lắm lắm một mình suốt cả ngày hôm

nay. Ông ta mãi không chịu ngừng. Chắc hẳn là ông ta tự lắm lắm, chứ không phải ngân nga bài hát gì đó. Tôi nghe thấy từ "khốn kiếp" ít nhất *ba mươi hai* lần. Ông ta luôn luôn bực bội. Tôi không biết hai gã kia nghĩ gì khi thuê ông ta. Tôi cũng không biết ông ta xoay xở làm sao mà ở lại được cho tới tận bây giờ.

Bàn số 4 hỏi tôi về nước Úc suốt cả buổi, và tôi cứ phải giả vờ. Nhưng họ dường như đã biết rất nhiều về "quê hương" của tôi rồi.

"Thế cô có nghĩ các cô sẽ thắng thêm một cuộc Kỵ mã nữa không?", một gã hỏi.

"Tôi xin lỗi?"

"Các cô đã thắng ba lần liên tục tại Olympics rồi. Đây có thể là lần thứ tư liên tục các cô giành huy chương vàng ấy chứ."

"Ồ, giải Olympics. Đúng. Đúng, chúng tôi có ngựa rất xịn", tôi nói. "Tôi có thể lấy thêm gì cho ngài chăng?" Tôi hỏi, cố gắng chuyển đề tài.

"Không, tôi ổn. Món súp này quá tuyệt. Dám cá các cô không có món gì khác đỉnh như thế này", gã nói.

"Không, các món kiểu đây thì không phải súp", tôi nói, hoàn toàn ngờ ngẩn, nhưng còn có thể nói gì khác đâu chứ.

Tôi làm trò với những người này suốt cả buổi tối, cắt xén thời gian dành cho các bàn khác, vì họ tử tế nhất. Họ cũng có hóa đơn đắt tiền nhất, có nghĩa là, khoản boia hậu hĩnh nhất.

Khi rời đi, họ chúc tôi gặp tốt lành và có thể gia hạn được visa. Tôi mở hóa đơn. Họ *không* để lại tiền boia. Không thể nào hiểu nổi! Họ quá tử tế mà, sao có thể làm vậy.

Brett thấy biểu cảm trên gương mặt

tôi, bèn bước lại và nhìn vào hóa đơn.

"Mẹ kiếp nó!" Ông ta có vẻ còn giận dữ hơn tôi. Thực ra, tôi không hề giận dữ. Tôi quá sốc. Brett, người phụ bàn, thường sẽ có được một phần tiền boa của tôi, thế nên ông ta cũng ôm hận. Ông ta bốc hỏa. Nhưng rồi ông ta nở nụ cười thật hoành tráng. Ông ta vươn qua bên kia bàn và cầm lên chiếc máy chụp hình họ để quên.

"Họ hẳn sẽ quay lại lấy", tôi nói. "Họ biết mình để quên ở đâu mà."

"Cứ tin vậy đi", Brett nói, đặt chiếc máy ảnh vào túi rồi bước đi.

"Họ ngồi bàn của tôi mà", tôi bước theo ông ta. "Ông không được giữ nó. Tôi sẽ là người gặp rắc rối."

"Tôi sẽ giữ nó", ông ta tiếp tục đi vào bếp.

Sau khoảng mười lăm phút, vị khách quay lại. Tôi đoán là để lấy chiếc máy ảnh, nhưng không phải.

"Tôi xin lỗi", gã nói. "Tôi định để lại tiền mặt khi ký hóa đơn tín dụng. Tôi không để lại tiền boa qua thẻ, chắc tôi uống nhiều rượu quá. Tôi quên bég đi

mất."

"Không sao ạ", tôi nói. Gã móc vài tờ từ ví ra, đưa cho tôi. Thấy chưa? Tôi biết họ quá tử tế nên sẽ không xử tệ với tôi mà.

"Đây, của cô. Cảm ơn lần nữa. Cô rất tuyệt", gã nói và quay đi.

"Khoan", tôi bỗng nói. "Ngài quên chiếc máy ảnh."

"Ôi Chúa ơi! Tôi còn chẳng để ý", gã nói.

"Xin chờ, để tôi đi lấy", tôi nói và đi vào bếp tìm Brett. Tôi nhìn khắp nơi, nhưng không thấy ông ta đâu. Tôi phát hoảng, nghĩ là ông ta đã quyết định nghỉ, mang theo chiếc máy ảnh. Nhưng cuối cùng tôi phát hiện ông ta bước ra từ phòng tắm, thở một hơi nhẹ nhõm.

"Brett, đưa tôi cái máy ảnh. Gã kia quay lại." Brett nở nụ cười rất lạ lùng.

"Gã khen món súp, đúng không? Gã rất thích món súp."

"Ừ", tôi nói trong lúc lấy chiếc máy ảnh từ ông ta.

Tôi chạy lại chỗ gã kia, trả chiếc máy ảnh.

"Của ngài đây. Đồ tốt thật. Đừng để quên nó ở chỗ nào khác", tôi nháy mắt.

"Sẽ không." Gã nháy mắt lại với tôi.
"Cảm ơn cô nhiều!"

Brett bước lại chỗ tôi. Ông ta trông thực sự bức bối.

"Cô *quá* thân thiết với gã không để lại tiền boa đây", ông ta nói.

"Không phải vậy. Gã không quay lại

đòi chiếc máy ảnh. Gã quay lại vì nhớ ra mình quên tiền boa."

"Làm sao mà quên tiền boa được?" Brett hỏi, giờ thì ông ta trông còn giận *hơn* khi gã kia quay lại đưa tiền boa trong khi ông ta đã nghĩ rằng gã không boa.

"Tôi không biết. Thỉnh thoảng cũng có mà. Gã uống nhiều. Gã thanh toán bằng thẻ tín dụng."

"Mẹ kiếp", Brett nói.

"Cái gì?"

"Cô sẽ không thích điều này."

"Gì cơ?", tôi nói.

"Gã đó khen món súp, đúng không?"

"Ừ?"

"Tôi nghe gã khen là rất thích món đó."

"Ừ?" Tôi mất kiên nhẫn. "Thì sao?"

"Tôi vừa chụp một tấm hình bằng cái máy ảnh đó. Hình tôi tè vào một tô súp."

"Ông làm gì cơ? Ông tè vào súp?"

"Ừ."

"Và ông chụp hình việc đó."

"Ừ."

"Ông bị *cái* gì vậy?" Tôi hét vào mặt ông ta.

"Tôi ghét mọi người. Ai cũng lạnh lùng kinh khủng. Tôi ba mươi bảy tuổi, và tôi phải phụ bàn. Cô có bao nhiêu thời gian chứ, vì tôi có thể kể mãi kể mãi."

"Brett! Tôi rất trân trọng điều đó... nhưng ông vừa làm một việc rất *tệ hại*."

"Này, tôi đâu có biết gã đó sẽ quay lại đưa tiền bo."

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi thấy rợn người và muốn nôn. Tôi không thể tin ông ta đã làm thế. Tôi chết khiếp. Một phần vì không thể hiểu nổi tại sao có người lại làm được một điều như vậy. Và tệ hơn nữa, tôi lại là *một* trong số đó. Tôi không thể tin mình đã nhổ vào món salad Ceasar của gã nọ một tháng trước. Tôi cảm thấy rất kinh khủng. Còn may, không phải tè, và tôi không chụp lại ảnh

đang làm việc đó, nhưng tôi vẫn cảm thấy *cực kỳ* kinh khủng.

Sydney *quá* đúng. Dù quên đi việc quả báo, chỉ riêng cảm giác tội lỗi, xấu hổ cũng đủ cho tôi lảm rồi. Tôi ghét chính mình vì đã làm điều đó. Tôi đã trở thành cái gì thế này? Tôi biết hết chín trên mười người phục vụ từng nhổ vào thức ăn, hoặc thậm chí tệ hơn, nhưng lẽ ra tôi đã có thể nằm ngoài số đó. Vậy mà Brett thậm chí còn chẳng nghĩ rằng mình đã làm sai. Ngoại trừ việc gã kia quay lại đưa tiền boa. Nếu gã không boa, Brett sẽ cảm thấy hoàn toàn công bằng.

"Nghe này", ông ta nói. "Nếu có việc,

cô cứ nói là không biết làm sao lại thế."

"Nếu? *Nếu* có việc?"

Ông ta chụp lấy hạ bộ của mình. "Rất rõ ràng là *cô* không làm. Phải là một *thằng* nào đó, vậy nên cô không liên quan."

"Ông biết là họ có thể truy ra ai làm việc tối nay mà."

"Vậy họ định làm gì chứ?", Brett nói.
"Bắt cả đám lôi chim ra soi à?"

"Ai biết được?"

"Nói chung cô đừng lo", ông ta nói rồi bỏ đi.

BRADY

Sáng nay, tôi thức dậy, cảm thấy hơi bối rối và rất nhức đầu. Heaven đang ngồi trên giường tôi, và hiện giờ quanh tôi có vẻ hơi lộn xộn.

"Chào", tôi nói, không chắc tối qua mình đã uống bao nhiêu bia, và tự hỏi cái quái gì đã xảy ra.

"Chào buổi sáng", cô nàng nói, và

trông không vui chút nào. Đã có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi à? Tôi hy vọng là *không*, nếu đây là phản ứng của cô ta.

"Có chuyện gì vậy?", tôi do dự hỏi.

"Mọi thứ", cô nàng nói. Cô nàng ngã vào giường tôi, vùi mặt vào gối. "Sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ?", cô nàng hỏi. Ít ra thì tôi nghĩ đó là điều cô nàng hỏi. Giọng cô nàng nghẹn lại bởi mặt đang úp vào gối.

"Quá nhiều còn chẳng?" Tôi đưa ý kiến, giờ thì tôi nghĩ chắc chúng tôi đã làm tình.

"Hả?" Cô nàng ngồi dậy.

"Tôi không biết", tôi nói. "Tôi bị choáng vì uống nhiều quá. Chắc có lẽ tôi vẫn còn say. Nói chậm thôi, nói lại từ đầu đi."

"Không phải là tôi thất bại - thật đó... không đâu. Ý là, tôi đã làm *đúng* công việc. Tôi làm điều tôi nên làm. Chắc chắn là tôi từng có vài 'mâu thuẫn' như Marco nói." Marco là ai, cô nàng đang nói cái gì vậy?

"À há..." Tôi nói, cố gắng lắng nghe và tỏ ra hiểu điều đang được trao đổi.

"Tôi nghĩ chỉ là... cậu biết gì không?"

"Không, không biết", tôi đáp.

"Tôi đã thất bại trong việc thích ứng. Tôi bước vào một thế giới tôi không biết, và tôi không thể thích nghi." Cô nàng thở dài. "Và chẳng hiểu sao tôi lại *không thể*. Mọi người có những thay đổi trong đời, họ có thể hòa nhập. Họ tìm được cách để giải quyết. Đó là chỗ mà tôi luôn làm sai. Tôi chẳng thể thay đổi."

"Tôi xin lỗi, chúng ta đang nói về *cái* gì thế nhỉ?"

"Công việc", cô nàng nói. "Nhà hàng. Trước nay tôi không phải luôn là hầu bàn, cậu biết đấy."

"Vậy nghĩa là chúng ta *không* làm tình?"

"Cái gì?" Cô nàng ngồi thẳng dậy, nhìn tôi như thể tôi có ba cái đầu, và một cái thì đang đội mũ rộng vành.

"Tôi không biết. Tôi chỉ vừa dậy, mà cô thì ở đây."

"Zach để tôi vào khi cậu ta đi ra!"

"À. Được rồi."

"Ghê quá đấy!" Cô nàng lùi ra. "Cậu nghĩ tôi sẽ *làm tình* với cậu à?"

"Ghê à?"

"Cậu không nhớ được à?"

"Tôi vẫn còn đang vương mắc ở chỗ 'ghê'", tôi gãi cổ, nheo mắt.

"Tin tôi đi, nếu chúng ta làm tình, cậu sẽ nhớ rõ."

"Tôi cũng muốn nghĩ vậy."

"Nhưng sẽ không có đâu", cô nàng nhanh nhẩu nói.

"Ồn mà. Quay lại với cô đi. Cô không thích ứng."

"Chính xác", cô nàng nói. "Và tôi ghét cảm thấy mình thất bại."

"Cô không thất bại. Cô chỉ không phải là phục vụ bàn giỏi thôi."

"Nhưng lẽ ra tôi có thể giả vờ giỏi hơn."

"Ồ, có chuyện gì vậy? Cô bị đuổi việc à?"

"Không", cô nàng rầu rĩ. "Nhưng tôi bị cảnh cáo."

"Ừ. Vậy, đó cũng đâu phải quá tệ hại đâu."

"Đó là trước khi Brett tè vào súp của khách hàng tôi phục vụ."

Tôi bảo đảm mình nghe rõ lời cô ta nói. *Rõ từng chữ*. Rõ như ban ngày. Nhưng dường như việc tôi phải hỏi lại là rất cần thiết, "Gì cơ?".

"Không phải tô súp thực của khách. Đó không phải việc tôi muốn nói tới."

"Được rồi...", tôi nói một cách khá hạnh phúc, vì tôi vẫn còn mơ màng, và điều cuối cùng tôi muốn nghĩ tới vào lúc này là tô súp bị tè vào.

"Tôi còn không biết tại sao tôi ở đây", cô nàng nói.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy có thứ gì đặt lên chân mình. Nó lạnh ngắt và ướt át khiến tôi phát khiếp lên.

"Cái quái gì vậy?", tôi nói. Tôi nhảy

khỏi giường, thấy Strummer đứng ở chân giường. "Ồ... không biết là nó cũng ở đây. Tôi cảm giác có gì đó dưới chân, chắc là cái mũi nó. Chào, Strummer."

"Xin lỗi." Heaven đang rất buồn. Tôi không biết phải làm gì, nhưng có vẻ như tôi cần phải làm cô nàng vui lên. Thế là tôi tròng áo len, quần jean vào rồi chộp lấy chùm chìa khóa.

"Đi nào", tôi nói.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Sở thú Trung tâm là một trong những nơi mà người dân sống tại New York

không tận dụng tối đa lợi ích của nó. Nó nằm ngay giữa Công viên Trung tâm, và có tất cả mọi thứ bạn cần từ một sở thú. Quan trọng nhất, là *đám khí*. Không thể nào không mê lũ khí. Tôi nghĩ mục đích duy nhất của chúng là diễn trò ngớ ngẩn để gây cười. Đừng bận tâm việc bọn chúng chỉ đơn thuần bắt chước con người, thế đấy, vậy đâu mới là kẻ ngớ ngẩn thật sự đây?

Trong lúc xếp hàng chờ mua vé, tôi quay lại và lén lút đeo cặp kính râm.

"Đưa Strummer đây, cô cầm tay tôi đi", tôi nói với cô nàng.

"Tại sao?", cô nàng hỏi. Hửn rồi. Không bao giờ thỏa mãn với việc làm theo lời yêu cầu từ tôi hoặc bất cứ ai.

"Cứ làm đi", tôi nói. Cô nàng làm theo.

"Không được mang theo chó", người phụ nữ tại quầy vé nói.

"Đây là con chó Nhìn đường của tôi", tôi đáp. Người phụ nữ trông như thể đang cố gắng nhìn qua cặp kính của tôi. "Tôi bị mù."

"Con chó trông đâu có giống loại để

xem đường", bà ta nói.

"À, vì tôi không thấy đường, nên tôi cũng chẳng biết nó trông thế nào", tôi tỏ ra phật ý. Tôi quay sang Heaven, cô nàng không thể tin nổi điều tôi đang làm. Cô nàng trông như thể sắp phá lên cười tới nơi.

Tôi lên giọng, bắt đầu tỏ ra không vui. "Bà này nói gì với anh vậy? Người ta bán cho anh con chó Nhìn đường rẻ tiền à? Họ bán cho anh chó gì vậy, một con lông xù chết tiệt gì đó hả?"

"Con chó không sao", Heaven nói. "Nó là con chó Nhìn đường hoàn toàn

chấp nhận được", cô nàng nói thêm. Rồi quay sang người phụ nữ nơi ô cửa. "Bà đang cố gắng gây rắc rối cho anh chàng này sao? Lạy Chúa, anh ta đã *mù* rồi mà!" Giờ thì người phụ nữ rất khó chịu, và xấu hổ.

"Không, thưa cô. Chỉ là tôi chưa bao giờ thấy giống chó này. Tôi xin lỗi." Và bà ta bắt đầu lúng túng lấy vé cho chúng tôi.

"Tôi nghĩ bà nên tính một vé thôi", tôi nói. "Vì tôi thì cũng có *xem* được gì đâu."

"Ồ... tất nhiên rồi", bà ta nói, rõ ràng

chưa bao giờ lâm vào tình thế này. "Mười hai đô la", bà ta nói. Tôi trả tiền. Rồi Heaven, Strummer, và tôi bước vào sở thú.

"Diễn được lắm", Heaven nói.

"À, cô cũng không tệ chút nào."

Chúng tôi vận hết công suất để chiêm ngưỡng sở thú, đến khi mệt nhoài. Có rất nhiều thú để xem. Heaven phải lòng một con khỉ, và đòi quay lại thăm nó lần nữa trước khi về.

Khi chúng tôi tới nơi, dường như đó

là một chú khỉ dễ thay đổi khi tìm được người bạn khác. Nó bỏ rơi Heaven để bám theo một chú bé bốn tuổi có quả chuối. Thằng bé muốn chia quả chuối cho con khỉ, nhưng mẹ nó bảo là không được. Thế là thằng bé bắt đầu la hét, rồi con khỉ bắt đầu la hét, thế là chúng tôi quyết định ra về.

Tâm trạng của Heaven đã khá lên trông thấy, và tôi vui về điều đó. Tôi rất sẵn lòng dẫn cô nàng tới Serendipity ăn chocolate đông lạnh, ngoại trừ việc thứ này đã được dùng trong bộ phim cực-kỳ-kinh-khủng, nên tôi không muốn làm điều đó. Điều tuyệt vời tiếp theo là món s'mores tại DT-UT, một quán cà phê tại

Upper East Side. Nhưng chúng tôi không thể mang Strummer vào đó, và tôi không muốn diễn trò giả mù nữa, thế nên phương cách cuối cùng của tôi là mua kẹo Hershey, kẹo bông, và bánh quy Graham tại quán ở góc đường rồi quay về nhà.

Chúng tôi đang ở trong bếp, và nếu từng tới New York, bạn sẽ biết rằng nó rất nhỏ. Và một thứ liên quan hơn nữa với tình huống này là: Bếp của tôi dùng điện, giống như bếp vi sóng trong mọi căn hộ khác ở New York. Vậy là ý tưởng về món *s'mores* của tôi đi tong.

Heaven phá lên cười, và chỉ cần có

thể cũng hoàn toàn khiến tôi có cảm giác mình giống hệt một con khỉ.

"Thế, điều tệ nhất về công việc của cô là gì?", tôi hỏi.

"Bên cạnh mọi thứ à?"

"Ừ, bên cạnh điều đó."

"Khách hàng. Họ rất thô lỗ. Tệ hơn, là ngu ngốc. Và phiền toái..."

"Ví dụ là gì?"

"À", cô nàng nói. "Hôm qua tôi tiếp

một bà khách, bà ta hỏi tôi nhà hàng có các loại gia vị nào dùng kèm salad. Tôi đáp chúng tôi có đậu nành mè, dấm chua cay, và pho mát xanh. Bà ta nhăn mặt nói, 'Có thể thôi à?'. 'Vâng', tôi đáp, 'chúng tôi chỉ có nhiều đồ thứ ăn kèm'. 'Các cô không có loại ăn kèm nào khác *nữa* à?', bà ta hỏi. Ôi chà, quái quỷ gì vậy chứ? Bà ta nghĩ gì vậy? Rằng tôi giấu giếm gì sao? Tôi rất muốn nói, 'Không, thực ra chúng tôi có một đống các thứ ăn kèm khác mà tôi không nói với ai vào lần hỏi đầu tiên, vì họ không xứng đáng với những món ăn kèm bí mật tuyệt vời đó. Nhưng giờ bà đã chứng minh được rằng mình xứng đáng, tôi sẽ mời bà vào phòng VIP, tại đó bà sẽ choáng ngợp và phấn

khích bởi một loạt thứ ăn kèm với salad'."

Heaven thật khôi hài. Tôi *luôn* biết cô nàng rất khôi hài, nhưng thường thì tôi bị mắc kẹt với phiên bản phiên toái của cô nàng, nên đã không đặt cô nàng đúng mức giá trị xứng đáng.

"Tôi thì chẳng biết gì", tôi nói. "Giá mà tôi làm được gì đó hay ho để giúp cô, nhưng tôi chưa bao giờ rảnh về dịch vụ khách hàng. Tôi chỉ có thể cảm thông thôi."

"Vậy là *nhiều* rồi", cô nàng nói. "Và nhắc mới nhớ, giờ thì cậu vô tư mà cảm

thông cho tôi đi, vì tôi phải đi làm đây."

"Thật á?" Tôi hỏi, biết rõ rằng cô nàng không nói dối. Bỗng nhiên tôi cảm thấy giống như bà gọi món ăn kèm salad, và cô nàng có mọi lý do để chế giễu tôi, nhưng lại không làm vậy. Rồi tôi nhận ra mình bị thất vọng vì thời gian ở chung bị chấm dứt quá đột ngột.

"Đúng, thật đấy", cô nàng nói. "Cảm ơn về hôm nay. Nghiêm túc đấy. Cậu đã làm tôi vui hẳn lên."

"Có gì đâu", tôi nói. "Này," tôi nói thêm trước cả khi kịp biết điều gì tuôn khỏi miệng mình, "Cô muốn để Strummer

lại đây trong lúc đi làm không?".

"Thật à?" Đây, cô nàng cũng vậy kìa.

"Đúng, thật đấy. Tôi nhớ cảm giác có một chú chó ở bên. Nhiều năm rồi tôi không nuôi chó. Strummer và tôi có thể kết bạn với nhau."

"Ừ, vậy thì rất tuyệt!", cô nàng nói. "Tôi bảo đảm nó sẽ thích. Chỉ cần cậu đừng dạy nó thói quen gì xấu. Mài tôi mới dạy được nó cách đóng nắp bồn cầu."

Có một con chó trong nhà tôi, và tôi

đang nghe mấy bài nhạc sến của Elvis Costello. Cô nàng rời đi đã ba giờ rồi, mà tôi vẫn còn cười rách cả miệng. Hoàn toàn là lỗi của cô nàng.

"Thi thoảng một chút vô nghĩa sẽ được những người thông tuệ tán thưởng."

- Willy, *Willy Wonka and the Chocolate Factory*

"Ô kê thôi, tiên sư cha."

- Alabama, *The True Romantic*

HEAVEN

Thật *không* hay chút nào. Tôi vừa rời khỏi căn hộ của Brady sau khi ở cùng cậu ta suốt cả ngày, và giờ thì mọi thứ dường như hoàn toàn đổi khác. Lần đầu tiên, cậu ta tốt với tôi, và giờ thì tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Cũng chẳng phải là tôi cần nghĩ tới việc đó. Ý tôi là, *không hề*. Ngu ngốc thật! Cậu ta là hàng xóm mà. Có thể là một người bạn nữa. *Thế thôi!*

Tôi bước vào nhà hàng. Marco nói trông tôi có vẻ đang hạnh phúc. Không phải điều cậu ta nói, mà là *cách* cậu ta

nói. Như thể cậu ta cũng ngạc nhiên về nó.

"Thường tôi trông không hạnh phúc à?", tôi hỏi.

"Ừ", cậu ta nói. Cậu ta không định xúc phạm gì tôi, chỉ nói ra điều mà cậu ta nghĩ là hiển nhiên. "Nhưng giờ thì cô đang mỉm cười. Cô đẹp hơn nhiều khi mỉm cười."

"Cảm ơn", tôi nói.

"Mấy thằng khốn kiếp chết tiệt này!" Brett nói trong lúc đi ngang qua, vùng

vẩy con dao về phía chúng tôi, bắt chước một vị khách. "Con dao của ta không được sạch... á á á á á!"

"Tôi không giống như *thế*, phải không?" Tôi hỏi Marco, ra hiệu về phía Brett.

"Chẳng có ai như thế cả. Tôi sợ là ông ta sẽ giết người ấy chứ. Tôi ráng sức để tránh ông ta", cậu ta nói.

Chúng tôi nhìn Brett nhúng con dao vào một bình nước, lấy khăn ăn lau khô, rồi mang chính con dao đó trở ra bàn. Tôi ghét phải nói, nhưng đây thực sự là chuyện thường ngày ở huyện. Phục vụ

bàn dùng bình nước để rửa các dao nĩa
bẩn suốt, sau đó lại rót chính chỗ nước
đó vào ly cho mọi người. Đây là lý do
tại sao tôi luôn luôn chọn nước đóng
chai khi ra ngoài, và tôi khuyên mọi
người cũng *nên* làm vậy.

Giữa ca làm việc, tôi ngủ thấy mùi gì
đó. Ý tôi là mùi gì đó thực sự *tệ*. Ban
đầu tôi nghĩ là ai đó xì hơi và có mùi rất
tệ, nhưng thứ mùi đó mãi không tan. Ai
cũng biết tôi tự hào về khả năng nhạy
mùi, nhưng cái mùi này kinh dị tới mức
tôi sẵn lòng từ bỏ khứu giác của mình để
khỏi phải ngủi nó.

Mùi tập trung ở bàn 19, bàn gần

phòng tắm nhất. Tôi không biết có vấn đề gì hay không.

"Ngài có ngửi thấy mùi gì không ạ?". Tôi hỏi các vị khách ngồi tại bàn 19. "Mùi *rất tệ*."

"Tôi không thấy mùi gì hết", người lớn tuổi nhất tại bàn trả lời. Nhưng không thể nào mà ông ta lại không ngửi thấy gì. Người đàn bà nhíu mày với tôi, thế nên tôi đoán bà ta *ngửi được* mùi đó, và không hài lòng.

"Tôi rất xin lỗi về việc này. Tôi cũng không biết nó là gì", tôi nói. "Có lẽ chúng tôi gặp vấn đề với toilet. Tôi sẽ

cố gắng xem có thể làm gì không."

Tôi thực sự xấu hổ về việc này, và tôi biết Bruce cùng Jean Paul sẽ nổi khùng nếu biết nhà hàng bốc mùi như cái bô. Thế là tôi vào nhà tắm kiểm tra. Chẳng có gì cả. Thực ra, càng đi xa bàn 19, tình hình càng khá hơn.

Tôi quay trở lại bàn 19, và, đây. Cái mùi kinh-tởm ngay ở đây. Tôi không thể chịu được. Tôi không thể phục vụ cái bàn này. Có lẽ ai đó đã dẫm phải phân chó và mang vào đây - con chó đó hẳn phải ăn thứ gì kinh dị lắm. Tôi không biết mở lời ra sao, nhưng có lẽ cách duy nhất là hỏi một cách lịch sự.

"Xin lỗi", tôi nói. "Tôi xin lỗi... tôi biết điều này có vẻ kỳ lạ, nhưng... liệu có ai nghĩ mình có thể đã *dẫm* phải cái gì bên ngoài không?"

Bọn họ trông phát hoảng lên. Giờ thì tôi cũng hoảng. Tôi không biết phải làm gì. Kinh khủng quá! Và kỳ lạ là, giờ thì tất cả họ đều làm ngơ tôi. Tôi không biết phải làm gì.

"Xin chào?", tôi nói. Tất cả họ nhìn xuống bàn, không ai trả lời tôi. "Chào", tôi lại nói. Tôi đang mất trí à? Tôi đang nói *lớn* mà, đúng không?

"Xin lỗi", tôi nói. "Tôi là người phục vụ bàn, nhớ không ạ? Tôi từng mang thức uống cho ông bà đấy." Vẫn không trả lời: "Xin lỗi, có ai đó đã dẫm phải thứ gì đó", tôi nói. Tôi đi quanh bàn, ngửi ngửi như một con chó săn. Cuối cùng, tôi nhắm được người phụ nữ lớn tuổi. Tôi biết *chắc* đó là bà ta. À, gần như chắc chắn. Tôi chưa xem giày của bà ta mà. Tôi bắt đầu quỳ xuống.

"Tránh xa tôi ra!" Bà ta hét lên, và bật khóc.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?", Jean Paul nói, xuất hiện bất thành hình.

"Cô này xúc phạm chúng tôi", người đàn ông nói. Jean Paul bắt đầu lắc đầu thất vọng.

"Tôi không hề làm gì họ", tôi nói. "Tôi chỉ muốn giúp thôi! Ở đây có mùi cực kỳ kinh khủng, và tôi chỉ cố gắng."

"Đủ lắm rồi đấy", người đàn ông nói. "Vợ tôi phải mang túi hậu môn giả. Hẳn là nó bị rò. Cũng có chuyện như vậy mà. Những cái cô này dứt khoát không để chúng tôi yên."

Không còn lời nào để mô tả cảm giác của tôi lúc này. Nếu có thể bò xuống cái túi hậu môn giả của bà này và chết ngay

lập tức, thì tôi cũng làm. Tôi phát hoảng. Tôi muốn chạy khỏi đó, nhưng chân tôi cứ nhũn ra.

"Tôi vô cùng xin lỗi, thưa ngài", Jean Paul nói. "Bữa ăn này, *tất nhiên*, chúng tôi mời."

"Chúng tôi cũng chẳng ở lại đâu", ông ta nói, ném chiếc khăn ăn xuống bàn. Ông ta đỡ vợ dậy, và hai người bạn của họ đi theo, cau mày với tôi trên đường rời đi.

Tôi nhìn quanh tìm Bruce, và cảm ơn Chúa, gã không biết chuyện đang xảy ra. Tôi thấy gã bên kia quầy bar, đang đọc thư. Khi đọc xong, gã ngẩng lên nhìn tôi

và chỉ ngón tay.

"Tôi à?", tôi hỏi lại bằng khẩu hình.

"Đúng, cô đấy", gã nói bằng âm lượng lớn nhất tôi từng nghe gã sử dụng trong nhà hàng - điều đó nghĩa là *có chuyện* rồi. "Lại đây."

Tôi bước lại chỗ gã, Jean Paul đi theo.

"Lại thêm một lời than phiền về cô", Bruce nói.

"Tôi không cố tình", tôi ngừng lời.

Tôi nói gì đây chứ? Làm sao có thể giải thích được điều vừa xảy ra? Nhưng tôi đâu có thô lỗ hay có ý xúc phạm. Tôi thực sự chỉ cố gắng giúp thôi.

Rồi tôi nhìn vào lá thư trong tay gã, và nhận ra gã thậm chí chẳng nói đến chuyện vừa xảy ra. Ý là, thật tình, sao có thể vậy chứ? Gã đang đọc thư từ mãi phía bên kia nhà hàng khi chuyện đó xảy ra mà. Thế nhưng *chuyện này* còn tệ hơn.

Gã đang đọc lá thư của tôi.

Chết tiệt!

"À, cái đó à?", tôi nói.

"Thật là khả ố", Bruce nói.

"Chỉ là đùa thôi", tôi ngoan ngoãn.

"Đùa à? Cô nghĩ nói với người ta rằng họ dây cút mũi kính dị ra khăn trải bàn là nói đùa hả?"

"À, ừ", tôi nói. "Toàn bộ chỉ là đùa thôi."

"Này, ông khách này không hề thấy nó hài hước đâu, và tôi cũng vậy", gã nói.

"Không, không, không", tôi nói. "Lá thư đó không phải *thật*", tôi cố gắng giải thích. "Tôi viết nó mà!"

"Heaven, chúng tôi đã lãnh đủ trò từ cô rồi đây, cô dám nói chuyện như thế với khách hàng... *hoàn toàn không thể chấp nhận được.*"

"Anh không nghe tôi nói à?", tôi hỏi.

"Cô không nghe *tôi* nói à?", gã phản pháo.

"Không, anh không hiểu", tôi nói.

"Không, cô mới không hiểu", gã nói.
"Cô bị đuổi việc."

Tôi thậm chí chẳng cãi lại. Không thể.
Chẳng có ích gì. Tôi cởi tạp dề ra, bước
khỏi cửa.

Chỉ mới bước ra đường bốn năm
bước mà một con bò câu đã ị ngay lên
đầu tôi. *Hoàn hảo* luôn.

Thế đây. Tôi bị đuổi việc. Tôi biết sẽ
như thế, nhưng mọi thứ vẫn khiến tôi sốc.
Tôi không thực sự giận dữ gì. Tôi không
cần cho Bruce hay Jean Paul bị ung thư
hậu môn. Nhưng cảm giác không hề vui
vẻ - bị đuổi việc có bao giờ vui?

Tôi thất bại - và được nói thẳng vào mặt một cách đường hoàng. Đây giống như một con dấu đỏ to tướng triện chữ *THẤT BẠI* ngay lên trán tôi. Và khi nhìn vào gương, tôi thấy nó. Dù nhìn vào gương thì sẽ thấy chữ THẤT BẠI bị ngược, vì gương luôn đảo ngược mọi thứ. Nhưng tôi vẫn biết ý nghĩa của nó. Tôi nghĩ những điều bình thường mà mọi người cảm thấy khi bị đuổi việc là giận dữ, tội lỗi, và xấu hổ. Còn tôi ấy à? Tôi cảm thấy muốn uống đến chục ly.

Tôi nghĩ có thể nói là tôi say. Tôi đang ở cùng Sydney tại Dos Caminos, và đã uống gần chục ly margarita. Tôi gọi

cô nàng khi bị đuổi việc, và cô nàng đòi chúng tôi cùng đi uống.

"Tớ có nói tớ bị ị lên người chưa nhỉ? Bởi một con bồ câu đấy."

"Nhiều lần rồi", cô nàng nói. "Và tớ nói với cậu rằng *đó* là báo hiệu điềm may."

"Vậy để bọn nó ị lên người *cậu* đi. Kiểu may mắn đó, tớ không cần."

Thứ tôi *thực sự* cần là một chút không khí trong lành. Tôi uống nốt ly của mình, rồi đi ra ngoài. Chúng tôi đi bộ dọc theo

đại lộ Park, rẽ vào đường số 3. Tôi trông thấy quán Rodeo Bar cách đó vài dãy, và đi vào đó. Sydney ghét tất cả mọi dòng nhạc đồng quê. Cô nàng không thích nhạc đồng quê hiện đại, đồng quê pha rock lẫn đồng quê pha punk. Cô nàng không hề động tới cái gì lố mẫm trong tiềm thức. Tôi vẫn cứ kéo cô nàng vào.

Một ban nhạc đang diễn trên sân khấu. Một nhóm nhạc đồng quê pha rock ba người. Sydney không thể chịu nổi.

Cô nàng lập tức lên tiếng, "Tôi không hiểu nổi cái nhạc này. Nó cứ ỉ ôi rên rỉ".

"Tôi thích rên rỉ. Rên rỉ hay mà", tôi

nói.

"Rên rỉ có gì mà hay. Và họ hát cái gì vậy chứ? Bài nào cũng như thế, 'Anh trai của bạn gái tôi hăm hiếp con mèo'."

"Tớ lại thích cái lời nhạc đó ấy chứ."

"Thật điên khùng. Tớ ghét ghê", cô nàng vừa nói vừa nốc rượu. Cô nàng đã chuyển từ margarita sang tequila. Patrón Silver. Không chanh, không muối, vì chỉ đám yếu ớt mới cần tới. "Mà tại sao gã đó lại xăm khắp mình vậy? Đâu có hợp với cái sơ mi kẻ sọc. Quá mâu thuẫn! Có thể gã xăm mình và mặc sơ mi kẻ sọc vì cố gắng giả vờ tỏ ra mình thích nhạc đồng quê, bởi đó là thứ duy nhất gã chơi giỏi... hoặc gã là kẻ chơi nhạc đồng quê tới từ New York, cảm thấy mình cần hòa nhập, nên đã xăm vài hình lên người. Nói chung, kiểu nào cũng tệ."

"Không, *hay* đấy chứ", tôi giải thích.
"Phong cách mà. Cậu ta chơi nhạc đồng
quê pha rock."

"Cái gì cơ?"

"Nhạc đồng quê pha rock,
rockabilly."

"Đó là thứ gì? Giống như ngôi sao
nhạc rock Hillbilly à?", cô nàng hỏi.

Tôi phá lên cười. "Nó là một loại
nhạc. Một phong cách. Hình xăm, tóc
kiểu pompadour^[1]... xe hơi hàng độc...

guitar thùng... các cô nàng xỏ khuyên. Tất cả các cô gái đều muốn trở thành Bettie Page. À, Bettie Page với hình xăm."

[1] Kiểu tóc hất ngược ra sau.

"Nhưng tại sao phải pha trộn với thập niên năm mươi?"

"Tại sao lại *không*?"

"Vì tớ không hiểu được."

"Ồ... nếu đã vậy", tôi nói.

"Xin lỗi", cô nàng nói. "Tớ không

hiếu nổi một chút xíu nào nhạc đồng quê. Tớ hoàn toàn chỉ thích rock 'n' roll. Nói tớ đó thì... thứ này quá tệ! *BROWN-EYED GIRL!*", cô nàng hét lên. Tôi không thể tin nổi. Tôi biết chuyện này vừa xảy ra, nhưng *vẫn* không thể tin nổi.

Nhóm nhạc nhìn chúng tôi, tôi muốn chui xuống đất. "Đừng, đừng làm vậy", tôi nói.

"Tại sao không?"

"Vì họ đâu có chơi theo yêu cầu", tôi nói.

"Làm sao *cậu* biết được?", cô nàng hỏi. Nhóm nhạc bỗng nhiên rời khỏi sân khấu. Tôi nghĩ đó là vì cô nàng la hét, nhưng thực ra là vì họ đã diễn xong phần mình. Ngay lúc này, một chàng cao bồi bắt được dấu hiệu.

Một trong các thành viên ban nhạc hiệu tiếng gọi *Brown-Eyed Girl* như tiếng gọi kết đôi, bèn oai phong bước đến chỗ Sydney và tôi. Anh ta không xăm toàn bộ, nhưng dấu xăm vẫn lộ ra nơi tay áo sơ mi kẻ sọc, hứa hẹn còn nhiều thứ để khám phá. Trông như thể anh ta cũng rất lực lưỡng.

"*Brown-Eyed Girl* hử?", anh ta nói.

"Lâu lắm rồi không nghe tới tên bài đó. Ít nhất là vài phút." Tôi lập tức hiểu ý, nhưng Sydney dường như nghe bằng *mắt* nhiều hơn, thế nên cô nàng chẳng hiểu anh ta muốn nói gì.

"Các anh chơi... được lắm", Sydney ngại ngùng. "Bài cuối đó tên gì nhỉ?" Ôi Chúa ơi!

"Bài đó tôi sáng tác", anh ta nói, giọng ngọt như món sữa lắc Jack Daniel.

"Ai viết cơ?", Sydney đáp lại. Tôi chỉ có thể mỉm cười với anh ta thay vì nói "cô ấy cố gắng lắm đây". Nhưng anh ta đã tiến xa hơn tôi.

"Cô thì sao?", anh ta hỏi tôi. "Cô có thích phần diễn của chúng tôi không?"

"Có", tôi nói. "Các anh chơi rất hay." Tôi nhấp ly Seven & Seven của mình, lơ đãng nhìn chỗ khác. Mắt Sydney mở to thêm một chút, như thể nhận ra tôi không hứng thú với anh chàng này, và cô nàng lại không muốn anh ta tuột khỏi tay mình.

"Ừ, cô ấy thích lắm. Cô ấy mê *rock-a-hillbilly*. Cả hai chúng tôi. Toàn bộ... phong cách", cô nàng nói. Ngay lúc đó, tôi nhìn cô nàng từ trên xuống dưới và nghĩ, *Yeah, cậu mặc Prada từ trên xuống dưới. Đúng là nữ cao bồi điển*

hình đây nhĩ.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Nhận ra vẻ háo hức của cô nàng, anh chàng dẫn dụ không-che-giấu, "Tôi có một chiếc 56 Chevy Stepside đồ ngay phía trước quán. Muốn xem không?".

"Stepside?" Sydney thốt lên một cách mơ hồ, không biết anh ta đang nói về cái quái gì. Anh ta lại hiểu đó là nổi kinh ngạc kiểu con gái, bèn dẫn đường. Sydney đi theo anh ta ra ngoài, về phía chiếc xe tải, còn tôi theo sau.

"Wow...", cô nàng nói. "Quá đỉnh!",

Sydney trầm trồ. Và tôi phải thừa nhận, chiếc xe được sơn bằng lớp sơn bóng đỏ anh đào, lấp lánh như son môi, từ đầu tới đuôi... cực kỳ đỉnh - đỉnh một cách có toan tính, như một tên khốn hào hoa.

"Muốn chở bạn em đi một vòng không?" Anh chàng hỏi. Tôi biết Sydney thậm chí còn chẳng cười nổi một cây chổi, và Sydney cũng biết rõ ràng ràng điều đó.

"Tất nhiên", cô nàng nói. Tôi nhìn cô nàng đem chìa khóa tới chỗ chiếc xe cổ điển kia, mọi thứ giống như thước phim quay chậm.

"Sydney...", tôi nói bằng tất cả sự sỉ nhục có thể nhét vào giọng mình.

"Cái gì?" Cô nàng chồm nổi giận.

"Nhớ dùng đèn nháy." Tôi mỉm cười.

Sydney nhảy vào bên phía ghế lái, anh chàng chui vào chỗ phụ lái. Tôi ngồi cạnh anh ta. Điều có trách nhiệm cần làm vào lúc này là giải thích cho anh chàng nhạc đồng quê (hắn là sinh trưởng tại Brooklyn) này rằng anh ta đang đặt cược niềm tự hào, niềm vui của mình vào tay một người đã say khướt, và ngay cả lúc tỉnh cũng chẳng lái nổi một chiếc xe đạp nữa là. Nhưng tôi cũng đã uống ba ly vào

người, có cả một ngày tệ hại, và mấy con chuột lông lá anh ta treo nơi kính chiếu hậu khiến tôi thấy mình may mắn. Ngoài ra, tôi đang không được bình thường - hệ quả từ cơn, và bây giờ thì một bữa khuya với thịt muối và sandwich bông cải có vẻ rất tuyệt vời.

Khởi phải nói, hành động đầu tiên của Sydney trong lần ra mắt đầu tiên với chiếc hộp số tay là nhấn các số một cách điên cuồng —

SGRRRRRRRAAAAAAKKKKKK.

Trong hân một giây, anh chàng trông rất cảnh giác, nhưng rồi thì lại, "Này... ai cũng thế thôi mà" và lại thư giãn ngồi trong chỗ của mình mà quan sát.

"Sẵn sàng chưa?" Sydney hỏi cùng nụ cười hồi hộp, tôi lập tức hiểu là lời cảnh cáo. Rồi "bang"! Cửa địa ngục bật mở, chiếc xe lao về phía trước, theo góc nhọn, hòa vào dòng giao thông đang điên cuồng của đại lộ số 3. Những chiếc taxi lao qua vun vút bên phải, bên trái, còi nhún inh ỏi từ bốn phương tám hướng dành cho chúng tôi, và tôi thậm chí có thể đọc được câu "Cái quỷ gì vậy..." trên môi của một tài xế ngay sát bên tay phải.

Đột nhiên, Sydney điều chỉnh tay lái, ngoặt sang phải theo một góc cực hiểm. Và tôi dám chắc mình sẽ không sống nổi đến năm hai mươi bảy tuổi... hoặc kết

hôn... hoặc ngày mai - vì một chiếc xe tải chở rác khổng lồ, hết như một con tê giác thời tiền sử, đang lao về phía chúng tôi. Tiếng rống còi rền rĩ của nó đang là nỗ lực để hất chúng tôi ra khỏi con đường.

Tôi nghe tiếng thét cao chót vót, và nghĩ đó hẳn là *mình*, nhưng rồi tôi nhận ra đó là tiếng của chàng cao bồi nam tính ngồi bên trái tôi, anh ta vừa biến hình trong thoáng chốc, trở thành một gã Don Knott mất lời, níu chặt vào băng lái. Giờ thì chúng tôi dừng im re ngay giữa đại lộ số 3.

"Giờ thì sao?" Sydney hỏi, phấn khởi và không hề hấn gì trước tràng còi xe

thúc giục chúng tôi ra quyết định.

"Biến!", anh ta hét lên. "Biến ngay!"

Tôi quan sát tình huống, và thực tình, nhảy khỏi chiếc xe để bước vào dòng giao thông trên đại lộ số 3 dường như còn an toàn hơn tiếp tục hành trình với Sydney. Tôi chộp tay cô nàng đang ở phía trước xe, và chúng tôi loay hoay tìm cách đến vỉa hè.

"Đợi đã!", Sydney hét lên. Tôi cứ tưởng một số tài xế giận dữ đã quyết định truy sát hai đứa. "Tớ chưa cho anh ta số điện thoại!", cô nàng nói.

"Đừng lo", tôi nói. "Anh ta sẽ không đời nào quên cậu đâu."

Tôi kiểm tra hộp thư khi về đến nhà, và thấy kết quả bài kiểm tra năm mốc. Và thứ gì đó từ hãng Hàng không Mỹ gửi cho Brady. Cậu ta định đi *đâu* nhỉ? Tôi xé mở bức thư từ Ngài Năm Mốc, nó nói mẫu kiểm nghiệm của tôi không thể đưa ra được kết luận. *Không-thể-đim-ra-được-kết-luận?* Cái quỷ quái gì vậy chứ?

Thế nên tôi có thể, hoặc không thể, quên vụ năm mốc đen. Bỗng nhiên tôi thấy đau đầu. Hẳn là do *đám năm mốc!*

Tôi lên lầu, và khi đã vào nhà, tôi mở
thư của Brady. Một vé máy bay đi
California. California có gì chứ?

Tôi không nghĩ nổi về việc đó ngay
lúc này. Tôi say rồi, tôi bị nhức đầu, căn
hộ của tôi bị nhiễm nấm độc, và chú chó
của tôi mất tích. Strummer đâu?

"Strummer!" Tôi gọi lớn.
"Struummmmmmer..." Đang gọi đến âm
tiết thứ hai thì tôi nhớ ra nó ở nhà cạnh
bên, nhà của Brady.

Tôi bước sang đập cửa nhà Brady.
Cậu ta ra mở cửa, đang đeo cặp kính 3D.

"Có thể giúp gì cô đây, quý cô?"

"Tôi đến tìm con chó của tôi", tôi nói.

Cậu ta hít ngửi xung quanh tôi. "Có người uống rượu trong khi làm việc à?"

"Không", tôi nói. "Có người bị sa thải, bị bỏ câu ị lên, và bị hạ nhục tại một quán rượu. Và đi uống."

"Vào đi", cậu ta nói. Tôi đi vào. "Cô bị sa thải?"

"Ừ", tôi nói trong lúc ngã vào chiếc ghế lười của cậu ta. Ghế mới. "Cậu mua

cái này lúc nào vậy?", tôi hỏi.

"Jonas cho đấy. Muốn nói chuyện không?"

"Không. Nhiều người có ghế lười mà."

"Ý tôi là về công việc kia", cậu ta nói. "Hoặc là vụ mất việc ấy?" Strummer đến gần, ngồi lên người tôi.

"Ở California có gì?", tôi hỏi.

"Hả?"

"Cậu được gửi vé máy bay."

"Ồ!", cậu ta nói. "Lẽ ra phải đoán được. Một nhóm nhạc. Tôi sẽ đi xem thử nhóm nhạc chúng tôi định ký hợp đồng. Sau đó tôi sẽ đi Seattle."

"Ở Seattle có gì?"

"Howard Schultz."

"Gã đóng *Peanuts* ấy à?"

"Không, đó là Charles Schulz", cậu ta nói.

"Tại sao cậu muốn gặp gã Peanuts?"

"Tôi không có. Và dù có muốn đi nữa, tôi cũng chỉ gặp xui thôi, vì gã chết rồi."

Tôi nhìn sang bên. Tôi nghe rõ đấy chứ? Chắc vậy. Rất nhiều người dường như đang chết. Suýt nữa *tôi* đã là một trong số đó vào tối nay, "Ồ. Vậy tại sao cậu lại đi đến đó?"

"Cô *đúng* là đã uống nhiều đấy nhỉ? Tôi sẽ đi gặp Howard Schultz."

"Là ai?"

"Người sáng lập Starbucks."

"Tôi thích cà phê." Tôi cười rạng rỡ.

"Tôi cũng vậy", cậu ta nói. "Và lúc này cô cũng cần một ít đây."

"Không, tôi cần ngủ. Nhưng tôi không thể về nhà."

"Tại sao?"

"Vì nhà bị nhiễm *nấm*."

"Gì cơ?", cậu ta hỏi.

"Năm", tôi nói rồi thiếp ngủ trên chiếc ghế lười trong khi Strummer ngả đầu trên chân mình.

BRADY

Heaven đang ngủ thiếp đi trong nhà tôi. Suốt cả đêm, cô nàng cuộn tròn như quả bóng trong chiếc ghế lười cùng với Strummer. Thực ra như thế trông dễ thương kinh khủng!

Tôi đang uống cà phê thì Strummer ngáp một cú to muốn sái quai hàm, rồi đi về phía tôi.

"Chào, nhóc", tôi nói. "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng", Heaven nói.

"Dậy rồi à?"

"Tôi không chắc", cô nàng nói. Cô nàng ngồi dậy, để lộ một vết hằn trên mặt do tỳ vào mép của chiếc ghế lười.

"Một đêm khổ sở nhỉ?"

"Ừ", cô nàng nói.

"Tôi qua cô say quá, hay là còn có gì

không ổn ở trong nhà cô?"

"Ồ", cô nàng nói như thể sực nhớ ra.
"Ôi, không. Tôi quên mất."

"Ừ, tôi qua cô đang nói gì đó về nắm mốc ấy, rồi cô cứ thế thiếp đi luôn."

"Ừ... nắm mốc."

"Muốn nói rõ không?"

"Tôi nghĩ nhà bị nhiễm mốc đen", cô nàng nói.

"Mốc đen là cái quái gì?"

"Năm mốt độc."

"Sao cô nghĩ nhà cô bị như thế?"

"Mẫu xét nghiệm cho kết quả là không kết luận được. Tôi không muốn ở bên đó."

"Chà, vậy cô sẽ phải đi California với tôi rồi", tôi nói (tất nhiên là đùa thôi).

"Được", cô nàng nói.

"Quá đã", tôi nói, không hề nghĩ cô

nàng nói thật. Tôi đưa cô nàng một cốc cà phê.

"Tôi đi gói đồ."

"Thật á?" Giờ thì tôi tự hỏi cô nàng có nghiêm túc thật không.

"Ừ. Tôi *ng nghiêm túc* không muốn ở trong căn hộ *của tôi*. Và theo như tôi thấy, biết đâu ở đây cậu *cũng* bị nhiễm nấm mốc đấy."

Chúa ơi, cô nàng nghiêm túc. "Tôi đùa thôi. Cô tới California làm gì?"

"*Cậu* làm gì tôi làm nấy. Tôi mất việc rồi mà. Tôi tự do đi thôi."

Không thể tin nổi là cô nàng nghiêm túc. Cô nàng *không thể* đi chung với tôi. Ý tôi là, tất nhiên cô nàng có thể đến California xem ban nhạc, hẳn vậy, nhưng tôi còn có việc quan trọng cần làm, nên không đời nào cô nàng được đến Seattle. Tôi không thể để cô nàng tới đó làm rối tinh mọi thứ. Cô nàng dường như có dớp là luôn gây rắc rối, bất kể có cố tình hay không. *Không, tuyệt đối không*. Cô nàng không thể đi cùng với tôi.

"Tôi không nghĩ đó là ý hay lắm đâu", tôi nói. IH

"Tại sao? Cậu sẽ có bạn đồng hành. Và Strummer chưa bao giờ thấy California cả."

Strummer? Vụ này thì cô nàng không thể nào nghiêm túc rồi. "Strummer chắc chắn không thể đi cùng."

"Tại sao không?"

"Mọi thứ đi quá xa rồi đấy. Chúng ta chưa từng trao đổi việc này một cách nghiêm túc đúng không nhỉ?"

"Đúng là vậy. Tại sao Strummer

không thể đi cùng?"

"Bởi vì", tôi nói, "Nó không thể".

"Quý tha ma bắt", cô nàng nói.

"Cô cũng không được đi."

"Tại sao?"

Tôi muốn đưa ra một câu trả lời nghe thật người lớn, cho hạ màn luôn. "Bởi vì tôi còn có công việc quan trọng cần làm."

"Tôi nghe được phần đó mà. Chuyện

đó liên quan gì tới tôi và Strummer?"

"Cô không được đi, hiểu chứ?"

"Được thôi", cô nàng nói.

"Được rồi", tôi kết thúc câu chuyện.

Tôi đang ngồi trên chuyến bay số 3 của hãng Hàng không Mỹ, trên đường đến California, và Heaven đang ngồi cạnh tôi. Strummer ở trong một chiếc cũi dưới khoang máy bay. Vé cho nó tốn một trăm đồng. Rõ ràng là Heaven cũng thích ngồi ghế gần lối đi. Nhưng tôi đặt vé trước, tôi sẽ không nhường. Cô nàng có

thể ngồi chỗ khác mà. Không liên quan gì đến tôi. Thứ *liên quan* đến tôi lại là việc cô nàng giở đủ trò để giành lấy chỗ.

Cô nàng đã nhồm dậy trèo qua người tôi khoảng *bảy mươi lăm* lần kể từ lúc chúng tôi lên máy bay. Cô nàng ra lệnh cho tôi đưa cô nàng gói hạnh nhân Smokehouse của tôi, vì nghĩ rằng gói của mình bị gian lận. Và cô nàng nghe kên tiếng Hoa bằng headphone, rồi cố gắng lặp lại thứ người ta nói. Chuyện này càng không thú vị với mấy người châu Á ngồi ngay bên cạnh chúng tôi.

Tôi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Trong lúc rửa mặt, tôi chú ý thấy bảng

ghi nói "Vui lòng lau chậu rửa sau khi dùng để dành cho người sau". Tôi làm theo, dù không chắc mình hiểu được tại sao phải thế. Tất nhiên nếu tôi cạo râu hay gì đó thì đúng, nhưng tôi chỉ rửa mặt rửa tay thôi mà, tại sao phải lau khô bên trong bồn rửa, chỉ để người vào sau lại tiếp tục làm ướt?

Điều đó khiến tôi nghĩ: Bồn tự làm khô thì sao nhỉ? Có thể nó sẽ có lỗ giống như pho mát Thụy Sĩ, gió thổi qua được. Thậm chí còn *hơn* thế. Gió nhiều tới mức nếu vẩy tay phía trước nó, tay cũng khô, như thế sẽ loại bỏ được việc có thêm máy sấy riêng. Nhưng rồi thì làm sao nước được giữ lại trong bồn nhỉ? Ý

tưởng dở quá!

Đến lượt tiếng xả nước, hẳn là âm thanh xả to nhất tôi từng được nghe. Nó khiến tôi suy nghĩ về việc xả nước bồn cầu. Thật khó chịu, ồn ào, khiếm nhã. Đáng lo ngại, thật đấy! Ngay khoảnh khắc đó, tôi bừng tỉnh. Nếu tôi sáng chế ra được một thiết bị Xả bồn cầu MP3 thì sao. Nó sẽ chơi nhạc khi nhấn nút xả thay vì tiếng *ùng ục* kinh điển. Cũng không cần chơi hết cả bài. Thế sẽ phiền lắm, chắc chỉ cần phần điệp khúc, hoặc một câu hay ho thôi.

Water of Love của Dire Straits, *Big Balls* của AC/DC, *Smell Like Teen*

Spirit của Nirvana, *Tush* của ZZ Top... thậm chí *My Way* của Sinatra. Tôi dám cá Old Blue Eyes sẽ thấy rất vinh hạnh. Cũng có thể sẽ không. Có thể ông ấy sẽ trăn trở dưới mồ, trong tình huống đó tôi sẽ dùng phiên bản của Sid Vicious. Vô số lựa chọn. Tôi có cả *một kho* sáng kiến. Cái này thậm chí có thể ăn đứt Sữa quế lẫn Catch-It Cone. Không chỉ vì nó quá thiên tài, mà còn vì nó liên quan đến đam mê nhất hạng của tôi: *Âm nhạc*.

Tôi quay lại chỗ ngồi của mình, thấy Heaven đang ngủ ở đó.

"Cậu đang cười nhạo nhờ cái gì vậy?", cô nàng hỏi.

"Chuyển chỗ khác, không là tiêu đây", tôi nói.

"Ngon thì thử xem", cô nàng nói. Tôi nhắc cô nàng ra khỏi ghế của mình, đặt vào ghế kia. Cô nàng ngồi đó phụng phịu, nhưng nhanh chóng vui trở lại. "Ban nãy cậu cười cái gì vậy? Tự sướng trong đó à? Nghe này, cậu chỉ được chính thức gia nhập Câu lạc bộ Trên không nếu lôi kéo thêm được ai đó tham gia."

"Hừ", tôi nói. "Thế tôi sẽ được gia nhập câu lạc bộ gì nếu có thêm đến *hai* người tham gia, và cả hai đều là tiếp viên hàng không?"

"Câu lạc bộ Huyền hoặc hay Tự sướng chẳng?", cô nàng đáp. "Thật tình, có chuyện gì trong nhà vệ sinh mà cậu lại cười hơn hơn như vậy?"

"Tôi nảy ra một ý tưởng nữa, có vậy thôi."

"Ý tưởng kiểu gì?"

"Tôi không nói với cô được."

"Cái gì", cô nàng nói. "Cậu nghĩ tôi sẽ cướp nó chắc?"

"Không."

"Vậy nói đi."

"Không được, ít nhất là không phải ở đây. Quá nhiều người xung quanh."

"Được rồi. Nhưng về sau tôi sẽ bắt cậu phải nói", cô nàng cảnh cáo.

"Được thôi."

"Và tôi sẽ không quên đâu."

"Dám cá là cô không quên."

"Tôi không bao giờ quên", cô nàng nói.

"Hiển nhiên rồi."

"Đặc biệt là những thứ thế này."

"À há."

"Nhưng tôi có quên chỗ để chìa khóa."

"Ai chẳng có lỗi lầm", tôi nói.

"Tôi không xem đó là lỗi lầm."

Tôi đề ý thấy cô nàng đang ghi một danh sách lên cái túi nôm của tôi trong khi tôi vắng mặt. "Cái gì *đấy*?", tôi hỏi.

"Danh sách cập nhật những người không được mời tới lễ tang của tôi."

"Ra thế", tôi nói.

"Đi máy bay nguy hiểm lắm. Nên cần phải có một bản cập nhật ở bên cạnh."

"Nghĩa là còn có các bản *khác* nữa à?" Tôi hỏi, rướn cổ để nỗ lực - bất thành - xem thử tên mình có trong danh sách không.

"Đúng."

"Và cô muốn phiên bản cuối cùng đó được ghi trên một cái túi nôm?"

"Chỗ nào cũng tốt như nhau", cô nàng kiểm tra danh sách từ trên xuống dưới.

"Và giả sử chúng ta gặp bi kịch trên máy bay, cô không nghĩ cái danh sách đó sẽ bị hủy diệt cùng với chúng ta... lần chiếc máy bay sao?"

"Biết đâu được."

"Biết đâu được. Nhưng cô đang nghĩ

tới một bi kịch gì đó sẽ khiến chúng ta mất mạng và cái danh sách của cô thì còn nguyên."

Cô nàng suy nghĩ một giây. "Chỉ đề phòng hờ thôi", cô nàng nói.

"Buồn cười quá."

"Có ai hỏi ý cậu đâu."

"Thì thôi vậy", tôi nói rồi mở quyển catalog mua sắm miễn thuế ra xem có thứ gì mới kể từ lần trước tôi đi máy bay không.

Chúng tôi tới phi trường Long Beach. Nhóm nhạc kia sẽ chơi ở Costa Mesa, thế nên chúng tôi bay đến Long Beach thay vì phi trường Los Angeles.

Chúng tôi tụ họp với Strummer, và tôi thề con chó đã cười khi trông thấy chúng tôi. Cho đến giờ tôi mới hoàn toàn hiểu, rằng con chó này có *tâm hồn*. Cùng một nụ cười tuyệt hảo. Nó nhảy xổ vào Heaven, và cô nàng nhắng nhít lên cung nụng nó. Tôi vỗ đầu nó, cố gắng tỏ ra điềm đạm, nhưng phải nói, tôi cũng phải lòng nó rồi.

Chúng tôi chui vào chiếc xe hơi tôi thuê, và Heaven lôi ra một chiếc đĩa CD

tuyển tập cô nàng đã làm cho chuyến đi này. Bài đầu tiên là của Spoon, vô tình lại là một trong những nhóm tôi thích nhất. Bài thứ hai là của Wilco, một nhóm gần như hoàn hảo nữa. Rồi cô nàng còn có *Come on Home* của Franz Ferdinand, tiếp là *Heart of Glass* của Blondie, khiến tôi kinh ngạc, vì tôi ngỡ mình là người *duy nhất* nhận thấy mối tương đồng giữa hai bài hát này. Tôi sợ là nếu phần còn lại của cái đĩa CD này cũng tuyệt như phần đầu, thì tôi sẽ phải hỏi cưới cô nàng này mất. Điều đó thật là quá sức tưởng tượng. Ngay khi tôi nghĩ tới đây, nhạc chuyển sang bài *Little Guitars* của Van Halen. Thực sự xứng đáng để cầu hôn rồi đây, nhưng tôi sẽ giữ

bí mật.

Chúng tôi lái thẳng tới quán Fatburger gần nhất, đây rõ ràng là điểm dừng chân đầu tiên của tôi. Thực lòng, tôi ưu tiên In-N-Out Burger hơn - thứ ngon nhất thế giới. Nhưng Fatburger gần hơn, và cũng là thứ ngon đệ nhị. Ngày mai chúng tôi sẽ ăn In-N-Out Burger. Đã lâu tôi không tới L.A., nhưng đã từng dành nhiều thời gian ở đây, nên tôi biết các cửa hàng burger nằm ở đâu.

[©DTV](#)

Ít ra là tôi *tưởng* mình biết. Thật không may, cửa hàng Fatburger tôi chọn

đã bị thay thế bằng một khu trung tâm mua sắm, và nơi gần nhất tiếp theo nằm ở Orange, cách đây vài dặm. Thế là chúng tôi lái - hoặc nên nói là bò - trong dòng xe cộ thêm nửa giờ. Trong thời gian này, tôi tiếp tục ngạc nhiên với lựa chọn âm nhạc của Heaven: *Somebody to Shove* của Soul Asylum, tiếp là *Beat My Guest* của Adam Ant, mặt B của chương trình *Stand and Deliver*. Cả hai bài hát đều bắt đầu với phần guitar gần như giống hệt nhau. Cách chọn bài này khiến tôi không hề nghi ngờ rằng cô nàng này cảm thụ âm nhạc mình nghe rất tốt. Có khi cô nàng nên làm DJ thay vì phục vụ bàn ấy nhỉ?

Cuối cùng chúng tôi cũng đến

Fatburger. Tôi gọi một chiếc Double Fatburger, khoai chiên giòn, và sữa lắc vani. Fatburger đã biến thể giới thành nơi tốt đẹp hơn. Tôi nói Heaven là cô nàng cũng phải gọi một chiếc Double Fatburger. Cô nàng làm theo, nhưng lại gọi khoai chiên ít béo. Đúng là con gái.

"Cậu không nghĩ người ta nên đặt cái tên hay hơn cho chỗ này à?", cô nàng hỏi.

"Tên quá hay mà", tôi nói.

"Đâu có", cô nàng nói. "Thà họ gọi luôn là 'Burger Làm Tăng Cỡ Mông' còn hơn."

"Không, nghe này... hồi năm 1952, khi chỗ này mới mở, *Fat* – béo - đồng nghĩa với sự sung sướng đấy. 'Fat City', 'Fat Times', 'Fat Cat'... Toàn là thứ tốt cả."

"Giống như *phat* với âm 'ph' bây giờ ấy hả", cô nàng so sánh.

"Chính xác."

"Vậy chữ *phat* - âm 'ph' – xuất hiện vài năm nay là người ta hoàn toàn bắt chước hồi thập niên năm mươi à? Thật chẳng độc đáo gì cả. Nên có người phản ánh đi chứ."

"Cô cứ tự nhiên đi."

"Có thể tôi sẽ làm thế đấy", cô nàng nói.

"Tôi không nghi ngờ gì đâu."

Chúng tôi mua thêm một cái burger cho Strummer, và ngồi trên thảm cỏ tại một công viên nhỏ bên kia phố. Không phải mặc áo khoác mùa đông thật thoải mái. Los Angeles là mọi nơi thật tuyệt. Nếu không tính tới sương mù... động đất... và con người... lẫn giao thông.

Thôi, nói chung không tuyệt đến vậy,

nhưng riêng thời tiết thì rất thích.

"Cái burger này ngon thật", cô nàng nói sau khi cắn miếng đầu tiên, như thể bị ngạc nhiên.

"Nói như thể tôi sẽ mách sai cho cô ấy."

"À... thì cậu biết đấy..." Cô nàng cười ngại ngùng.

"Ừ, ừ", tôi đáp. Chúng tôi yên lặng, thật dễ chịu, và ăn những chiếc Fatburger dưới bầu trời California đầy nắng.

HEAVEN

Hôm nay là ngày bí-mật-nguyên-rủ-mọi-người. Một cô gái lên máy bay đọc quyển sách có tựa *Quyển sách này sẽ cứu cuộc đời bạn*, và khi cô ta vào nhà vệ sinh, tôi cầm sách lên. Tất nhiên Brady bảo tôi đặt trở lại, nhưng tôi không nghe. Ý là, tôi làm việc đó kịp lúc cô ta không chú ý, nhưng trước tiên tôi xem lướt qua.

Căn bản thì quyển sách nói cho bạn nên làm điều gì đó trong suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày của năm. Thật là quá sức rảnh rồi đi mà.

Dù sao, quyển sách có những bài kiểu như "Hôm nay hãy làm điều tốt cho ai đó mà không nói với họ" hoặc "Hôm nay hãy khen ngợi ai đó". Hầu hết đều chán òm. Tuy nhiên, tôi tình cờ lật tới một trang ghi: "Hôm nay hãy bí mật nguyên rửa mọi người", và nghĩ, *đây* mới là ngày dành cho mình này!

Thế là Brady và tôi vừa ngồi trên cỏ ăn Fatburger vừa nguyên rửa mọi người. Tới giờ tôi đã nguyên rửa được bảy người mà họ không hề hay biết, trên tổng số chín người. Strummer cũng có một chiếc Fatburger, tôi nghĩ nó thích, dù nó ăn nhanh tới mức tôi không chắc chuyện đó có thực sự là vậy hay không.

Tối giờ này thì Los Angeles đã đầy ắp xe cộ và những bộ ngực giả. Chắc đang có trào lưu gì đó. Tôi nghĩ mình đã thấy Paris Hilton tận *ba mươi bảy* lần. Hẳn là do kiểu diện mạo thời thượng mà các cô nàng chạy đua hiện nay. Đại khái giống như trong phim *Fast Times at Ridgemont High*, khi Jennifer Jason Leigh chỉ cho Phoebe Cates một cô gái trông giống hệt Pat Benatar. Còn Phoebe lại thông báo cho Jennifer rằng có tới *ba* người như thế tại Ridgemont.

Và tôi thấy bầu trời ở khắp nơi. Tôi không quen với sự vắng mặt của các tòa nhà cao vút, khiến bầu trời dường như có

vẻ bất tận. Nhưng nó lại chẳng có màu xanh. Tôi đoán đó là do có sương mù. Tôi nghe nói những người sống tại Los Angeles đều bị khí phế thũng nhẹ, thật đáng sợ. Đáng sợ tới mức tôi hít một hơi sâu và không dám thở ra.

"Giờ cô định làm gì?", Brady hỏi. Tôi muốn trả lời, nhưng không thể, vì đang nín thở. Tôi chỉ vào má mình đang phồng ra giữ hơi, cố gắng duy trì, và hiển nhiên không thể nói. "Hiểu rồi", cậu ta nói. "Vậy tôi sẽ chờ."

Cuối cùng tôi thở ra. "Tôi đang làm giảm nguy cơ nhiễm ung thư của mình."

"Cô đâu thể 'nhiễm' ung thư", cậu ta nói với vẻ hệt như kiểu "*giờ ời!*".

"Thì, căn bản là không thể. Cậu đâu có nhiễm giống như nhiễm cúm từ vi khuẩn của người khác, bản chất là thể, nhưng..."

"Nói cho hay vào đây nhé..."

"Mức độ sương mù ở Los Angeles cao tới nỗi..." Tôi định nói, nhưng cậu ta ngăn lại.

"Và cô nghĩ nín thở sẽ cứu được bùng phổi?"

"Tất nhiên."

"Chỉ một lần thế à?"

"Tất nhiên là *không*", tôi nói. Tôi hít một hơi sâu nữa, rồi giữ hơi. Strummer đang thở hồng hộc, thế nên tôi cũng tóm lấy mõm nó, giữ chặt một lúc để cứu buồng phổi của nó. Rồi tôi ra hiệu cho Brady nín thở cùng chúng tôi.

"Không", cậu ta nói. Tôi trở mắt với cậu ta, cương quyết đề nghị cậu ta nín thở. "Ừ ừ", cậu ta lại nói, rồi lắc đầu quây quây trước mặt tôi. Tôi nhú mày. Cậu ta bèn hít một hơi sâu, rồi nín thở.

Chúng tôi gặp ban nhạc tại studio thu thử của chúng, nghĩa là gara để xe của bố mẹ Justin khi một chiếc Saturn và một chiếc SUV gì đó đã được tổng ra ngoài. Bọn nó cực kỳ phấn khởi vì chúng tôi đến, nên gọi là *bọn nhỏ* thì đúng hơn. Thật sốc! Đẹp chuyện chết ở tuổi hai mươi bảy sang bên đi, tôi đâu có nghĩ mình già... tôi không hề cảm thấy già... nhưng đứng cạnh mấy đứa nhóc này, tôi gần như cảm thấy mình *trưởng thành*.

Có Sam, cậu nhóc hát chính, chơi guitar chính, với mái tóc đen nhánh và nước da trắng bệch, một môi xỏ băng ghim. Chắc là cái băng ghim dư từ tám tã mặc hồi nhỏ. Rồi có Ethan, cậu chơi

bass, tóc lộn màu nâu và mặc T-shirt Atari. Còn có Justin, cậu nhóc chơi trống, rất giống Tanner trong phim *The Bad New Bears*. Mái tóc vàng rũ rượi cùng khuôn mặt hiền lành trông non choẹt, thậm chí quá non để có mụn. Cả ba có biểu hiện của việc dành *quá* nhiều thời gian cùng nhau, liên tục nhìn nhau và nói những chuyện đùa cợt chỉ chúng hiểu với nhau.

Chúng mời chúng tôi một lon Red Bull trước khi bắt đầu nói chuyện. *Dân ở đây thật là thích Red Bull*. Brady hỏi chúng đã chơi được bao lâu, rồi nói về nhãn hiệu ghi âm của cậu ta. Cậu ta nói về nó say mê đến nỗi tôi suýt nhận không

ra *đó* là cậu ta.

Cậu ta nói với lũ nhóc rằng hầu hết các hãng thu âm đều tuyên bố mình "thân thiện với nghệ sĩ" rồi sau đó lại đâm sau lưng. Cậu ta hứa với bọn nhỏ rằng mình *không* nằm trong số đó. *Đó* không phải cách cậu ta làm việc. Và rồi than vãn, *đó* chính là lý do tại sao cậu ta không có tiền - điều không hề sáng sủa để nói ra vào lúc này, nhưng cậu ta có lòng chân thành, cũng như có sự am hiểu về ngành này, đó là những điều đáng kể. Tôi ngồi yên để cậu ta làm việc của mình. Khi mọi thứ cần nói đã xong xuôi, cậu ta nói với bọn nhỏ rằng rất trông chờ xem chúng diễn live ra sao.

Chúng tôi đến quán khoảng nửa giờ trước khi bọn nhỏ diễn. Brady chọn chỗ. Không chọn ngay hàng trước, mà mãi tận phía sau mấy kẻ ngóc đầu mũ kết có nửa sau dạng lưới, ăn mặc kiểu hipster^[1], mấy người này nghĩ mình quá đỉnh đến mức không thèm gật gù theo nhạc.

[[1]] Những kẻ cuồng nhạc jazz.

Khi nhóm nhạc diễn, tôi rất lo. Tôi biết việc này quan trọng đối với Brady, tôi thật sự muốn bọn nhỏ diễn tốt. Và chúng thực sự diễn tốt. *Chúng rất giỏi.* Tôi có thể thấy Brady thích chúng, vì tôi chú ý thấy khi phần khởi, Brady có ánh

mắt trong veo, lấp lánh đầy hạnh phúc.

Cậu ta mỉm cười, và ánh mắt lấp lánh. Cậu ta nhìn sang tôi, tôi gật đầu với cậu ta. Cái gật đầu đó sánh ngang cả một cuộc trò chuyện. Tôi biết cậu ta vừa quyết định rằng đám nhóc này chính là *tương lai* của mình. Cậu ta biết tôi tán thành, và tôi nghĩ - thậm chí dù cậu ta đã tự quyết định - rằng việc tôi tán thành cũng có ý nghĩa ít nhiều với cậu ta. Cậu ta cười với tôi, rồi tiếp tục xem ban nhạc.

Xung quanh cũng đông. Bọn nhóc con hát theo ban nhạc - đó luôn là một dấu hiệu tốt. Tôi nhìn quanh, chỗ này không

chỉ đông nghịt người. Nó cũng không phải là quân đoàn bình thường của những cô cậu nhóc mắt mũi ngó quanh, tìm kiếm các cô cậu bạn dễ thương mảnh khảnh. Mọi người trong phòng đều chăm chú vào ban nhạc. Có một cô bé mặc chiếc áo "Superhero". Tôi bước lại.

"Chà, áo hay đấy", tôi nói với cô bé.

"Em tự làm đấy", cô bé nói.

"Tuyệt thật", tôi đáp lời. Rồi tôi chú ý thấy bốn cô bé khác mặc áo thun tự trang trí, một cô còn mặc quần jean có in dòng chữ "I Heart Superhero". Thật thú vị! Điều gì đó mách tôi rằng mọi thứ sẽ sớm

tiến triển tốt, và tôi nảy ra một ý tưởng.

Tôi nhìn quanh phòng, trông thấy một cậu ăn mặc kiểu tân hipster đứng ở phía cuối, đội mũ kết dạng lưới. Mũ kết dạng lưới là thứ trào lưu vớ vẩn được Ashton Kutcher làm cho nổi tiếng. Khi đó, đội một chiếc mũ với phần sau may dạng lưới cũng giống như nói lên rằng "Tôi rất xịn, không hề chán ngấy, xem tôi hài hước thế nào này". Nhưng đáng buồn, trào lưu này, cũng như mọi trào lưu khác, đã hết thời, song cậu chàng đáng thương nọ lại *không hề* hay biết.

Các cô cậu hipster khác đã chuyển sang mặc áo T-shirt, áo khoác ngoài kiểu

nhăn nheo có hình Rolling Stones. Có thể thông tin này chưa lan tới L.A. Tôi thấy tội nghiệp cho họ. Thay đổi gu âm nhạc lẫn tủ quần áo hần cũng mệt mỏi không kém gì việc cứ hai năm lại phải chuyển chỗ ở sang nơi khác một lần.

Rồi tôi lại có cảm giác kỳ lạ nơi bao tử, thứ cảm giác thường thấy khi bị bắt gặp nói dối, hoặc bất chợt gặp lại một cậu bạn trai xa lơ xa lắc mà chưa kịp có thời gian chỉnh lại tóc. Không phải cậu chàng đáng thương vớ vẩn này, mà chính là *Darren Rosenthal*.

Darren là bạn trai của tôi thời đại học, và mọi cô bạn gái của tôi đều mê

anh chàng này. Cao ráo, mái tóc nâu sẫm lượn sóng, răng trắng, lún phún râu, và một mớ tiền có từ cha mẹ. Anh ta là gã bảnh nhất lớp. Anh ta chắc chắn nên sành sỏi hơn thế này. Lẽ ra *ít nhất* nên mặc áo rocker và áo khoác ngoài để tạo ấn tượng chứ. Nhưng, bất chấp chiếc mũ, trông anh ta vẫn cực kỳ bắt mắt.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi bước lại, hát chiếc mũ khỏi đầu anh ta. Việc này sẽ khiến người khác bức bối, đặc biệt là những người đội kiểu mũ *đó*, vì họ sẽ chẳng muốn người khác thấy mình trong tình trạng sau khi đã đội chiếc mũ: Một kiểu tóc cực kỳ xấu xí. Anh ta

quay ngoắt lại xem kẻ đê tiện nào dám hất mủ của mình. Và kinh ngạc khi thấy tôi.

"Heaven?", anh ta thốt lên. "Ôi Chúa ơi, em *thế nào rồi?* Em làm gì ở Los Angeles?"

"Em đến cùng một người bạn để xem ban nhạc này diễn", tôi đáp, lập tức nhận ra câu trả lời này nghe rất ngớ ngẩn.

"Chúng khá thật, đúng không? Anh có cảm giác rất tốt về chúng", anh ta nói. "Có thể anh sẽ ký hợp đồng với chúng." Ở ồ. Tôi nhận ra anh ta ở đây để làm *chính* cái điều Brady đang làm. Bỗng

nhiên tôi trở nên rất phòng bị.

"Em không biết", tôi nói. "Chúng cũng không phải thực sự *khác biệt* lắm."

"Em nghĩ vậy à?"

"Ừ", tôi nói. "Có cả tá ban nhạc giống hệt chúng ở ngoài kia, và thêm ba tá khác đã được ký hợp đồng nhưng hẳn sẽ bị bỏ rơi trước cả khi đĩa kịp tung ra", tôi nói như đúng rồi, dù đây chỉ là những điều hoàn toàn vớ vẩn.

"Em làm trong giới à?"

"Đại khái vậy", tôi nói dối.

"Vẫn là cô nàng bí ẩn nhỉ, anh hiểu rồi", anh ta đáp. Tôi bắt gặp ánh mắt Brady. Cậu ta vẫy tôi lại

"Em sẽ quay lại ngay", tôi nói, rồi đi lại chỗ Brady.

"Cô nói chuyện với ai vậy?", Brady nói.

"Darren Rosenthal."

"Darren Rosenthal óc-bằng-quả-nho, đê tiện, chẳng bao giờ có chính kiến nhưng kiếm được cả gia tài từ chính kiến của người khác và đầy ắp fan giả tạo vì sự đều cang đó?"

"Chà, anh ta chưa bao giờ đề cập đến phần sau kia cả."

"Cô *quen* gã đó à?", cậu ta hỏi.

"Anh ta là bạn trai cũ của tôi."

"Cô đùa chắc."

"Không."

"Tôi mất hết tôn trọng dành cho cô rồi đây", cậu ta nói. "Gã đó là thằng đàn đấm nhất trong giới."

"Chuyện đã qua lâu rồi", tôi khó chịu đáp lại.

"Cũng vậy thôi."

"Và tôi không ngủ với anh ta."

"Tạ ơn Chúa."

"Trong ít nhất *hai tháng*."

"Trời ơi, thôi mà", Brady nói. Cậu ta bịt tai lại, thậm chí cả khi tôi đã nói xong tất cả những gì cần nói. Tôi gỡ tay cậu ta khỏi tai.

"Chỉ là hồi đại học thôi mà. Trời ạ!"

"Hắn là thằng *đê tiện*."

"Thì cậu nói rồi đấy thôi."

"Cô không nói với hắn là chúng ta tới đây vì nhóm Superhero đấy chứ?" Cậu ta hỏi hộp hỏi.

"Có chứ. Tôi nói với anh ta là cậu

muốn ký hợp đồng với chúng, và cậu sẽ đưa lời mời ngay khi chúng rời sân khấu vào tối nay."

"Làm ơn nói với tôi là cô đùa đi."

"Tôi đùa đấy", tôi nói.

"Cô nói với tôi rằng cô đùa vì tôi bảo cô nói là cô đùa, hay cô đang đùa thật?"

"Tôi đùa thật. Cậu biết tôi đâu có ngu." Tôi quay đi, bước lại quầy bar lấy một lon Red Bull và trò chuyện với Darren thêm một lúc.

Sau buổi diễn, chúng tôi quanh quẩn ở lại và xem đám đông chào đón ban nhạc. Brady chờ tới khi chúng đã xong hết các vụ chào đón hôn hít rồi mới tiến đến ôm ấp phần mình.

Gần hết đêm, bọn nhóc có một hợp đồng thu âm với Sleestak Records đặt trên bàn - nhãn hiệu của Brady. Tôi thực sự hy vọng chúng sẽ ký hợp đồng với cậu ta.

Chúng tôi đến quán The Coffee Bean & Tea Leaf, đối thủ cạnh tranh của Starbucks tại Los Angeles. Rõ ràng là thương hiệu này đã có khá lâu, và có lượng khách hàng trung thành. Nhiều cửa

hàng thậm chí nằm ngay đối diện một quán Starbucks bên kia đường, mà có vẻ không quán nào bị tổn hại gì cả. Có lẽ người ta hoặc là thích Coffee Bean, hoặc là thích Starbucks thôi.

Tôi gọi một ly Vanilla Blended, món này gần như là thứ tuyệt nhất tôi từng được uống. Khi uống ngụm thứ hai, tôi chú ý tới một chai nước họ đang bán. Lúc đầu tôi nghĩ mình hẳn phải nhìn nhầm, nhưng khi bước lại quầy, tôi nhận ra mắt mình *không hề* có vấn đề.

Họ đang bán những chai nước "Không chất béo". Không, thật đấy! *Hoàn toàn là sự thật*. Bạn có thể lại đó tự xem. Xem

đi, đây đâu phải như nước Vitamin, hay nước vị trái cây, hay mấy loại có ca-lo và chất phụ trội có thể khiến bạn tự hỏi mình đang uống gì. Đây là nước thuần túy - nước từ Chúa trời. Mà đây lại còn là nước đóng chai gắn nhãn "Không chất béo". Không thể tin nổi! Và ngay giây phút này, tôi thực sự tin rằng mình *đang* ở Los Angeles.

BRADY

Tôi để Heaven ở lại The Coffee Bean, cô nàng đang kinh ngạc trước nước Không chất béo. Tôi nói sẽ gặp lại ở khách sạn sau vài giờ nữa.

Tôi đi gặp ban nhạc để nói chuyện hợp đồng. Tôi nghĩ mình bị lạc đường. Chúng tôi sẽ gặp ở Hollywood, tại một nhà hàng Mexico trên đường Sunser Strip tên là El Compadre, chỗ mà bọn nhỏ rất thích. Tôi nhận ra mình đã đi quá sâu vào Hollywood khi tới góc giữa Crack Whore và Gangbanger, thế nên đành quay ngược lại, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ kia.

Trong lúc lái vòng quanh khu nhà để tìm chỗ đỗ xe, tôi gọi nhanh cho Phil qua di động, vì chợt nhận ra mình chưa liên hệ với cậu ta sau show diễn tối qua.

"Chào?" Một giọng nữ trả lời, giọng

điều nghe cực kỳ giống Sarah.

"Xin lỗi, chắc tôi gọi nhầm số", tôi nói. Tôi nhấn nút "Ngưng cuộc gọi nhanh tối đa", vì tưởng mình vô tình gọi cho Sarah. Cô ta phá lên cười khi tôi ngắt máy, hẳn vì nghĩ rằng tôi *cố tình* làm thế. Tôi sẽ gọi lại sau để nói với cô ta rằng tôi không cố ý, nhưng thôi, cũng chẳng đáng.

Tôi gập điện thoại, lại mở ra, để bảo đảm kết nối đã ngắt. Rồi tôi lục trong danh bạ, tìm tên Phil. Tôi nhấn "Gọi", nhìn màn hình hiện chữ "Đang gọi Phil" rồi tới "Đang nói chuyện với Phil".

"Chào?" Giọng nữ kia lại đáp. Tôi giật điện thoại khỏi tai để nhìn màn hình, bảo đảm rằng nó vẫn còn hiện là "Phil".

"Sarah?", tôi hỏi.

"Ừ, Brady?", cô ta hỏi lại.

"Xin lỗi, tôi đang muốn gọi cho *Phil*."

"Gọi được rồi đây."

Hả?

"Cô ở với Phil?", tôi hỏi, vô cùng bối rối.

"Đúng."

"Được rồi... tôi nói chuyện với cậu ta được không?"

"Cậu ta đang tắm", cô ta trả lời với chất giọng lả lơi, ẩn chứa thông điệp tôi-vừa-chơi-cậu-bạn-lâu-năm-nhất-của-anh-đấy.

"Ra thế", tôi nói. Rồi có một khoảng im lặng rất khó chịu. Tôi có nên nhờ cô ta bảo cậu ấy gọi lại? Có nên phản ứng với tình huống chết tiệt này không? *Không*. Tôi sẽ phớt lờ. Không liên quan

gì tới tôi mà.

"Chúng tôi đang *chơi* với nhau", cô ta nói.

"Tôi tưởng cậu ta đang *tắm*", tôi nói.

"Đúng. Nhưng ý tôi là, nói chung cơ. *Chúng tôi đang chơi với nhau.*"

"Chẳng liên quan gì tới tôi cả", tôi nói bằng chất giọng điềm tĩnh, phớt lờ đến mức *chính mình* cũng ngạc nhiên.

"Hmm", cô nàng nói. "Anh có biết cái ấy của Phil cong sang phải không?"

"Cô có hiểu câu '*chẳng liên quan gì tới tôi*' không vậy hả?" Tôi nói, giờ thì giọng ít điềm tĩnh hơn nhiều.

"Tôi nghe mà. Tôi chỉ nghĩ là nó buồn cười thôi."

"Rằng cô đang chơi với bạn tôi, hay rằng cái ấy của cậu ta cong sang phải?"

"À, *cả hai*, tôi đoán vậy."

"Được rồi", tôi nói. "Không, Sarah... Tôi không hề biết cái ấy của Phil cong sang phải. Nhưng cô nói cậu ta gọi cho

tôi khi có thể, được chứ?"

"Chắc chắn rồi", cô nàng nói.

"Tuyệt", tôi nói. Tôi ngắt cuộc gọi, mở radio rồi nhấn chân ga trong lúc Violent Femmes hát về những vết rộp do ánh nắng.

Khi đã đỗ lại, tôi ngồi trong chiếc xe mình thuê trong ít phút để "tiêu hóa" cuộc trò chuyện ban nãy. Sarah thật xấu xa. *Ai cũng biết*. Phil thật ngu ngốc. *Cái này mọi người cũng biết*. Do đó, cả hai hành vi đều có thể đoán được. Được rồi, không hẳn là đoán được, nhưng hiểu được. *Chắc chắn không đoán được*.

Nhưng, tôi vẫn phải nói... chỉ *nghe* đến thôi đã thấy ngứa mông rồi. Tôi *không* dám xia đến cô ta. *Thực sự không*. Nghĩa là, nếu tôi có từng bị yếu lòng và cảm thấy muốn làm tình với cô ta, thì từ giờ trở đi tôi sẽ *không* bao giờ làm thế nữa. Tôi sẽ không bao giờ đặt cái của quý của mình vào bất cứ chỗ nào đã từng có sự hiện diện của cái của quý con vẹo của Phil. *Đó là sự thật*.

Thế nên, vâng... tôi thất vọng về Phil, ở vai trò bạn bè. Nhưng tệ hơn, là tôi bực vì cậu ta vừa vĩnh viễn cắt đứt chỗ chơi miễn phí của tôi. Và trên hết, là giờ tôi sẽ nghĩ tới cái của quý bị cong của

cậu ta *bất cứ khi nào* thấy mặt cậu ta. Đây chính xác là lý do tại sao đàn ông không nhìn vào hạ bộ của thằng khác trong phòng tắm. Bạn sẽ không bao giờ muốn hình dung tới của quý của thằng nào khi nhìn vào mặt nó. Dưới bất cứ góc độ nào, việc này cũng *thật tệ*.

Tôi bước vào El Compadre, bọn nhỏ đang uống margarita. Dù tôi nhận ra cậu nhóc chơi trống có vẻ giống mười hai tuổi hơn là hai mươi một tuổi, nhưng tôi không nói gì, chỉ gọi phần cho mình.

Sam là người phát ngôn cho nhóm. Trong lúc tôi lấy bánh snack bỏ vào miệng, cậu nhóc nói với giọng rất bình

thường, "Anh muốn nghe chuyện cực hay không?".

"Gì thế?", tôi hỏi.

"Có vẻ như bọn em có tới *hai* hợp đồng thu âm trên bàn. Darren Rosenthal gặp bọn em sáng nay, và anh ta đưa lời mời. Luật sư của bọn em đang cân nhắc cả hai."

Chết tiệt!

Tôi không chỉ ghen miếng bánh, mà còn ngứa họng. Hôm nay đang dần biến thành một ngày tệ hại đây.

Sam nhìn tôi, đánh giá phản ứng sau khi đã đưa tin sốc về Rosenthal một cách rất bình tĩnh. Tôi chơi kiểu tỉnh bơ.

"Tuyệt đấy", tôi nói. "Bất cứ ai từng nghe các em chơi thì chỉ có nước ngu mới không muốn ký hợp đồng." Câu trả lời này bắn trúng hai mục tiêu. Nó cho thấy tôi không hề nhụt chí trước lời mời từ Rosenthal, và lại còn làm tôn cái tôi của bọn nhỏ, điều *mọi* ban nhạc đều cần.

"Cảm ơn", cậu bé nói. Tôi biết phản ứng của mình là chính xác. Vấn đề duy nhất là, tôi đang thực sự sợ đến muốn tè ra quần. Darren Rosenthal chết-tiết-đê-tiết làm việc cho một hãng ghi âm nổi

tiếng. Tôi không thể cạnh tranh nổi. Điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là cầu Chúa rằng bọn nhỏ sẽ không phải lòng những lời đường mật của gã. Và cũng cầu Chúa nói với bọn nhỏ những sự thực lạnh lùng, tàn nhẫn của ngành này.

"Vấn đề là", tôi nói trong lúc nhấp ly margarita mình đang rất cần để trấn tĩnh, "Các nhãn hiệu lớn rất hấp dẫn. Họ có quyền lực và rất hay ho. Các em nhìn vào một số ban nhạc trong danh mục của họ, và không thể không bị choáng ngợp".

"Hiển nhiên", cậu nhóc nói.

"Và em sẽ cực kỳ muốn được làm cho

những thương hiệu như họ."

"Còn phải nói", Ethan xen vào.

"Anh biết. Anh đã từng như thế. Anh cũng từng ở trong ban nhạc."

"Anh chơi nhạc cụ gì?", Sam hỏi.

"Guitar."

"Giống nhau", cậu nhóc nói. Chúng tôi cùng ly, vì tài năng giống nhau. "Anh phát chán vì không tìm được chỗ tỏa sáng à?"

"Đại khái vậy", tôi nói, rồi lại nhấp một ngụm trước khi tung đòn quyết định. "Nhóm của anh có tên Crooked, và bọn anh được ký hợp đồng với Warner khoảng sáu năm trước."

"Vậy sao?" Thằng nhóc hoàn toàn bất ngờ.

"Ừ", tôi đáp, đặt chiếc ly xuống như thể để ra hiệu mình muốn tiết lộ điều cực kỳ quan trọng vào lúc này, chỉ riêng với nó (dù tôi đã thử với *mười* ngôi sao đang lên khác giống như nó). "Bọn anh ký một hợp đồng ra ba đĩa, họ hứa rằng bọn anh sẽ là Rolling Stones tiếp theo."

"Rồi chuyện gì xảy ra?", cả nhóm hỏi.

"Gì cơ, các em *chưa* bao giờ nghe tới tên nhóm Crooked?"

"Chưa", chúng nói.

"Chính xác. Chuyện gì đã xảy ra? Anh sẽ nói cho các em biết." Cả nhóm nhấp nhòm trên ghế. "Bọn anh ký hợp đồng rồi vào studio thu album. Bọn anh ghi âm tất cả những bài nhạc hay nhất của mình, làm ra một đĩa nhạc tuyệt cú mèo. Vấn đề duy nhất là họ đã ký hợp đồng với khoảng mười bảy ban nhạc cùng lúc với bọn anh, và không muốn bỏ quá nhiều tiền vào việc lăng xê bọn anh. Thực ra là

không muốn bỏ tiền cho *bất cứ ai*. Họ đã có ban nhạc ngôi sao của họ rồi, và với bọn anh, gần như là kiểu thế này: *Để xem các cậu bán được bao nhiêu đĩa mà không cần tới trợ giúp của chúng tôi.*"

"Tệ thật", Sam nói.

"Đúng, là như vậy, nhưng việc đó vẫn xảy ra tại các hãng đĩa lớn. Cả trăm ban nhạc mới có *một* nhóm nổi được. Các hãng tóm hết, vì họ không muốn bỏ lỡ các cơ hội, nhưng họ không dành thời gian để nuôi nấng các ban nhạc, để thực sự giúp họ thành công. Và nếu các em không có bài mới trong vòng, chẳng hạn như, sáu tháng hoặc một năm - mà sao có

thể làm nổi điều đó - thì các em sẽ bị bỏ rơi. Các em không chỉ mất hợp đồng... mà còn mất những bài hay nhất của mình."

"Lạy Chúa", cậu nhóc nói.

"Ừ, và nhân tiện... các lợi thế em có ấy à? Có qua có lại thôi. Nghĩa là nếu em không kiếm lại được số tiền họ chi cho em, kết cục sẽ là em mắc nợ họ đủ thứ tiền, mà em làm gì có đủ chừng đó tiền." Được rồi, lần này có vẻ tôi nói hơi nghiêm trọng.

"Chết tiệt thật", Sam nói.

"Anh biết. Rất tệ. Đó là lý do tại sao anh chuyển sang bên kia chiến tuyến", tôi nói. Tôi bắt đầu cảm nhận được điều mà mình không hề nghĩ sẽ cảm nhận được trước đây. Không phải sự sùng bái anh hùng, mà là sự *tôn trọng từ vô thức*, không hề chú ý đối với một người từng trải.

Lúc này ngay cả cậu nhóc chơi trống cũng ngược lên nhìn. Tất cả những gương mặt ngây thơ đều nhìn vào tôi. Chúng ngô nghê tới mức trong một giây, tôi không biết mình có thực muốn dụ dỗ chúng ký hợp đồng không, hay chỉ muốn cho chúng chocolate sữa. Tôi đứng dậy, chúng sững sờ. Ngay lúc này, có người bắt đầu ngâm

nga bài *The Battle Hymn of the Republic*.

"Để thực sự giúp các ban nhạc khác, anh đã làm điều anh từng tự hứa lúc trước - nuôi dưỡng và giúp họ phát triển. Giúp họ xây dựng lượng fan hâm mộ, đặt nền móng cho sự nghiệp lâu dài, chứ không chỉ là một chặng đường ba tháng rồi sau đó *biến quách đi*. Chuyện nổi tiếng chỉ sau một đêm hiếm hoi lắm. Đôi khi các em sẽ phải ra vài ba đĩa mới thực sự nhận ra mình nên theo dòng nhạc nào. Anh thì... anh cho họ thời gian đó. Anh không đòi hỏi kết quả ngay lập tức. Anh chỉ muốn đưa ra thị trường những bài nhạc mà anh yêu mến. Thứ âm nhạc

anh tin tưởng, và mong rằng những người khác nên được nghe." Cả ba đứa nhỏ nhìn nhau, gật đầu.

"Tất nhiên rồi", Sam đồng ý.

"Anh cũng nghĩ vậy. Thế nên anh không thể mời gọi các em bằng một hợp đồng hào nhoáng như các công ty khổng lồ. Nhưng anh có thể cho các em lòng trung thành. Và nếu các em ký hợp đồng với Sleestak, các em sẽ có được mái nhà cho đến khi chán thì thôi. Chúng ta sẽ tiếp tục ra đĩa cho tới khi các em không muốn nữa. Bọn anh sẽ dành hai trăm phần trăm công sức để quan tâm đến các em, làm mọi thứ trong khả năng để khiến

các em giàu có và nổi tiếng."

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Tôi rời khỏi nhà hàng với tâm trạng tốt hơn khi mới ngồi xuống, nhưng vẫn còn cảm giác bần khoản, rằng Darren có thể quyến rũ bọn nhỏ bằng số tiền mà tôi không có. Tôi hy vọng điều mình nói sẽ ngấm vào đầu bọn nhỏ. Thực sự ngay lúc này tôi chỉ có mỗi *hy vọng* mà thôi. Hy vọng, cùng với thứ tôi đã nói, là *tài nói dối* khi cần thiết.

Sự thực là, tôi đã phóng đại tình cảnh của nhóm nhạc của tôi. "Crooked" ấy à? Chà, tôi nghĩ đó chính là lòng tôn kính

dành cho cái của quý vợ vọ của Phil. Đừng hiểu nhầm! Tôi từng ở trong ban nhạc, và từng bị giày xéo bởi một hãng đĩa. Nhưng không tới mức như tôi miêu tả, và đó hiển nhiên cũng chẳng phải Warner. Dù sao, mọi thứ tôi nói với chúng cũng diễn ra hằng ngày trong ngành âm nhạc, nên ngay cả khi nó không diễn ra chính xác như thế với tôi, thì vẫn *có thể* xảy ra với bọn nhỏ.

Khi tôi trở về Hyatt, nơi tôi và Heaven đang ở, tôi chẳng thấy Heaven đâu cả. Lần đầu tiên tôi chợt nhận ra - wow, chúng tôi ở chung một phòng. Nhưng đồng thời tâm trí tôi cũng nói - wow, trong tình thế này chúng ta không

ngủ ở công viên hay ngủ chung băng ghế với một kẻ nghiện đánh bạc là đã đáng kinh ngạc rồi đấy.

Thế là, tôi chờ đợi.

Ba giờ sau, cô nàng vẫn chưa về. Điện thoại di động thì được cho thẳng vào tính năng để lại lời nhắn, tôi bắt đầu lo lắng. Cô nàng này thật cứ dọa người khác. Có Chúa mới biết cô nàng đã gây nên thứ rắc rối gì, mà chúng tôi lại đang ở trong một thành phố xa lạ nữa chứ.

Năm giờ sau, cô nàng rón rén vào phòng, thấy đèn vẫn sáng, và thấy tôi - với bộ mặt nhăn nhó.

"Cậu dậy rồi à?", cô nàng hỏi.

"Không, tôi *đang* ngủ", tôi trả lời.
"Cô đã ở đâu vậy? Tôi rất lo."

"Tôi xin lỗi", cô nàng nói. "Tôi tưởng cậu sẽ bận rộn với ban nhạc."

"Chẳng phải tôi đã nói sẽ gặp lại cô ở đây trong vòng ít giờ sao?"

"Hình như thế."

"Ừ. Và, như thế có nghĩa là tôi sẽ gặp lại cô trong vòng *ít* giờ. Theo nghĩa

thông thường, nó ngang bằng với *một trăm tám mươi phút*."

"Hiểu rồi", cô nàng nói.

"Ừ", tôi nói. Rồi tôi nhìn thoáng qua cô nàng trong lúc chờ được nghe cô nàng nói mình đã ở đâu. Nhưng cô nàng đứng dậy, bước vào phòng tắm, và bắt đầu rửa mặt.

Tôi đi theo sau. Cô nàng ngược khỏi bồn rửa, mặt ướt đầm. Tôi đưa cho cô nàng một chiếc khăn.

"Cảm ơn", cô nàng nói, cầm lấy khăn.

"Vậy cô đã ở đâu?", tôi hỏi.

"Với Darren", cô nàng đáp, và tôi giật chiếc khăn lại. Tôi không hiểu tại sao, nhưng tôi đã làm thế.

"Đưa tôi cái khăn được chứ, làm ơn?" Cô nàng suýt bật cười. Tôi chẳng thấy có gì khôi hài cả.

"Cô ở với Darren?"

"Ừ."

"Rosenthal?" Tôi hỏi, biết rõ ràng đó là *Rosenthal*.

"Ừ."

"Tại sao?"

"Anh ta gọi cho tôi", cô nàng nói, kéo tóc, vuốt tóc, nhưng không hề nhìn vào mắt tôi. "Muốn gặp nhau. Trò chuyện."

"Chắc chắn rồi nhỉ."

"Ừ", cô nàng nói. "Thì thế."

"Ừ. Biết mà", tôi đáp gọn, vì không biết nói gì ngay lúc này. Ý là, đó thực sự đâu phải vấn đề gì lớn, nên tôi cũng

không hiểu tại sao mình bức bối. Họ đã từng hẹn hò lúc xưa. Cô nàng hẳn sẽ chẳng làm gì với anh ta. *Không thể nào.* Tôi chắc chắn.

"Trò chuyện có dính líu gì tới việc cưới đồ không?"

Cô nàng nhét buộc tóc vào túi đồ trang điểm. "Chúa ơi, Brady."

"Có không?", tôi hỏi tới.

"Chà, tôi có thể nói thế này", cô nàng xoay lại đối mặt tôi. "Hoặc là tôi đã quên mất việc ở cạnh anh ta là thế nào,

hoặc là anh ta đã học được thêm vài chiêu trong mấy năm qua."

"Không, cô *không* phải vừa nói như thế", tôi bỗng nhiên chuyển sang giống như một bà mẹ trông con trong chương trình của Jerry Springer.

"Có, tôi vừa mới nói", cô nàng thoa kem dưỡng ẩm lên mặt hơi mạnh tay. Tôi nửa muốn nghe cô nàng nói, "Biến đi, cái vết chết tiệt này! Đã bảo là biến đi mà!". Nếu chắc chắn không phải như vậy, thì tôi *suýt* thề là động tác này của cô nàng được dùng để quệt đi một giọt nước mắt. "Tôi mừng là đã đến đây với cậu. Tôi *thực sự* thích chuyến đi này." Nói tới đó,

cô nàng bước khỏi phòng tắm, ngã người xuống giường.

"Hừ, tôi thì thực sự *không thích* cô lúc này", tôi nói, hằm hằm theo ra.

"Vụ hợp đồng của cậu thế nào?" Cô nàng đang vờ cứng rắn, nhưng trong giọng nói vẫn có một chút run rẩy.

"Hợp đồng của tôi?"

"Ừ", nàng nói.

"Tôi sẽ nói với cô về hợp đồng của tôi."

"Nói đi."

"Chúa ơi! Tôi *không thể* tin nổi cô!", tôi nói. Tôi chợt nhận ra, trong tất cả những cảm xúc cô nàng gây ra cho tôi, cơn giận dữ hoặc tưởng như giận dữ mà tôi cảm thấy chưa bao giờ thực sự nghiêm trọng. *Cho tới lúc này.*

"Sao cơ?", cô nàng hỏi. "Cậu giải thích vấn đề của cậu được chứ?"

"Nghe này, tôi không quan tâm cô làm gì, cô làm tình với ai. Không quan tâm. Đó không phải việc của tôi", tôi nói lần

thứ hai, dù cả hai lần tôi đều *hoàn toàn* cảm thấy có liên quan.

"Tốt. Vì đúng là như vậy."

"Đúng. Đây, vấn đề là... người mà cô vừa cùng làm cái việc mà tôi không thêm nghĩ tới cũng *chính là* người đề nghị ký hợp đồng thu âm với Superhero sáng nay."

"Cái gì?" Cô nàng hoàn toàn ngạc nhiên.

"Đúng, thế đấy", tôi nói. "Nên nói ngắn gọn, là hẳn ta thực ra đã chơi *cả* cô

lần tôi. Chỉ khác nhau là tôi thì không có lựa chọn."

"Chúa ơi... tôi chưa từng được làm tình như thế này kể từ hồi còn đi học."

- Marla, *Fight Club*

"Cố gắng đừng có dính lấy thằng nào trên đường ra bãi đỗ xe đây."

- Dante, *Clerks*

HEAVEN

Một số người luôn chọn nhầm thứ để phát ngôn. *Tôi* cũng nằm trong số đó. Tôi cũng thường chọn nhầm đàn ông, công việc... đủ thứ. Tôi không cố tình làm thế. *Tất nhiên là không*. Nhưng nếu có một cái bong bóng phát ngôn trên đầu tôi mọi lúc - như nhân vật truyện tranh - để mọi người có thể đọc suy nghĩ của tôi, thì tôi dám cá là tám mươi bảy phần trăm đến chín mươi phần trăm tình huống, cái bong bóng đó chỉ hiện "Chúa ơi!" hoặc "Chết tiệt thật!" hoặc "Ui trời!". Đó dường như là ba suy nghĩ chính xuất hiện sau khi tôi làm hoặc nói điều gì đó mình hối tiếc, thường xuyên nhất là *cả ba* luôn. Có thể bắt đầu là "Ui trời", nhưng nhanh

chóng chuyển sang "Chúa ơi" hoặc "Chết tiệt thật", *luôn luôn thế*.

Có vẻ như tôi là Lucy. Tôi không biết chuyện xảy ra khi nào, nhưng tôi chỉ thiếu nước bật khóc, "Ricky, sao tôi không thể tham gia buổi diễn?".

Tôi cứ ngỡ vụ ngủ-với-người-yêu-cũ của mình hoàn toàn vô hại, nhưng hóa ra lại khiến Brady điêu đứng. Nhưng hóa ra lúc đó tôi có biết không? *Không*. Và nếu Darren không đề nghị ký hợp đồng với nhóm nhạc, Brady thậm chí sẽ chẳng thèm quan tâm. Việc này lẽ ra không nên khiến tôi cảm thấy tệ. Vậy tại sao tôi lại cảm thấy như thể chú cún con của mình

bị xe hơi đâm? Vì Darren *đã* đề nghị ký hợp đồng? Nghĩa là tôi đã ngủ với kẻ thù? Dù, thực ra, không liên quan gì lắm tới tư thế nằm.

Thành thật mà nói, tôi cứ ngỡ mình đã phân tán được mọi quan tâm của Darren khi xem bọn nhóc diễn. Tôi không hề biết Darren đề nghị ký hợp đồng với chúng. Vậy là Darren đã đưa ra đề nghị. *Đời là thế!* Tôi vẫn nghĩ đến cuối cùng Brady sẽ chinh phục được bọn nhỏ. Nhưng cậu ta nổi giận rồi, và tôi không biết nên cảm thấy thế nào bây giờ đây. Nhưng tôi đang cảm thấy rồi mà.

"Tôi xin lỗi", tôi lặng lẽ nói.

"Sao cũng được", Brady nói.

"Thật mà. Tôi sẽ không bao giờ... tôi sẽ *không* làm thế, nếu biết anh ta sẽ làm khó cho cậu."

"Tôi biết", cậu ta nói mà không nhìn tôi.

"Thật sao?"

"Ừ, thật", lần này cậu ta nhìn thẳng vào tôi. "Cô có thể hơi phiền toái, và gây ra rất nhiều thứ bực bội."

"Tôi không thấy bị xúc phạm đâu."

"Nhưng tôi biết cô sẽ *không cố tình* làm khó cho vụ làm ăn của tôi."

"Này, tôi *không hề* làm khó cho vụ làm ăn của cậu."

"Đúng", cậu ta nói, "nhưng cô ngủ với người làm việc đó". Tôi từng thấy Brady vui vẻ, từng thấy Brady buồn bã, nhưng *chưa* bao giờ thấy cậu ta... trống rỗng thế này.

"Chính xác thì chúng tôi *không* ngủ."

"Lời của cô cũng chẳng giúp được gì." Cậu ta thở dài.

Ui trời, chiếc bong bóng của tôi bật ra. Thấy chưa?

"Tôi chỉ tò mò thôi, là phần não *nào* của cô cảm thấy nói ra điều đó là một ý hay?", cậu ta hỏi.

"Wow", tôi nói.

"Wow là sao?"

"Tôi chỉ nghĩ thế thôi."

"Cô nghĩ cái gì?"

"Rằng dường như tôi có sở trường kỳ lạ về việc lúc nào cũng nói những điều sai sót hết cả."

"Cả hành động nữa", cậu ta nói thêm.

"Ừ, hành động nữa", tôi nói. Tôi bắt đầu cảm thấy tệ hại kinh khủng khiếp. Ý là, tôi từng cảm thấy tệ hại, nhưng giờ thì tôi cảm thấy chắc mình cần một cái rọ mõm.

Tôi đứng dậy, cầm lấy áo khoác.

"Cô định đi đâu?", Brady hỏi.

"Đi dạo thôi." Tôi cầm dây buộc Strummer, nó nhảy khỏi giường, đặt chân lên người tôi để giúp tôi cài sợi dây vào vòng đeo cổ của nó.

"Sao cô lại khiến *tôi* phải cảm thấy tội lỗi?", cậu ta hỏi.

"Không. Tôi chỉ dắt Strummer đi dạo thôi."

"Được thôi", cậu ta nói. "Tôi không cảm thấy tội lỗi, cô biết đấy. Tôi sẽ không cảm thấy tệ chỉ vì *cô* cảm thấy tệ

về việc đã quan hệ ở tư thế làm xiếc với Darren Rosenthal."

"Tốt. Tôi không muốn cậu như thế. *Tôi* mới là người thấy tệ về việc đó, được chứ?"

"Được", cậu ta nói. Rồi Strummer và tôi ra ngoài đi bộ dọc theo đường Sunset, tới một quán Starbucks, nơi chúng tôi có thể ngồi bên ngoài.

Đã 6 giờ sáng, mọi người đang bắt đầu ngày mới. Tôi chưa ngủ được chút nào, nhưng cũng không sao.

Một anh chàng đi ngang qua, mỉm cười với Strummer. Anh ta khen nó dễ thương, và tôi nói cảm ơn. Làm như thể tôi có công lao gì trong việc đó ấy. Tôi nhìn mọi người mua cà phê, và dường như có một sự thay đổi về sinh học diễn ra khi họ dùng thứ đồ uống này.

Nếu họ quá căng thẳng, bức bối, hoặc mệt mỏi khi bước vào, thì bạn sẽ thấy tiến triển tốt hơn ngay thời khắc họ được phục vụ một ly latte đậm đặc không bọt. Và rồi khi họ xong việc ở quầy tạo hương vị, sau đó thực sự nhấp ngụm đầu tiên, bỗng nhiên cả thế giới đều trở nên ổn thỏa hết. Những đôi vai buông lỏng. Mọi người nhìn quanh, thực sự chú ý tới

những người khác cũng đang ở đó. Và điều đó thật quá thần kỳ!

Rồi một anh chàng trông cực kỳ giống Ben Stiller^[1] bước vào. Tôi đang ngồi trên vỉa hè. Khi đi ngang qua, anh ta nhìn Strummer, mỉm cười. Rồi khi quay trở ra, anh ta bước lại, tôi thấy rằng anh ta *đích thị* là Ben Stiller.

[1] Tên một diễn viên hài của Hollywood.

"Chào", anh ta nói.

"Chào", tôi đáp lại, hơi sốc về việc Ben Stiller đang nói chuyện với mình.

"Con chó tuyệt đấy", anh ta nói.

"Cảm ơn", tôi nói. Lại nữa, tôi nghĩ về sự khôi hài khi được nhận lời khen về con chó của mình. Nhưng rồi cũng phải nói, nếu Strummer có những lông lông xanh lá, và tôi cho nó mặc bộ váy mùa ba lê, thì đó đại khái là lỗi của tôi - thế nên ngược lại, việc nó là chú chó bảnh bao, không bị thất bím lông, không bị cho mặc quần áo... ít nhiều là nhờ *tôi*.

"Nó tên gì?"

"Strummer."

"Chào, Strummer", anh ta nói. "Nó thân thiện chứ?"

"Rất thân thiện", tôi nói. Ben cúi xuống vỗ về nó.

Bấy giờ, Strummer nhấc chân, tè vào Ben Stiller. Tôi không tin nổi vào mắt mình. Tôi phát hoảng. Ben nhảy về phía sau, kêu toáng lên một tiếng.

"Woa, cái khỉ gì thế này?", anh ta nói. Trong lúc nhảy nhót tránh né và giữ nước tiểu của con chó, anh ta làm đổ ly cà phê của mình.

"Ôi Chúa ơi. Tôi rất xin lỗi", tôi nói.

"Trời ơi!", anh ta hét lên. "Cô phải cảnh báo với tôi là con chó này hay tè lên người khác chứ!" Anh ta nổi giận rồi điên tiết, nhưng đó đâu phải lỗi *của tôi*. Tôi chưa bao giờ thấy Strummer làm chuyện thế này. Làm sao tôi biết nó sẽ tè vào anh ta chứ?

"Tôi nói nó *thân thiện*... tôi không hề nói nó đã được *giáo dục cách đi tè*", tôi nói để tự vệ. Tự vệ cho *Strummer*.

"Tuyệt đấy. Tuyệt lắm đấy", anh ta nói. "Cảm ơn nhiều."

"Tôi xin lỗi!", tôi nói. "Tôi chưa bao giờ thấy nó làm thế cả. Nó không có ý gì đâu."

"Sao cũng được", anh ta nói trong lúc cố gắng giữ phần nước tiểu còn dính trên quần.

"Tôi sẽ rất vui lòng thanh toán tiền giặt ủi cho anh", tôi đề nghị.

"Không sao", anh ta nói.

"Và nếu để giúp anh thấy khá hơn, thì việc đó có thể sẽ đem lại may mắn đấy."

"Thật sao?", anh ta nói, "Làm sao cô biết?"

"Thì, nếu bồ câu ị lên người anh, đó hẳn là điềm may mắn. Tôi hình dung việc bị chó tè lên cũng sẽ mang lại... điều gì đó."

"Tôi không nghĩ thế đâu", anh ta nói, và hẳn là anh ta đúng. Theo logic của tôi, thì nếu bị một con gorilla nặng một tấn ị lên người, tôi sẽ được nổi tiếng và có cả một gia tài. Được rồi, vậy thì không hoàn toàn hợp lý. Nhưng cũng *đại khái* mà. Ít nhất là với *tôi*.

"Được rồi, thôi, tôi cứ hy vọng là thế."

Rằng anh được may mắn."

"Cảm ơn", anh ta nói.

"Ít nhất tôi cũng mua cho anh ly cà phê mới, được chứ?", tôi hỏi. Nhưng ngay khi lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, người pha chế bên trong đã bước ra, mang một cốc cà phê mới cho anh ta.

"Này, Ben... tôi thấy anh đánh đổ cà phê", cậu ta nói. "Đây là ly mới."

"Cảm ơn, Adrian", Ben nói, cầm lấy cà phê từ chàng trai. Tôi đoán Ben là khách quen ở đây. Và tôi đoán hẳn là

mình *không bao giờ* nên vác mặt tới đây nữa.

Ben bắt đầu bước đi, và tôi không thể không nghĩ đến việc mình nên nói gì đó. *Gì cũng được.*

"Nhân tiện... tôi là fan rất bự của các tác phẩm anh đóng đó", tôi gọi lớn, và Ben cười rộ lên, lắc đầu. Anh ta thậm chí chẳng quay lại. Nhưng tôi *thực sự* là fan mà. Tôi rất thích các tác phẩm của anh ta.

Khi tôi trở về phòng, Brady đã nằm thành một đống trong chăn, đèn thì tắt. Tôi ngồi trên giường mình, nhìn sang cậu

ta đang nằm trên giường bên kia.

"Cậu ngủ à?" Tôi hỏi, nhưng cậu ta không trả lời. "Cậu ngủ à?" Tôi lại hỏi, và cậu ta hơi rên lên. Tôi nhảy khỏi giường, trèo lên giường cậu ta.

"Cô muốn gì đây?" Cậu ta nhăn nhó.

"Tôi gặp được người nổi tiếng đầu tiên tại Los Angeles."

"Tốt cho cô", cậu ta xoay người đi.

"Cậu không muốn biết là *ai* sao?"

"Không phải lúc này", cậu ta nói.

"Bây giờ hoặc không bao giờ", tôi nói.

"Vậy thì không bao giờ đi", cậu ta kéo gối che lên đầu.

"Nhưng chuyện hay lắm đấy", tôi nói.

"Chắc chắn thế rồi", cậu ta nói.

"Tôi nói thật đấy. Nếu cậu không để tôi kể với cậu ngay bây giờ, tôi sẽ không bao giờ kể với cậu đâu."

"Tôi chịu được việc đó."

"Thật đấy."

"Ừ."

"Trong *suốt phần đời còn lại* của tôi luôn", tôi hứa hẹn.

"Hiểu rồi."

"Cậu chẳng thú vị gì cả."

"Được thôi", cậu ta nói, và dường như lại chìm vào giấc ngủ. Cứ thế. Không hề tò mò một *chút xíu* nào về câu chuyện

của tôi. Không thể tin nổi!

Hừ, khi cậu ta thức dậy tôi sẽ không kể với cậu ta. Cậu ta năn nỉ cỡ nào cũng vậy.

Tôi trèo khỏi giường cậu ta, trở về giường mình. Nhưng tôi không ngủ được. Thứ nhất, tôi vừa uống một cốc cà phê. Nhưng cho dù không uống, ngay bây giờ tôi vẫn đang có quá nhiều năng lượng, phấn khích tới mức không thể nằm yên. Thế nên tôi không nằm yên. Tôi đứng lên, rời khỏi phòng. Tất nhiên tôi không thể đi quá xa, vì không muốn mang chiếc xe hơi thuê đi. Với lại, giờ chỉ mới 7 giờ sáng. Cũng không có quá nhiều thứ để

xem. Các cửa hàng chưa mở, chẳng có ai ra ngoài, và tôi chẳng thể ngắm ai.

[©DTV](#)

Thế là tôi quyết định ngồi trong hành lang. Tại đó, tôi gặp một người đàn ông tuyên bố mình từng ở trong một nhóm nhạc rock nổi tiếng.

"Chào", ông ta nói. Tôi ngẩng đầu khỏi khung cửa này giờ mình đang dòm qua và thấy một người đàn ông lớn tuổi, mặt đỏ bừng. "Chào", ông ta lại nói.

"Chào", tôi đáp lại.

"Cô ở khách sạn này à?"

"Đúng", tôi nói. "Còn ông?"

"Không. Tôi từ Luân Đôn đến thăm bạn bè trong thành phố. Điều gì khiến cô tới L.A.?"

"Một ban nhạc", tôi nói. "Hàng xóm

của tôi có một công ty ghi âm, cậu ta đang lùng một ban nhạc. Tôi chỉ đi cùng thôi."

"Tuyệt thật", ông nói. "Tôi cũng từng ở trong nhóm nổi tiếng lắm đấy."

"Thật không? Nhóm nào?"

"Manfred Mann va His Earth Band", ông tự hào nói. Ban đầu tôi không nhận ra.

"Chà", tôi nói.

"Tôi là Manfred."

"Rất vui được gặp ông."

"Cô biết chúng tôi chứ?"

"Ồ... không", tôi tiếc nuối.

"Cô *phải* biết chứ. Chúng tôi có một bài hit bự." Rồi ông bắt đầu hát: "There she goes, just-a-walkin' down the street, singin' do wah diddy diddy dum diddy do". Khi hát đến đoạn "do wah diddy", ông gật đầu, ra hiệu cho tôi hát cùng. Tôi không hát. Nhưng tôi có biết bài này.

"Đó là ông à?"

"Chính xác", ông tự hào. Rồi tôi nhận ra. Manfred Mann! *Blinded by the Light* là một trong những giai điệu bị nghe nhầm trong suốt lịch sử âm nhạc.

"Thật tuyệt vời", tôi nhảy khỏi chỗ ngồi. "Ông có thể giải quyết một vấn đề đã đeo bám tôi kể từ lúc sinh ra."

Mặt ông thoáng hiện lên một ánh nhìn tò mò. "À, tôi sẽ cố gắng, nhưng tôi không chắc!"

"*Tất nhiên ông biết!*" Tôi hét trả, ý thức được rằng mình đang nói quá to vào

lúc 7 giờ sáng trong hành lang khách sạn Hollywood Hyatt. "Liệu giai điệu có phải là: 'Blinded by the light... dressed up like a *douche*... I'm gonna run her in the night' không?"

Qua khoe mắt, tôi thoáng thấy Brady đang xông xộc xông đến. "Đừng có làm thế", Brady nói với tôi.

"Làm gì cơ?"

"Biến mất", cậu ta nói.

"Tôi ở đây mà. Đây là Manfred", tôi nói.

"Rất vui được gặp ông... Manfred", Brady nói. "Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng", cậu ta nói với tôi.

"Tôi tưởng cậu đang ngủ", tôi nói.

"Tôi ngủ, nhưng khi tỉnh dậy và thấy cô đi mất, tôi không ngủ được nữa. Có Chúa mới biết cô lại đi gây rắc rối gì."

"Này, tôi rất trông chờ được tán gẫu thêm một chút", Manfred nói trong lúc Brady lôi tôi đi.

"Khoan!", tôi nói. "Còn lời nhạc thì sao?"

Manfred nghiêng đầu, ném cho tôi một cái nháy mắt ranh mãnh. "VẬY MỚI VUI MÀ", ông nói. "CÓ NHIỀU CÁCH ĐỂ HIỂU."

"Gì cơ?" Tôi nói với Manfred, nhưng Brady kéo tay tôi quá mạnh. Mạnh *thực sự* ấy. Cậu ta làm tay tôi muốn đứt luôn.

"Cậu có biết đó là ai không?", tôi thì thào.

"Ờ... Manfred?", Brady nói.

"Đúng! Manfred Mann. Ông ấy hát bài *Do wah diddy*."

"Không phải chứ."

"Thật mà! Và, ông ta đang sắp giải mã một bí ẩn trong lịch sử. Cậu biết đấy, liệu lời bài hát có phải là 'dressed up like a douche, I'm gonna run her in the night' không?" Cậu ta nhìn tôi, gương mặt đơ ra - chính xác, giống y hệt thằng Joker trong phim *Batman*.

"Dressed up like a douche?" Cậu ta cười sằng sặc. "Thứ nhất, câu đó là 'revved up like a *deuce*, another runner in the night'. Và thứ hai, Manfred Mann là người Anh. Đến từ *Anh* - cách phát âm khác lắm."

"Cậu chắc chứ?"

"Ừm, tôi chắc. Chúa ơi, cô tin *mọi thứ* à! Tôi chẳng biết cô *nghĩ* mình đã gặp ai nữa."

"Này, tôi không nghĩ là mình gặp ai. Tôi *biết* mình gặp ai. Chúng tôi còn trao đổi nữa mà."

"Được đây", cậu ta nói.

"Và tôi sẽ không nói với cậu là ai đâu."

"Và tôi vẫn không thấy vấn đề gì với

việc đó cả", cậu ta nói. Rồi cậu ta giấu
cột, "Manfred Mann...".

Chà, thật tình. Tại sao cậu ta lại nói
dối về việc đó?

BRADY

Heaven và tôi ăn sáng tại một nơi gọi
là Griddle Café. Chúng tôi đều gọi bánh
kếp. Khăn trải bàn làm bằng giấy, và họ
có bút màu trên bàn cho những ai thích tô
vẽ. Rất tự nhiên, Heaven cầm một chiếc
bút màu lên, và bắt đầu vẽ.

Khi thức ăn đến, trước mặt chúng tôi

đã có ti tở những chiếc bánh kếp.

"Có người đang đói chết đi kìa", tôi nói.

"Vậy chúng ta không nên phí thức ăn."

"Tôi sẽ *không* ăn hết chỗ này đâu."

"Tôi cá là tôi ăn được nhiều hơn cậu", cô nàng nói.

"Tôi nghi lắm", tôi nói, biết rất rõ sức ăn của mình vượt xa cô nàng.

"Và nhanh hơn nữa", cô nàng nói

thêm.

"Tôi không đua với cô đâu", tôi nói. "Tôi chỉ muốn thưởng thức chỗ bánh kếp của mình, nếu cô không phiền." Nhưng trước khi tôi kịp nói xong câu này, cô nàng đã tống miếng bánh vào miệng như một con sóc chuột.

Và cuộc chiến bắt đầu. Tôi cũng tống thức ăn vào miệng, nhưng ít ra tôi còn nhai. Cô nàng thì có nhiều thức ăn trong miệng tới mức không tài nào nhét thêm được nữa. Thế mà cô nàng vẫn cố nhét. Lại thêm một nữa đây. Tôi chưa bao giờ trông thấy người nào *như thế*.

"Nhai đi", tôi ra lệnh, miệng cũng đầy thức ăn.

"Đang nhai", cô nàng nói. Ít ra tôi nghĩ đó là điều cô nàng nói, dù nó nghe chỉ giống như "ugn-aaahn". Nhưng bằng khả năng suy diễn cùng biệt tài thấu hiểu những người có quá nhiều thức ăn trong miệng (nhờ đã sống với Phil Của quý công suốt bốn năm), tôi khá chắc chắn cô nàng nói "đang nhai".

Và khi tất cả đã xong xuôi, tôi phát hoảng khi phải nói rằng Heaven ăn nhiều hơn tôi gấp cả *chục* lần. Cô nàng ngồi đó, cười hớn hở và xoa chiếc bụng tròn như bụng Ông Địa - tưởng tượng thôi.

Mặt cô nàng dính đầy xi rô, và cả vài mẩu vụn bánh kẹo.

"Cô bẩn quá", tôi nói. Cô nàng đưa lưỡi liếm quanh miệng, cố gắng làm sạch một chút, nhưng vô vọng. Tôi nhúng khăn ăn của mình vào ly nước, rồi chùi mặt cho cô nàng. Cô nàng để tôi làm thế, cứ ngồi đó, mặt đưa về phía trước, mắt nhắm lại, hàm ngược lên, để tôi lau cho như một đứa trẻ.

Trong khoảnh khắc đó cô nàng trông thật ngây thơ, và vừa làm, tôi vừa cảm thấy muốn bảo vệ cô nàng. Tôi cảm thấy như thể mình đã biết cô nàng từ khi còn là đứa trẻ. Và rồi tôi nghĩ, đứa bé ngọt

ngào này đã ngủ với Darren Rosenthal
tối qua. Bao tử tôi quặn lại.

"Đi thôi", tôi nói, ném tiền lên bàn.
Cô nàng đưa tay vào túi, lấy ra ít tiền,
đặt lên bàn, cầm tiền tôi vừa để xuống
lên, nhét vào túi tôi.

"Tôi trả tiền bánh kếp", cô nàng nói.

"Không, cô *ăn* bánh kếp. Tôi nghĩ tôi
đã lau đi gần hết chỗ bánh luôn ấy chứ",
tôi chọc vào sườn cô nàng.

"Đừng", cô nàng bật cười.

"Cô không cần trả tiền", tôi nói.

"Cậu đã trả tiền khách sạn rồi", cô nàng nói.

"Nhưng tôi vẫn sẽ trả tiền ngay cả khi cô *không* có ở đây."

"Sao cũng được. *Tôi* trả tiền bánh kếp", cô nàng nói. "Thêm nữa, cậu thậm chí chẳng thưởng thức được chúng."

"Thật nhỉ! Và tôi đoán *kẻ thua* nên trả chứ", tôi nói, biết tổng mình đã bị cô nàng đánh bại.

"Xin lỗi?", cô nàng nói.

"Cô nghe rồi mà."

"Ồ, tôi biết cậu *không* hề nói điều tôi nghĩ cậu vừa nói."

"Tôi nghĩ cô nghe *đúng* điều tôi vừa nói đấy."

"Vui thật", cô nàng nói. "Tôi đoán chúng ta sẽ có trận tái đấu vào bữa trưa."

"Bữa trưa? Sau bữa ăn mới này à? Tôi không cần ăn nữa, ít nhất cho tới bữa tối. Có thể thậm chí tới thứ ba *tuần sau*

ấy."

Cô nàng bắt đầu cục tác như gà. Tôi làm ngo.

Điện thoại di động kêu, là luật sư tôi thuê trong tuần nghỉ việc, người này nói với tôi rằng thương hiệu Sữa quế đã được thông qua. Đây là mẫu tin tốt đầu tiên sau bấy lâu. Rồi máy điều hòa trong chiếc xe hơi thuê của chúng tôi tắt ngúm. Lẽ nào *mọi thứ* đều phải trả giá vậy sao?

Heaven và tôi vào siêu thị Ralph's, tôi đứng đơ tại chỗ. Họ bán Jolt Cola. Đây là món cola ưa thích của tôi hồi những năm tám mươi, từ đó tới giờ tôi

không hề thấy nó nữa. Thế mà nó *đây*, hết hàng này nối tiếp hàng khác. Có một số loại thức ăn, thức uống không được sản xuất tiếp nữa và tôi nhớ chúng nhiều hơn mức cho phép.

Aspen Soda là một loại soda có vị táo, gần giống như 7-UP vị táo. Nó được Pepsi sản xuất như một thức uống thử nghiệm, và tôi phải lòng nó, song ngay trong năm đó nó lại bị ngưng sản xuất. Rồi có cả ngũ cốc Quisp, ngũ cốc Team, có kẹo Reggie, loại kẹo thổi mà Reggie Jackson là người đại diện, Munchos, thứ khoai tây chiên nhẹ, xếp trong túi màu cam sáng, Funyons, khoai tây chiên vị hành bên trong các vòng hành rán (hiện

tại thỉnh thoảng bạn vẫn có thể trông thấy), và tất nhiên cả pizza vị Taco tại Pizza Hut. Thật đau đớn khi phải nghĩ rằng tôi sẽ chẳng bao giờ được nếm những thứ đó nữa. Tôi gần như nghe được bài nhạc nền của phim *Brian's Song* khi nhớ đến chúng.

Nhưng đây, ngay trước mắt tôi, là cả một núi Jolt. Tôi có điên mới không mua hết từng lon một. Tôi đi lấy giỏ hàng, bắt đầu tóm lấy chúng từ trên kệ.

"Cậu đang làm gì đấy?", Heaven hỏi khi thấy tôi cùng chiếc giỏ đã đầy phân nửa.

"Họ bán Jolt!"

"Thì sao?"

"Cô không nhớ Jolt sao? Nó là món soda tôi thích nhất từ trước tới nay. Nó có nhiều caffeine tới mức có thể đánh thức được cả một cái *xác chết*."

"Không, nhưng tôi nhớ Tab", cô nàng buồn rầu nói. Tôi dám chắc hiện tại cô nàng đang lướt qua danh sách của *chính mình* trong đầu về các món đồ không được sản xuất nữa. "Cả Bắp rang Maisie's White nữa." Thấy chưa? "Thế cậu định làm gì? Mua hết từng lon một à?", cô nàng hỏi.

"Ừ", tôi nói thẳng thắn, tiếp tục chất Jolt vào giỏ hàng.

"Được thôi", cô nàng nói. Rồi không lỡ một nhịp, cô nàng bắt đầu cùng tôi thu thập những lon Jolt, chất vào giỏ hàng. Tôi biết cô nàng sẽ hiểu và hẳn sẽ làm điều *tương tự*.

Bất chợt, tôi cho rằng điều quan trọng nhất thế giới đối với tôi là tìm một ít Tab cho cô nàng.

Trong lúc chúng tôi đứng xếp hàng chờ thanh toán với hai giỏ đầy Jolt,

Heaven quay sang tôi, đầy phần khởi, với dấu hiệu của một chiếc bóng đèn sáng lóa trên đầu, cho thấy cô nàng đang có một ý tưởng.

"Muốn chơi đầu vật bằng ngón cái không?", cô nàng hỏi. *Đây* là điều khiến cô nàng phần khởi. Đầu óc tôi quay mòng mòng.

"Ở đây à? Người ta đâu có chơi vật ngón cái khi đứng xếp hàng mua tạp hoá."

"Cậu *không* làm thế à?"

"Không, giống như vật tay ấy. Cô cần phải ngồi xuống."

"Tôi không biết đấy."

"Giờ cô biết rồi đấy", tôi nói, lập tức bắt đầu nhúc nhích ngón cái để khởi động cho trận đấu sắp tới.

Khi chúng tôi ra ngoài, điện thoại của tôi kêu, đó là Phil.

"Chào, bạn yêu", cậu ta nói.

"Chào, Phil", tôi nói, không chắc chắn mình nên đối mặt thế nào với tình huống

về Sarah.

"L.A. thế nào?", cậu ta hỏi.

"Tuyệt lắm", tôi nói. Tôi đảo mắt với Heaven, cô nàng có vẻ bối rối vì không hiểu tại sao tôi đảo mắt.

"Vây, ờ...", cậu ta lắp bắp, "Ban nhạc thế nào?".

"Đưa bọn nó hợp đồng rồi. Thực ra, có tới *hai* hợp đồng trên bàn bọn nó."

"Hai à?"

"Ừ. Darren Rosenthal cũng ngỏ lời."

"Chết tiệt", cậu ta mắ̃ng.

"Ừ", tôi nói. "Thế nên bây giờ phải chờ xem."

"Chết tiệt", cậu ta lại nói.

"Ừ", tôi đáp. Rồi chúng tôi im lặng trong một phút. Có một con voi khổng lồ đứng thẳng bằng trên một quả bóng, hát theo giai điệu, nhưng chẳng ai trong chúng tôi nhắc tới nó. Và tôi sẽ không lên tiếng.

"Được rồi, người anh em. Nghe ngóng được gì thì gọi cho tôi nhé", cậu ta nói.

"VẬY THÔI À? Cậu không định nói đến sự thật rằng cậu đang '*chơi*' Sarah sao?"
Thật quá khó để tôi không nói gì.

"Ồ", cậu ta nói, rồi im lặng một lúc lâu.

"Gì cơ?", Heaven hét lên. "Cậu ta '*chơi*' Sarah? Sarah của *cậu* à? *Sarah* điên ấy à?" '

"Suyt", tôi nói với Heaven, vẫy tay xua cô nàng.

"Bạn yêu à, tớ có thể nói gì đây?", Phil nói. "Nó đã xảy ra rồi."

"Ừ", tôi nói.

"Ôi Chúa ơi!", Heaven nói. Tôi bắn cho cô nàng ánh mắt ngụ ý bảo cô nàng im lặng. Cô nàng che miệng bằng cả hai tay, trông rất sốc.

"Nghe này, đại khái là nó *đã* xảy ra", cậu ta nói. "Tớ không đổ lỗi cho cậu về việc cảm thấy bức bối. Nhưng hãy nhớ hồi học đại học, khi tớ mê mệt Marnie Williams, và cậu lại đi hẹn hò cô ấy? Hoặc... hoặc... lần nọ khi cả hai chúng ta thấy cô nàng tóc vàng tại làng Ngốc

nghech ấy? Cô nàng đã cởi áo ngực và để trên quầy bar ấy?"

"Món đồ mà cậu nhét vào túi khi cô nàng đi vào nhà vệ sinh ấy à? Có, tớ nhớ."

"Đúng, chính xác", cậu ta nói. "Tớ có được chiếc áo ngực, và *cậu* thì dắt được cô nàng về nhà."

"Phil, những việc đó chẳng liên quan gì cả. Đừng đùa nhau. Tất cả những điều cậu nhắc tới chỉ để phục vụ cho mục đích duy nhất là che giấu kiểu xét nét vớ vẩn của cậu, cùng sự coi thường trắng trợn tình bạn giữa chúng ta. Giống như một gã

đến cửa hàng tạp hóa và mua hai mươi đồ đồ đạc mình không cần, để che giấu sự thật rằng gã tới đó mua băng vệ sinh cho bạn gái. Hãy *đàn ông* một chút đi. Hãy bước đến quầy thu ngân chỉ với một hộp Tampax to, như thế ít nhất tớ cũng sẽ có *một chút* tôn trọng dành cho cậu."

"Sarah cần Tampax? Thật kỳ lạ, vì..."

"Ôi, trời ơi", tôi nói. Ăn dự với Phil chỉ hoàn toàn phí công. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại bận tâm làm như thế nữa.

"Cậu bực à?", cậu ta hỏi.

Tôi suy nghĩ một phút. Và sự thật là, tôi *không hề*. Sarah là cơn ác mộng, gạt bỏ được cô ta thực sự là một giải thoát. Ban đầu cô ta rất tuyệt, như hầu hết mọi cô gái, nhưng ốc đảo tuyệt vời đó sẽ nhanh chóng hóa thành ảo ảnh. Tôi đã trải qua những năm sau đó sống một cuộc đời khô khan, bước đi trong sa mạc đầy cay đắng, thi thoảng chạy loạn như một gã điên, đuổi theo bóng ma hạnh phúc mình từng có, nhưng khi giờ tay ra chỉ chụp được một nắm cát. Hiện giờ ấy à? Sau khi đến với Phil, cô ta sẽ không bao giờ cố gắng quay lại với tôi nữa, tôi biết mà. Và việc đó, bản thân nó, đã là một *sự cứu rỗi với đời*.

"Không, không hề. Tớ không bức. Nếu cô ta khiến cậu hạnh phúc, thì tớ chúc phúc cho cả hai người."

"Tốt. Nghe được thế thật tốt. Đó là lý do tại sao vụ về Tampax lại kỳ lạ, vì nếu cô ta cần nó, thì bọn tớ sẽ ở trong hoàn cảnh hoàn toàn khác."

"Cậu đang nói cái gì vậy?"

"Sarah có thai", Phil nói. Tim tôi lập tức đập dồn. Tôi nghĩ lại thời gian cô ta và tôi có cuộc tình cờ - tôi thật là quá thiếu suy xét - cuộc làm tình quá ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc kia. Tôi nghĩ thật kỹ để nhớ xem mình có dùng bao cao

su không.

"Có thai kiểu gì?", tôi hỏi.

"Ồ, thôi nào. Cậu biết chuyện đó thế nào mà. Làm gì có ai có thai ít hay có thai nhiều. Hoặc có thai, hoặc không, vậy thôi."

"Ý tứ là... bao nhiêu ngày... tuần... lạy Chúa, bao nhiêu tháng?"

"Câu hỏi hay đấy", Phil nói. Tôi thấy choáng.

"Tớ cúp máy đây, Phil."

"Được thôi. Nhưng cậu giận tớ à?"

"Không, tớ không giận cậu", tôi nói. Tôi cúp máy, nghĩ rằng mình sắp nôn tới nơi.

HEAVEN

Brady xanh mét. Và tôi không có ý xanh kiểu *tươi tắn* hay *thiếu kinh nghiệm*. Ý tôi là, cậu ta xanh mét như tàu lá chuối. Màu *xanh lá cây*. Và cậu ta trông như sắp nôn tới nơi.

"Cậu biết 'vagina dentata - răng âm

đạo' là gì không?" Tôi hỏi để cậu ta phân tâm khỏi điều đang quấy rầy trong tâm trí.

"Hả?" Cậu ta hỏi lại, hoàn toàn mơ hồ.

"Vagina dentata - răng âm đạo", tôi nói lại.

"Ồ... chẳng phải đó là một album của Cảnh sát sao?" Cậu ta vẫn có thể tư duy khi bị áp lực.

"Không, đó là *Zenyatta Mondatta*", tôi nói.

"Vậy thì không. Tôi không biết 'vagina gì đó' là gì."

"Dentata. Đó là một chứng sợ hãi ở đàn ông. Họ nghĩ rằng âm đạo phụ nữ có những chiếc răng nhọn. Thế nên họ sợ, không dám đưa của quý vào, vì sợ sẽ bị cắn đứt."

"Vui thật đấy."

"Tôi không dựng chuyện đâu."

"Chuyện đó thì sao?"

"Tôi chỉ tự hỏi liệu cậu đã từng nghe

tới nó chưa."

"Vì... sao?"

"Tôi không biết. Có vẻ như cậu cần phân tâm một chút", tôi nói trong lúc đọc thành phần nguyên liệu trên một lon Jolt.

"Thế nên cô nói với tôi về âm đạo có răng?"

"À ha", tôi nói.

"Cô biết không? Cái kiểu phân tâm như vậy, tôi không cần."

"Được thôi. Xin lỗi. Xì", tôi nói. "*Giờ* muốn chơi vật ngón cái không?", tôi hỏi.

"Không." Cậu ta mở cốp xe, bắt đầu chắt Jolt vào. Thế nên tôi giúp.

"Tôi có ba mươi răng", tôi nói trong lúc nâng một lốc sáu lon Jolt đặt vào cốp xe. "Không phải ở âm đạo, hiển nhiên rồi - mà ở trong miệng." Brady không nói gì. "Hầu hết mọi người có hai mươi tám răng. Nhưng một khuôn răng hoàn chỉnh có ba mươi hai răng. Bốn cái bị nhỏ khi răng khôn mọc lên."

"Vậy sao?", Brady vờ tỏ ra hứng thú.

"Tôi từng có ba mươi hai răng. Và rồi khi một chiếc răng khôn bị nhổ, tôi còn ba mươi một. Tôi ghét việc đó. Nó không đều. Suốt cả năm tôi luôn cảm thấy miệng mình bị lệch. Tôi nghĩ đó là năm 1998. Nhưng rồi năm 1999 tôi được xử lý nốt bên kia, thế là mọi thứ tốt hơn nhiều."

"Vui ghê."

"Giống như *phong thủy* trong miệng ấy."

"Phải rồi."

"Nhưng tôi chưa bao giờ nhủ cả hai cái răng kia để có khuôn răng hai mươi tám chiếc bình thường. Việc đó cũng không sao. Ba mươi cái là tôi hạnh phúc rồi." Brady vẫn không nói gì. "Cá mập thì có nhiều hàng răng."

"Dừng lại đi", Brady bỗng nhiên nói. "Tôi không thể nghe thêm nổi về *răng* nữa. Tôi không muốn nghe về răng trong miệng cô... răng trong âm đạo... răng cá mập... đừng nói về *răng* nữa."

"Tôi *không có* răng trong âm đạo", tôi đảo mắt với cậu ta. "Cậu có biết tôi được sinh vào lúc 5 giờ 21 phút chiều không?"

"Cô đang làm gì vậy?", cậu ta hỏi.

"Ý cậu là sao?", tôi hỏi lại.

"Cô cứ nói mãi về những chuyện ngớ ngẩn. Tại sao?"

"Tôi chỉ đang trò chuyện thôi."

"Thôi, dừng", Brady nói. Và chúng tôi chất nốt lốc Jolt cuối cùng vào xe.

Có một bãi tắm cho chó ở đây, thứ mà tôi nghĩ Strummer cần được trải nghiệm. Thứ nhất là, nó chỉ mới từng tới *công*

viên cho chó, chưa bao giờ tới *bãi biển* cho chó. Nhưng tôi cũng không biết liệu nó đã bao giờ thấy biển chưa.

Brady và tôi bắt đầu đi về phía tây. Khi tới bãi biển, chúng tôi thấy một thứ mình chưa bao giờ trải nghiệm. *Toàn chó là chó*. Tôi chưa bao giờ thấy chó ở cùng một chỗ nhiều như vậy. Strummer phát cuồng lên.

"Thằng nhóc đang ở trong thiên đường chó nhỉ", tôi nói với Brady, cậu ta nhìn Strummer và mỉm cười.

"Có một gã bước vào phòng khám thú y cùng con chó, đặt nó lên bàn khám",

Brady nói. "Bác sĩ nhìn con chó và nói, 'Tôi xin lỗi, nhưng con chó của ngài chết rồi'."

Tôi lập tức nhìn quanh xem có con chó nào trong tầm nghe không, và quả thực có một con Border Collie cách chúng tôi khoảng ba bước chân.

"Suýt!", Tôi nói với Brady. "Đừng nói về chó chết ở đây. Cậu sẽ làm mấy con cún đáng thương không vui."

"Đùa thôi mà."

"Chó chết *không* phải chuyện đùa."

"Cô không chịu để tôi kể cho hết."

"Con chó có sống lại không?", tôi hỏi.

"Tôi kể nốt được không?"

"Được thôi", tôi nói.

"Thế là bác sĩ thú y nói, 'Tôi xin lỗi, nhưng con chó của ngài đã...'", Brady thì thào, "'chết'. Gã kia nói, 'Tôi muốn kết quả chẩn đoán thứ hai'. Thế là bác sĩ thú y mở chuồng, thả ra một con chó tha mồi. Con này hít ngửi con chó kia, lấy chân đập vào nó, rồi đồng tình rằng nó đã chết. Thế là gã kia lại nói, 'Tôi muốn kết

quả chẩn đoán thứ ba'. Bác sĩ thú y mở một chuồng khác, thả ra con mèo. Con mèo đi vòng quanh con chó, quan sát. Xong, nó cũng đồng ý con chó đã chết. 'Được rồi', gã kia nói. 'Vậy tôi phải trả bao nhiêu tiền đây?' 'Năm trăm đô', bác sĩ thú y nói. 'Gì cơ? Ông lấy của tôi năm trăm đô chỉ để nói với tôi rằng con chó của tôi đã chết à?' 'Này', bác sĩ thú y nói, '*ngài* mới là người đòi báo cáo từ con chó tha mồi và kết quả soi của con mèo mà'."

Và rồi chúng tôi im lặng một lúc, chỉ xem lũ chó chơi đùa. Strummer có vẻ sợ nước. Nó chạy dọc theo mép nước, nhưng rút chân lại mỗi lần sóng đánh

vào.

Tôi xắn quần jean, bước xuống một chút để nó thấy rằng không sao, nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Cho tới khi nó thấy một con chim. Một con hải âu bay sà xuống, Strummer bắt đầu đuổi theo, đuổi đến tận biển. Tất nhiên con hải âu đang bay, nên Strummer sẽ chẳng có cơ hội nào tới gần được, nhưng nó không biết việc này. Chỉ thoáng chốc, tôi đã thấy Strummer lội trong nước. Đó là điều đáng yêu nhất tôi từng chứng kiến. Tôi cảm thấy như một vị phụ huynh đầy tự hào, và tôi nghe tiếng Brady hoan hô từ chỗ cậu ta đang ngồi.

"Hú! Được lắm, Strummer! Nhóc con!", cậu ta hét. Tôi quay lại, thấy Brady nhảy nhót trong niềm tự hào tương tự. Tôi vẫy cậu ta lại, cậu ta bước xuống chơi cùng chúng tôi dưới nước.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Giờ thì Strummer đang vui vẻ tới mức không muốn lên bờ. Chúng tôi té nước, chơi thêm một giờ nữa. Dường như chúng tôi đã quên đi hết mọi vấn đề của mình. Ngay khoảnh khắc này, chỉ có ba chúng tôi, chơi đùa tại bãi biển dành cho chó dưới ánh nắng California.

Và rồi điện thoại của Brady rung lên.

"Chào?", cậu ta nói. "Chào, Sam! Em thế nào?" Tôi nhìn biểu cảm của cậu ta chuyển từ phần khởi sang giận dữ chỉ sau khoảng năm giây. "À ha. À ha. Wow... Ừ, thế hẳn là rất tuyệt. Ừ, Eddie Vedder... cậu ta xin đây. Nhưng, tất cả những sản phẩm gần đây của cậu ta hoàn toàn nhảm nhí, đó lại là chuyện khác..." Cậu ta nghe thêm một lúc, nhặt lên một viên đá lồi trong cát và ráng sức ném nó thật mạnh. "Nghe này, chiều tối nay em gặp anh được chứ? Đừng ký thứ gì với hắn cả. Hứa nhé?"

Brady đang đổ mồ hôi, tôi ghét phải thấy cậu ta căng thẳng thế này. Cậu ta cúp

máy, trông như thể sắp phát nổ tới nơi.

"Chuyện gì vậy?", tôi hỏi.

"Bạn trai cô dẫn bọn nhỏ ra ngoài uống rượu tối qua cùng Pearl Jam."

"Anh ta *không* phải bạn trai tôi."

"Sao cũng được. Thằng Darren Rosen khôn-kiếp đó đã sắp xếp để bọn nhỏ được gặp Eddie Vedder tối qua. Nói xem, làm thế quái nào tôi có thể cạnh tranh được với chiêu đó?"

"Mặc xác Pearl Jam chứ", tôi nói. "Ai

mà quan tâm?"

"Bọn nhỏ quan tâm! Cô phải nghe được bọn nó phản kích đến cỡ nào."

"Bọn nhỏ sẽ gặp cậu hôm nay chứ?"

"Ừ", cậu ta nói. "Chúng ta phải quay về Hollyweird."

"Tốt. Nghe này, phút 89 vẫn chưa hết trận mà. Tôi hoàn toàn có niềm tin rằng cậu sẽ tóm được nhóm này. Tôi *biết* mà."

"Vậy sao?" Brady hỏi với niềm tin tưởng ngang ngửa với lúc một kẻ ba chục

tuổi được nghe rằng Thỏ Phục sinh có thật.

"Thật mà. Tôi là bà đồng đầy. *Chính hiệu luôn*. Từ trước giờ rồi. Và tôi biết cậu sẽ ký được hợp đồng với nhóm này. Thế nên tôi có chút niềm tin. Tôi hứa đấy."

"Nếu cô đã nói vậy...", cậu ta miễn cưỡng. Rồi chúng tôi lấy đồ, rời khỏi đó.

Trên đường trở lại khách sạn, chúng tôi ghé vào một cửa hiệu 7-Eleven vì tôi muốn mua Slurpee. Bỗng nhiên, bất thành linh, Brady quỳ sụp xuống.

"Ôi Chúa ơi", Brady thốt lên. "Không thể nào! Giống như hôm nay là sinh nhật của tôi, kết hợp chung với cả Giáng sinh nữa!"

"Cậu đang nói cái gì vậy? Đứng lên!"
Tôi nói, kéo Brady đứng dậy khỏi sàn.

"Nhìn kia!"

"Nhìn cái gì mới được?"

"Munchos! Và Funyons. Bây giờ cô không thể mua chúng nữa."

"Rõ ràng là có thể mà", tôi nói.

"Thật không thể nào tin nổi", cậu ta nói trong lúc bắt đầu tóm những gói khoai chiên ra khỏi kệ, theo đúng nghĩa đen. "Gì thế này? Đây thật là một thành phố vàng! Los Angeles là vùng đất của đồ ăn vặt sao?"

"Ôi, không. Làm ơn nói với tôi là cậu sẽ không mua sạch tất cả chỗ này đi."

"Dẹp đi, tôi mua hết."

"Chúa ơi", tôi nói. Và rồi tôi giúp cậu ta tóm những gói Funyons, Munchos còn lại.

Giờ thì chiếc xe thực sự bị trữu xuống ở phần sau. Chúng tôi thuê một chiếc xe bốn cửa, nhưng giờ không còn chỗ để bất cứ ai hoặc bất cứ một gói đồ ăn đồ uống nào lách vào được nữa. Sáng mai chúng tôi cũng sẽ tới Seattle, nên tôi không chắc Brady định làm gì với tất cả những thứ này.

Điện thoại của tôi kêu, là Sydney. Kể từ lúc đến đây tôi vẫn chưa nói chuyện với cô ấy, và cô ấy giận.

"Ừm... chào. Còn nhớ mình không?", cô ấy hỏi.

"Tất nhiên rồi!", tôi đáp. "Vụ gì vậy?"

Vẫn đang bám trụ ở New York nhỉ?"

"Ừ. Cậu *nên* gọi cho tớ chứ!"

"Tớ xin lỗi. Tớ phải chạy quanh suốt."

"Đoán xem tớ mới làm gì?", cô ấy hỏi.

"Tớ không tưởng tượng được."

"Tớ vừa tạo một tài khoản PayPal."

"Để mua sắm trên eBay à?" Tôi hỏi, vì *đây* chính là lý do tôi tạo tài khoản

PayPal.

"Không", Sydney nói, hoàn toàn nghiêm túc. "Đoán lại đi?"

"Tớ không biết."

"Tớ vừa tạo một Quỹ ngực", cô bạn tôi tự hào tuyên bố. Tôi dời chiếc điện thoại xa khỏi tai, nhìn nó. Tôi cũng không biết tại sao mình làm vậy. Có lẽ để tự làm mình thấy hứng thú. Khi tôi đưa điện thoại trở lại tai, cô ấy vẫn đang nói. "Thế thì đến sinh nhật hai mươi sáu tuổi, để tặng quà cho chính mình, tớ đã quyết định mua cho bản thân một bộ ngực mới."

"Ôi trời...", tôi nói.

"Nhưng tớ không có đủ tiền, thế nên tớ tạo một website để mọi người có thể quyên tiền cho *Quý ngực mới tặng Sydney*, tớ đặt link từ trang Friendster và MySpace của tớ tới đó."

"Cậu đùa chắc."

"Không, tớ *hoàn toàn* nghiêm túc. Và mọi người đã quyên góp rồi! Cậu tin nổi không? Có một trăm năm mươi ba đô và sáu mươi bảy xu trong tài khoản."

"Không, tớ *hoàn toàn không* tin. Và *ai* mà quên sáu mươi bảy xu nhỉ, tớ muốn biết cái đó."

"Ai bận tâm chứ? Tuyệt thật đấy. Sao tớ không nghĩ tới việc này trước đây nhỉ?"

"Vì lúc đó cậu *tỉnh táo* hơn chẳng?"

"Nồi... ấm đun... *xin chào*", cô ấy nói. "Sao cũng được... đất thánh bên kia thế nào?"

"Tốt. Bọn tớ rất vui."

"Nếu cô dám gọi việc Darren Rosenthal điều mấy thằng ngôi sao nhạc rock trước mặt ban nhạc tiềm năng của cô là *vui*, thì đúng là vui thật đấy", Brady hét lên.

"Cậu ta hét cái gì vậy? Darren Rosenthal, Darren Rosenthal *của cậu* ấy à?", Syd hỏi.

"Không, không phải Darren Rosenthal *của tớ*, nhưng đúng, là người cậu biết đấy."

"Ôi, chính là Darren Rosenthal *của cô ấy* đấy", Brady xen vào. "Cô sẽ rất vui nếu biết Heaven và Darren đã tái hợp!" Rồi cậu ta bắt đầu hát một bài hồi thập niên bảy mươi của Peaches & Herb, "Tái hợp, cảm giác thật vuiuuui!".

"Cái gì?", Sydney hỏi.

"Cậu im miệng được không?", tôi nói với Brady. "Chẳng có gì đâu", tôi nói vào điện thoại. "Nghe này, ít phút nữa Brady sẽ gặp ban nhạc, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau."

Tôi cúp máy, trừng mắt nhìn Brady,

cậu ta đang lái xe, nhìn thẳng về phía trước.

"Cậu bị *cái gì* vậy hả?", tôi nói.

"Ngoài *mọi thứ* ra ấy à?", cậu ta hỏi lại.

"Tôi đã nói gì với cậu lúc nãy chứ? Thôi căng thẳng đi. Cậu sẽ có được hợp đồng. Cậu sẽ bước khỏi buổi hẹn với cái hợp đồng."

"Ừ... thì cô nói thế."

"Tôi tin vào cậu", tôi nói. Cậu ta nhìn

sang tôi, lần đầu tiên. "Chuyện đó sẽ xảy ra. Tôi hứa đấy."

"Cảm ơn", cậu ta nói. Chúng tôi lái xe vào lối xe chạy của khách sạn Hyatt, Strummer và tôi nhảy xuống, còn Brady lại xe đi gặp ban nhạc.

BRADY

Bạn hiểu cảm giác khi xem những clip nhạc, những bộ phim, ngành giải trí, và bạn nghĩ, "Wow, công việc đó có vẻ tuyệt thật nhỉ!". Hừ, không đâu! Việc đạt được thành công đều gần như bất khả thi.

Cứ một nghìn tỷ kẻ muốn trở thành nhà phê bình âm nhạc, thì chỉ có *một* Lester Bangs. Với một nghìn nghìn tỷ gã làm A&R, mới có *một* Clive Davis hoặc David Geffen. Và dù bạn xem dưới góc độ nào đi nữa, thì Cameron Crowe chỉ là một gã đê tiện. Tất nhiên hắn tài năng kinh khủng, nhưng ai mà được viết cho tạp chí *Rolling Stones* ở tuổi mười lăm chứ? Ai mà được viết những bộ phim thiên tài như *Fast Times at Ridgemont Hight*, *Say Anything*, *Singles*, và *Almost Famous* chứ? Đã bao giờ thất bại chưa vậy, Cameron? Và Chúa ơi, gã này còn được cưới cô nàng nóng bỏng trong nhóm Heart! (Ồ, tôi quên mất *Vanilla Sky*. Hắn là Cameron Crowe cũng *không*

phải bất khả chiến bại. Nhưng tính tới lúc này, gã ta vẫn có được thành tựu quá đáng nề.)

À, tôi thì ngồi trên mặt *kia* của hàng rào, trong vị trí mặt bên *kia* của đĩa nhạc. (Nhạc nền lấy cảm hứng từ *Some Kind of Wonderful*.) Ở vị trí của tôi, tôi có ba trăm sáu mươi tư đô la trong tài khoản ngân hàng doanh nghiệp của mình, một ả điên có thể đang mang thai đứa con của tôi, không có một album nào lọt Top 20 mang nhãn hiệu của mình - thậm chí Top 1000 cũng *không* - và tôi khá chắc chắn là mái tóc trên đầu mình đang dần rụng hết.

Tôi đổ lại nơi sẽ gặp ban nhạc, tất cả bọn chúng đều đang nhìn chăm chăm vào xe của tôi.

"Anh ơi... cái quỷ gì vậy?", Sam nói.

"Ồ, mấy cái này à?" Tôi nói khi nhận ra chúng đang nói về rất nhiều túi đồ ăn vặt chiếm chỗ trong chiếc xe. Tôi giải thích về những món ăn đã lâu mình không được thấy, bọn chúng bắt đầu phá lên cười.

"Sao anh mang mấy cái này về nhà được?", Justin hỏi.

"Anh nghĩ là anh cần giao đi. Vì thực ra từ đây anh sẽ đi Seattle."

"Có gì ở Seattle?" Sam hỏi. Tôi không muốn nói với cậu nhóc về Howard Schultz, Sữa quế và kế hoạch làm giàu, vì tôi muốn cậu nhóc nghĩ tôi trung thành với công ty ghi âm của mình. Tôi như thế thật mà, nếu bọn nhỏ cho tôi cơ hội để *thực sự* trung thành. Tôi cực kỳ nuôi hy vọng với nhóm này. Nhưng nói thế thì gây áp lực cho bọn nhỏ quá. Tôi ra khỏi xe, đi cùng bọn nhỏ vào chỗ luyện tập.

"Chỉ ghé thăm vài người bạn ở đó thôi", tôi nói.

"Tuyệt. Anh nghe này", Sam nói. "Darren đề nghị cho bọn em mười nghìn đô để thu âm thử."

"Nhiều tiền thật đấy", tôi nói trong lúc trái tim chùng xuống tận bao tử, và dịch mật thì trào lên cổ họng.

"Anh chỉ muốn hỏi rõ... rằng đó là tiền hăn *trả trước* cho bọn em hay là tiền hăn sẽ *đầu tư* cho thời gian ở studio?"

"Thời gian ở studio", Sam nói. "Này, cả đám bọn em thực sự thích anh", cậu nhóc lại nói, và tôi cảm thấy như mình đã bị vắt sang bên. *Lúc nào cũng vậy.*

Bỗng nhiên tôi cảm thấy như mình đang học lớp năm, đứng trên sân chơi trong chiếc quần dài màu cam sọc xanh dương, và Danielle Boranski nói với tôi rằng Stuart Amstrong đã tặng cho nàng chiếc sandwich bơ đậu phộng và mứt, thế nên nàng sẽ trở thành bạn gái của Stuart ngay sau bữa trưa. "Nhưng vấn đề là, Darren có tiền để thực hiện những lời hứa." Tôi đang ước gì mình có một chiếc sandwich bơ đậu phộng và mứt để đưa cho Sam. "Nhưng bọn em *thực sự* thích anh, anh bạn."

"Cảm ơn", tôi nói. Ý là, bạn sẽ nói cái quỷ quái gì khi chỉ có *ba trăm sáu mươi tư* đô la trong tài khoản công ty?

"Này... anh biết là được gặp Pearl Jam tới qua thì rất tuyệt, và Darren rất xin, hẳn sẽ cố gắng cho các em trải nghiệm cuộc sống đẳng cấp", tôi nói. "Nhưng sự thực vẫn là cuối năm, Darren phải trình diện với sếp, và nếu khi đó các em không đạt được tầm mức họ nghĩ trong đầu, thì các em toi." Bọn nhỏ nhìn nhau, bắt đầu lúng túng. Đây là điều tôi vẫn còn làm được. *Lòng trung thành.*

"Ừ, bọn em biết", Ethan nói. "Việc đó thực đáng sợ."

"Ừ, với anh sẽ không như thế. Như anh đã nói với bọn em, anh sẽ bắt đầu từ cơ bản, và giúp các em có mọi thứ. Anh

tin rằng chúng ta sẽ làm nên chuyện ngay lần đầu, nhưng nếu việc đó không xảy ra, thì sẽ có cơ hội thứ hai, thứ ba. Bao nhiêu lần cũng được. Khi các em thu âm xong, anh sẽ sắp xếp cho các em gặp một đại lý giỏi. Và, sau khi liên hệ với họ, anh không nghi ngờ gì việc có thể cho các em đi diễn tour, và *đó* là lúc các em sẽ có được lượng fan lớn hơn."

"Bọn em thích *cái đó* đấy", Sam nói, và cả bọn gật đầu đồng ý.

"Anh sẽ làm một chiến dịch lớn, quảng bá đầy trên đường, khắp nơi trên toàn quốc", tôi nói tiếp. "Và anh sẽ đưa chiếc đĩa đến bất cứ chỗ nào có thể,

nhắm tới mọi nơi các em cần hiện diện... Mọi cửa hàng bán lẻ lớn trên mạng, mọi chuỗi cửa tiệm lớn, mọi gã indie siêu xịn. Cả ông bà cha mẹ cũng nghe luôn, phân khúc này hay bị các hãng đĩa lớn làm ngơ. Với nữa, anh sẽ đưa đĩa nhạc lên các cửa hàng, chuỗi bán lẻ nước ngoài, và chúng ta cũng có thể ký hợp đồng hợp tác riêng với các em ở nước ngoài - đồng nghĩa với các em được trực tiếp nhận tiền trả trước."

"Nghe đã thật", tất cả chúng đồng ý.

"Với nữa, anh không biết các em có thích không, nhưng chúng ta có thể đưa nhạc của các em lên TV hoặc phim."

"Quảng cáo xe hơi?", Justin nói.

"Không có quảng cáo xe hơi gì hết", Sam nói. Rồi cậu nhóc lại thêm, "Trừ phi giá tốt". Cả bọn đập tay với nhau. "Brady, bọn em thực thích tính cách của anh. *Thật đấy!* Nhưng nghiêm túc mà nói, anh bạn, những *mười nghìn đô.*"

Tất cả những thứ này cũng giống như thứ mà Darren đưa ra chào mời bọn nhỏ. Nhưng sự khác biệt là, thế giới của Darren có một chuỗi quyền lực không tồn tại trong thế giới của *tôi*. Hẳn phải nghe lời người khác, *tôi thì không*. Do đó, nếu sếp của Darren bảo bỏ bọn nhỏ đi...

hắn sẽ làm vậy. Còn tôi có cả *lòng trung thành*. Một mái nhà chắc chắn. Mọi người đều muốn cảm thấy an toàn, và sự an toàn đó là điều duy nhất *tôi* có thể đem lại. *Darren thì không*.

"Các em đang muốn nói là nếu không phải Darren Rosenthal đưa mười nghìn đô tiền ghi âm ra chào mời, thì các em sẽ ký với anh?"

"Chắc chắn luôn", Sam nói, và hai nhóc còn lại gật đầu với cậu ta.

"Thật chứ?", tôi hỏi.

"Trăm phần trăm", cả bọn nói. Tôi suy nghĩ. Tôi nghĩ khá lâu, nghĩ rất kỹ - trong ít nhất ba mươi bảy giây.

"Anh sẽ bỏ ra tương đương", tôi nói. "Anh cũng sẽ bỏ mười nghìn vào việc thu thử của các em. Và anh thậm chí có thể lôi kéo những người quan tâm và dành nhiều thời gian của studio để ghi âm toàn bộ album của các em."

"Tuyệt", Sam nói. "Vậy bọn em tham gia."

"Thật chứ?" Tôi nói, hạnh phúc đến muốn khóc. Cuối cùng mọi thứ cũng đi đúng hướng. Vậy thì hứa hẹn mười nghìn

đô mà mình không có thì nghĩa lý gì đâu chứ?

"Vâng", Sam nói. "Bọn em đang kỳ vọng là anh sẽ nói vậy. Đó không phải mọi điều bọn em muốn từ anh. Chỉ là bọn em cần những cơ hội tương tự tại phòng thu."

"Anh sẽ khiến bọn em tự hào", tôi nói. "Anh hứa." Và khi nói "Anh hứa", tôi nghĩ đến sự thật rằng đó là những từ gần đây nhất Heaven đã nói với tôi trước khi ra khỏi xe. Cô nàng hứa với tôi rằng việc với ban nhạc sẽ ổn. Cô nàng đã đúng. Tôi không biết làm sao cô nàng có nhiều niềm tin đến vậy, vì tôi thấy tình huống

này như nghìn cân treo sợi tóc, nhưng giờ thì tôi rất nôn nóng được kể lại với cô nàng.

Tôi bắt đầu tự hỏi liệu cô nàng có ở trong phòng khách sạn không. Lần trước khi bị tôi bỏ lại, cô nàng đã mò lên giường Darren Rosenthal. Nghĩ đến đó, tim tôi bắt đầu đập nhanh. Thật điên khùng! Tôi chỉ đang để mắt tới Heaven để cô nàng *không* chung chạ với Darren, hoặc để mắt tới ban nhạc để bảo đảm chúng *không* chung chạ với Darren. Thằng này đúng là cái gai cực to trong mắt tôi.

Nhưng Superhero vừa đồng ý ký hợp

đồng với tôi, nên ít nhất tôi có thể yên tâm vụ này. Chết tiệt thật! Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào về chuyện đó.

"Và, anh bạn...", Sam nói. "Anh đang lái xe khắp Los Angeles mua Funyons và đủ thứ linh tinh. Bọn em có thể nhờ mẹ gửi cho anh mỗi tháng một hộp, vậy thì anh không cần phải làm gã khùng mang theo cả mớ hồ lớn thế này trong xe."

"Tuyệt đấy. Vậy anh sẽ chỉ cần mang theo một ít trên đường thôi."

"Sao cũng được, ông anh", Sam nói.

Và rồi tôi buột miệng, trước cả khi nhận ra mình đang nghĩ tới Heaven. "Này, anh sực nhớ đến thôi, nhưng... em có tình cờ biết chỗ nào quanh đây có Tab không?"

"Có, mẹ em uống mà", Justin nói.

"Thật không?"

"Thật. Có khi trong nhà em còn một ít đấy. Anh muốn một lon không?"

"Làm sao lại dễ dàng vậy được", tôi nói lớn, dù đây thực sự chỉ là nói với chính mình.

"Anh muốn không?", cậu nhóc lại hỏi.

"Được chứ?"

"*Em* thì chẳng uống thứ đó. Tất nhiên là được." Justin rời đi, lát sau quay lại cùng một lon màu hồng lẫn hạt dẻ có logo Tab màu trắng bên trên. Đó thực sự là một trong những logo hay ho nhất trong lịch sử. Nhưng nghĩ tới việc Heaven sẽ phấn khởi thế nào khi trông thấy nó còn đem đến cảm giác ngọt ngào gấp bội. Đó là nếu hiện tại cô nàng *không* đang làm tình với Darren.

Lái xe rời khỏi chỗ của ban nhạc, tôi sượng tê hết khoảng bảy giây. Tôi thắng

rồi. Bọn nhỏ sẽ ký hợp đồng với *tôi*. Ban nhạc của *tôi*. Đời thật đẹp!

Và rồi mọi thứ ngấm vào đầu *tôi*, rõ ràng hơn. *Tôi* vừa hứa hẹn mười nghìn đô la mà mình không hề có. Nhưng *phải* có cách chứ. Nghĩ đi, Brady... nghĩ đi. Một khoản vay, nhưng *bằng cách nào?* *Tôi* có gì để đi vay? Ngoại trừ những thứ mà ngân hàng chẳng đời nào xem trọng, như chiếc còi tàu có ký tên Johnny Cash hay chiếc hộp ăn trưa *Land of the Lost* chính hiệu.

Tôi lại bắt đầu có cảm giác lạnh người, muốn bệnh. Thế nên *tôi* cố gắng nghĩ đến những thứ làm mình hạnh phúc.

Cún con? Tiền lương? Heaven? Thịt xông khói. *Thịt xông khói là an toàn nhất.* Tôi yêu thịt xông khói. Tôi yêu thịt xông khói tới mức có thể viết một bài thơ về nó. Tôi cũng là kẻ hâm mộ pho mát đến điên đảo. Một thế giới thiếu pho mát... tôi sẽ không muốn sống trong thế giới như vậy.

Không được rồi. Tôi toát mồ hôi trong khi điều hòa đang bật hết cỡ. Một khối khí ồ ạt phả về phía tôi, nhưng không giúp tình cảnh khá hơn chút nào. Mọi thứ đều ổn, tôi chỉ cần *hít thở* thôi. Tôi tự trấn tĩnh. Tôi hiểu công việc này mà.

Bạn có thể nói về các đề mục thỏa thuận, xuất bản, hợp đồng biểu diễn, đặt tour lưu diễn, cho tới khi khô cổ họng, nhưng tất cả chẳng là gì nếu *không* có mối quan hệ thân thiết với nghệ sĩ. Cần phải có sự tôn trọng, giao tiếp cởi mở, và cảm nhận tốt giữa hai bên. Với tôi, *đây* là cách duy nhất để mọi thứ thành công. Và cho tới giờ, tôi nghĩ mình đã có được *tất cả* những điều đó với Superhero. Tất nhiên, là ngoại trừ chuyện tôi nói dối rằng từng chơi cho một ban nhạc. Và rằng tôi có mười nghìn đô la.

Giống như hồi còn đi học, giáo viên nói, "Tất cả các em đều bắt đầu với một

điểm A. Giờ các em chỉ việc làm một điều là duy trì nó". Giờ tất cả chúng tôi đang có điểm A. Ban nhạc có điểm A. Tôi có điểm A. *Mọi thứ thật tuyệt!*

Cho tới khi tôi phải thức cả đêm để nghe lý do tại sao bạn gái của bọn nhỏ không muốn bọn nó đi lưu diễn. Hoặc ngay trước khi bắt đầu chuyến lưu diễn, chúng lại bỗng nhiên muốn đi *bằng xe buýt* thay vì một chiếc xe lưu động Econoline... Thế là chúng có được chiếc xe buýt chết tiệt. Và chúng nặng xị lên về phòng khách sạn.

Rồi bị nghiện rượu, nghiện thuốc phiện...

Và làm thế quái nào tôi có thể đào được ra mười nghìn đô chứ?

HEAVEN

Tôi đã đọc ở đâu đó, có thể trong quyển *DSM-III-R*, rằng một người trung bình là người bình thường, đại diện cho hầu hết cá thể con người. Nghĩa là nếu một người trung bình ăn hai thỏi chocolate một tuần, thì có một số người ăn nhiều hơn, và một số ăn ít hơn, nhưng *hầu hết* sẽ ăn hai thỏi một tuần.

Tôi thực ra còn không ăn thỏi

chocolate nào. Thế nên theo lý luận này, tôi *không* bình thường. Hoặc là *không* trung bình, ít ra là thế. Và như American Beauty đã dạy, không gì tệ hơn việc ở mức *trung bình*. À, nó nói rằng không có gì tệ hơn việc *bình thường*, thế thì cũng đồng nghĩa thôi.

Giờ thì, *ăn mừng* là điều mà người trung bình sẽ làm khi đạt được thứ gì đó. Người trung bình sẽ nấu một bữa tối ngon lành hoặc dẫn ai đó ra ngoài ăn một bữa ngon. Như vậy dễ đoán quá. *Quá điển hình*. Tôi - người *không* trung bình - quyết định sẽ làm điều gì đó khác biệt để ăn mừng việc Brady có được ban nhạc này, vì sâu trong tim, tôi biết rằng

cậu ta sẽ quay lại với tin vui.

Nhưng sáng hôm sau chúng tôi sẽ tiếp tục lên đường, vậy thì không có nhiều thời gian. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là dùng những món Brady thích, làm cho cậu ta một chiếc bánh. Nhưng tôi không có lò nướng. Thế nên tôi nghĩ, có thể là một món đồ uống. Có lẽ tôi sẽ lấy một ít Munchos, Funyons, nghiền chúng vào trong một ly Jolt, biến nó thành món đồ uống ăn mừng cho cậu ta. Tôi sẽ gọi nó là Munyon Cola. Munyon. Đọc lên nghe cũng vui nữa. Thấy chưa?

Tôi dám cá một người trung bình sẽ không có cảm hứng pha ra được món tinh tế như vậy. Tôi dám cá một người trung bình thậm chí còn không muốn uống nó nữa ấy. Tôi sẽ gộp cả Brady và mình vào số đó, vì có thể nó sẽ là món uống kinh tởm nhất tôi từng nghĩ ra. Thế nên cân nhắc lại, thì tôi sẽ *không* pha nó. Munyon Cola sẽ không bao giờ ra đời, và tôi sẽ nhường việc sáng tạo đồ uống cho Brady.

Nhưng tôi muốn làm *gì đó* để ăn mừng. Một ngày nay Brady đã rất căng thẳng rồi, chúng tôi cần làm gì đó vui vẻ. Không chỉ vì cậu ta căng thẳng, mà còn vì, *thẳng thắn* nào, ngay lúc này tôi đang

được xả hơi khỏi cuộc sống của chính mình. Khi quay lại, tôi sẽ chẳng có việc làm, chẳng có cách nào trả tiền thuê nhà mà không bị lấn vào quỹ dành cho lúc rủi ro, không có bạn trai, và không có phương cách nào để có được những thứ kể trên.

Nói tới lo lắng, thường thì tôi không vạch rõ được các ưu tiên của mình. Có lẽ đây là cảm giác *nên* có khi lo lắng. Thường thì tôi chỉ lo về sự thật là thợ cắt tóc của mình sắp nghỉ sinh tuần này, vậy có Chúa mới biết đến khi nào tôi mới cắt được một mái tóc cho ra hồn - thật đấy nhé!

Chúng tôi cần một bữa tiệc. Quá tệ, chúng tôi chẳng quen ai tại L.A. Bạn biết gì không? Tiệc tùng là tiệc tùng. Dù sao thì trong hầu hết các trường hợp, bạn sẽ không biết hết mọi người tại một bữa tiệc. Tiệc tùng là *thế* mà, hòa trộn vào nhau thôi. Kết bạn mới. *Thật là một ý tưởng tuyệt hảo!* Tôi sẽ mời tất cả những người thú vị tại khách sạn này tới phòng. Để ăn mừng.

Brady bước vào căn phòng của chúng tôi - đang chật ních người. Cậu ta bước ngược ra, kiểm tra biển trên cửa để bảo đảm đúng phòng. Rồi khi bước trở vào, cậu ta tìm thấy tôi nơi góc phòng. Tiếng nhạc âm âm, mọi người đang uống và tận

hưởng. Tôi vẫy Brady lại. Cậu ta chen qua đám đông để đến chỗ tôi.

"Có chuyện gì vậy?", cậu ta hỏi.

"Ngạc nhiên không!", tôi hét. Tôi thôi chiếc còi tiệc mà những người ở phòng 801 đã tốt bụng mang tới.

"Cái gì đây?"

"Tiệc của cậu đây! Đây là Brady", tôi nói với mọi người gần đó. Mọi người đưa chai bia của mình lên.

"Chúc mừng, anh bạn!" Một anh chàng

nói, giơ tay lên chờ Brady đập vào.

"Những người này là *ai?*", Brady hỏi tôi.

"Đừng để anh ta *chờ!*" Tôi nói với Brady, cậu ta nhìn anh chàng nọ - người đang giơ tay lên chờ cậu ta phản ứng lại. Cuối cùng Brady cũng đập tay với anh chàng, rồi anh chàng lại tiếp tục chuyện mình đang làm.

"Cậu đã sẵn sàng để tận hưởng *thả cửa* chưa?", tôi hỏi Brady.

"Heaven!", Brady nói. "Đây là *gì*

vậy?"

"Tiệc của cậu đây", tôi nói. "Chúng ta không thể ở trong một khách sạn có ghi 'Riot House^[1]' mà lại không bùng nổ theo đúng cái tên đó. Với lại... chúng ta ăn mừng!"

[[1]] Có nghĩa là “Căn nhà náo nhiệt”.

"Ăn mừng cái gì?"

"Superhero! Bọn nhỏ sẽ hợp tác cùng cậu."

"Làm sao cô biết?"

"Tôi biết chứ. Tôi có lòng tin mà", tôi nói. "Tôi *đúng*, phải không?"

"Ừ, cô đúng", cậu ta nói, nụ cười hớn hở nở trên môi. Tôi nhảy lên, ôm chầm lấy cậu ta.

"Nhưng lỡ nếu như bọn nhỏ *không* đồng ý thì sao?", cậu ta hỏi.

"Vậy thì đây sẽ là bữa tiệc *động viên Brady*."

"Tôi phải hỏi lại... những người này là *ai* vậy?"

"Hàng xóm", tôi hét. "Những người đang ở trong khách sạn. Những người hay ho tôi gặp ở dưới sảnh, họ đến Chi, quán bar của Justin Timberlake ấy. Cậu biết không? Cái quán ngay tầng dưới là nhà hàng - bar mới của anh ta đấy."

"Tôi không biết."

"À... anh ta bận. Nên không dự được."

"Cô mời Justin Timberlake?", cậu ta nói.

"Không, anh ấy không có ở đó. Nhưng Kevin Dillon thì ở đó."

"Là ai?"

"Anh em của Matt Dillon. Cậu ấy ở đằng kia kia", tôi chỉ tay. "Mặc áo sơ mi chơi bowling màu đỏ. Cạnh cô nàng có ngực giả ấy. Khoan, cô nào trong phòng chẳng thế." Tôi đưa Brady một chai bia. "Cạn đi, bạn yêu. Đêm cuối của chúng ta ở L.A. đây, và *đây* là bữa tiệc dành cho *cậu*, bạn tôi."

"Cô làm thế này chỉ mất ít giờ?"

"Ừ. Tôi chỉ việc đưa số phòng ra, còn họ chỉ việc tới thôi."

"Cô là kẻ kỳ lạ và tuyệt vời thật đấy", Brady nói. Cậu ta cầm chai bia, chúng tôi cùng một phát. "Tôi đoán đây là bữa tiệc tự góp vào ăn nhậu à?". Cậu ta hỏi trong lúc nhìn quanh, thấy tất cả chỗ bia bọt. Rồi cậu ta chú ý thấy một bàn đầy Effen Vodka. "Cái đó thì ở đâu ra?"

"Jon", tôi đáp.

"Và Jon là...?"

"Là anh chàng xịn nhất trên đời! Tôi đang ở dưới lầu, gặp hai anh chàng đang ngồi chơi trong nhà hàng, nên tôi mời họ. Hóa ra một người trong số họ đã tạo ra loại vodka mới này, tên Effen Vodka.

Tên hay đúng không? Mà, tôi ngồi với họ nửa giờ, chúng tôi nói chuyện về kế hoạch ra mắt nó, đại khái là chuyên môn của tôi đây. Tôi đưa ra vài ý tưởng họ rất mê."

"Chẳng hạn như?"

"Các món đồ, quần áo 'Effen Cool', một chuyến du đấu bài xì dách quốc tế do Effen tài trợ... đại khái thế. Máy cày lính lác của anh ta đang làm vài thứ quảng bá dưới lầu tại quán Chi, có vẻ không gây ồn ào gì lắm, thế nên tôi tìm cho họ một nhóm khách hàng mục tiêu, đã sẵn sàng, những ứng viên tiềm năng đúng chuẩn."

"Nghĩa là?", cậu ta nói.

"Tôi bảo anh ta rằng anh ta họa có ngu mới không đưa đồ uống miễn phí vào tiệc của cậu. Thế nên... chúng ta là những người *đầu tiên* được thưởng thức Effen Vodka nguyên hương và cherry đen."

"Effen được đấy", Brady nói. "Chỉ có *cô* mới dựng lên được vụ này, có cả một công ty rượu tài trợ nữa chứ." Cậu ta lắc đầu kinh ngạc. Chúng tôi dùng năm tiếng đồng hồ tiếp theo để làm quen những người bạn mới, bóc phét về ban nhạc mới của Brady.

Cả hai chúng tôi thức dậy với cơn nhức đầu từ món đồ uống cherry đen. Điện thoại reng, đánh thức chúng tôi, như một cái còi siêu to chĩa thẳng vào tai. Chúng tôi chui vào giường ngủ chỉ mới tầm bảy mươi tám phút trước.

"*Tắt quách đi!*", tôi nói. Strummer nhìn tôi như thể tôi đang nói với nó. Nó nghiêng đầu sang bên. "Không phải mày, cậu bé."

"A lô?", Brady rên rỉ trả lời điện thoại. "Cảm ơn", cậu ta nói rồi cúp máy. "Dậy đi. Đến giờ rồi. Chúng ta phải ra sân bay trong vòng một giờ nữa."

"Ôi", tôi rên lên, lê xác khỏi giường.

Tôi nghe tiếng vòi sen bật mở trong phòng tắm. Tôi bước tới cửa, đẩy mở.

"Tôi vào đây", tôi nói, bước về phía bồn rửa mặt.

"Vào đây à? Mới lạ đấy", cậu ta nói.

“Không, đồ ngốc. Cậu *còn* say à. Tôi chỉ rửa mặt thôi.”

"Chà, tôi mừng là bây giờ chúng ta có thể thoải mái dùng chung phòng tắm", giọng cậu ta đầy giễu cợt.

"Đâu phải tôi thấy được cái gì trong kia. Mà tôi cũng *chẳng muốn* thấy. Cậu có tè khi tắm không?"

"Không", cậu ta hung hăng đáp.

"Xạo quá", tôi nói lại.

"Sao cũng được", cậu ta nói.

"Madonna làm thế đấy", tôi nói.

"Cô ta nói với cô à?"

“Không, tôi nghĩ mình đã từng thấy

trong chương trình *Letterman*. Cô ta nói với Dave. Rõ ràng là làm như thế rất tốt. Cô ta nói vậy.”

"Thú vị đấy nhỉ", Brady nói.

"Nó ngăn bệnh nấm kẽ chân đấy."

"Được rồi."

"Vây... tôi nói thế thôi. Lỡ như cậu có đi tè trong khi tắm... thì có thể hơi ghê, nhưng cũng có lợi."

"Tôi *không* bị nấm kẽ chân", cậu ta nói. “Nhưng cảm ơn thông tin của cô.”

"Không có gì", tôi nói. Rồi tôi thêm vào, "Cậu hẳn đang tè đấy nhỉ. Nhớ nhắm trúng vào chân đấy".

"*Cô biến thái quá*", cậu ta nói. Tôi rời khỏi phòng tắm, bắt đầu gom túi đồ của mình. Tôi nhét bốn lốc Jolt sáu lon vào đáy túi của mình cho Brady. Cậu ta hẳn cũng chẳng uống hết ở Seattle, nhưng có còn hơn không. Tốt đấy chứ!

Khi đến sân bay, chúng tôi vẫn còn chút thời gian rỗi rãi. Chúng tôi bèn làm thủ tục check in, xem họ có thể nâng cấp miễn phí không. *Không*. Một lần nữa, Brady lại ngồi ở chỗ gần lối đi. Cậu ta

không chịu chuyển đi, mà tôi thì không muốn lại mắc kẹt nơi cửa sổ. Thế là tôi hỏi liệu còn ghế nào khác gần lối đi không. Hóa ra có một ghế trống ngay phía trước Brady. Thế là tôi đổi chỗ.

Khi chúng tôi lên máy bay, chẳng có ai ngồi cạnh Brady, còn bên cạnh tôi thì có một gã nhỏ thó rũ rượi. Gã không quá mập, nhưng trông như đã từng bị thừa cân. Gã làm tôi cảm giác như gã là anh chàng Jared giảm cân bằng cách ăn sandwich Subway ấy. Tôi gần như có thể thấy cảnh gã tự hào giơ chiếc quần jean ngoại cỡ to đùng lên và hiện diện với cơ thể mảnh dẻ mới có. Nhắc mới nhớ, quảng cáo mới của Subway chiếu hình

Jared không sợ vin, có lẽ để che giấu gì chăng?

"Chào, cô thế nào?", gã hỏi. "Tôi là Evan." Gã có mùi như mỳ gà vậy.

"Tôi ổn", tôi đáp. Biết rằng tên tôi cùng vần với tên gã sẽ khiến gã trở nên hào hứng, và sẽ dẫn tới ít nhất ba mươi phút nói chuyện nữa, nên tôi quyết định không xưng tên thật. "Tôi là Belinda."

"Chà, tên lạ thật đấy", gã nói. Tôi lập tức ước gì mình đã đáp là Jean, hay Mara, hay Cathy gì đó. Hay là Sue. "Cô biết đây là ghế quay mặt vào tường chứ, Belinda?"

"Ừ", tôi nói. "Càng có thêm không gian. Nhân tiện, ngài nghe lầm rồi. Tên tôi là Sue."

"Chà... ồ", nét mặt gã hơi kỳ lạ. "Nhưng nghe này... khi tiếp viên tới, cô ta sẽ hỏi liệu chúng ta có đồng ý mở cửa thoát hiểm và giúp mọi người thoát khỏi máy bay khi có trục trặc hay không." Gã rướn lại gần. "Cô nhớ nói đồng ý", gã dặn.

"Được thôi...", tôi đáp.

"Chà, một cậu bạn phi công từng nói

với tôi rằng nếu bị đâm... cửa thoát hiểm cũng vô dụng thôi. Với nữa, sẽ có nhiều vết rạn nứt trên thân máy bay, tốt nhất chúng ta cứ bò qua một trong những lỗ thủng đó."

"Ừm... được thôi", tôi không chắc lắm việc tại sao gã lại nói chuyện này với mình ngay lúc máy bay sắp cất cánh. Tôi đang tự hỏi tại sao lần nào gã cũng bắt đầu bằng từ "chà", và tôi cũng bắt đầu cảm thấy rằng gã này hoàn toàn *không* ổn.

"Còn về việc giúp đỡ các hành khách khác... tôi nói cô nghe." Rồi gã thực ra chẳng nói gì cả, chỉ tỏ thái độ khinh bỉ

toàn bộ loài người bằng một cái vẩy tay. Gã này bị *làm sao* vậy? Tôi thậm chí còn nghe được tiếng Brady cười khúc khích phía sau. Cùng với cái chỗ trống chết tiệt bên cạnh.

"Cảm ơn về mọo đó", tôi nói. Tôi mở một tờ tạp chí trên máy bay, vờ đọc một bài báo về Queen Latifah để gã thôi nói với tôi về máy bay rơi. Tất nhiên, việc này *không* hiệu quả.

"Chà, còn khi họ bắt đầu cái bài minh họa về thiết bị phao nổi ấy à? Cứ việc bịt tai lại tự hát la la la, vì nếu chúng ta lao xuống biển... chà, cái đệm ghế của cô cũng chỉ hiệu quả cỡ, chà, nói chung là

vô dụng. Nếu đâm đầu xuống nước, là chết sạch. Chuyến bay số 21 tử thần."

Được rồi, hẳn phải có cách cư xử chuẩn mực trên máy bay chứ. Có một điều nho nhỏ mà tôi thích gọi là "Jetiquette", điều luật quy định về hành vi đúng chuẩn khi ngồi trên máy bay. Tôi không biết Evan vì sao thành ra như thế, nhưng rõ ràng trong tư duy của gã, giáo dỡng và lịch thiệp xã hội không được ưu tiên lắm. Rồi ngay khi tôi định đứng lên và chiếm lại chỗ ngồi cạnh Brady, một mụ béo nhất tôi từng thấy trên đời tiến đến, ngồi cạnh cậu ta. Mụ nhét mình khít rít vào chỗ lẽ ra là của *tôi*. Và tuyệt đỉnh hơn nữa là mụ đem theo một đứa trẻ

con. Thánh thần ơi!

"Tao đã từng mặc những bộ váy tinh tế hơn, nhưng mày nghĩ rằng mày thông tuệ lắm à, đồ tinh tinh?"

-Wanda, *A Fish Called Wanda*

"Không, không, cậu luôn hiểu nhầm về tôi rồi đấy. Tôi thực sự nông cạn cỡ này này."

- Will, *About a Boy*

BRADY

Tôi đang ngồi cạnh mẹ béo *số một* trên thế giới. Không phóng đại chút nào. Thậm chí có những ngón mỡ tràn qua chỗ ngồi của tôi, chạm vào cánh tay tôi. Tôi nghĩ mình sắp phát bệnh lên mất. Mẹ ẵm trong lòng một đứa trẻ con, và tôi thực sự sợ hãi cho đứa nhỏ đó. Lỡ mẹ thiếp ngủ và nghiền nát nó thì sao? Chỉ cần mẹ sơ sẩy chút xíu, mầm non bé nhỏ đó sẽ xếp lếp như con tép. Rồi nếu lỡ như nó *đói*... ôi mẹ ơi! Được rồi, gớm quá đi. Nhưng mẹ mập thế mà. Tôi thực sự ước mong Heaven và tôi đã không *đói* ghê.

“Người ta làm mấy cái ghế này bé

quá!”, mẹ kêu lên. Tôi cắn lưỡi. “Tôi ghét bay lắm”, mẹ nói thêm.

“Tôi cũng vậy”, tôi nói, rồi lôi chiếc iPod ra.

“Chúa ơi, chật ních đây này”, mẹ tiếp tục. Mẹ có thực sự cần phải nói vụ này không? *Ngay cả kênh đào Suez cũng chật với bà đấy, thưa bà!* “Cậu có biết hãng Southwest Airlines thậm chí còn bắt người béo mua hai vé không? *Hai vé đấy.*” Mẹ cười khẩy. Tôi cũng đang nghĩ, hai à... chắc phải *ba*. Mà, đó cũng đâu phải ý tệt. Mẹ rõ ràng đang lấn vào không gian cá nhân của tôi. “Cậu có nghĩ như thế là công bằng không?”

Tôi phản ứng với việc này ra sao đây? Tôi cảm thấy ánh mắt của Heaven đang dõi về phía mình. *Đúng như vậy.* Cô nàng đang nhìn qua khe ghế đằng trước, theo dõi tôi cùng nụ cười to tổ chẳng trên gương mặt, chờ tôi đáp lại.

“Ừm...” tôi nói, “không, tôi nghĩ là không công bằng”. Rồi lẽ ra tôi nên ngừng ở đó, nhưng tất nhiên tôi hơi bực, nên nói tiếp. “Nếu đó không phải lỗi của họ.”

“Ồ, vậy nếu tôi thuộc kiểu mà dân tình gọi là *béo*, và nếu tuyến giáp của tôi hoạt động không tốt, vậy thì tôi *không nên*

phải trả tiền mua hai vé... còn nếu tôi béo vì không thể tự ngăn mình nhồi nhét đồ ăn, vậy tôi *xứng đáng* phải trả gấp đôi chứ gì? Ý cậu là vậy đúng không?” Tôi nhìn Heaven, cô nàng đang gật đầu lia lịa. Cô nàng khích tôi, nhưng cô nàng đâu có phải ngồi kế mụ này.

“Đại khái thế.” Tôi nói, hơi rùng mình vì cảm giác mụ sẽ đánh mình hoặc làm gì đó. Tôi hồi tiếc ngay khi lời nói thoát ra khỏi miệng. Thực ra, tôi thậm chí đã cố gắng im miệng, nhưng ngôn từ cứ tuôn ra. Tôi nghĩ hẳn là do bị Heaven khích. Thật không tốt chút nào.

“Chà, nói thế là xâm phạm nhân quyền

của tôi”, mẹ nói. “Người ta có khiến những kẻ *hôi hám* trả tiền hai vé vì người ngồi cạnh sẽ khó chịu với mùi hôi không?” Nghe tuyệt đấy chứ.

“Tôi không biết. Tới giờ tôi mới biết người ta bắt những ai... *to con* phải trả tiền hai vé.”

“Thì đấy, họ *không* làm thế với đám hôi hám. Chẳng có hình phạt nào cho tội *hôi* cả. Ý tôi là, tôi thà ngồi cạnh một kẻ béo hơn tôi còn hơn một kẻ không tắm cả năm trời.”

“Tôi đồng ý”, tôi nói. Nhưng bà béo phì *thật* mà. Vậy tại sao bà lại bận tâm

việc ngồi cạnh một người cũng béo phì chứ, tôi nghĩ vậy thật đấy.

“Cậu đồng ý, nhưng cậu vẫn nghĩ tôi nên trả tiền *hai vé*”, mẹ nói với vẻ khó chịu.

“Không, không, không phải bà”, tôi nói. “Tôi sẽ không đưa *bà* vào nhóm đó.” Đấy, tôi lại đang tìm cách chối tội. “Bà không cần phải trả thêm.”

“Ồ?”, mẹ nói.

“Không cần!” Tôi nói theo kiểu hoàn toàn bỏ qua khả năng ngớ ngẩn là mẹ bị

thừa cân. Mụ hí hửng một chút, như một chú chim hạnh phúc. Heaven đang nói thầm thì gì đó. Tôi đang cố gắng đọc hiểu. *Chẳng hiểu nổi!* Thế là cô nàng quay sang gã phiên toái thích nói về máy bay rơi ngồi bên.

“Tôi không biết người ta có phục vụ gà trên chuyến này không nhỉ”, Heaven nói, trừng mắt với tôi. Ra là thế. Cô nàng gọi tôi là “gà”. Được thôi, tôi chấp nhận. Tôi thà làm “gà” còn hơn để mụ này ghét tôi suốt hai giờ ba mươi bảy phút tới. Tạ ơn Chúa đây không phải là chuyến bay xuyên quốc gia. Hai giờ thì có thể tệ cỡ nào được cơ chứ?

“Chà, cảm ơn cậu”, mẹ béo nhất thế giới nói. “Tôi có hơi khó khăn với trọng lượng của mình, nhưng gần đây tôi có giảm được một ít. Có lẽ nó hiện rõ đấy.” Rõ cái con khỉ. Nhưng nếu bà kéo quần lên một chút, mọi thứ sẽ *hiện* rõ thêm được chút đấy. Mẹ giảm cân ấy à? Ý là trước đây mẹ còn béo hơn?

“Chà, trước đây tôi không biết bà thế nào, nhưng bà trông tuyệt lắm”, tôi nói. Heaven bật cười thành tiếng. Tôi đá vào chiếc ghế cô nàng ngồi phía trước.

“Đây là Henry”, mẹ nói, mỉm cười với đứa bé trai. “Tôi nghĩ tôi lên cân vì có bầu thôi.” Tôi tự hỏi vậy liệu bà đã

sinh chưa? Và bà có bao nhiêu đứa con?
“Nó mới hai tháng thôi”, mẹ tự hào nói.

“Thằng bé rất đáng yêu”, tôi nói. Tôi tìm danh sách các nghệ sĩ trong iPod của mình, nhắm mắt lại, bắt đầu lắng nghe nhóm Bright Eyes.

Chưa tới mười lăm phút, tôi cảm thấy có thứ gì đó trên tay mình. Nó ấm và mềm. Tôi ngỡ nó là ngón thịt của mẹ, nhưng mẹ mặc áo dài tay mà. Tôi không thể hình dung đó là gì. Tôi mở một mắt, và lập tức nhắm lại. Tôi nhắm mắt chặt tới nỗi vô hình chung cũng bắt đầu nín thở luôn, vì tôi bị sốc.

Mụ này đã lôi cái vú to tướng ra cho thằng bé bú! Tôi biết, cho con bú là điều rất đẹp, này nọ kiểu thế. Nhưng cái vú khổng lồ của mụ đang áp vào tay tôi, không ổn một chút nào. *Quá bất ổn!* Tôi xin lỗi. Nhưng nó... *quá sức...* bất ổn. Và tôi không quan tâm Henry bé nhỏ đói cỡ nào. Nó không thể chờ hai tiếng đồng hồ rồi hẵng ăn được sao? Không, tất nhiên nó không chờ. Gì cơ? *Chờ để ăn ấy à?* Đó là khái niệm mà mẹ của nó chắc chắn không bao giờ thèm đếm xỉa tới. Chết tiệt thật!

Tôi nhắm chặt mắt tới mức nhức cả đầu. Mà đâu phải nếu tôi không nhìn thì mọi thứ sẽ chấm dứt. Nó áp vào tay tôi.

Cái vú trần trụi của mẹ đang chạm vào tôi. Tôi cảm giác được. Phải làm cái gì đi chứ. Tôi lấy iPod khỏi tai, nhìn mẹ, hy vọng mẹ sẽ chú ý thấy hai người đang có chút vấn đề.

“Con thích không? Con thích không?”
Mẹ nói với Henry bé bỏng, nghe như khiêu dâm ấy. Núm vú của mẹ to như cái xương bánh chè, mẹ lại còn ỉ ôi đổ dành trong lúc Henry bú cái vú to tướng nữa chứ. Bao tử tôi nhộn nhạo hết lên.

Quên vụ tiền phạt vì béo hay hôi hám đi... lẽ ra *chắc chắn* nên có tiền phạt cho cái vụ chết tiệt này. Và mẹ nên trả tiền phạt cho *tôi!*

BRADY

Tới lúc đáp cánh, tôi hạnh phúc vì được rời khỏi máy bay tới nỗi nhảy căng lên, tóm chiếc túi của mình từ ngăn trên đầu, tóm cả túi của Heaven, vì ra khỏi đây càng mau, tôi càng có thể sớm tẩy hết ký ức về chuyến bay này ra khỏi đầu.

Nhắc cái túi của Heaven, tôi nghĩ mình bị thoát vị.

“Cái quái gì thế này?”, tôi rên lên. “Tại sao cái túi của cô lại nặng gấp *tám chục lần* hời ở L.A.”

“Ồ... tôi mang theo một ít Jolt... cho *cậu* đây.”

“Cô mang theo *tất cả* đây à?”

“Không, chỉ vài lốc thôi.”

“Cảm ơn”, tôi miễn cưỡng đáp.

“Không có gì”, cô nàng hoàn toàn không biết cái túi của mình nặng cỡ nào. Hèn gì người tiếp viên giúp cô nàng đưa túi vào ngăn lúc đầu trông khá chật vật. May mà nó có bánh xe, nên chúng tôi lấy ra mà không vất vả lắm. Chúng tôi nhận lại Strummer từ khoang chở hàng. Tôi

ngĩ cả tôi lẫn Heaven đều ghen tỵ với *bất cứ* điều kiện nào mà nó được hưởng trong chuyến bay. Thật vô tiền khoáng hậu. không thể nào tệ hơn *điều* mà chúng tôi đã phải chịu đựng.

Khi ra ngoài, chúng tôi giao kèo sẽ không bao giờ đổi chỗ ngồi như thế nữa. Heaven thậm chí đề nghị ngồi vị trí gần cửa sổ trong chuyến bay từ Seattle trở về New York. Miễn là tôi không nhắc tới máy bay rơi, thảm họa thiên nhiên, và – không hiểu tại sao – là cả những từ “*âm uớt*” hay “*quần lót*”. Tôi hỏi tại sao, cô nàng chỉ rùng mình và nói ghét những từ đó. Ít giây sau, cô nàng thêm vào danh mục từ “*tán tụng*”.

Chúng tôi lấy chiếc xe hơi thuê tại sân bay, và điều đầu tiên tôi làm là chuyển những lon Jolt từ túi của Heaven sang cốp xe, để tôi không bao giờ phải nâng cái túi nặng trĩu ấy nữa. Chiếc xe thuộc hãng Ford Focus, màu trắng, một phiên bản nâng cấp của chiếc màu vàng gớm ghiếc chúng tôi dùng tại Los Angeles. Mà có việc quái gì với Ford Focus thế nhỉ? Có vẻ như thị trường của nó tập trung hết vào đồng xe cho thuê, nhắm tới những người không đủ tiền thuê xe ấy.

Chúng tôi đang ở Seattle. Thời tiết mười bảy độ và có nắng. Không giống Seattle mưa dầm mà tôi được nghe kể gì

cả. Chúng tôi sẽ ở khách sạn Ramada Inn trong thành phố. Nó khá tiện lợi, cách Trung tâm Thương mại chỉ bảy tòa nhà, cách siêu thị Pike's cũng bảy tòa nhà, và cũng cách bảy tòa nhà so với Space Needle. Tôi cũng rất chắc chắn là nó nằm gần văn phòng của Strabucks – tôi sẽ tìm ra thôi.

Heaven và tôi nhận phòng, người thư ký tại quầy tiếp tân phấn khích đến lạ thường. Tôi hiểu rằng một phần trong việc phục vụ khách hàng là phải tỏ ra thân thiện, nhưng người phụ nữ này giống như muốn *điên* tới nơi.

Bạn biết mất mẫu quảng cáo thuốc

chống trầm cảm Zoloft chứ? Có cái nhân vật phần khởi nhảy tung tung như quả bóng ấy? Cô nàng này hết như quả bóng đó, nhưng có hình dạng con người. Nhân lên một nghìn lần. Tên là Annie, đến từ Ohio, và rất vui sướng được phục vụ chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi bất cứ điều gì cần thiết.

“Tôi ở ngay đây, trông coi tại bàn. Vậy nên nếu ông bà cần thứ gì... cứ việc nhắc điện thoại, và đoán xem ai sẽ có mặt giúp đỡ nhỉ?”, Annie nói.

“*Cô* chứ gì?”, tôi hùa theo đùa cợt.

“*Chính xác*”, cô nàng gật đầu với vẻ

bối rối mà tôi chẳng hiểu tại sao. Cứ làm như cô nàng sẽ có mặt ngay đó *mọi lúc* ấy – cả ngày lẫn đêm. Tôi nhắc điện thoại và cô nàng trả lời. Cô nàng không ngủ, cũng không ăn. Cô nàng là Annie Vui vẻ, có mặt để giúp đỡ mọi người. Tôi bắt đầu phát khiếp rồi đây, nên kéo tay áo Heaven, chúng tôi lên lầu xem phòng.

Phòng cũng bình thường. Hai giường đơn, như ở Hyatt, nhưng không có nhà hàng hay quán bar ở tầng dưới. À, có một cái, nhưng không hoàn toàn giống như cái ở Riot House. Ở đây chẳng gặp được người nổi tiếng đâu. Nhưng cũng không hề gì. Vì Howard Schultz ở

Seattle. Và tôi sẽ trở thành một gã giàu có, sớm thôi.

Điện thoại reng, Heaven nhắc máy. Là Annie.

“Chào, Annie”, cô nàng nói, nhìn tôi. “Không, cho tới giờ chúng tôi thấy mọi thứ đều ổn. Được... cảm ơn nhiều!” Heaven cúp máy. “Cô nàng đó yêu công việc thật nhỉ!”

Heaven và tôi dỡ hành lý, rồi cô nàng chọt lôi ra một tấm ảnh của Kurt Cobain cùng một cây đèn cây to màu trắng, thường thấy trong nhà thờ. Cô nàng đặt bức ảnh cạnh chiếc đèn cây, thấp nó lên.

Hay thật nhĩ! Ở L.A. cô nàng đâu có làm *thế!*

“Ừm...”, tôi mở lời. “Chúng ta làm gì đây nhĩ? Lập bàn thờ nhỏ à?”

“Gọi thế cũng được.”

“Có việc gì vậy?”

“Cậu không biết mai là ngày gì à?”, cô nàng hỏi, mắt mở to.

“Thứ Hai?”

“Ngày 5 tháng 4 năm 2004.”

“Điều đó có ý nghĩa gì với tôi nhỉ?”

“Đó là mười năm ngày Kurt Cobain tự sát”, cô nàng đáp.

“Wow. Tôi không tin nổi là đã tận *mười* năm rồi đây.”

“Tôi hiểu...”, cô nàng nói, trông có vẻ buồn bã.

“Không phải tôi bệnh hoạn đâu, nhưng chẳng phải vài ngày sau, anh ta mới được... tìm thấy sao?”

“Đúng”, cô nàng đáp.

“Vậy ngày mai là...”

“*Ngày mai*, mừng 5 tháng 4, là ngày anh ta tự sát. Mừng 8 tháng 4 là ngày Gary Smith, người thợ điện, phát hiện ra thi thể anh ta.”

“À”, tôi nói. Tôi biết việc này quan trọng với cô nàng, và thật tình, nó đại khái cũng quan trọng với tôi. Ý là, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ kết thúc cuộc đời vào tuổi hai mươi bảy như cô nàng này, nhưng cái chết của Kurt thực sự khiến tôi thấy buồn. Giống như Elvis hay The Beatles, trước khi về cõi niết

bàn, họ gần như đã *cứu rồi* âm nhạc.

Đáng buồn thay, tôi nghĩ trong nhiều năm, mọi người đã chờ đợi có ai đó xuất hiện và làm điều đó thêm lần nữa. Đừng hiểu lầm tôi, gần đây vẫn có nhiều bài nhạc hay. Thực ra, tôi phấn khởi với âm nhạc *ngay lúc này* hơn nhiều năm trước. Tuy nhiên, Kurrt... là người rất đặc biệt.

“Sẽ có buổi cầu nguyện kỷ niệm mười năm anh ta mất.”

“Thật à? Cô biết trước luôn sao?”

“Ừ”, cô nàng đáp.

“Vây nghĩa là dù sao cô cũng sẽ tới Seattle?”

“Không, hẳn là không. Tôi sẽ tự làm buổi lễ nhỏ của riêng mình tại nhà. Nhưng mọi thứ hoàn toàn ổn. Với nữa, có thể Dave Grohl sẽ đến đó cầu hôn với tôi.”

“Anh ta kết hôn rồi”, tôi nhắc cô nàng. “Lễ ở đâu?”

“Buổi lễ đầu tiên là tại Trung tâm Seattle, nên tôi nghĩ đến giờ cũng vẫn ở đó”, cô nàng nói với vẻ quả quyết đáng kinh ngạc. “Nhưng một số người hẳn sẽ đến cầu Phó Young, hoặc các băng ghế

tại công viên Viretta gần nhà anh ấy, nơi rải một ít tro thi thể của anh ta. Thật buồn.”

“Tôi hiểu”, tôi cảm thông. Cô nàng im lặng, nhìn bức ảnh Kurt. Strummer cảm nhận được cô nàng buồn, bèn tiến lại, gác đầu lên đầu gối Heaven.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Mỗi buổi sáng thức dậy, tôi lại thấy bản thân thật thua kém khi nhận ra mình không phải một ngôi sao nhạc rock, một phi hành gia hay phi công máy bay chiến đấu, điệp viên quốc tế, đấu sĩ, hay anh chàng dân chơi giàu sụ lái máy bay

riêng. Tôi chỉ là một gã tầm thường phải tỉnh dậy và vác xác đi làm, cũng như cực kỳ phụ thuộc vào cà phê. Có nghĩa là, tôi có thể hiểu cuộc đời tầm thường của mình vẫn *ít* trần tục hơn những gã mặc vest, đeo cà vạt và làm việc vất vả suốt ngày.

Nhưng *sáng nay* thì khác. Tôi thức dậy, thực sự nhảy ra khỏi giường. Còn việc phụ thuộc vào cà phê ấy à? Chà, nó chỉ tốt với tôi *hôm nay*, vì tôi không bận tâm đến việc mình phải tới mọi cửa hàng Starbucks tại Seattle để tìm Howard Schultz. Ông ta và tôi sắp ngồi nói chuyện với nhau.

Nghe thật bệnh, tôi biết. Nhưng *đây* chỉ là tình huống khi mong mỗi một trải nghiệm nào đó xảy ra thật tự nhiên hoặc bằng phép màu, mà không phải nghĩ hay tính toán từ trước quá nhiều. Sữa quế là một thử nghiệm khó thành công, mặc dù rất sáng tạo. Nhưng nó *sẽ* là một phần trong số thức uống chuẩn mực tại các quán Starbucks trên khắp thế giới. Thế nên, kế hoạch hoàn chỉnh của tôi ấy à? Làm gì có đâu.

Tôi xem những trang vàng trong niên giám, tìm địa chỉ trụ sở. Nhưng không có. Tôi thử gọi điện hỏi thông tin lần nữa, và ngay cả khi gọi số 1-800 lần nữa, cố gắng đánh lừa họ cho tôi địa chỉ

- vẫn vô vọng.

Heaven vẫn còn đang ngủ. Tôi không muốn đánh thức cô nàng, nên rón rén đi quanh phòng, mặc quần áo. Tôi nhìn cô nàng ngủ trong một phút, choáng váng vì cô nàng *thực sự* xinh đẹp. Đây không phải thiên vị nhé. Đáng yêu thật đấy! Cô nàng cựa quậy trong khi ngủ, duỗi người. Mở mắt, ngáp, đưa bàn tay mảnh mai lên che miệng, rồi xoa cằm mất cả phút.

“Chào buổi sáng”, tôi nói.

“Tôi nghĩ cằm tôi có sợi râu mọc ra này”, cô nàng đáp.

HEAVEN

Thức dậy trong khách sạn lúc nào cũng bất tiện. Đầu tiên, đôi khi ta không nhớ nổi mình đang ở chỗ quái quỷ nào. Và ngay cả khi đã nhớ, vẫn không tài nào thoải mái nổi khi xung quanh chẳng có gì quen thuộc. Dầu thế, tôi vẫn thích khách sạn. *Tôi yêu chúng*. Không phải yêu việc tắm lót chẳng bao giờ vừa vặn, hay việc người ta trùm tắm chắn dơ bẩn ở giữa các lớp trải thay vì mang đi giặt, mà yêu việc họ *chẳng hề* xin lỗi vì những điều đó.

Một số người bức bối vì mọi thứ, từ quầy bar mini tới điện thoại tổng đài, đều bị tính tiền, nhưng bạn phải – ít nhất – tôn trọng sự nghiêm túc và không hề

giả tạo của việc tất cả mọi thứ bạn thấy đều phụ thuộc vào “độ dày” của chiếc ví.

Tôi thức dậy trong căn phòng tại Ramada. Brady đang ngồi ở bàn, cúi xuống một cái bát cùng chiếc muỗng – giống một gã phù thủy đang ve vẩy đũa thần. Cậu ta đang bày bừa thứ gì đó. Tôi bước lại, nhìn qua vai cậu ta. Dưới đáy bát là một ít chất lỏng dạng sữa có màu lạ.

“Cậu dậy rồi à?”, tôi hỏi.

“Tôi không *chỉ* dậy thôi đâu. Tôi đã đến cửa hàng, mua các nguyên liệu cần thiết, chế ra một mẻ Sữa quế, đóng chai

lại.”

Tôi nhìn qua bàn. “Trong chai cho trẻ con à?”

“Thứ duy nhất có niềm phong tôi tìm được”, cậu ta nói.

“Ai lại không thích trẻ con nhỉ?”

“Đây”, cậu ta đưa tôi cái tô. “Ném đi.”

Tôi cầm lấy. Cảm thấy như thể mình trở lại tuổi lên bảy, và vừa được nhận một tô Lucky Charm to khủng bố, tôi

ngiêng cái tô về phía mặt mình, uống chỗ sữa còn lại. Brady nhìn tôi với ánh mắt trông đợi. Khi tôi ló mặt ra khỏi chiếc tô, Sữa quế dính trên hai má, tôi không nói lời nào. Nghĩa là, tôi biết, nhưng tôi chỉ muốn thấy cậu ta sợ hãi ấy mà, chưa kể, đây là bài luyện tập tốt cho cậu ra khi ở trong phòng cùng Schultz.

“*Thế nào?*”, cậu ta hét lên. “Thôi nào... cô nghĩ sao?”

Tôi không thể kiềm chế nữa. Tôi nở nụ cười thật to, và nói, “Tuyệt vời. Thật đấy. Tôi không thể tin nổi là nó vẫn *chưa* sánh vai cùng các thứ sữa thuộc tốp hai phần trăm, một phần trăm hay không phần

trăm gì đẩy trên toàn thế giới. Những kẻ có khả năng bán thứ này họa có ngu mới không trả tiền cho cậu ngay tức thì.”

“Thật chứ?” Cậu ta có vẻ dễ tổn thương hơn bao giờ hết. “Cô không phải đang cố gắng khiến tôi cảm thấy vui đây chứ? Trước giờ cô có bao giờ *cố tình* làm thế đâu.”

“Không. Hoàn toàn thật. Rất đỉnh”, tôi nói. Brady lập tức nhắc tôi lên ôm chầm lấy. Tôi cũng ôm cậu ta, thế là cậu ta nhanh chóng đặt tôi xuống, ngại ngừng bước lùi lại.

“Thôi, hôm nay là ngày quan trọng”,

cậu ta nói. “Đây là lý do chúng ta tới đây.”

“VẬY... kế hoạch là gì?”

“Tìm Howard Schultz... khiến ông ta thấy sức quyến rũ của Sữa quế.”

“Tuyệt”, tôi nói. “Nhưng chúng ta sẽ tìm ông ấy thế nào đây.”

“Chúng ta à?”

“Ừ, *chúng ta*. Tôi sẽ giúp.”

“Tôi không biết...”, cậu ta nói.

“Chà, tôi thì *biết*. Tôi sẽ đi cùng cậu”, tôi nói trong lúc bước vào nhà tắm. “Sao cậu không dắt Strummer đi dạo một vòng trong lúc tôi tắm nhỉ? Khi cậu quay lại, tôi sẽ sẵn sàng.”

Tôi mở vòi nước, nhanh chóng bước vào để cậu ta không có thời gian cãi lại.

Cửa hàng Starbucks đầu tiên chúng tôi đến nằm trên đại lộ số 5. Brady gọi một ly latte trong lúc tôi nấn ná tại quầy. Tôi thấy một người pha chế thiếu cảnh giác đang rót sữa vào bình, bèn lỉnh tới gần, bắt đầu giở mỹ nhân kế.

“Chào”, tôi nói cùng nụ cười thật tươi thường chỉ được dùng khi gặp cảnh sát giao thông.

“Chào buổi sáng”, cậu ta nói.

“Mỗi ngày cậu phải rót đầy mấy thứ này bao nhiêu lần?”

“Ồ... thì cô biết đấy. Lúc hết thì phải rót đầy lại.”

“Chà”, tôi nói. Tôi nghĩ nên nói gì tiếp, vì chính xác thì tôi chưa lên kế hoạch cho việc này. “Vậy chẳng phải văn phòng tổng công ty ở gần đây sao?”

“Ừm... đúng. Đại khái vậy”, cậu ta nói. Và *chỉ có thế*.

“Ừ, tôi nghĩ vậy. Ở đâu nhỉ, cách đây năm dĩa nhà?”

“Không. Nó... chà, ừm, cách đây vài dĩa, nhưng chỉ cách một con đường thôi.”

“Đúng rồi. Vậy nó nằm trên đại số số... 4? Không... 6”

“Không, cô đoán trúng cái đầu. Đại lộ số 4”, cậu ta nói, rồi quay trở về sau quầy. Tôi tìm đến chỗ Brady, cậu ta đưa

tôi một ly latte.

“Cảm ơn.”

“Thám thính được gì không?”

“Có. Nó nằm trên đại lộ số 4. Cách đây một con đường.”

“Được đấy.” Chúng tôi cụng hai chiếc cốc giấy, rồi bước ra khỏi cửa. Chúng tôi lái xe tới đại lộ số 4, khi tới đó, chúng tôi thấy một tiệm Starbucks *khác*. Sao lại không thể có một quán Starbucks nữa ở đây chứ nhỉ? Nếu góc phố nào tại mọi thành phố đều có quán thì tôi hình

dung thành phố quê hương của nó hẳn phải là một quán Starbucks khổng lồ. Thực sự, tôi ngạc nhiên là người ta không cho chúng tôi một ly Frappuccino khi chúng tôi rời khỏi máy bay.

Brady bước vào, tôi đi theo. Cậu ta gọi một ly latte nữa. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu cậu ta có định uống cà phê tại *mọi* quán Starbucks chúng tôi gặp trên đường tìm kiếm ngài Schultz không. Đây chắc chắn không phải ý tưởng hay ho cho lắm.

Cậu ta nói chuyện với người pha chế tại quầy, rồi quay lại, không nhìn thẳng vào tôi.

“Gì đây?”, tôi hỏi, cảm thấy phải tự vệ.

“Gã đó mới nói với tôi là văn phòng tổng công ty nằm ở đại lộ số 1, không phải số 4.”

“Chà, gã mà tôi nói chuyện dường như rất ý thức mình đang nói gì mà.”

“Rõ ràng là *không* rồi”, Brady nói. Cậu ta bước ra, ném ly latte của mình lên vỉa hè.

“Chúng tôi lái xe từ đại lộ số 4 về đại lộ số 1, rồi rẽ phải.

“Anh chàng kia có nói với cậu nó ở ngã tư nào không?”, tôi hỏi.

“Có... Lander.”

“Cậu có biết Lander ở hướng nào không?”

“Hướng này”, cậu ta nói. Tôi có thể thấy cậu ta đang bồn chồn, vì cậu ta đáp chuyện với tôi hơi cộc lốc. Thường thì cậu ta không như vậy. Ý tôi là, thường thì cậu ta bực bội, khó chịu hoặc vò đầu bứt tai. Nhưng cậu ta chẳng bao giờ nói cộc lốc mà không có lý do. Và tôi hiểu được. Cậu ta sắp có cuộc gặp quan trọng. Đây là nếu cậu ta được gặp người đàn ông nọ

- đó lại là câu chuyện hoàn toàn khác. Tôi ngồi im lặng bên cạnh trong lúc cậu ta lái nốt qua những dãy nhà cuối cùng, vì không muốn gây thêm căng thẳng cho cậu ta nữa.

Khi tới giao lộ của Lander và đại lộ số 1, chúng tôi chẳng thấy dấu hiệu gì của văn phòng tổng công ty. Tôi đoán là chúng tôi trông ngơ ngác dữ lắm, vì một phụ nữ gầy guộc với mái tóc có màu rất nhân tạo ra dấu hỏi chúng tôi cần giúp không. Brady hạ cửa kính. Bà ấy bước đến.

“Cô cậu cần giúp gì?”, bà hỏi. “Có cần tôi mách địa chỉ cho không?”

“Vâng”, Brady nói. “Chúng tôi được chỉ là văn phòng tổng công ty Starbucks ở đây, nhưng tôi không tìm thấy.”

“À, có một quán Starbucks cách đây vài dãy phố...”, bà nói. “Nhưng tôi không chắc về trụ sở tổng công ty.”

“Vâng. Cảm ơn bà”, Brady nói, tiếp tục lái xe về hướng bà ta chỉ.

“Chúng ta đến cửa hàng Starbucks tiếp theo à?”, tôi hỏi.

“Bao nhiêu cũng đến”, cậu ta nói.

Chúng tôi lái thêm vài dặm nhà tới khi thấy một quán nữa, bèn tấp vào.

Brady bước về phía quầy, mỉm cười với cô gái đội mũ Starbucks. “Chào cô. Tôi có hẹn tại văn phòng công ty, nhưng tôi bị lạc đường. Tôi nghĩ nó nằm ở giao lộ của đại lộ số 1 và Lander...”

“Không”, cô gái nói, “Nó nằm ở giao lộ của đại lộ số 4 và Lander”. Ngay khi nghe cô gái nói *số 4*, tôi muốn ném cho Brady câu *tôi đã nói mà*, nhưng tôi không làm vậy. Tôi kiềm chế. Brady cảm ơn cô gái, bước về phía tôi.

“Nói đi”, cậu ta nói.

“Gì cơ?”

“Cô *biết* mà! Cô đúng rồi. Cô muốn
hả hê mà.”

“Không có”, tôi tự vệ. “Tôi chỉ vui là
hiện giờ chúng ta đã biết nó nằm ở đâu.”

“Ừ ừ...”, cậu ta đáp lại, vẻ tôi-
không-tin-đâu. Nhưng tôi vẫn ngậm
miệng. Chúng tôi vào xe, lái trở lại đại
lộ số 4. Trước khi tới đó, chúng tôi đi
ngang một tiệm Starbucks nữa. Một cậu
nhân viên đang đứng bên ngoài hút thuốc,
nghỉ ngơi. Brady dừng xe lại đó. “Chào

anh”, cậu ta nói với anh chàng nọ. “Văn phòng công ty đi hướng này nhỉ?”

“Đúng rồi”, anh chàng đáp. “Trên đường Utah.”

“Utah?”, Brady hỏi, tỏ ra bức tức.

“Ừ”, anh chàng đáp, rít một hơi xì gà thật dài, “số 2401 đường Utah. Tòa nhà Sears cũ ấy”.

“Tôi tưởng nó nằm ở giao lộ của đại lộ số 4 và Lander?” Brady ném cho tôi ánh mắt tôi—biết—cô—sai—mà, dù tôi chẳng nói gì về vụ đại lộ số 1.

“Đúng, *đúng* là nó nằm ở giao lộ của đường số 4 và Lander”, anh chàng nói. Tôi ném trả Brady một cái nhìn thỏa mãn. “Giao lộ đó nằm giữa đường số 4 và Lander, nhưng tòa nhà thì thuộc đường Utah. Theo hướng đó, số 2401. Đến là thấy liền. Tòa nhà lớn ốp gạch, có logo Starbucks trên đỉnh ấy.”

“Cảm ơn, anh bạn”, Brady nói. Chúng tôi lái xe tới khi trông thấy nó: Tòa nhà to lớn ốp gạch, có logo Starbucks nổi bật như quả cherry đặt trên chiếc bánh.

Chúng tôi dừng lại trước tòa nhà, cùng ra khỏi xe.

“Đây rồi”, tôi nói, rồi ôm chặt cậu ta.
“Tiến lên đi.”

Cậu ta bắt đầu bước đi, rồi lại chạy về xe.

“Khoan! Tôi không làm được!”, cậu ta hét lên. Tôi thực sự đồng cảm với kiểu chần chừ, thiếu quyết đoán này. Cậu ta sợ điều mình không biết. cậu ta đi cả một chặng đường chỉ để bị nổi nghi ngờ về chính bản thân mình ngăn cản. “Cậu *có thể* mà!”, tôi hét lên. Cảm thấy cần có thêm sự khích lệ, Strummer cũng nhảy lên, cụng đầu vào khung cửa sổ đang đóng của xe hơi.

Brady nhìn tôi ái ngại, rồi vươn tay qua người tôi, với về phía sau xe. “Tôi không thể vào đó mà *thiếu* thứ này”, cậu ta tóm lấy xấp kế hoạch kinh doanh cùng một bình Sữa quế nhỏ.

Tôi dịch qua chỗ ngồi lái xe, vẫy tay khích lệ cậu ta, rồi lùi về sau. Strummer tót vào ghế ngồi cạnh tài xế. Chúng tôi bật radio. Tôi nói Brady rằng sẽ chờ tới khi cậu ta xong việc để cùng nhau về. Cậu ta nói sẽ gọi điện cho tôi khi xong việc, nhưng tôi không biết cậu ta sẽ mất bao lâu, nên đành lái xe loanh quanh xem phong cảnh trong vùng.

Tôi lái ngang qua chợ Pike’s, nơi có

những người ném cá và những quầy bán trái cây. Tôi ra khỏi xe mua một túi cherry. Tôi định mua loại cherry đỏ thông thường, nhưng anh chàng đứng quầy thuyết phục tôi mua loại Rainier – trái hơi ngả sang màu trắng, và rất ngon. Thôi thì màu gì cũng được, thú vui đích thực khi ăn cherry là được nhỏ hạt qua cửa sổ mà. Đó là một nghệ thuật chẳng mấy người nhận ra, một nghệ thuật mà tôi làm rất *giỏi*. Để ý thấy Strummer đang nhìn trừng trừng, tôi tiếc vì không thể cho nó ăn cùng. Vì món này có hạt, tôi không muốn nó nuốt phải. Tôi không muốn chịu trách nhiệm nếu bao tử của nó mọc lên một cây cherry.

Tôi tìm được một cửa hàng tiện lợi cách đây một dãy nhà, bèn đến đó mua thức ăn chiều đãi Strummer.

Trên đường đi, tôi lái xe ngang qua ba đứa trẻ da trắng, dân ngoại ô, đang thực hiện phong trào tuyệt thực Free Tibet^[1]. Bây giờ đã là ngày thứ mười lăm của chiến dịch, chúng trông rất khổ sở. Chúng ở ngoài trời, trên chiếc giường tạm bợ, mệt mỏi, yếu ớt, và đói khát. Dám cá chúng sẽ thích cherry.

[1] Chiến dịch đòi tự do cho người Tibet – Tây Tạng.

Tôi bước vào cửa hàng tiện lợi.

Người ta đang mở kênh nhạc rock cổ điển Seattle, bài *Fly Like an Eagle*. Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu một số bài hát bị cấm mở và cấm phát vĩnh viễn. Dường như rock cổ điển đích thực chỉ có *năm* bài, cứ quanh quẩn thế thôi.

More Than a Feeling của Boston, *Hotel California* và *Life in the Fast Lane* của Eagles – hai bài này ngang ngửa nhau, *Feel Like Makin' Love* của Bad Company, *Stairway to Heaven* của Led Zeppelin, cùng tất cả mọi bài hát của Steve Miller Band. Tôi dành riêng một vị trí cho tất cả những bài của Steve Miller Band. Nếu bỗng nhiên ra đời đạo luật cấm các bài hát này, tôi đoán là *tất*

cả các kênh nhạc rock cổ điển sẽ tiêu
tùng hết.

Tôi xem lướt qua dãy thức ăn cho
chó. Bài *Fly Like an Eagle* lắng dần,
chuyển sang *The Joker*, chứng minh cho
luận điểm của tôi. Người ta chỉ bán
những thứ thức ăn cho chó rất vớ vẩn
làm từ phế phẩm rác rưởi, đồ bỏ đi. Tôi
không muốn Strummer ăn những thứ đó,
nên đành mua cho nó một cái sandwich
thịt nguội và pho mát. Cửa hàng cũng có
máy bán Slurpee, vấn đề là không làm ra
Slurpee *đích thực*. Có vị cherry và đá
lạnh. Tôi trộn lẫn hai vị. Cũng không quá
tệ hại, nhưng tôi thích vị Cola hơn.

Tôi cũng tìm thấy Pringles, nhận ra đã rất lâu mình không ăn món này, và hiện tại thì rất muốn. Lúc còn nhỏ, tôi cũng ăn Pringles, thường ăn thành từng vốc, bốn năm vị cùng lúc. Tôi tự hỏi Brady có thể ăn nhiều cỡ nào. Tôi xúc một lọ, bắt đầu thềm chia thành vốc, tính thử xem bao nhiêu vốc sẽ hết một lọ. Trong lúc tôi đếm, một anh chàng đẹp trai cao ráo đội chiếc mũ bóng chày đứng tần ngần ở chỗ quầy tạp chí, quan sát tôi. Thế là tôi cố gắng giải thích.

“Tôi đang nghĩ xem bao nhiêu vốc tay thì ăn hết một lọ này.”

“Vậy cô ra kết quả là gì?” Anh chàng

nói trong lúc nhìn ra cửa sổ. Trông anh chàng hơi lo lắng.

“Tôi nghĩ là bảy”, tôi đáp. “Hoặc sáu.”

“Tham vọng đấy”, anh chàng nói, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cô có biết nước đá mèo phát sáng trong bóng tối không?”

“Ồ... không. Tôi không biết.”

“Chà, sự thật đấy”, anh ta đặt quyển tạp chí xuống, cầm quyển khác lên. Có thể anh ta muốn chơi trò giương Đông

kích Tây, tôi không chắc. Dù sao đi nữa, bỗng dưng tôi thấy mừng là mình có một con *chó*. “Tôi dùng bóng đèn màu đen và thay tất cả đèn ở mọi phòng trong căn hộ, vì thế tôi thấy *nó* khắp nơi! Nước đá mèo chết tiệt!”

“Được rồi...”, tôi nói. Tôi chẳng thể, cũng chẳng muốn nói thêm gì vào cuộc nói chuyện dông dài này. Thế là tôi lấy bảy lọ Pringles vì quyết định sẽ cùng Brady thi xem ai ăn hết một lọ nhanh hơn.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Cuối cùng, tôi mua một bình nước

mười một lít, bảy lọ Pringles, sandwich thịt nguội và pho mát cho Strummer, Slurpee cho tôi, cùng một chiếc kính râm ngộ nghĩnh theo phong cách Foster Grant. Thanh toán xong, tôi nhận ra mình thất nghiệp, nhưng lại đang mua sắm như thể có công việc thu nhập rất tốt.

Tôi lê hai chiếc túi một lượt ra xe, mở cốp. Trong lúc tôi chất chỗ túi vào cốp xe, cậu Nước đái mèo bước lại.

“Để tôi giúp cô chất mấy thứ đó”, anh ta nói.

“Cảm ơn”, tôi đáp. “Chỗ nước uống này thực sự sẽ giết tôi mất.” Tôi ném chỗ

hàng hóa còn lại vào phía trước xe.

“Xong rồi đây”, anh ta nói. Anh ta cho chỗ nước uống vào cốc xe rồi tiến đến trước tôi, mỉm cười. “Chỉ có thể thôi nhỉ?”

“Đúng rồi”, tôi nói.

“Vậy cô đi đi”, anh ta đóng cốc xe lại. Thấy không? Đây, anh chàng này là người tốt. Thật ngọt ngào. Tốt bụng. Mấy gã ở *New York* đâu có được như thế.

“Cảm ơn nhiều”, tôi nói. Tôi gắng sức nói với ra từ chỗ ngồi đằng trước, nhưng

chẳng biết anh ta có nghe thấy không, vì anh ta đang trên đường đi về phía cuối phố rồi. Thôi vậy!

Tôi đưa Strummer chiếc sandwich. Khi nó ăn xong, chúng tôi đi bộ một chút dọc dãy nhà. Chúng tôi đi ngang một cửa hàng Rite Aid, một quán cà phê tên Tully's, rồi đến phố Union, sau đó rẽ phải. Chúng tôi dừng chân, lắng nghe một nghệ sĩ đường phố chơi guitar, hát liên khúc những bài của Nirvana để kỷ niệm ngày mất của Kurt. Strummer và tôi lắng nghe ông hát, *"I feel stupid... and contagiou. Here we are now... entertain us"*.

Strummer kéo tôi, thế nên chúng tôi bắt đầu đi ngược về. Trên đường có rất nhiều xe cảnh sát phóng qua. Khi về đến chỗ xe hơi, Strummer hít ngửi xem còn sandwich không, còn tôi mở một lọ Pringles. Hai lọ dùng để thi thố. Hai lọ khác phòng khi Brady thua và muốn đấu lại. Hai lọ nữa phòng khi cậu ta thắng trận đấu lại, và tôi muốn chơi trận quyết định cuối cùng. Lọ thứ bảy là để tôi thực hành. Tôi tóm một nắm đầy, lùi xe khỏi chỗ đỗ.

Trong lúc lái về giao lộ của đường số 4 và Lander, một nhóm xe cảnh sát nữa – đang bật đèn nhấp nháy – chạy nhanh qua tôi theo hướng ngược lại. Tôi rất muốn

quay ngược đầu xem có vụ việc gì, nhưng ráng kiềm chế, tiếp tục lộ trình đang đi, trở lại đón Brady.

BRADY

Tôi đến địa chỉ số 2401, đại lộ phía Nam Utah. Hệt như tôi trông đợi. Vâng, có một cửa hàng Starbucks ngay tầng trệt, và vâng, đây là một tòa nhà văn phòng khá đông những anh chàng mặc vest và lựa thừa mấy người đưa thư bằng xe đạp – tất cả đến rồi đi thật vội vàng. Tôi xem qua bảng hướng dẫn, tìm Schultz. Văn phòng của ông ở tầng tám.

Tôi bước đến dãy thang máy. Chẳng

có ai ngăn tôi lại để hỏi xem tôi muốn đi đâu. Tôi bước vào. Cứ thế. Thang máy mở ra tại tầng tám. Lại một hành lang nữa, nhưng ở tầng này, cà phê được miễn phí. Những ấm cà phê được đặt dọc theo một dãy kệ, cùng tất cả các phụ liệu có tại Starbucks, tất nhiên rồi. Đằng sau bàn tiếp tân là một gã nhỏ con mặc sơ mi cài nút kín cổ cùng áo len cổ chữ V bên ngoài. Gã đeo kính, nét mặt y như thể mới bị ai đó đút một muỗng dầu nhớt vào miệng.

“Chào buổi sáng”, gã nói. “Tôi có thể giúp được gì?”

“À, tôi có hẹn với ngài Howard

Schultz.”

“Tên ngài là?” Gã nhìn tôi từ trên xuống dưới, nhãn mũi khi trông thấy chiếc chai nhỏ.

“Tên tôi là? Được. Tên tôi là Brady Gilbert.”

“Chờ một lát”, gã đáp trong lúc gọi đến cho ai đó, tôi đoán là thư ký của Schultz. “Chào... Brady Gilbert?” Gã nói với cô nàng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh tới mức e là gã có thể nghe thấy tiếng. “Chờ một giây”, gã nói, rồi che ống nói điện thoại bằng một tay. “Ngài từ đâu tới?”, gã hỏi tôi.

“New York”, tôi nói. *Sự thật mà.*

“Vâng... công ty nào nhỉ?”

“Tôi... tôi...” Chết tiệt thật! Tôi nói gì bây giờ? Nói “Sleestak Records” hẳn sẽ không giúp tôi qua cánh cửa này. Nói “Sữa quế” thì lại làm lộ ý tưởng thiên tài của tôi. “Tôi đến từ Quỹ Make-a-Wish”, tôi buột miệng.

“Tốt lắm”, gã nói. “Cậu ta đến từ Quỹ Make-a-Wish”, gã nói lại vào điện thoại. “À ha? Được. Tốt.” Gã cúp máy, nhìn tôi cùng nụ cười mím môi. “Tôi xin

lỗi, nhưng không có cuộc hẹn nào với ngài được ghi nhận cả.”

“Hẳn phải có sai sót gì rồi”, tôi nói.

“Ngài Schultz có những *hai* trợ lý riêng đây. Không phải một... *hai* đây. *Cả hai* hợp thành một cỗ máy hiệu quả cực cao, họ được thuê để bảo đảm rằng *không có sai sót.*”

“Không”, tôi nói, cố kèm chế tông giọng nài nỉ của mình. “Cậu không hiểu. Tôi cần phải gặp ngài Schultz trong hôm nay.”

“Không được đâu, anh bạn”, gã nhỏ thó kiêu căng đáp lại. Tôi thấy mình cần phải thay đổi phương pháp. Nhưng trước tiên, tôi cần một tách cà phê.

Tôi bước khỏi chiếc bàn to, đi về phía dãy cà phê. Tới tận đây mà không uống cà phê miễn phí thì quá ngốc. Tôi nhấp một ngụm cà phê, đi tới đi lui. Gã kia đang nhìn tôi. Tôi bèn ngồi xuống. Rồi lại đứng lên.

“Nghe này, tôi cần gặp ông ấy. Sự thật là... tôi không phải người của Quỹ Make-a-Wish. Tôi xin lỗi. Tôi không biết tại sao lại nói thế. Tôi tưởng như thế sẽ giúp tôi được vào.”

“Phải rồi, nói dối rằng mình làm việc cho một công ty ban phát điều ước cho những trẻ em sắp chết là ý tưởng *tuyệt vời* đấy. Tôi hiểu được tại sao cậu lại nghĩ điều đó sẽ giúp cậu vào được.” Gã mở một tờ tạp chí, bắt đầu lật trang, như thể tôi không hề ở đó.

“Nhưng tôi đã *thú nhận* rồi. Như thế cũng có ý nghĩa gì chứ.”

“Gì nữa đây?”, gã nói. “Năm nỉ xin tôi rót sữa cho một đứa bé đang chết đói trong tường tượng nào đó à?”

Ban đầu tôi không hiểu ý gã, nhưng rồi tôi thấy gã đang nhìn vào chiếc chai nhỏ. “Ồ, cái này à? Đây... đây là bữa trưa của tôi.”

“Hay thật”, gã nói. “Mẹ chuẩn bị bữa trưa cho cậu à. Tôi nghe mùi như Fritos ấy.”

“Nghe này, tôi bay từ đầu bên kia của đất nước để gặp ngài Schultz đây. Tôi phải gặp để nói với ngài ấy về một thứ sẽ thực sự đem lại *rất nhiều* tiền.”

“Ừ, cậu cũng giống tất cả mọi người bước qua cánh cửa kia. Quay lại xếp hàng đi.”

“Này, tôi sẽ xếp hàng... nếu cậu chỉ cho tôi hàng ở đâu.”

“Chỉ là một cách nói thôi”, gã đảo mắt.

“Tôi biết. Tôi đang đùa mà.”

“Ngài ấy đã có rất nhiều tiền rồi. Cảm ơn cậu đã đến. Nếu cậu muốn để lại ấn phẩm truyền thông, hoặc nhấn lại bất cứ điều gì muốn nói với ngài Schultz, thì cứ vui lòng.”

“Rất quan trọng đấy”, tôi nói. “Cậu

làm ơn nói với ngài ấy là có người ngoài đây cần nói với ngài ấy điều vô cùng quan trọng.”

Gã với lấy xấp giấy ghi chú, cầm bút lên. Tôi thấy gã ghi tên tôi lên đó. Cuối cùng thì tôi cũng tiến lên được một chút ít rồi đây.

“Được rồi. Brady... Gilbert... chuyện... rất... quan... trọng”, gã giơ lên cho tôi xem. “Thế này ổn chưa?”

“Ừ”, tôi nói.

Gã vo tờ giấy lại, vứt vào thùng rác.

“Ngài ấy bận họp.”

Bài thử thách tinh thần khiến tôi muốn
gí một trong số những bình cà phê ở đây
lên sống mũi của gã. Tôi thở một hơi.
“Tôi sẽ chờ”, tôi nói.

“Chờ bảy tháng nhé.”

*“Tôi chỉ cần gặp ngài ấy năm phút
thôi”,* tôi nhún từng từ.

“Tôi biết mà. Cậu có một ý tưởng mới
toanh sẽ đem lại cho ngài ấy cả tỷ tỷ đô
la – hoặc là, khoan đã – để tôi thử
đoán... cậu đã tái phát minh được hạt cà

phê! Cậu tưởng không có sẵn *cả tá* người ‘chỉ cần năm phút’ của ngài Schultz giống như cậu à?”

“Nhưng tôi không muốn *tái phát minh* hạt cà phê! Tôi chỉ muốn *nói chuyện* với ngài ấy thôi!”

Thật *quá* tầm thường, cái gã này. Mặc chiếc áo sơ mi nhỏ xíu cùng áo len cổ chữ V bên ngoài. Một thằng nhóc học lớp năm lớn tướng cả đời bị ức hiếp, giờ thì có được một *vị trí đầy quyền lực*. Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là kẻ-thất-bại-ở-trường-học-làm-nên-nghiệp-lớn. Khi ra xã hội, những gã thất bại và hay bị bắt nạt ở trường học thường làm ăn tốt hơn những

kẻ từng nổi tiếng ở trường rất nhiều. Những đứa trẻ từng nổi tiếng khi còn đi học hiện đều đang sống một cuộc đời nhạt nhẽo ở ngoại ô, với hàng rào trắng, xe SUV, trong khi đám từng bị coi thường lại nổi danh trong xã hội.

Ngoại trừ gã hề này. Gã này có một công việc quá sức quan trọng – tiếp tân. Công việc của gã là loại bỏ mọi kẻ hạ lưu. Gã là người gác cổng. Gã cùng con út chủ bài: Kiểu thái độ *anh là ai đấy nhỉ?* Gã là thế. Một gã khôn khổ quy lụy con út. Mà một gã giàu có cũng chưa chắc tốt lành gì hơn. Dù sao tất cả họ đều sẽ đẹp tôi sang bên, thật không thể nào chấp nhận được.

Tôi bắt đầu tự làm mình phát hoảng bằng những hình ảnh tưởng tượng về gã này cùng với quân bài át. Chúng cười nhạo tôi. Ngay khoảnh khắc đó, tôi nhận ra mình đã uống *quá nhiều* cà phê. Gã không định nhúc nhích, tôi sẽ phải nghĩ ra kế hoạch hay hơn. *Một kế hoạch hay hơn?* Thôi kế hoạch nào cũng được...

“Cậu còn cần tôi giúp gì nữa không?”, gã hỏi tôi.

“Không... không còn gì. Chỉ là, cậu biết đấy... cho tôi gặp ngài Schultz.”

“Được rồi, nếu không còn gì khác, tôi sẽ phải yêu cầu cậu rời khỏi đây ngay.”

“Hãy thử nghĩ nếu cậu là tôi”, tôi thử một phương cách hoàn toàn mới, vì chẳng hề có kế hoạch quỷ quái gì cả. “Cậu vừa bay từ đầu bên kia đất nước tới đây để gặp ngài Schultz. Trở ngại duy nhất là một anh chàng – một anh chàng rất tử tế, ăn mặc đẹp – anh ta chỉ đang làm việc của mình mà thôi.”

“Đi dùm đi”

Tôi bước khỏi khu tiếp tân, nhưng rồi lại ló đầu vào...

“Đừng để tôi phải gọi bảo vệ”, gã nói. Tôi đành phải rút đầu lại. Tôi đứng trong hành lang ít phút, suy nghĩ. Phải có cách chứ. Cửa hông... lối thoát hiểm... gì cũng được.

Một gã giao thức ăn ra khỏi thang máy, bước về phía khu tiếp tân. Tôi dừng gã này lại, hỏi liệu gã có được vào trong đưa thức ăn không, hay bất kể ai gọi, thức ăn đều phải dừng lại tại quầy tiếp tân. Gã nói với tôi rằng mình không được phép đi qua khu tiếp tân. *Thế là tiêu một ý tưởng.*

Tôi đi thang máy xuống dưới, lượn quanh sảnh chính, cố gắng nghĩ ra một kế

hoạch mới. Hóa trang chẳng? Trong phim thì như thế hiệu quả mà, đúng không? Tôi có thể vào vai Fletch. Không may, tôi chẳng thể tự do đi vào cửa hàng quần áo hóa trang. Sẽ phải ứng biến thôi.

Tôi bước ra ngoài, nhìn quanh. Chẳng có gì nhiều. Tôi thực sự đã nghĩ tới việc bẻ một mớ cành cây rồi giả làm một cái cây để lên kia. Nhưng đây là nếu gã nọ có óc hài hước, và có trái tim.

Tôi đi bộ trở vào tòa nhà, trông thấy một người lau dọn vệ sinh. Tất nhiên rồi, tôi có thể cho ông ta hai mươi đô để được mặc bộ trang phục đó, nhưng như vậy thì sao chứ, ngoài việc túi tiền của

tôi *bay mất* hai mươi đô. Mọi ý tưởng điên loạn tôi nghĩ ra đều có vẻ như lấy từ một tập trong phim *Laverne & Shirley*, tôi ghét chính mình vì đã không chuẩn bị kỹ hơn. Nhưng làm sao mà chuẩn bị cho việc gặp mặt một quý ông được canh gác đằng sau tổng đài 1-800 cơ chứ?

Rồi tôi nảy ra một ý tưởng. *Phòng vệ sinh*. Tôi vào thang máy, quay trở lại tầng tám, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Sẽ phải có lúc ông ấy cần “xả” chứ, đúng không? Tôi sẽ ở trong nhà vệ sinh chờ cho tới khi ông ấy vào.

Thế là tôi ngồi trong một buồng – chẳng có lấy một mẫu giấy để đọc. Chán

điên lên được! Không chỉ chán, mà là *chán như con gián*. Câu này tôi nảy ra nhiều năm trước, khi nhận một công việc vào mùa hè: Làm gác cửa tại một tòa nhà khá đẹp. Công việc chỉ là ngồi đó, chờ mọi người đi ra đi vào. Tôi lại còn làm việc vào giờ thấp điểm, mọi người rất hiếm khi ra vào. Tôi ngồi đó. Tôi cố gắng tự làm mình khuây khỏa. Không được phép đọc sách, nên tôi phải tự tưởng tượng.

Hồi đó tôi rất mê Stephanie Seymour. Tôi nghĩ về cô nàng suốt cả đêm. Tất nhiên, việc đó chắc chắn dẫn đến cảm giác khó chịu kinh khủng. Thế là tôi lại cố gắng tẩy sạch đầu óc, không nghĩ đến

cái gì cả. Cứ ngồi đó, *chán như con gián*.

Tôi chờ trong buồng. Mọi người đi vào rồi đi ra. Tôi ló đầu ra, không thấy Schultz đâu. Đã *một tiếng mười ba phút*. Tôi đã nghe đủ thứ tiếng động, ngửi đủ thứ mùi mà dù có cố gắng cũng không thể tạo ra nổi.

Hai gã bước vào, lần lượt, bắt đầu tán dóc về một cuộc đua nào đó:

“Này, cậu có định tới Portland dự cuộc chạy đua Nike Run Hit Wonder 10K không?”, gã đầu tiên nói.

“Cậu đùa à? Tôi sẽ không thể nào bỏ lỡ! Tôi là fan bụi của Tone–Loc đấy.” Gã này thừa nhận trắng trợn luôn à?

“Còn ai chơi nữa không?”, gã thứ nhất hỏi.

“Tommy Tutone, Flock of Seagulls, General Public, cùng một nhóm bí ẩn. Devo đang là hạt giống”, gã thứ hai nói. Gì thế này? Devo? Devo chắc chắn có nhiều hơn *một* chiến thắng, không đặc biệt liên quan đến việc *chạy*, nên tôi không hiểu tại sao họ lại tham gia. Tại sao không mời Bob Seger? Dù cũng không phải nhà vô địch, nhưng ít nhất anh chàng này biết cách “Chạy ngược gió”.

“Devo không nhận được sự tôn trọng xứng đáng”, tôi nghe thấy mình buột miệng nói to. Tôi lập tức lấy tay che miệng, để bắt mình im đi. Không gã nào đáp lại, nhưng cả hai vội vã rời đi.

Ít phút sau, có người khác đi vào. Hắn vào buồng cạnh buồng của tôi, ngồi xuống. Tôi nhận ra đôi giày. Là gã Át chủ bài. Tôi nín thở, không muốn gã biết tôi ở đây. Tôi ngồi bất động đến tím tái cả người, còn gã thì chẳng có lấy một động tĩnh. Cũng không phải tôi muốn nghe âm thanh gì từ gã, nhưng tôi thấy lạ là gã chẳng hề làm *bất cứ điều gì*. Tôi không muốn bị lộ, chứ không thì đã khuyên gã

đi mà ăn bột sắn.

“Nói để cậu biết... chúng tôi *biết* cậu ở đây, biết từ lúc cậu mới vào rồi”, gã nói.

“Cậu nói với tôi đây à?”, tôi hỏi, không phải theo kiểu De Niro, mà theo kiểu ngây thơ *ai cơ, tôi ấy à?*

“Ừ, cậu đây.”

Tôi ra khỏi buồng, gã cũng vậy. “Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi. Hoàn toàn tỉnh bơ. Tôi chú ý thấy hai tay bảo vệ đứng ở cửa.

“Nghe này... Tôi hiểu việc này quan trọng với cậu”, gã Át nói.

“Được đấy, cuối cùng cũng có tiến triển.”

“Nhưng vấn đề là... ngày cả khi tôi muốn để cậu vào trong kia gặp ông ấy... cũng chẳng ích lợi gì.”

“Tại sao?”

“Tại vì”, gã nói, “ngài Schultz đang ở Barcelona, dự Hội nghị Thượng đỉnh về Thực phẩm Toàn cầu.”

“Barcelona... Tây Ban Nha à?”

“Không, Barcelona, đảo Rhode”, gã nói.

“Ông ấy đang ở nước ngoài?”

“Đúng.”

“Vậy là cậu để tôi ngồi đây hơn một tiếng đồng hồ?”

“Ừ.”

“Tại sao?”, tôi hoang mang hỏi.

“Tôi không biết”, gã nói, như thể gã thật tình không biết. Và câu đó bật ra hiên-nhiên tới mức tôi muốn đâm cho gã một quả vào mặt.

“Đồ khốn nạn”, tôi mắng. Rõ ràng câu đó không *đúng đắn*, vì ngay khi tôi thốt ra, hai gã bảo vệ Khi đột tóm lấy tôi, lôi ra ngoài. Họ đưa tôi tới thang máy. Ngay khi cửa sắp đóng lại, gã Át đưa tay ra, dừng cửa lại. Cửa mở ra lần nữa, gã tự mãn nhỏ thó đó lại hiện ra, khoanh hai tay trước ngực.

“Ồ, và nhân tiện...”, gã nói. “Ngài Schultz có phòng vệ sinh riêng, nên ngay cả khi ngài ấy có ở văn phòng... cậu

cũng *chẳng bao giờ* thực hiện được cuộc hội nghị trong toilet đầu.” Rồi gã xoay người bước đi. Ngay trước khi cửa đóng lại, tôi nghe gã nói “Giờ thì ai khốn nạn đây nhỉ?”.

Gã đã thắng. *Gã chết tiệt nhỏ thó đó đã thắng.*

Khi tới hành lang, tôi thấy Heaven và Strummer ngay phía ngoài, đang chờ tôi. Tôi bước ra. Vẻ mặt của tôi – cùng hai gã bảo vệ hai bên – khiến Heaven nhận ra ngay rằng mọi thứ không diễn ra như dự kiến.

“Ít nhất thì cậu thấy được ông ấy

chứ?”, cô nàng hỏi.

“Không.”

“Cậu có gặp được *ai* không?”

“Có, gã tiếp tân. Và, tất nhiên, đám canh gác cà phê”, tôi ra hiệu về phía hai gã vừa ném tôi về phía Heaven.

“Cậu ở trong đó lâu kinh khủng”, cô nàng nói.

“Tôi không muốn nói về chuyện đó.”

“Được thôi.”

“Cô thì sao? Hy vọng cô có trải nghiệm tốt hơn tôi.”

Cô nàng khoanh tay trước ngực. “Chà, tôi có một trải nghiệm thú vị. Liên quan đến giáo dục...”

“Nói đi...”

“Tôi học được là nước đá mèò phát sáng trong bóng tối. Cậu có biết việc đó không?”

“Không, tôi không biết.”

“Chà, tôi cũng vậy”, cô nàng nói. Tôi không biết cô nàng lòi ở đâu ra mấy chuyện này. Đầu óc cô nàng, giống như một cái hầm bí mật mà một ngày nào đó, khoa học sẽ phát hiện ra hoặc chẳng bao giờ tìm thấy. Tôi nghĩ thế càng hay. Giống như khi tôi rất thích một ban nhạc, nhưng chẳng ai biết đến họ. Tôi muốn những người tôi thích được nghe họ, nhưng khi cả thế giới đều nhào vào cuộc chơi, thì tôi rất bức. Vì tôi tìm thấy ban nhạc *trước tiên* mà. Tất nhiên trừ phi đó là một trong các ban nhạc *của tôi*... khi đó cả thế giới cứ thoải mái mà nhảy vào. Ngoại trừ Heaven... tôi mong là *không* có một ai khác nhảy vào chộp cô nàng.

HEAVEN

Brady và tôi ăn trưa tại một nơi gọi là Sandwich Hốc Mật – nghe hơi có vẻ khiêu dâm, nhưng ở đây bán những chiếc sandwich rất được. Nó được thiết kế theo kiểu sông nước u tối, với quầy bar trông như một cái lán cũ ở bờ sông. Nhân viên ở đây rất thân thiện, có vẻ thực sự thích thú với việc làm sandwich.

Sau bữa trưa, Brady thay chiếc áo (rất) được của cậu ta và mặc vào chiếc áo thun CBGB cũ. Chúng tôi trở vào xe hơi, lái tới Trung tâm Hội nghị, nhưng ở đó chẳng có gì cả.

“Hmm... lạ thật đấy”, tôi nói. “Chắc nó không phải sự kiện lớn như tôi nghĩ.”

“Hẳn là không”, Brady nói.

“Vậy cùng đến công viên Viretta đi”, tôi nói. “Nó ở ngay góc phố gần nhà cũ của Kurt.”

“Chỉ đường đi”, cậu ta nói. Tôi lấy ra tờ bản đồ Seattle, và chúng tôi lái xe tới đó để tỏ lòng tôn kính với Kurt.

Khi tới công viên ngay đối diện nhà cũ của Kurt, tôi rùng mình ngay khi xe dừng lại. Láng giềng ở đó đặc biệt tốt

tính. Những ngôi nhà rất to. Rõ ràng đây là khu cực kỳ giàu có.

Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều ngạc nhiên bởi số người *quá* ít tại đó. Không vắng hoe, nhưng cũng không phải hàng nghìn hàng nghìn đứa trẻ như từng thấy tại Trung tâm Seattle mười năm trước. Những đứa trẻ đó hẳn đã trưởng thành, chúng có những điều hay *hơn* để làm. Chúng tôi đỗ xe rồi bước lên thăm cỏ.

Có hai anh chàng hippie phê thuốc, nồng nặc mùi dầu hoắc hương, đang tựa vào một gốc cây. Một trong hai kẻ đó nhìn Brady, cười khẩy.

“Chào, Bé Hợp thời”, hấn nói.

“Bé Hợp thời?”, Brady vặc lại, không chắc lắm mình đang phải đối mặt với điều gì.

“Ừ, Bé Hợp thời”, hấn nói, trở chiếc áo thun CBGB. “Mua cái áo thun đó ở đâu vậy... *siêu thị* hả?”

“Tôi từ New York tới. Tôi mua nó ở *New York* – nơi tôi *sống*.”

“Làm bộ làm tịch”, gã phê thuốc nói.

“Um... không. Tôi sống ở *New York*”,

Brady nói.

“Mặc kệ hă^hn”, tôi nói.

“Ồ, giờ *cô* lại nói lý à?”, Brady nói với tôi.

“Ừ”, tôi đáp.

“Được thôi”, cậu ta đáp, vì biết là tôi đúng. Nếu là một ngày khác, tại một nơi khác, tôi sẽ tự mình bảo thằng nhóc này biến đi. Nhưng *hôm nay* thì không. Ở *đây* thì không.

Có nhiều người ngồi trên thảm cỏ, tựa vào gốc cây, chơi guitar, hát những bài của Nirvana. Băng ghế dường như trở thành bệ thờ. Lũ nhóc từng đến đây vào mười năm trước đã viết nguệch ngoạc lên đó những dòng nhắn cho Kurt. Nhưng hôm nay, nó đầy ắp nến, hoa, và ảnh Kurt. Cũng có thơ và thư viết cho Kurt, thậm chí còn có một thanh khử mùi Teen Spirit – tôi nghĩ việc đó thật thú vị. Lũ nhóc đang hát bài *All Apologies*. Tôi đứng cạnh băng ghế, nhìn chiếc bệ thờ đã chiến, mặc niệm một mình, bỗng một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Tôi không kìm nén được.

Chúng tôi nói chuyện với một vài đứa

trẻ. Tôi gặp một cô bé từ Kansas đến đây cùng mẹ. Chỉ vì sự kiện *này*. Cô bé kể với tôi rằng họ tình cờ gặp ông của Kurt sáng nay, ông mời họ tới nhà dùng trà. Ông còn tặng cô bé vài tấm ảnh lúc còn nhỏ của Kurt. Một câu chuyện thật tuyệt – thật đáng nhớ.

Thực ra, điều khiến tôi kinh ngạc, là *lứa tuổi* của những cô cậu nhóc này. Những người bạn nghĩ sẽ ở đây lại không chiếm số đông. Phần lớn thuộc lứa tuổi *trẻ hơn*. Có một cô bé mặc áo thun Nirvana, không quá mười ba tuổi, nghĩa là chỉ mới ba tuổi khi Kurt mất. Chúng cũng không có vẻ gì là những đứa trẻ trầm cảm, hư hỏng. Chúng trông như

những đứa trẻ ngoan ngoãn, thông minh và yêu âm nhạc. Chúng đến đây vì nghĩ Kurt rất thật. *Đúng là vậy!* Nhiều người đang khóc. Số khác chỉ im lặng ngồi uống cà phê. Kỳ lạ là mọi người ở đây đều có một cốc cà phê Starbucks.

Rồi một thằng ngốc đột nhiên xuất hiện. Trước lúc này, mọi thứ khá bình yên, nhưng thằng cha này dẫn chương trình của một kênh truyền hình cáp địa phương, đưa ra đủ loại giả thuyết âm mưu về cái chết của Kurt.

Gã bắt đầu la hét đủ thứ nhảm nhí, những con số thống kê kinh hãi, trỏ tay vào Courtney Love, và khiến mọi thứ

loạn xạ cả lên. Gã chĩa camera về đám đông, một camera khác gắn ngay hông để tự quay chính mình. Gã đang làm trò để gây chú ý, điều này thật sự rất khó chịu.

“Biến khỏi đây đi!”, một đứa nhóc la lên.

“Toàn là nguy hiểm!”, gã hét trả. “Cả đám các người thoải mái ngồi đây khóc lóc, nhưng chẳng ai làm gì để sửa chữa mọi thứ! Các người đã làm gì cho Kurt?” Gã bắt đầu đi theo một số cô cậu nhóc cùng chiếc camera, hét vào mặt chúng. Khi gã chọc tới một cậu bé đáng thương mười bốn tuổi, *thực sự* chọc vào người cậu bé, Brady bèn bước tới trước mặt

gã.

“Anh bạn, bình tĩnh”, Brady nói. “Mọi người tới đây để thể hiện lòng tôn kính với Kurt. Họ không cần anh hét vào mặt.”

“Chính *cha* của Courtney nghĩ rằng cô ta đã làm đấy!”, gã hét lên.

“Ngậm quách cái mồm của ông lại đi”, gã hippie gọi Brady là “Bé Hợp thời” vào mười phút trước lên tiếng. Đúng vậy. Không gì khiến mọi người đồng tâm hiệu quả bằng một *kẻ thù chung*. Brady và gã hippie, cùng mọi người khác, hiện giờ đã ở cùng một

chiến tuyến.

“Tất cả các người đều là đồng bọn! Đồ giết người!”, gã điên kia hét lên.

“Nghe này”, Brady nói, đột nhiên áp sát vào mặt gã. “Ở đây bọn tôi đông hơn ông. Nếu ông không mang cái camera nhỏ kia, cùng với cái mõm của ông biến đi chỗ khác, chúng tôi sẽ xé xác ông ra làm đôi, rồi quay lại đây sau mười năm nữa để kỷ niệm cái chết của ông đấy.”

Mọi người bắt đầu tung hô, còn gã hippie *ôm chằm* lấy Brady. Mọi người tiếp tục chơi các bài nhạc, và cùng nhau hát.

Tôi quay lại chỗ bệ thờ, nhận ra một dấu vết ai đó đã để lại dưới băng ghế. Dòng chữ ĐỪNG QUÊN LAYNE STALEY. Anh này là ca sĩ chính của nhóm Alice In Chains, một nhóm nhạc Seattle khác. Layne chết vì dùng heroin quá liều hai năm trước, cũng vào tháng này (tháng tồi tệ đối với các ngôi sao nhạc rock Seattle) ở tuổi ba mươi tư. Gần như ngay khi tôi thấy dòng chữ này, một con chó ba chân đi ngang qua buổi cầu nguyện. Thề với Chúa, tôi nói thật đấy!

Việc đó khiến tôi phát khiếp lên, vì trên bìa một album nhạc của Alice In

Chains có bức ảnh của một con chó ba chân. Khác biệt duy nhất là con chó trên bìa đĩa bị mất chân trước, còn con chó này mất chân sau. Nhưng nó giống như một *dấu hiệu*. Như thể Layne cũng ở đây với chúng tôi. Hoặc có thể anh ta đến cùng Kurt, và cả hai đều ổn.

“Có chuyện gì với tất cả chỗ cà phê Starbucks kia thế nhỉ?” Brady hỏi khi chú ý thấy một bàn đầy hộp và ly cà phê Starbucks. “Cứ như thể họ tới đây để *giễu cợt* tôi ấy.”

“Ông chủ Starbucks sống ngay trên kia mà”, tôi nghe có người nói. Brady và tôi đồng loạt quay lại.

“Cậu đùa tôi chắc”, Brady nói.

“Giỡn mặt làm gì. Em nhớ tên ông ta là Howard thì phải. Em đến đây suốt để tỏ lòng kính trọng với Kurt. Em gặp ông ta rồi. Khá tốt tính. Ông ta quyên góp miễn phí toàn bộ cà phê Starbucks cho mọi người đến đây hôm nay.”

“Nhà nào vậy?”, Brady hỏi.

“Căn đầu tiên bên phải”, thằng nhóc chỉ tay.

“Không-thể-tin-nổi”, Brady nói.

“Cậu cần phải đến đó”, tôi nói với Brady. “Phải đến. Ý tôi là... *chắc chắn* phải đến. Đây là *định mệnh*.”

“Thật hơi kỳ lạ đấy.”

“Quá lạ. Linh hồn Kurt đã mang cậu đến đây.”

“Wow”, Brady nói. “Cảm ơn, Kurt.”

“Đến đó đi”, tôi thúc giục.

Brady quay sang cậu nhóc. “Căn nhà ngay trên kia đúng không?”

“Vâng”, thằng nhóc đáp. Brady nhìn tôi, chạy đến chỗ xe hơi, chộp bản kế hoạch cùng chiếc chai nhỏ, rồi lao về phía căn nhà.

Tôi bước về phía mấy cô cậu nhóc đang ngồi hát thành vòng tròn.

“Không thể tin nổi”, một cô bé nói. “Ra đi ở tuổi hai mươi bảy. Quá trẻ!” Tôi lại được gợi nhắc về nỗi sợ hãi của mình. Tôi vẫn chưa tìm được chồng. Tôi thậm chí còn chưa *hẹn hò*. Trừ phi tính cả Darren vào đêm nọ, nhưng hôm đó chúng tôi thậm chí còn chẳng ra ngoài ăn tối. Tôi bắt đầu bồn chồn, muốn gạt nó ra

khỏi tâm trí. Tôi không muốn nghĩ về điều đó vào lúc này. Hay sự thật rằng sự nghiệp chuyên môn PR của tôi đang nhạt phai thành dĩ vãng. Hay việc tôi thậm chí không giữ nổi công việc phục vụ bàn, chứ chưa cần nói tới một mối quan hệ nghiêm túc. Tôi sẽ quay lại với *cái gì* đây?

Tôi cố gắng dẹp yên tiếng nói trong đầu và chỉ *đứng* đây. Yên lặng nghe mọi người hát và tưởng nhớ Kurt. Nhưng rồi họ hát sang bài *Something in the Way*, tâm trí tôi bắt đầu quay cuồng quanh cuộc chia tay với Darren và hai mối quan hệ nho nhỏ thất bại sau Darren. Rồi mọi thứ tua nhanh tới những bộ phim nhỏ

- những họa tiết màu sắc nghèo nàn về những điều ngu ngốc tôi từng nói, từng làm. Có lẽ *đó* là những ví dụ cho nguyên do tại sao tôi vẫn độc thân? Vẫn thất nghiệp? Vẫn không có được điều gì đáng nói? Có lẽ mọi thứ hoàn toàn là *lỗi* của tôi.

Nhưng khoan, chết tiệt thật! tôi độc thân là vì tôi *kén chọn*. Tôi độc thân là vì tôi không định *an phận*. Đúng, tôi sẽ tìm một công việc, nhưng không phải việc gì cũng được. Và đúng, tôi cần phải kết hôn khá sớm, nếu không tôi sẽ chết, nhưng tôi vẫn sẽ *không an phận*. *Đó không* hoàn toàn lỗi của tôi. Chấm hết.

“Tôi đoán chúng ta đang rất nghiêm túc. Tôi đoán những trò bông đùa đã kết thúc rồi, nhỉ?”

- Carl Spackler, *Caddyshack*

“Nhưng làm sao cậu chắc chắn được?”

- Buttercup, *The Princess Bride*

BRADY

Tôi đi bộ tới nhà Schultz, nhiễm sắc

thể Y trong người tôi lập tức trỗi dậy. Thay vì tập trung vào công việc trước mắt, tôi bắt đầu so sánh nhà của ông với dinh thự mình sẽ có khi trở thành triệu phú. Chỗ này thật *ấn tượng*, đầy đủ hết. Nhưng tôi thì sẽ có *tối thiểu* năm chiếc xe trước nhà, giống như mọi ngôi sao nhạc rap biết tự trọng khác. Và tôi sẽ thuê người để đảm bảo những chiếc xe đó luôn được đánh bóng hoàn hảo. *Mỗi ngày*.

Tôi biết vì tôi đã xem quá nhiều tập phim *Cribs* trên MTV. Nhưng bạn biết mình *không* thấy được gì trong những tập *Cribs* trên MTV không, loạt chương trình phô trương sự giàu có của những người

nổi tiếng ấy? *Bờ hào*. Khi tự kiếm được tiền, tôi sẽ xây một con hào ngay trước cửa nhà. Để phòng hờ thôi. Biết đâu sẽ có ngày Howard và tôi cùng đi chơi, săn bắn này nọ, làm những thứ đàn ông hay làm cùng nhau – đánh giá các cô siêu mẫu, nhiẹc ṃoc các tay huấn luyện viên thể thao chuyên nghiệp, tranh luận xem ai có nhiều tóc hơn – lúc đó tôi sẽ luôn có bờ hào. *Quân bài chiến lược*. Schultz à? Chà, ông đâu có cái bờ hào nào! Chịu thua đi!

Rồi khi đứng đó, gật gù với hào nước, tự hài lòng với chính mình, tôi bừng tỉnh vì một người làm vườn bước vào nhà, để cổng mở toang. Tôi đâu phải người tin

vào các dấu hiệu, ám chỉ này nọ. Nhưng nếu *Heaven* đứng đây, cô nàng sẽ dứt khoát cho rằng đây là một *dấu hiệu*. Và rằng tôi nên bước vào sau người làm vườn. Thế là tôi đi vào.

Được rồi, ông ấy có thể không có hào nước, nhưng căn nhà này đẹp chết đi được. Tôi không biết chính xác nên làm gì ở đây, bèn bước lên thăm cỏ cùng bản kế hoạch kinh doanh. Ngay lúc đó, bất thình lình tôi nghe một giọng nữ Mexico chói tai cất lên.

“Cậu muốn gì?”

Tôi không biết nên nhìn vào đâu,

nhưng vẫn trả lời như thể đang nói chuyện với một phù thủy xứ Oz.

“Tôi chỉ... có vài thứ cho ngài Schultz”, tôi đáp, giờ bản kế hoạch cùng chiếc chai nhỏ lên để chứng tỏ mình thực sự có vài thứ.

“Ngài Schultz không có ở nhà. Cậu không được mời. Cậu là kẻ đột nhập! Tôi gọi cảnh sát!”

“Không, không cần phải vậy!” Tôi vẫn còn tự hỏi liệu bà ấy có vô hình hay sao, hoặc có lẽ bà ấy nói chuyện thông qua máy phát thanh gắn đâu đó trong thảm cỏ.

“Tôi gọi cảnh sát NGAY!” Bà ấy nói, rồi tôi nghe tiếng “click”. Ban đầu, bộ não hoảng hốt của tôi nghĩ rằng đó là tiếng lên cò súng. Nhưng không, nghe giống như tiếng cửa đóng sập vào hơn. Mà thôi, tôi khá chắc bà ta *không* nói đùa. Rồi lại có vấn đề khi người làm vườn hùng hổ đi về phía tôi cùng cái nhìn rất đáng sợ với chiếc cào cỏ bằng kim loại khổng lồ trong tay. Tôi bèn chạy khỏi thảm cỏ, qua cổng, xuôi xuống đồi, trở lại chỗ Heaven đang nói chuyện với mấy đứa bé.

Chạy đến chỗ cô nàng, tôi đã mệt đút hơi, cúi người về trước, chống tay lên

gối mà thở hồng hộc mất mấy giây.
Strummer đi đến, liếm mặt tôi.

“Chuyện gì vậy?”, cô nàng hỏi. “Cậu gặp ông ấy chứ?”

“Không, tôi thấy người làm vườn của ông ấy, và bị quát mắng bởi ai đó mà tôi đoán là quản gia, trừ phi ông ấy kết hôn với một quý bà giọng cao the thé và nói tiếng Anh không sõi.”

“Ai biết được chứ”, Heaven đáp. “Có thể bà ấy thực ra rất tốt, nhưng uống cà phê quá nhiều. Tôi bảo đảm trong nhà đó có nguồn cung cà phê vô tận.”

“Tôi sẽ phải đáp *không* về việc đó. Tôi nghĩ xác suất cao là *chẳng có ai* dám kết hôn với mụ đó.” Cô nàng nhìn xuống tay tôi, tôi đang cầm bản kế hoạch cùng chiếc chai.

“Cái gì *kia?*”, cô nàng hỏi. “Tại sao bản kế hoạch vẫn ở trong tay cậu?”

“Cô không nghe hết à? Quý bà giọng the thé, người làm vườn... cái cào?”

“Này, đưa tôi xem”, cô nàng nói rồi tóm lấy bản kế hoạch cùng chiếc chai khỏi tay tôi, cô nàng oai vệ tiến về phía một đứa nhóc đang phê thuốc. Chỉ loáng sau, tôi thấy thằng bé cởi chiếc áo thun

hipster kiểu để chơi bowling ra, đưa cho cô nàng. Cô nàng lộn nó lại, mặc vào người, cuộn tóc lên thành búi, rồi oai vệ đi về phía lối dẫn tới nhà Schultz, hướng cửa trước.

“Rất vui được quen cô”, tôi la lên.

Tôi thậm chí không dám nhìn. Nhưng vì mạng sống của Heaven đang rơi vào nguy hiểm, tôi nghĩ việc này có thể thú vị. Thế là từ đằng sau xe hơi, tôi nhìn qua tấm cỏ, cô nàng đã đi tới cửa trước ngôi nhà to sụ của Schultz. Tôi nhìn về phía cánh cửa mở, thấy một người mặc áo đen, và Heaven nói chuyện với ông ta trong khoảng thời gian dường như dài cả

thiên niên kỷ. Rồi đóng cửa lại. Và như thể chẳng có gì xảy ra, cô nàng quay lại.

“Brady?”, cô nàng gọi.

“Đây này”, tôi nói từ chỗ trốn đằng sau xe hơi, hiện tại trông tôi hơi hèn. Cô nàng khom người. “Chuyện gì vậy?”, tôi thì thào.

“Một người ra mở cửa... tôi nói ông ấy là tôi có thứ rất quan trọng cần giao cho ngài Howard Schultz, và gán hết cho ông ta trách nhiệm phải đảm bảo đưa nó tới cho ngài Schultz trong tình trạng nguyên vẹn, bằng không...”, rồi cô nàng vẫy tay trong không khí.

“Bằng không thì sao?”

“Tôi quên mất mình đã dùng từ gì rồi”, cô nàng nói, “nhưng ông ấy rất ấn tượng với tính nghiêm trọng của vấn đề. Thế nên tôi nghĩ chúng ta có *năm mươi phần trăm* cơ hội.”

Ông ta *không* phải người duy nhất bị ấn tượng. Thành công hay không, đó cũng là điều thật thần thánh. Cô nàng lồi tòi khỏi phía sau chiếc xe. Chúng tôi quay trở lại mặt-đối-mặt với thằng bé mười hai tuổi đang mặc chiếc áo thun Nirvana cùng áo khoác chạy mô tô màu đen.

“Áo khoác đẹp đấy”, tôi nói. “Trông nhóc giống như Fonz^[1] ấy.”

[1] Nhân vật giả tưởng trong loạt phim sitcom “Những ngày hạnh phúc” của Mỹ, do Henry Winkler đạo diễn, công chiếu vào năm 1974.

“Là ai vậy?”, thằng bé hỏi. Tôi thậm chí không màng đưa ngón cái lên nói “ai da” để trêu chọc trí nhớ của thằng bé, vì nó làm gì có ký ức về chuyện đó. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy mình là thằng đàn ông già cỗi nhất trái đất.

Ngay lúc này, một chiếc xe cảnh sát đỗ lại ngay sau chiếc xe hơi thuê của tôi. Hai viên cảnh sát bước ra.

“Chết tiệt”, tôi nói. “Bà quản gia quý quái kia gọi cảnh sát *thật* luôn à?”

“Gì thế này?”, Heaven hỏi.

“Chúng ta chỉ cần vờ vịt chút”, tôi nói. “*Vờ vịt*. Cứ ra vẻ tự nhiên đi.” Nhưng hai viên cảnh sát đi về phía xe chúng tôi, bắt đầu chiếu đèn pin vào bên trong. “Khốn nạn thật... họ biết là *tôi*. Hẳn là tôi nên đi lại đó.”

Tôi đi lại phía chiếc xe, Heaven theo sau.

“Xin lỗi, sĩ quan, tôi nghĩ các vị đang

tìm tôi”, tôi nói. “Tôi không định làm gì cả, tôi chỉ muốn nói chuyện với ngài...”

“Cô ta kia! Đứng yên! Nằm xuống đất”, họ kêu lên, rút súng ra. “Nằm xuống.” Tôi làm theo. Chết tiệt! Schultz hẳn là rất có tiếng tăm ở cái thị trấn này. Nhưng tại sao lại là “cô ta”? Tại sao Heaven lại dính líu vào đây?

“*Cả hai!*” Họ nhìn Heaven. Cô nàng làm theo. Tôi cảm thấy thật tệ khi Heaven cũng bị lôi vào việc này.

“Này, sĩ quan, cô ấy chẳng liên quan gì tới vụ này cả”, tôi nói.

Chúng tôi bị họ còng tay khi vẫn còn nằm dưới đất. Rồi họ đưa chúng tôi tới xe cảnh sát, ấn vào xe, quay lưng về phía họ.

“Dang chân ra”, họ quát với chúng tôi. “Các người có vũ khí không?”

“Không”, cả hai chúng tôi đáp. Họ bắt đầu sờ soạng chúng tôi từ trên xuống dưới. Ngay lúc đó, khoảng bảy xe cảnh sát nữa lao về phía chúng tôi, đèn nhấp nháy. Một viên cảnh sát cho tay vào túi quần của Heaven, móc chìa khóa ra.

“Đó là chiếc Ford Focus của *cậu* à?, ông ấy hỏi.

“Vâng... ý tôi là, không... là xe thuê”,
tôi nói.

Họ mở cốp xe, lôi ra một chiếc túi
vải thô lớn.

“Cái gì đó?”, tôi hỏi Heaven.

“Tôi không biết”, cô nàng đáp.

Một viên cảnh sát mở túi, nhìn các
cảnh sát khác bằng ánh mắt tôi không
hiểu lắm. Rồi ông ta lôi ra một khẩu súng
khổng lồ.

“Ôi lạy Chúa!”, Heaven lẫn tôi cùng thốt lên.

“Các người có quyền giữ im lặng...”, ông ta nói. Rồi tiếp tục đọc ra các quyền của chúng tôi, giọng bị những người tại buổi cầu nguyện át đi. Họ đột nhiên lại đang la ó, huýt gió về phía chúng tôi.

Thêm nhiều cảnh sát đến. Chúng tôi bị áp giải xuyên qua đám đông tại buổi cầu nguyện cho Kurt Cobain, tay bị còng, một cảnh sát cầm súng – khẩu súng vừa tìm thấy trong cốp xe của chúng tôi. *Họ ghét chúng tôi*. Ai đó thậm chí còn *nhổ* vào tôi, rồi vài người khác cũng làm theo.

“Kurt chết vì tội lỗi của các người đây!”, một cô bé nào đó la lên. Rồi bỗng nhiên *chúng tôi* đã trở thành kẻ thù chung, mọi người đều kết bè chống lại chúng tôi.

“Cô ta cướp cái áo của tôi!”, thằng bé phê thuốc nói. Cái này đặc biệt chua chát, vì tuy chỉ tình cờ, nhưng cũng đúng. Strummer bắt đầu sủa như điên, không ngừng nghỉ.

“Sao thứ đó lại chui vào cốp xe của chúng ta?”, tôi hỏi Heaven.

“Tôi không biết! Họ đang *nhổ* vào tôi này!”, cô nàng rên rỉ.

“Heaven! Nghĩ đi! Một khẩu súng? Tại lễ cầu nguyện của Kurt Cobain? Cô cũng biết *đó* là cách cậu ta tự sát mà, đúng không?”

“*Tất nhiên* tôi biết.”

“Chà, tôi cũng muốn *nhổ* vào cô đây.”

“Không phải lỗi của *tôi*!”, cô nàng la lên.

“Lần gần nhất cô gây ra việc tội lỗi là

bao giờ? Chưa bao giờ chứ gì? Thôi, hỏi vậy thôi”, tôi đáp. Rồi tôi nói thêm, “Cô là Thủ đô Xấu hổ của cả thế giới đấy, cô biết không?”

Chúng tôi tới chỗ xe cảnh sát. Ông ta mở cửa, che đầu chúng tôi để không bị đụng đầu vào trần trong lúc đưa chúng tôi vào xe. Họ mang Strummer theo, đưa nó vào một chiếc xe khác. Không bị còng.

Tôi nhìn trừng trừng vào Heaven, nhưng cô nàng không nhìn tôi. Cô nàng cảm thấy ánh mắt của tôi hướng về mình, nhưng không nhìn lại. Cô nàng hết như Strummer mỗi khi làm sai điều gì đó –

nghe được cảm xúc trong giọng nói của tôi nhưng giả vờ không biết và chẳng thèm nhìn tôi. “Chiếc xe cũng bị tịch thu”, cảnh sát cho hay.

“Tất nhiên rồi”, tôi quay lại, đối mặt với mối đe dọa bên phải. “Được rồi... Heaven?” Tôi gọi, cô nàng vẫn cứ ngồi đó, từ chối nhìn vào tôi. “Tôi chính thức nâng mức báo động quốc gia của cô từ *cam* sang *đỏ*.”

Tôi ngồi trong một buồng giam tại nhà tù quận King, ở trung tâm Seattle. Heaven và tôi vừa phá vỡ toàn bộ buổi cầu nguyện của Kurt Cobain, bị bắt giữ vì sở hữu trái phép vũ khí cùng dụng cụ

cướp ngân hàng. Tại sao mọi thứ lại xảy ra như vậy, thì tôi không biết.

Chúng tôi bị lấy dấu vân tay, tôi bị giam trong buồng. Heaven ở trong buồng cạnh bên, đang bắt đầu hát liên khúc cũ kỹ về các băng đảng. Tôi đảo mắt với cô nàng.

“Tôi xin lỗi”, cô nàng nói qua các chấn song. Rồi gương mặt cô nàng biến đổi, như thể vừa thấy ma. “Này!” Cô nàng nói với một gã đội chiếc mũ bóng chày, bị cảnh sát còng tay dắt ngang qua chúng tôi. *Đó là gã Nước đái mèo!* Gã thì thảo với tôi. Rõ ràng không phải một con ma. Gã Nước đái mèo. Chẳng hiểu ý

gì nữa!

Rồi tôi nghe tiếng bước chân đi về phía chúng tôi. Tôi quay lại, rất sốc khi thấy gã lùn tại văn phòng Schultz cùng một quý bà gốc Tây Ban Nha thấp tịt, mập ú mặc trang phục của quản gia đang nhìn vào buồng giam của chúng tôi.

“Đúng rồi, thưa sĩ quan”, gã nói.
“Chính là *cậu ta*.”

“Đúng”, bà Tây Ban Nha nói. “Người xấu!”

“Các người giống mặt với tôi chắc.

Bây giờ dùng nhà vệ sinh *cũng* là tội sao?”

“Không, nhưng *xâm nhập tư gia* thì là tội”, viên cảnh sát nói. “Cậu rõ ràng đã quanh quẩn ở đó cả ngày, cậu Gilbert.”

“Ai đó nhéo tôi một cái đi”, tôi nói. “Tát một cái... làm gì cũng được. Đánh thức tôi khỏi cơn ác mộng này đi.” Rồi tôi nhìn gã đang ở cùng buồng, bỗng nhiên gã chồm lên. Tôi chắc chắn cần chỉnh lại lời vừa nói. “Tôi không *thực sự* cần tát đâu.”

“Ai đó?”, Heaven nói.

“Gã tiếp tân”, tôi nói.

“Biển khỏi đây đi, đồ sâu bọ tí hon!”, Heaven hét về phía gã. “Cậu sẽ phải hối tiếc khi biết mình vừa gây sự với *ai!*”

“Cô đang làm mọi thứ tệ thêm”, tôi nói với cô nàng.

“Xin lỗi”, cô nàng đáp, ấn khuôn mặt vào giữa các chân song để thấy rõ hơn gã Nước đái mèo.

“*Cậu* đang làm gì ở đây thế?”, cô nàng hỏi. “*Ôi lay Chúa... là cậu!*” Cô nàng nói như thể vừa đột nhiên nhận ra

điều gì. Cô nàng vươn cả cánh tay khỏi song chắn để trở ngón tay kết tội về phía hắn. “*Cậu* bỏ khẩu súng vào cốp xe của tôi. Và *cậu* là lý do tại sao cảnh sát đến.”

“Gì cơ?”, tôi hỏi.

“Là súng của *hắn*.”

“*Hắn* là *ai*?”

“*Hắn* là gã tốt bụng đã giúp tôi cho đồ vào cốp. Hóa ra... chẳng tốt bụng lắm.”

Gã đó thậm chí chẳng nhìn vào

Heaven. Chỉ nhìn chăm chăm xuống đôi giày.

Cảnh sát mất mười hai giờ để xác nhận câu chuyện của chúng tôi và hoàn thành các giấy tờ, nhưng cuối cùng cũng để chúng tôi đi. Hóa ra gã mà Heaven bị quấy rối và giúp đỡ cô nàng với mớ đồ tạp hóa lại là kẻ đã cướp nhà băng Mỹ ngay bên cạnh cửa hàng tiện lợi mười phút trước. Gã quyết định phi tang khẩu súng vào cốp xe của chúng tôi. Tất cả đều bị camera giám sát quay được. Họ tha cho tôi tội xâm nhập tư gia bất hợp pháp, vì một sĩ quan từng học cùng trung học với gã hề Át bích kia (thực ra tên gã là David – thật không còn gì để nói), và

gã hứa sẽ “thuyết phục con đũa đó buông ra”.

Viên cảnh sát này gọi David là “gánh nặng của nhóm”, kể với tôi rằng có lần David từng ngắt xỉu trên sân khấu trong lúc đang chơi kèn bassoon tại một buổi biểu diễn. Khi mà tôi đang hưởng lạc, thì David lại đang cầu nguyện cho một đền thờ của thuyền trưởng Kirk. Mọi thứ gần như giải thích tron tru cho nỗi thù oán của gã. *Gần như thôi*. Tôi sẵn sàng bỏ qua vẻ đạo mạo để đập nát gã đó. Hoặc tối thiểu nhất là nghiêng cho gã một phát.

Họ dẫn chúng tôi tới chỗ Strummer, nó đang quanh quẩn bên ngoài một văn

phòng thám tử cùng một con Lab đen. Rõ ràng là nó đang sống lại những ngày xưa cũ, được chơi trò hẹn hò với chó của cảnh sát, và nó chưa sẵn sàng rời khỏi đây.

Chúng tôi lôi nó ra ngoài, đứng trên đại lộ số 5. Và rồi khi mọi thứ đã chính thức đâu ra đấy, chúng tôi nhìn nhau, như thể để nói, “*Cái quỷ quái gì thế nhỉ?*”.

Khi lấy xe ra khỏi bãi giữ xe, cả hai chúng tôi đều đói ngấu. Heaven bèn khai chỗ Pringles cô nàng đã mua đủ dùng cho cả mấy tháng. Nhưng cô nàng không cho tôi chút gì, tới khi tôi đồng ý đua với cô nàng ăn hết một lọ. *Đây* là thứ tôi

phải chịu đựng. Sau khi phải chịu đựng trong *tù* vì cô ta, tôi thậm chí còn không có được một lọ Pringles.

“Hôm nay cô còn gây chuyện chưa đủ sao?”, tôi hỏi. “Có phải tôi đang bị buộc phải chấp nhận việc bụng dưới sẽ tích một nắm khoai tây trong suốt một tuần không?”

“Trong ruột già của cậu thì có thể, bụng dưới thì không”, cô nàng nói. “Thôi nào. Sẽ vui mà.”

“Ăn thì chẳng có gì vui cả. Tôi thích nhai đồ ăn một cách *đàng hoàng*.”

“Một khi đã từng... bạn không thể ngừng”, cô nàng ngâm nga. Đây là giai điệu quảng cáo của Pringles.

“Ừ, nhưng tôi không định... *làm vỡ động mạch.*”

“Vớ vẩn.”

“Pringles đâu phải để tọng cả nắm vào miệng một lúc”, tôi nói, cố gắng làm cô nàng lung lạc ý chí. “Chúng rất đặc biệt. Chúng là để thưởng thức, *từng viên một.* Lớp đường siêu mỏng... giòn nữa. Rồi cảm giác tan-ngay-trong-miệng... không quá nhiều dầu... không quá mặn...” Cuối cùng tôi tự khiến mình sa

vào cơn thèm Pringles tới mức hết chịu nổi. “Đưa cho tôi”, tôi nói trong lúc giật lấy một ống, mở nắp và ngấu nghiến. Chết tiệt thật! “Tôi sẽ không hiền lành gì với cô đâu”, miệng tôi đầy kẹo. “Tôi vừa phải chịu đựng tù giam chỉ vì *cô*. Tôi tin mình xứng đáng được ăn kẹo.”

“Này, *ngài* cũng có phần trong đó đấy, thưa *ngài*. ”

“Thật sao?”

“Xâm nhập tư gia bất hợp pháp và bị chuông báo trộm phát hiện đấy thôi?”, cô nàng nói.

“Nhưng họ sẽ chẳng gửi nguyên cả binh đoàn cảnh sát Seattle lùng sục tôi. Tôi bị lôi vào cái đồng hồ độn của cô đây.”

“Khoai tây... khoai tây”, cô nàng nói. “Nhân tiện, cậu *nên* cảm ơn tôi. Ít nhất vào lúc này, nhờ tôi, Schultz sẽ biết cậu là ai.” Rồi cô nàng thò vào ống, lấy ra chùng mười bảy viên Pringles, tổng hết chỗ đó vào miệng.

“Tôi dám cá cô sẽ khát nước khủng khiếp trong vòng khoảng *ba mươi* giây nữa.”

“Thì sao?” Cô nàng đáp, miệng đầy

kẹo.

“Và... cô không nên nói trong lúc miệng đầy thức ăn.” Điều đó tất nhiên khiến cô nàng phải mở miệng to hơn, tôi thấy hết cả chỗ kẹo đang bị nhai. Từ khi nào tôi trở thành *anh trai* của cô nàng thế này? “Và... trước khi cô bắt đầu cư xử như một con bé tám tuổi, thì tôi sẽ cho cô đồ uống.”

“Tôi thực sự khát rồi”, cô nàng nói.

“Chà, rất tình cờ là tôi lại có một loại cola có thể cô sẽ thích.” Tôi lôi ra lon Tab để trong túi từ lúc còn ở L.A., đưa cho cô nàng.

“Ôi lạy Chúa! Cậu lấy được thứ này ở đâu vậy?”, cô nàng thét lên.

“Tôi đổi với bạn tù trong trại đấy. Nói cho cô nghe, tốn hết ba gói thuốc lá và một cuộc tự sướng bằng tay cho hần đấy.”

“Câm miệng, cậu lấy thứ này ở đâu?”

“Tôi lấy được ở L.A... Tôi vốn định đưa cho cô từ trước, nhưng quên bồng mất. Bị kẹt vào vụ nhân viên an ninh của Schultz, rồi lại vụ khổ sở kia.”

“Cám ơn”, cô nàng nói rồi khui lon soda. Uống một ngụm lớn, sau đó “aaah” một tiếng. Cô nàng lại còn lấy chiếc khoen đeo vào ngón áp út như thể nó là chiếc nhẫn cưới ấy. Cô nàng đưa bàn tay ra, nhìn ngắm. “Một ngày nào đó”, giọng cô nàng rầu rĩ.

“Ồ, một chiếc nhẫn từ khoen lon soda. Cô dễ tính thật. Hầu hết các cô gái khác thì thích nhẫn của Tiffany.”

“Này, tôi *đâu* có như hầu hết các cô gái khác.” Cô nàng khoe mẽ với *tôi* đây à?

Chuyến bay khứ hồi khởi hành vào lúc 7 giờ tối nay. Tới lúc này, tôi đã làm hết những điều có thể vì Sữa quế. Chúng tôi còn một ngày cuối cùng để tận hưởng mọi thứ tại Seattle. Nếu chúng tôi thực sự “nguyên vẹn” thoát khỏi chốn này, tôi sẽ rất ngạc nhiên.

Chúng tôi chợp mắt một chút để không mất sức. Sau đó Heaven muốn tới xem dự án Trải nghiệm Âm nhạc, điểm du lịch mới nhất tại Seattle. Đó là một bảo tàng về âm nhạc được Frank Gehry thiết kế. Thực ra tôi cũng muốn đến xem, thế là chúng tôi lên đường. Tôi khá kinh ngạc.

Frank Gehry là người tôi vô cùng ngưỡng mộ. Thường thì các kiến trúc của ông độc đáo, mềm mại và duyên dáng, nhưng thứ này lại hoàn toàn *ngứa mắt*. Trông cứ như thể ông đã lấy một mớ thép, tấm kim loại bó lại với nhau ấy.

Chúng tôi vào trong, xem các quầy kệ điện tử trông cực kỳ giống chương trình *Behind the Music* của VH1 – trừ phần quảng cáo.

Bộ sưu tập về Jimi Hendrix chính là thứ mở màn phần nào cho nơi này. Người ta cho rằng nó bắt đầu với chiếc guitar Hendrix từng chơi tại Woodstock cùng

chiếc mũ bolero đen trứ danh của ông. Giờ thì họ còn có cả guitar của Bo Diddley, Bob Dylan, tất nhiên cả Nirvana nữa.

Công nghệ của họ cho phép những người chẳng biết cách chơi nhạc cũng có thể bỗng dưng được hòa mình cùng các anh hùng. Heaven xông vào Onstage, một căn phòng sáng sủa, đầy khói, cho phép mọi người trải nghiệm cảm giác chơi nhạc sống trước hàng nghìn người hâm mộ gào thét.

Cô nàng hát một phiên bản rất lạ của bài *Wild Thing* trước đám đông đang phấn khích – rõ ràng đó là những người

hâm mộ của buổi biểu diễn tại Log Angeles lúc trước. Khi hát xong, cô nàng đứng đó cúi chào hết lần này đến lần khác. Khi tôi nghĩ đã xong xuôi, cô nàng lại cúi chào lần nữa. Tôi phải tự tay lôi cô nàng khỏi sân khấu.

“Cậu có phiền không vậy?”, cô nàng hỏi.

“Cô thì sao?”, tôi đáp trả.

“Tôi đang có khoảng khắc khó quên”, cô nàng nói.

“Đúng vậy. Nhưng mà, có lúc nào cô

không như thế chưa?” Cô nàng làm mặt quỷ, rồi chúng tôi lại đi bộ xem nốt bảo tàng. Họ có một quán cà phê gọi là The Turnable, một cửa hàng lưu niệm bán CD cùng các vật phẩm liên quan đến âm nhạc. Họ tuyên bố có một trăm đĩa CD nổi bật nhất về nhạc rock 'n' roll, lại có một số thứ trong này mà tôi thậm chí còn chẳng biết là người ta lại ghi vào CD. Đây thực sự là chỗ tôi thấy thú vị nhất trong toàn bộ bảo tàng.

Chúng tôi rời khỏi đó, cảm thấy thỏa mãn vì – ít nhất – đã làm được điều gì đó nên làm khi đến Seattle. Heaven muốn tôi xem siêu thị Pike, nơi cô nàng đã thấy một ít vào hôm qua.

Chúng tôi lên đường đến đó, thấy một quán bar tên Powell's ở tầng trên của siêu thị. Một quán bar tuyệt vời, đầy khói, theo phong cách cổ và có góc nhìn đẹp mê hồn. Chính là kiểu địa điểm mọi người đến nhậu nhẹt vào ban ngày, và gọi nhau bằng tên riêng.

Heaven cùng tôi quyết định uống một trận trước khi lên chuyến bay về nhà, nhưng bất kể say đến cỡ nào, tôi sẽ không quên rằng chúng tôi đã có hiệp ước khi hạ cánh xuống đây. Cô nàng sẽ ngồi ghế gần cửa sổ trên chuyến bay khứ hồi.

“Cô sẽ làm gì khi chúng ta quay về?”, tôi hỏi. Tôi cũng tự hỏi mình câu này. Tôi sẽ làm cái quái gì để kiếm mười nghìn đô đã hứa hẹn với ban nhạc? Tôi cảm thấy đủ tệ về việc nói dối lũ nhỏ rồi... giờ thì tôi thậm chí còn cảm thấy tệ hơn khi quay về nhà và thực sự phải xoay xở cho ra tiền.

“Ý cậu là sao?”, cô nàng hỏi.

“Thì... không phải tôi muốn gọi ra chủ đề khó chịu, nhưng gần đây cô đã mất việc mà.”

“Đúng, tôi biết”, cô nàng rõ ràng là cực kỳ sung sướng vì được tôi gọi nhớ.

“Tôi có thể nói với cậu những điều tôi sẽ *không* làm.”

“Là gì?”

“Kiếm một công việc phụ bàn khác.”

“Tốt. Cô không nên làm vậy”, tôi nói. “*Ai đó* sẽ cần đến một bộ óc làm PR giỏi.” Cô nàng nhìn tôi chăm chăm. Tôi cố tránh ánh mắt đó, tự hỏi liệu trên mặt mình có dính gì không.

“Ừ... tôi biết một ban nhạc sắp cần được lăng xê hết cỡ trong vòng ít tháng tới”, cô nàng nói. “Và họ sẽ cần một

công ty quản lý, không phải dạng công ty dùng những thủ đoạn xưa cũ. Mà là ai đó suy nghĩ *khác lạ*. Ai đó mới mẻ hơn. Làm việc cật lực hơn.”

“Hmm...”, tôi ngẫm nghĩ. Có lẽ lần đầu tiên kể từ lúc biết cô nàng, tôi mới thấy cô nàng không hề giấu cợt. *Nghiêm túc nào*.

“Tôi nghiêm túc”, cô nàng nói. “Chúng ta có gì để mất đâu?”

“Cô chắc chắn là *to mồm* thật.”

“Nếu tôi làm PR cho Superhero, vậy

cậu sẽ làm việc với tôi. Cậu có thể chịu được việc gặp tôi *thường xuyên* không?”

“Cứ làm như thể cô sắp *đi đâu* ấy.” Tôi mỉm cười. “Dường như tôi chẳng có lựa chọn nào cả. Tôi thiếu thì tôi cũng đặt được cô vào vị trí hữu ích.”

“Tôi sẽ gọi công ty của mình là gì nhỉ?”

“Câu hỏi hay đấy”, tôi suy nghĩ.

“PR Chết ở tuổi hai mươi bảy?”

“Không có tinh thần lắm...”

“Những công ty ‘cool’ thì tên cũng phải ‘cool’...”, cô nàng nói. “Gã Lùn Hư Hỏng... Nữ Quyền... Rắc Rối Lớn...”

“Ô kê... cái đó nghe cũng được.”

“Tôi thích *nó*”, cô nàng tự tin đáp.

“Được rồi”, tôi biết quá rõ rằng *đó* sẽ là tên công ty của cô nàng. Tôi nâng ly. “Mừng cô, và Chết ở tuổi hai mươi bảy... Chúc cô có nhiều thành công hơn cả trong mơ... và chúc cô biến Superhero thành ngôi sao nổi tiếng, khiến

chúng ta thật giàu, giàu sự luôn!”

“Nghe rồi! Nghe rồi!”, cô nàng đáp.
Chúng tôi cùng ly.

Chúng tôi đến sân bay để ký gửi Strummer. Tạm biệt anh chàng bé nhỏ này lúc nào cũng khó khăn, nhưng tôi biết rằng chúng tôi sẽ gặp lại nó ở cuối chuyến bay.

HEAVEN

Khi chúng tôi hạ cánh xuống New York, thực tế nhanh chóng ập tới. Điều tốt đẹp là thời tiết rất dễ chịu, nhưng tôi

không muốn quay trở về nhà. *Nắm mốc, mọi thứ.* Tôi sẽ quên đi vụ nắm mốc.

Brady và tôi nhận lại Strummer. Brady cùng nó chạy một vòng quanh sân bay. Hai cậu bé vui đùa như phát cuồng. Tôi tìm thấy họ, cả hai đều đang thở dốc tại quầy lấy hành lý. Túi của tôi ra trước tiên, còn túi của Brady thì ở mãi phía sau. Cuối cùng, chúng tôi cũng xong xuôi mọi thứ, bắt một chiếc taxi và quay trở về nơi ở khiêm tốn của cả hai.

Tòa nhà của chúng tôi vẫn hết như khi rời đi, nhưng mối quan hệ của chúng tôi thì *không như thế* nữa. Thì cũng chẳng có gì xảy ra, nhưng tôi đã ngủ cùng

phòng với Brady suốt năm đêm, nên bây giờ tách ra sẽ khá kỳ cục. Khi lên tầng trên, chúng tôi bước về hai cánh cửa khác nhau, và không nhìn vào nhau. *Tôi cho là cậu ta cũng đang nghĩ giống tôi.*

BRADY

Cuối cùng, đã bình yên. Thật dễ chịu khi không phải chịu trách nhiệm về Heaven Hùng hục. Chúa ơi, cánh cửa của tôi trông tuyệt quá! Brady cần bình yên. Brady cần được ở một mình. Brady biết rằng mình cần thời gian được ở một mình khi nói chuyện về bản thân ở ngôi thứ ba. Và ý tôi không phải là nói chuyện một mình cùng-kem-bôi-tay-và-khăn-lau.

Chỉ là tôi cần xả hơi. Với nữa, cô nàng vẫn đang giữ quyển catalog Victoria's Secret của tôi mà.

HEAVEN

Tôi cho chìa vào ổ, xoay mở.

“Chà”, tôi nói, “đoán là cậu sẽ mừng vì được làm vua trong đây.”

“Đúng rồi”, cậu ta đáp. “Không phải cô là bạn đồng hành tể đầu... nhưng được sở hữu không gian cho riêng mình thì tốt hơn.”

“Ừ”, tôi nói. “Chà... chúc cậu ngủ ngon. Lúc khác gặp.”

“Chắc chắn rồi”, cậu ta nói. “Chúc ngủ ngon.” Rồi cả hai chúng tôi bước vào không gian của riêng mình.

Tôi đứng trong căn hộ của mình, nhìn quanh. Mọi thứ vẫn như cũ. Tôi bước lại giường, nằm xuống. Brady đã đứng. Được ở một mình, trong không gian riêng... thật tốt. Tôi cởi hết quần áo, xả nước vào bồn tắm. Lúc tôi vui mình xuống bồn tắm đầy bọt xà phòng mùi dứa và chuối, Strummer đi đến, đặt đầu lên thành bồn. Tôi vỗ đầu nó, và tự nghĩ: *Thế này thật không tệ chút nào!*

BRADY

Thật tệ! Làm thế nào mà khi cuối cùng đã vớt được Heaven ra khỏi không gian quanh mình rồi, tôi *lại* cứ tự hỏi cô nàng đang làm gì? *Không bình thường chút nào!* Hẳn là tôi quá mệt rồi.

Tôi tự hỏi Strummer đang nghĩ gì. Tôi dám cá là nó *nhớ* tôi. Con cún lai điên khùng tràn đầy tình thương vô bờ bến.

Tôi cần mười nghìn đô la.

Chờ chút. *Vô bờ bến...* giống như tình

yêu mà bộ đĩa tuyển tập luôn mang đến cho Phil, cho tôi, lẫn công ty thu âm Sleestak. *Đúng vậy!* Dù sao cũng đáng thử. Tôi sẽ gọi cho Phil ngay lập tức, và chúng tôi sẽ dốc hết sức vào vụ này. Chúng tôi sẽ thể chấp thu nhập từ mớ đĩa tuyển tập để đi vay, đặt cược toàn bộ tương lai vào ban nhạc Superhero vô danh tiểu tốt.

HEAVEN

Bữa sáng là bữa ăn tôi thích nhất trong ngày. Thích tới mức, sáng nay khi thức dậy, tôi quyết định sẽ ăn gộp bữa sáng với cả bữa trưa và tối. Tôi thậm chí còn làm một tô yến mạch cho Strummer,

vì mũi nó cứ khụt khịt khi tôi ăn phần của mình – tôi hiểu như thế nghĩa là nó *cũng* muốn ăn. Yến mạch và chó không phải hai thứ hợp nhau. Cuối cùng thì mặt Strummer dính đầy yến mạch khô. Nhưng nó rất vui. Chẳng phải đời chỉ cần *thế* sao?

Tôi đang nghe bản thu thử của Superhero được Brady đưa cho, suy nghĩ về các ý tưởng quảng bá cho nhóm, thì điện thoại của tôi vang lên.

“Xin chào?”

“Heaven”, một giọng Albani không thể lẫn vào đâu cất lên. “Tôi đang trong

giờ nghỉ. Tôi phải nói chuyện với cô.
Giờ cô có thời gian không?”

“Marco à?”

“Thế cô nghĩ ai lại nói được giọng thế này?”, Marco hỏi lại.

“Có chuyện gì vậy, cậu bé?”

“Tôi nói chuyện với cô được không?
Gặp mặt ấy?”

“Được chứ”, tôi đáp, đồng ý gặp cậu ta tại công viên nhỏ đối diện quán Temple.

Khi đến công viên, tôi thấy Marco đang đi tới đi lui, thấy cậu ta đang mặc áo khoác. Không giống cậu ta mọi khi chút nào. Cậu ta trông khá chải chuốt.

“Chào, chàng đẹp trai!” Tôi ôm chầm cậu ta. “Nhà hàng thế nào rồi?”

“Cô nghĩ thế nào chứ? Rất khủng khiếp. Như mọi khi thôi”, cậu ta nói. Rồi cậu ta đốt điếu thuốc, hít một hơi sâu. “Tôi nhận được tin xấu.”

“Tin gì?”

“Bốn ngày nữa visa của tôi hết hạn.”

“Ôi, không!” Tôi thực sự lo lắng.

“Tôi không biết tại sao lại không nhận được giấy báo sớm hơn. Nếu dám ngu ngốc đó nghĩ tôi có thể giải quyết vấn đề trong vòng *bốn ngày*, thì thực sự, tôi *không* làm nổi.”

“Cậu sẽ phải quay về Albani sao?”

“Sớm muộn thôi, đúng là vậy”, cậu ta đáp.

“Trong vòng bốn ngày nữa?”

“Không, tất nhiên *không phải* trong vòng bốn ngày. Tôi không thể. Jean Paul đã làm cho tôi sổ thẻ an ninh xã hội giả khi mới vào làm, giờ nếu dùng tới visa, tôi lại có hai mã sổ an ninh xã hội... rồi lại không có bằng chứng mình đã làm việc. Và tôi không thể làm trong nhà hàng nếu không có visa. Rồi tính hết. Tôi cũng không hiểu tại sao Jean Paul lại cho tôi mã sổ an ninh xã hội giả.”

“Chà, tại sao hẳn lại làm thế nhỉ?”

Marco thở dài. “Vì khi được thuê làm, tôi chưa có sổ an ninh xã hội, thế là gã bịa ra để làm cho xong thủ tục giấy

tờ.”

“Gã thật là suy nghĩ thấu đáo.”

“Ừ”, Marco nói. Cậu ta lại đốt một điều thuốc nữa bằng điều thuốc đã gần tàn.

“Tôi rất xin lỗi, chàng trai”, tôi nói. “Tôi có thể giúp gì không?” Ngay giây phút này, tôi thực sự hối tiếc vì đã hỏi. Marco quỳ cả hai gối xuống. Tôi ngỡ cậu ta sắp cầu hôn mình, nhưng cậu ta *đâu thể* thực sự cầu hôn với tôi, đúng không? Trời ơi! Thật kinh khủng!

“Tôi không chắc thể nào mới đường hoàng. Tôi nên quỳ *một* gối hay *hai* đây?” Cậu ta hỏi, khiến tôi muốn phát khóc. Tôi quý cậu chàng bé nhỏ này, và tôi thực sự sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp đỡ, nhưng không đời nào tôi *kết hôn* với cậu ta.

“Chỉ *một* gối thôi, nhưng cậu đứng lên đi, Marco.” Cậu ta chống một chân lên, chỉ còn quỳ một gối, và nhìn tôi bằng bên mắt còn nguyên vẹn.

“Heaven, tôi biết thể này là không lãng mạn lắm, vì nó trông như thể tôi chỉ cần được có quyền công dân. *Và đúng là vậy*. Nhưng đồng thời, tôi vẫn luôn nghĩ

cô là cô gái xinh đẹp *nhất* trên thế giới.”

“Marco, thôi đi... thật đấy!”

“Tôi nói thật mà”, cậu ta nắm chặt tay tôi.

“Tôi không thể cưới cậu, Marco, nên làm ơn đừng yêu cầu tôi kết hôn với cậu. *Tôi không thể*. Tôi ghét phải từ chối, nhưng tôi không thể.”

“Khi cô buồn vì chia tay bạn trai... khi cô mới bắt đầu làm việc cùng chúng tôi... rồi cô khóc, tôi nói với cô rằng có cả trăm người đàn ông sẽ muốn được ở

cạnh cô – tôi muốn nói rằng tôi sẽ làm người bạn trai mới của cô.”

“Marco, nghe này...” Tôi mở lời, nhưng cậu ta đã cho tay vào túi áo khoác, lôi ra một chiếc hộp. Chiếc hộp hơi lớn hơn hộp đựng nhẫn, nhưng nó còn có thể là cái gì nữa cơ chứ? Cậu ta có nhẫn? Ôi, sự việc cứ mỗi giây lại càng tệ hại.

“Tôi không đủ tiền mua chiếc nhẫn mà các cô gái thích, nhưng tôi có thứ này tặng cô”, cậu ta nói. Rồi mở chiếc hộp, cậu ta đưa nó tới gần tôi bằng vẻ mặt ngập tràn xúc cảm chân thành tới mức lòng. Tôi nhìn vào hộp.

“Một chiếc khóa thắt lưng. Một chiếc khóa thắt lưng hình gà trống. Thứ khôi hài nhất tôi từng thấy.

“Đó là một con gà *trống*”, tôi nói.

“Đúng rồi, cô có thích không?”

“Tôi... tôi thích! Tôi nghĩ nó rất đẹp... nhưng tôi không thể.”

“Heaven...” Cậu ta dừng một khoảng lâu tới mức tôi dám chắc nó hoàn toàn không phù hợp với kiểu cách của cậu ta. “Cô làm ơn *lấy* tôi được không?”

Nếu nói tôi sống sờ vì câu hỏi này thì chẳng khác nào nói rằng gương mặt Michael Jackson bị ảnh hưởng bởi phẫu thuật thẩm mỹ. Chưa từng có ai hỏi tôi câu này cả, nhưng dù rất dao động, tôi nhận ra *đây* là câu hỏi tôi cần nghe để xua tan lời nguyên u ám về cái—chết—khi—hai—bảy—tuổi của tôi.

Ngay lập tức, cuộc sống với Marco hiện lên trước mắt tôi: lái những cỗ xe dê kéo nhỏ xíu, chế độ ăn gồm khoai tây, rượu ngũ cốc thô (làm từ khoai tây), một tủ quần áo gồm những chiếc váy phòng hoa, bên ngoài là tạp dề, những tấm đập giặt quần áo, vắt sữa bò, sinh những Marco nhí có mái tóc gạo dừa và con

mắt thủy tinh bé nhỏ luôn cần được đánh bóng.

Tôi giật mình tỉnh khỏi cơn ác mộng giữa ban ngày, nhìn cậu ta đứng đó, đầy ngọt ngào và hy vọng, bất chấp mùi hương thuốc lá vẫn quanh quẩn. “Không, Marco. Tôi không thể. Tôi xin lỗi.” Tôi ghét điều này. Tôi ghét điều này. *Thật không công bằng.* Tôi ghét việc nhập cư, tôi ghét Jean Paul, tôi ghét chính mình.

“Tôi sẽ yêu cô mãi mãi, thật mà”, cậu ta nói. “Không phải chỉ đến khi tôi được nhập quốc tịch đâu.” Tôi tin cậu ta. Tôi cá là cậu ta *làm được*. Và dựa trên sự

thật rằng tôi vẫn cần kết hôn sớm, việc này giống như một bài kiểm tra vậy. Tôi không biết tại sao mình lại bị kiểm tra, vì tất nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ cưới Marco, nhưng điều này khiến tôi cảm thấy không tốt. Tôi hy vọng mình vượt qua bài kiểm tra này. Nếu vậy, tại sao tôi cảm thấy tôi tệ đến nhường này?

“Tôi biết”, tôi nói với Marco. “Làm ơn đứng lên đi.” Tôi đưa tay ra, giúp cậu ta đứng dậy.

“Không sao. Tôi không nghĩ cô sẽ đồng ý, nhưng tôi vẫn phải thử.”

“Tôi xin lỗi. Đây...”, tôi nói trong lúc

đưa cho cậu ta chiếc hộp đựng khóa thắt lưng hình gà trống. “Cậu nên giữ cái này.”

“Không, tôi muốn cô giữ nó”, cậu ta nói. “Năn nỉ đây.”

“Thứ lỗi cho sự ngu ngốc của tôi”, tôi nói, “nhưng ở Albani thì gà trống có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

“Không”, cậu ta nói.

“Ồ. Vậy được rồi. Ừ, thực sự... nó rất... đặc biệt.”

“Tôi vui là cô thích nó. Hy vọng cô sẽ đeo nó thường xuyên và nghĩ tới tôi.”

“Hửn rồi”, tôi đáp. Và giờ khi đã nói ra, tôi sẽ đeo nó, vì tôi không nói dối. Ý là... tôi *nói dối*... nhưng chỉ khi sự việc không nghiêm trọng. Tôi không bao giờ dối những việc quan trọng và tôi không bao giờ hứa hẹn mà không giữ lời.

Tôi ôm Marco thật chặt, rồi quay trở về nhà, cùng với chiếc khóa thắt lưng mới hình gà trống.

“Kể tớ nghe *mọi thứ* đi”, Sydney nói khi chúng tôi ngồi vào mấy chiếc ghế gỗ cực kỳ không thoải mái tại Starbucks.

“Tớ không biết bắt đầu từ đâu nữa”, tôi đáp.

“Cậu có cặp với cậu ta không?”

“Brady ấy à?”, tôi hỏi. “*Không.*”

“Hmm.”

“Hmm cái gì?” Tôi cảm giác câu “hmm” có ẩn ý gì đó.

“Chỉ là tớ đoán chắc cậu sẽ làm vậy”, cô nàng nói. “Nếu tớ là cậu thì tớ sẽ làm vậy.”

“Chà, cậu ít phân biệt đối xử hơn tớ đấy.”

“Đúng vậy”, Sydney nói. Cô nàng tảng lờ tôi để chú ý tới anh chàng dễ thương vừa bước vào gọi một ly Americano. “Tớ xin lỗi”, cô nàng nói, mắt vẫn nhìn chằm chằm anh ta. “Tớ sẽ quay lại với cậu ngay.” Rồi cô nàng tiếp tục đắm đắm quan sát Chàng Đậm Đặc kia tới khi anh ta đi mất. “Anh ta đồng tính. Thậm chí chẳng hề nhìn sang đây

lấy một cái.”

Tôi ho một tiếng. Bỏ qua việc đó đi. “Một tin khác là hôm nay tớ được cầu hôn...” Syd đột ngột ngưng uống cà phê, tròn mắt nhìn tôi. “Nhớ Marco không?”, tôi nói tiếp. “Cậu có bao giờ gặp cậu ta chưa nhỉ? Cậu phụ bàn người Albani ấy?”

“Cậu chàng có một mắt ấy hả?”, cô nàng hỏi. “Thấy ghê!”

“Cư xử tốt chút đi. Cậu ta gặp vấn đề với việc nhập cư. Tớ cảm thấy rất tệ vì phải từ chối. Thật sự *rất tệ hại*.”

“Này, *tất nhiên* cậu phải từ chối rồi.”

“Nhưng tớ chẳng thể cho cậu ta cái gì khác cả”, tôi nói. “Chẳng hạn như, ‘Không, tôi không cưới cậu được, nhưng đây là giấy phép để cậu được ở lại Mỹ’.”

“Ồ! Trong lúc cậu đang muốn phân phát các thứ... tớ lấy chìa khóa tới công viên Gramercy được không?”

“Được”, tôi đáp.

“Quá tệ là cậu ta không thừa tiền. Có tiền thì tớ đồng ý luôn”, Syd nhấp cà

phê. Rồi tôi chợt nhớ. Marco đã cho tôi xem ảnh nhà cha mẹ cậu ta ở Albani. Họ *thực sự* có tiền. Syd muốn có bộ ngực mới, cậu ta thì muốn quyền công dân. Tôi thấy đây là vụ làm ăn sòng phẳng.

“Thực ra tớ nghĩ gia đình cậu ta *thực sự* có tiền...”

“Tiền kiểu gì?”

“Kiểu đủ để mua bộ ngực mới thì sao nào?”, tôi nói.

Syd dường như bị điểm trúng huyệt. Cô nàng ngẫm nghĩ. “Tớ có phải làm tình

với cậu ta không?”

“Đó là việc của cậu”, tôi phá lên cười. “Tớ chỉ làm mỗi thôi, không môi giới quan hệ tình dục.” Tôi chỉ nghiêm túc một nửa khi gọi đến việc này, và cho rằng Syd cũng *chỉ* nghiêm túc một nửa khi hỏi đến tiền. Kỳ lạ thay, hình như cộng lại thì chúng ta có được “khỏi nghiêm túc” thật tròn trĩnh. Điện thoại di động của tôi reo lên. Tôi không nhận ra số gọi đến.

“Là 213”, tôi nói với Syd, rồi nhấn nút nghe. “Xin chào?”

“Chào, người đẹp... nhớ anh không?”

“Có chứ... nhớ chết đi được”, tôi đáp trả, dù chẳng biết bên kia đầu dây là ai.

“Darren đây”, anh ta nói. “Anh nghĩ tới em suốt.”

“Chào, Darren”, tôi nói. Đôi mắt Sydney trở ra như muốn bật luôn khỏi hốc mắt.

“Được lắm... cậu sẽ phải kể hết với tớ về vụ đó”, cô nàng lên tiếng, và tôi suyt để cô nàng im lặng.

“Anh đang ở New York”, anh ta nói.

“Muốn gặp em.”

“Anh ở đây à? Wow. Được... lịch trình thế nào?”

“Anh đang rảnh... ngay lúc này.”

“Chà, giờ em đang ngồi với Sydney.”

“Nói với cô ấy là cô ấy như con kỳ đà cản mũi vậy. Hỏi xem cô ấy có ý tưởng kinh thiên động địa nào kể từ lần cuối gặp anh tới giờ không?”

“Được rồi, em đã chuyển lời giúp anh.”

“Tối mai thì sao nhỉ?”, anh ta hỏi.
“Aqua Grill? Như cũ nhé?”

“Hẳn rồi...”, tôi từ tốn. “Nghe hay đấy.”

“Tuyệt. Anh sẽ đón em tầm 7 giờ nhé?”

“Ừ... được”, tôi cho anh ta địa chỉ nhà mình rồi cúp máy. “Anh ta bảo nhớ cậu đấy”, tôi nói với Syd.

“Cậu đang hẹn hò với anh ta?”, cô nàng hỏi.

“Chắc vậy. Anh ta làm tớ bất ngờ.”

“Tối nay à?”

“Tối mai.”

“Ôi trời...”, cô nàng kêu lên.

BRADY

Tôi thức dậy vì có tiếng đập cửa. chỉ có thể là *Heaven*. Thế nên bạn có thể hình dung tôi ngạc nhiên cỡ nào khi mở cửa và thấy Phil đứng đó.

“Ôm tớ đi”, cậu ta lao vào vòng tay tôi. Tôi đành phải quàng tay quanh gã khốn này và ôm hắn.

“Chuyện gì vậy, anh bạn?” Tôi cố gắng gỡ cậu ta ra.

“Chỉ là chúng ta cần ôm.”

“Vậy sao?”

“Tôi yêu cậu, anh bạn”, cậu ta nói. Tôi bắt đầu nhìn quanh, tự hỏi cậu ta muốn gì, vì việc này giống với cảnh quay trong các quảng cáo bia một cách đáng sợ.

“Được rồi, người anh em. Tôi cũng yêu cậu. Không sao đâu”, tôi vừa nói vừa rút người khỏi vòng tay cậu ta.

“Thật chứ?”, cậu ta hỏi. Giờ thì tôi nhận ra cậu ta đến vì chuyện với Sarah. Cậu ta thực sự cảm thấy tệ. Tôi khá xúc động. Rất tệ, nhưng ít nhất thì bây giờ tôi biết rằng cậu ta không thích thú gì với điều đó.

“Ừ, anh bạn. Không sao cả. Nếu cậu hạnh phúc, thì tớ cũng chỉ cần có thế. Nhưng cẩn thận nhé... cô ta *kháng* đạo Chúa đấy.”

“Cô ấy chỉ cần tình yêu thôi, anh

bạn.”

“Cô ta cần *vậy* thôi à? Vui đấy... tớ tưởng cô ta cần phẫu thuật não cùng một chiếc vé miễn khứ hồi thẳng tới địa ngục.” Và lạy Chúa, cô ta có mang thai đứa con của *tôi* không đây?

Phil thận trọng nhìn tôi. “Tớ đã tới ngân hàng”, cậu ta nói, “và gặp...”

“Khoan, cậu thực sự đã làm việc tớ bảo cậu à?”

“Hẳn rồi”, cậu ta đáp. “Tớ lấy phiếu điền thông tin, sau đó trò chuyện với anh

chàng Lawrence tại chi nhánh trên phố Price.” Phil tìm cách mở đầu câu chuyện. Chúng tôi đã quay lại trần thế rồi đây. “Tớ cũng rất có hứng thú muốn được biết nhiều hơn về ban nhạc.”

“Cậu sẽ thích bọn nhỏ”, tôi nói. “Bọn nó rất tuyệt vời.”

Điểm tốt ở Phil và tôi là chúng tôi không bao giờ tranh nhau về quyền lực. Tôi biết cậu ta sẽ làm điều tốt nhất cho chúng tôi. Tôi cũng sẽ như vậy. Chúng tôi đều có *tai*. Khi cần làm chủ hoặc lựa chọn bài nhạc, dù sao chúng tôi cũng sẽ nghiêng về cùng lựa chọn. Có tai nghĩa là có *khả năng lựa chọn nhạc*.

Nhiều người có gu tốt, có thể nghe các thứ từ radio và phản xạ lại. Nhưng không nhiều người có thể chọn ra thứ nhạc sẽ được ưa thích làm bài ra mắt hoặc bài nối tiếp sau. Bạn thực sự có thể làm nên tên tuổi hoặc đập nát một ban nhạc bằng cách chọn đúng hoặc sai bài, hoặc giới thiệu ban nhạc không đúng cách.

Ví dụ như ban nhạc Jellyfish. Tôi chọn họ làm các ngôi sao đang lên ngay lần đầu tiên nghe họ hát. Họ có thể trở thành ban nhạc tuyệt vời nhất mọi thời đại, hoặc ban nhạc không mấy ai trân trọng. Bạn có thể nói họ đi trước thời đại quá nhiều. Thực vậy! Đi trước thời đại

quá nhiều năm.

Các ban nhạc như Radiohead và Beck cũng đồng thời thúc đẩy nền âm nhạc, họ có được sự nghiệp đáng nể. Tất nhiên là Jon Brion của nhóm Jellyfish tiếp tục trở thành một nhà sản xuất lỗi lạc, còn Eric Dover hát cho Slash's Snakepit (mà *đó* cũng chưa phải thành tựu lớn nhất), nhưng lẽ ra họ có thể thành công *rực* rỡ. Tương tự với Fishbone. Nếu được nhóm Chili Peppers quảng bá, mọi thứ hẳn đã hoàn toàn khác. Thậm chí cả nhạc pop ngày nay...

Tôi có một người bạn làm việc cho các ngôi sao nhạc pop thanh thiếu niên.

Cậu ta thề rằng Nick Lachey là một ca sĩ tuyệt vời. Tôi từng nghe mấy bài, cậu nhóc này thực sự *biết hát*. Nhưng cậu ta chọn sai bài, thế là bị lu mờ bởi bộ ngực của Jessica Simpson.

Lúc nào chẳng thế. Tài năng bị ngó lơ hoặc quảng bá sai cách, những kẻ chỉ có một bài hit cũng trở thành ngôi sao cỡ bự. Bạn không chỉ cần có khả năng nhận ra nhân tài, mà còn phải biết cách chọn bài hát. *Cả* tôi và Phil đều có khả năng đó kể từ lúc còn bé, nên ngay khi đưa nhóm nhạc này ra, tôi chắc chắn nó mang lại tiềm năng vô cùng to lớn. Và tôi hy vọng tiềm năng *tín dụng* cũng to lớn. Vì nếu không... chúng tôi sẽ tiêu tùng.

Hôm sau, tôi gặp phải Heaven khi ra ngoài. Cô nàng đang cầm một ly Starbucks trong tay.

“Cái đó là để giấu cọt tôi đây à?”, tôi hỏi.

“Ồ, thế vì những chuyện đó mà bây giờ tôi phải ngưng uống cà phê à?”

“Không... nhưng *ít nhất* cô cũng nên mang cho tôi một ít.”

“Xin lỗi”, cô nàng nói. Rồi cô nàng mở khóa cửa, Strummer chạy vào hành lang, về phía tôi. Tôi vỗ đầu nó. Nó nép người vào chân tôi.

“Chúa ơi, tôi nhớ anh chàng bé nhỏ này quá.”

“Ừ, có nó ở cạnh rất vui”, cô nàng nói.

“Tối nay chúng ta đi chơi được không?”

“Ồ... nghe vui đấy...” Tôi dám chắc sẽ có từ *nhưng* theo sau. “Nhưng tối nay

tôi có kế hoạch rồi.”

“Ồ... được rồi. Không sao”, tôi nói.
“Chúng ta sẽ đi chơi lúc khác.”

“Chắc chắn rồi”, cô nàng đáp. “Ồ, tôi đã nói chuyện với cậu bạn Bart của tôi, tôi nói rằng mình sẽ lập công ty PR riêng. Tôi cũng nói với cậu ta về ban nhạc. Cậu ta nói có thể tạo website cho ban nhạc giúp chúng ta.”

“Thật không? Tuyệt quá!”

“Ừ, cậu ta rất giỏi và biết mình nên làm gì. Cậu ta thậm chí còn đang thiết kế

logo cho tôi nữa đây.”

“Quá đã”, tôi đáp. “Tôi rất muốn xem.”

“Ừ, tôi cũng vậy!”, cô nàng nói. “Tôi vừa tải phiếu đăng ký để thành lập công ty trách nhiệm hữu hạn. Dù sao... tôi định dắt Strummer tới Staples để mua vài tập đựng hồ sơ.”

“Wow. Xem ra cô rất có phong thái doanh nhân đấy.”

“Này... tôi đâu phải kẻ lừa. Chỉ là cậu gặp tôi đúng lúc tôi mất việc thôi.

Tin tôi đi... cậu vừa có được công ty PR
xịn *nhất* đời rồi.”

“Tôi không nghi ngờ gì đâu”, tôi đáp
lại.

“Biết không, cậu *quá* đúng luôn. Tôi
đã nghĩ cả trong đầu rồi. Tôi có rất nhiều
mối quan hệ. Mọi thứ sẽ rất ổn.”

Heaven đeo dây buộc cổ cho
Strummer. Tôi nhìn họ đi vào thang máy.

Kế hoạch gì đây nhỉ?

Cách đây không lâu, cô nàng này là

quỷ Satan. Giờ thì tôi không thể đẩy cô nàng ra khỏi tâm trí. Tôi quá quen với việc ở cạnh cô nàng tới mức khoảng mười phút sau, tôi thấy mình đang đi bộ ra bên ngoài (tình cờ lại gần chỗ Staples), và chạm trán Heaven.

“Chào”, cô nàng gọi.

“Chào cô.”

“Cậu làm gì ở đây?”

“Tận hưởng một ngày thôi. Đi dạo. Muốn ăn kem không? Tôi thấy họ có vị bánh Oreo ở Tasti D-Lite đây.” Tôi biết

thứ này sẽ khiến cô nàng cắn câu.

“Thật không? Trời ơi, tất nhiên, tôi muốn ăn kem!” Thế là chúng tôi đi đến tiệm Tasti D, ở ngay góc đường. Họ đặt quanh chiếc bánh quế một vành bao bằng nhựa dẻo đen kịt, khiến tôi bức bối kinh khủng. Lại thêm một lời nhắc rằng tôi cần nói chuyện với ai đó về phát minh Catch-It Cone. Mang quá nhiều ý tưởng phát minh trong đầu thật là chuyện không dễ dàng chút nào.

“Thấy cái này không?”, tôi hỏi Heaven.

“Ừ?”

“Tôi phát minh đây”, tôi nói.

“Chà, vậy mà giờ cậu mới nói.”

“À, không phải cái này, chỉ là một phiên bản khác. Cô lại đây”, tôi nói, không muốn ai khác nghe được câu chuyện. “Nó được gọi là Catch-It Cone.”

“Ừ?”

“Khi tôi phát minh ra, nó thậm chí còn không có cái thứ bằng nhựa dẻo vô danh này. Nhưng tôi nghĩ ra toàn bộ phần vành!”

“Tôi không hiểu...”, cô nàng nói.

“Được rồi, phát minh của tôi, gọi là Catch-It Cone, có cái vành nhựa dẻo như thế này nhưng được gắn vào vỏ bánh. Và không phải làm bằng nhựa dẻo. Mà làm bằng... bánh quế... gì cũng được. Nên, đúng, nó cũng thực hiện chức năng tương tự như thứ này... nhưng ăn được! Thêm bánh. Thêm các thứ ngọt ngào ngon lành. Không còn vết kem dính vào chiếc áo ba lỗ mùa hè mới tinh của cô nữa. Thật quá tuyệt vời!”

“Cậu nghĩ ra thứ đó từ đâu vậy?”, cô nàng hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa. Biết đâu tôi có *mọi* ý tưởng... Tôi không biết. Nhưng mà, chẳng có ý tưởng nào trong đó tiến xa cả.”

“Cậu đã từng nói với ai về nó chưa?”

“Không, tôi tập trung vào Sữa quế. Và cô thấy việc đó *hiệu quả* tốt cỡ nào với tôi rồi đây.”

“Này”, cô nàng nói. “Đừng tiêu cực vậy. Cậu đâu biết mình sẽ có được gì.”

“Tôi nghĩ là tôi biết. *Hoàn toàn*

chẳng có gì.”

“Này, còn có những nhà đầu tư khác mà”, cô nàng khuyên. “Vớ lại, còn có ý tưởng Giặt nước MP3 kia nữa, rồi ý tưởng Viên bánh này. Một trong số chúng sẽ thành công rực rỡ.”

“Nói đến thành công rực rỡ... họ có bìa đựng hồ sơ chứ?”

“Có, ngay đây.” Cô nàng giơ chiếc túi Staples lên, rồi nhìn xuống cánh tay mình. “Cái gì kia?”

“Cái gì là cái gì?”

“Đó”, cô nàng chỉ vào thứ gì đó trên cánh tay mình, tôi chẳng thấy gì cả.

“Tôi phải nhìn vào thứ gì đây?”

“Vết đỏ đó!”, cô nàng kêu lên.

“Đó là tàn nhang mà!”

“*Lúc trước* nó không có ở đó...”, cô nàng sẫm soi cả cánh tay.

“Dễ thương đấy chứ.”

“Không dễ thương.”

“Vậy nó là của *tôi*”, tôi đáp. “Nếu cô không thích, tôi sẽ sở hữu nó. Tôi sẽ gọi nó là Brady.”

“Vết tàn nhang của tôi ấy à?”

“Ừ.”

“Cậu đang đặt tên mình cho vết tàn nhang của tôi?”, cô nàng hỏi. “Vậy mà cậu nghĩ *tôi* bị điên?”

“Giống như một ngôi sao thôi. Mọi người vẫn mua các ngôi sao trong chòm sao rồi đặt tên mình cho chúng đấy. Để làm quà.”

“Vậy tại sao cậu lại *mua* tàn nhang của tôi? Vì tôi không nghĩ là cậu đủ tiền trả đâu. Tàn nhang của tôi *không rẻ* đến vậy.”

“Tôi đã tuyên bố chủ quyền rồi”, tôi nói. “Không cần tranh luận nữa. Cứ ăn kem của cô đi. Và đừng có làm nhỏ lên *Brady* đây.”

“Hừ, tôi *có thể* bảo đảm việc đó nếu có Catch-It Cone... nhưng có một gã *quá* lười biếng nên chẳng thèm nhắc thân lên mà đi phát minh nó.”

Lúc 7 giờ 29 phút, tôi đang mang rác ra ngoài thì thấy Darren Rosenthal Chết

tiết đang bước đi quanh hành lang, nhìn vào cửa các căn hộ như một con khỉ. Ban đầu, tôi ngỡ gã đến để chúc mừng tôi vì đã đánh bại gã và giành được ban nhạc, nhưng gã lại dừng chân trước cánh cửa nhà Heaven.

“Darren?”, tôi nuốt miếng kem xuống cổ họng. *Gã này* là kế hoạch tối nay của cô nàng sao?

“Chào, anh bạn!”, gã đáp. Bạn à? Tôi không phải bạn của gã, cũng không phải anh em, họ hàng gì cả.

“Cậu làm gì ở đây?”, tôi hỏi.

“Đến đón cô gái của tôi”, gã đáp. Đầu tôi lập tức bốc hỏa. Tôi muốn đấm cho gã một phát rụng hết răng. Đừng có mà nói “cô gái của tôi”. Cô ấy không phải cô gái của gã. Cô ấy *không là gì* của gã cả. Có thể cô ấy từng là cô gái của gã. Nhưng thời đó đã *qua* rồi.

“Cô gái của cậu à?”, tôi giả ngu.

“Thế *cậu* thì làm gì ở đây?” Gã làm ngơ tôi. “Ồ, phải rồi... cậu là hàng xóm.” Bỗng dưng tôi chỉ còn là một gã hàng xóm. Chúng tôi còn *hơn* cả hàng xóm. *Hơn rất nhiều*. Đúng không?

“Đúng, chúng tôi là hàng xóm”, tôi

đáp. “Thật tình... *tại sao cậu lại ở đây?*”

“Tôi vừa nói rồi. Tôi đến đón Heaven đi chơi.”

“Tại sao?” Bỗng dưng tôi lại nói năng hệt như một cô bé tuổi teen đánh đá mới nghe cha mẹ đáp rằng mình không được ngủ lại buổi tối ở nhà Becky.

“Vì tôi muốn thế”, gã đáp. “Vì cô ấy từng là bạn gái tôi. Và ai mà biết được... có thể cô ấy sẽ lại là...”

“Tôi không nghĩ đó là ý hay. Ý là, hẳn

phải có lý do khiến hai người chia tay chứ, đúng không? Tại sao lại phải quay ngược về quá khứ? Đừng bao giờ đi ngược lại. Cậu phải *tiến tới* chứ.”

“Tôi nhớ cô ấy”, gã nói.

Khỉ gió. “Này, mấy năm qua cậu đâu có nhớ cô ấy. Cậu vẫn *ồn* cho tới khi thấy cô ấy ở L.A.”

“Được rồi... tôi biết. Tôi hiểu rồi.”

“Vậy sao?”, tôi hỏi lại.

“Đúng, anh bạn, không sao đâu”, gã

đáp. “Ý tôi là... cô ấy rất tuyệt. Làm sao cậu có thể *không* thích được chứ nhỉ?” Trong một thoáng, tôi bắt đầu cảm thấy khá hơn. Cho tới khi gã tiếp, “Nhưng nghiêm túc này, cậu bạn... cậu không nghĩ mình sẽ có được cô nàng đấy chứ?”

Hả?

“Chỉ là tôi không nghĩ ý tưởng đó hay đâu... cậu với cô ấy”, tôi nói.

“Chà, *tôi* thì lại nghĩ thế.”

“Cho tôi một lý do hay ho xem nào.”

“Được”, gã nói. Gã ngẫm nghĩ, rồi mỉm cười. “Được... một lý do. Heaven và tôi từng sống cùng nhau, đúng nghĩa đen. Tôi muốn nói là... chúng tôi ở cạnh nhau suốt. Và chúng tôi về thăm nhà vào dịp nghỉ lễ Giáng sinh, cậu hiểu đấy... để gặp người nhà.”

“Chẳng phải nhà Rosenthal là người *Do Thái* sao?”

“Đúng rồi”, gã đáp. “Vậy thì sao? Mà, vào kỳ nghỉ đông...”

“Được. Nói tiếp đi.”

“Thế là tôi rời khỏi trong hai tuần... tới ngày quay lại, tôi rời sân bay và đến thẳng nhà Heaven... cô ấy đang chờ tôi.”

“À ha...”

“Thế nên tôi bấm chuông...”, gã giơ tay lên trước mặt, làm như đang bấm chuông, “cô ấy ra mở cửa, khóa thân. Hoàn toàn không một mảnh vải... với một bông hồng lộ ra giữa hai chân. Thế thì... làm sao cậu có thể *không* yêu một cô gái như thế nhỉ?”

Ngay lúc đó, Heaven mở cửa, trông rất *dĩ nhiên* như thể hai năm rưỡi mười.

“Tôi có nghe tiếng nói ngoài này”, cô nàng nói. “Chào”, cô nàng chào Darren. “Hai người biết nhau, đúng không?”

Tôi trở vào căn hộ của mình, ánh sáng nhấp nháy nơi chiếc máy trả lời điện thoại tự động, như đang trêu chọc tôi, bằng con mắt đỏ chói quỷ quái bé xíu của nó. Tôi không muốn phải nghe một lời nhục mạ nào từ Sarah nữa.

Tôi nhấn nút Play.

“Chào, tôi là Brady Gillbert. Tôi bỏ lỡ cuộc gọi của bạn, nhưng *bạn* lại bỏ lỡ cơ hội quý báu được nói chuyện với tôi. Nếu muốn có cơ hội đó... hãy để lại lời

nhấn, tôi sẽ gọi lại cho bạn.” Bíp.

“Brady... Sam đây... từ nhóm Superhero. Sam. Đây... bọn em muốn báo với anh là bọn em rất xin lỗi, nhưng bọn em sẽ làm việc với Darren Rosenthal. Vấn đề không phải do anh hay hợp đồng, chỉ là làm với Darren thì tốt hơn cho bọn em trong thời gian này. Ở giai đoạn này. Và... cho nên, dù sao... xin lỗi anh. Và... chắc là lúc khác bọn em sẽ gặp anh.”

“Nếu có người không tin vào tôi, tôi cũng không thể tin vào người đó.”

- Andie, *Pretty in Pink*

“Cô ấy đi rồi. Cô ấy cho tôi một chiếc bút. Còn tôi cho cô ấy một trái tim... vậy mà cô ấy chỉ cho tôi một chiếc bút.”

- Lloyd, *Say Anything*

HEAVEN

Darren và tôi ngồi tại một chiếc bàn phía sau quán Aqua Grill. Ít phút sau khi chúng tôi vào chỗ, một bữa tiệc lớn diễn ra ngay tại chiếc bàn lớn bên cạnh. Không nghi ngờ gì là chiếc bàn này đã

được dành sẵn cho bữa tiệc đó.

Sean Puffy Combs, còn gọi là P.Diddy, hay Ditty linh tinh gì đấy – người lẽ ra chúng tôi sẽ liên lạc trong tuần này – cũng có trong bữa tiệc. Cả Russell Simmons, nghệ danh là Russell Simmons. Tôi không nhận ra những người khác, nhưng khi bước vào, họ tạo nên cả một cảnh tượng đáng chiêm ngưỡng. Russell ngồi gần tôi nhất.

“Cô cậu khỏe chứ?”, Russell nói với chúng tôi.

“Vâng, cảm ơn”, cả hai chúng tôi đáp lại.

“Anh biết những người này à?” Tôi hỏi Darren, nghĩ là anh ta biết họ, vì anh ta cũng làm trong giới giải trí.

“Không”, anh ta nói. “Anh từng gặp anh ta ngoài các dịp làm việc, nhưng anh không thực sự biết anh ta.”

“VẬY HẮN LÀ ANH TA RẤT THÂN THIỆN”, TÔI NÓI.

Chúng tôi gọi mấy món khai vị từ quầy thức ăn sống. Họ mang tới món cá hồi sống tartare cùng bánh waffle khoai chiên tặng kèm – món mà tôi luôn mơ

ước kể từ sau lần được tới đây. Vâng, chúng ngon tới *cỡ đó*.

“Có một bà nọ chết”, Darren nói.
“Chuyện thật đấy nha...”

“Anh quen bà ấy à?”

“Không”, anh ta nói. “Bạn của một người bạn thôi. Gia đình bà ấy đến nhà tang lễ, để thu xếp hậu sự. Người quản lý tang lễ hỏi về bà ấy, kiểu như bà ấy thích quan tài loại nào, thích hoa gì, thích kiểu nhạc ra sao?”

“À ha”, tôi đáp lễ. Tôi không chắc

mình có nên ăn món tartare không, hay nên hoãn lại chờ vì đây là câu chuyện nghiêm trọng nên không được ăn bánh vào lúc này.

“Thế là cô con gái chọn một cỗ quan tài bằng gỗ gụ, nói với ông ta rằng mẹ cô thích hoa hồng trắng, bà rất thích Elvis. Thế là hôm sau, cô ta thấy mẹ mình nằm trong một cỗ quan tài với bộ quần áo trắng đính hạt kiểu Elvis, tóc mai dài thượt dán chặt vào hai bên mặt, môi được nắn thành hình dạng như khi Elvis đang gằn giọng.”

“Không! Đây chắc là truyện cười.”

“Không, anh đang kể chuyện mà”, anh ta nói. “Thế là cô con gái lôi một vị quản lý tang lễ sang bên, hỏi ông ta người mà cô đã nói chuyện đâu rồi. Cô ta muốn biết đã có chuyện quái quỷ gì xảy ra với mẹ mình. Người mà cô đã trao đổi ban đầu không có mặt ở đó, thế là vị quản lý tang lễ mang cô tới văn phòng. Họ cùng nhìn vào tờ yêu cầu và thấy gã nọ đã viết vào đó là ‘giống Elvis’ thay vì ‘thích Elvis’.”^[1]

[1] Nguyên bản là ‘Like Elvis’ và ‘Liked Elvis’. ‘Like’ trong tiếng Anh có hai nghĩa là ‘yêu thích’ và ‘trùng tự’. Người quản lý kia trò chuyện với cô gái về người quá cố ở thì hiện tại, như thể bà ấy còn sống, nên đã điền yêu cầu ở thì hiện tại, thay vì đúng ra phải là thì quá khứ.

“Điên khùng thật”, tôi phá lên cười.

“Thật đấy chứ.”

“Ôi Chúa ơi.”

Darren xé một mẩu bánh mì, chấm vào dầu ô liu. “Vậy, ừ... em và Brandon là sao vậy?”

“Brady?” Tôi hỏi, trong lòng biết rõ rằng Darren hẳn phải biết tên cậu ta, nhưng đàn ông sẽ cố tình làm trò như vậy khi họ *ghen*.

“Ừ, Brady.”

“Chẳng có gì”, tôi giả vờ ngớ ngẩn.
“Tại sao?”

“Hai người *vượt mức* tình bạn chưa?”

“Không hề”, tôi đáp.

“Hai người đi du lịch chung thế thôi à?”

“Đúng.”

“Thế hơi kỳ lạ nhỉ, em có nghĩ vậy không?”

“Bọn em chỉ là bạn thôi”, tôi nói. Một vài người bước ngang qua chiếc bàn rất thu hút kia và chào Russell. Dường như họ tự giới thiệu lại về mình, còn Russell thì tỏ ra chân thành. Anh ta gật đầu nói, “Rất vui được gặp các bạn”, rồi ngay sau khi những người đó rời khỏi bàn, anh ta nói, “Trong đời chưa bao giờ từng gặp thằng khùng đó cả”. Cả bàn phá lên cười.

Bồi bàn đem món tráng miệng cho chúng tôi. Darren gọi một chai rượu. Anh ta biết tôi sẽ say khi uống rượu, nhưng tôi không phản đối. Lúc người bồi bàn quay lại để phục vụ rượu, tôi co rúm cả người. Đây là lần đầu tiên tôi được phục vụ thế này kể từ lúc bị đuổi việc.

Nó gọi nhớ lại tất cả những ký ức xấu xa. Tôi thân thiện quá mức với người bồi bàn. Tôi vẫn luôn tử tế với bồi bàn, nhưng lúc này tôi cảm thấy mình cùng phe với họ, nên giữa chúng tôi có mối quan hệ khác hơn.

Darren nâng ly, tôi cũng nâng ly của mình.

“Mừng chúng ta lại tìm được nhau”, anh ta nói. Tôi nhìn anh ta và ngẫm nghĩ, *Này, em vẫn ở ngay đây thôi mà.* Chúng tôi cùng ly và uống.

“Nói em nghe anh đang làm gì ở đây đi”, tôi nói.

“Anh hay đến đây lắm. Anh đang xử lý văn phòng của bọn anh ở New York. Anh đang nghĩ tới việc kiếm nhà ở đây.”

“Wow”, tôi nói. Một tiếng wow *không cảm xúc*.

Lại thêm một nhóm người hâm mộ, hoặc bạn bè, tới chào bàn của Puffy hoặc Simmons. Đây đã là lần thứ ba hay tư gì đấy mọi người tới làm phiền họ chỉ trong vòng *bảy phút*. Tôi nghĩ họ hẳn phải bức mình lắm. Nhưng họ dường như chẳng bận tâm. Họ rất vui vẻ. Cười suốt, kể chuyện, và rất ồn ào. *Thực sự* ồn ào.

“Em có nghĩ tóc anh đang mỏng dần không?”, Darren hỏi.

“Không!”, tôi đáp. Thời còn quen tôi, Darren thường xuyên sử dụng thuốc mọc tóc Rogaine, dù anh ta không hề có dấu hiệu hói đầu. Tôi nghĩ anh ta dùng để phòng ngừa thôi. Tuy nhiên, anh ta khá hoang tưởng về tóc của mình, dường như tới giờ vẫn thế. “Tóc trên đầu anh vẫn nhiều hệt như lần trước em gặp.”

“Lần trước là ở L.A.”, anh ta nói, “hay lần mấy năm trước?”.

“Cả hai. Thư giãn đi.” Tôi nhấp rượu.

“Vậy Sydney đã nói gì khi em nói với cô ấy rằng em sẽ ăn tối với anh?”

“Cô ấy nói điều vẫn luôn nói về anh.”

“Là gì?”, anh ta hỏi.

“Anh ta quá tệ.”

“Phải rồi”, anh ta nhai một mẩu bánh mỳ, “cô nàng chả bao giờ ưa anh cả. Cô nàng thì biết gì chứ?”

“Cô ấy biết anh đối xử với em ra sao.”

“Anh đâu có tệ đến cỡ đó”, anh ta nói. Rồi anh ta lại trưng ra cho tôi xem bộ mặt ngây thơ, chớp chớp lông mi.

Ngay lúc đó, một người từ bàn của Russell trở vào ai đó ở một bàn khác. “Thấy gã đằng kia không?” Bạn của Russell nói, nguyên cả bàn bèn nhìn theo, tôi cũng vậy.

Gã đó trông có vẻ là một tay bảnh chọe mặc vest Armani, hẳn là gã có đủ cả các màu. Mũi hếch lên đến tận trời, và bạn sẽ nói ngay được rằng gã rất tồi. “Hồi những năm tám mươi”, người kia nói tiếp, “có một đêm tôi ở trong club... khi tôi vào nhà vệ sinh... bạn gái của gã

đó vào sau tôi. Tôi ‘xả’ thỏa thuê vào miệng ả xong... ả bước ngay ra ngoài và hôn luôn lên *môi* thẳng khỉ ấy!”. Cả bàn ò lên cười ha hả, và đập tay nhau.

“Vớ nữa, từ đó tới giờ thì anh cũng trưởng thành rồi”, Darren nói tiếp.

“Ồ, vậy à?” Tôi cố gắng giữ gương mặt nghiêm túc, không phải vì Darren, mà vì câu chuyện vừa nghe lỏm được. Vì nó khôì hài chết đi được. Hơi dơ bản, nhưng khôì hài.

“Ừ”, Darren nói. “Anh đã sẵn sàng để an cư lạc nghiệp.”

“Thật sao...”, tôi nhét vào giọng một chút ấn tượng khó tin.

“Thật đấy”, anh ta nói. “Với cô gái phù hợp. Chỉ là anh nghĩ rất lâu trước đây anh từng làm hỏng mối quan hệ với cô ấy, giờ thì anh không biết cô ấy có cho anh một cơ hội nữa hay không...”

Ôi Chúa ơi. Nếu bạn này vẫn chưa rõ, thì giờ đã rành rành – anh ta đang nói về *tôi*. Anh ta đang cố gắng tỏ ra lãng mạn và chân thành, nhưng lại có một gã xen vào tai tôi, vẫn cứ nói về lần mà gã “sướng” vào miệng cô bạn gái của tay bánh chọe nọ, khiến tôi hơi khó tập trung.

Từng có thời tôi phát điên vì Darren, nhưng đó đã là chuyện của nhiều năm về trước. Khi chúng tôi gặp nhau tại L.A., tôi ngỡ đó sẽ chỉ là một đêm hoan lạc thuần túy. Tôi thậm chí không hề mơ mộng tới ý tưởng rằng chúng tôi sẽ quay lại với nhau, nên việc này có chút bất ngờ. Nghĩa là, cuộc vui *thực sự* thỏa mãn. Thật rồi rắm! Mà rồi, tôi đâu còn ai *khác* trong đời, phải không nhỉ? Có không? Có gì mà phải rồi rắm? Tại sao tôi *lại* cảm thấy rồi rắm đến muốn chết thế này?

Khi chúng tôi yêu cầu tính tiền, người phục vụ nói rằng hóa đơn đã được thanh toán.

“Ai trả?”, Darren hỏi, rõ ràng anh ta cũng kinh ngạc.

“Ngài Simmons, quý ông bàn bên cạnh. Ông ấy biết khách khứa bàn mình sẽ ồn ào, nên khi vào đây, ông ấy yêu cầu thanh toán cho cả các bàn ở cạnh.”

Giờ thì *đó* mới là một anh chàng hay ho. Chúng tôi cảm ơn anh ta, bắt tay, rồi bước ra ngoài, vào taxi.

Mười lăm phút sau, tôi đã đang ngồi trên ghế sofa nhà mình, cùng Darren. Anh ta đang hôn tôi. Quần áo đang bắt

đầu bị lật bỏ. Nhưng đầu óc tôi chỉ có thể nghĩ đến Brady. *Brady!* Thế này là sao? Lẽ ra *không nên* như vậy. Tôi cố gắng đẩy cậu ta ra khỏi tâm trí, nhưng không thành công. Cứ như thể cậu ta đang ở trong phòng cùng chúng tôi vậy. Tôi đẩy Darren ra, rồi đứng dậy.

“Có chuyện gì vậy?”, anh ta hỏi.

“Em khát nước”, tôi đáp. Tôi vào bếp lấy ít nước. Ngồi trên quầy ngay phía ngoài bếp, tôi chậm rãi uống hết cả ly nước.

Tôi không muốn quay trở lại ghé cùng Darren, nên ngay khi uống xong, tôi lại

rót dây ly và ngồi xuống. Không chỉ không muốn *quay trở lại cùng Darren*. Trở lại thời mười tám. Trở lại thời chẳng có gì quan trọng ngoại trừ gã trai sẽ trở thành nhà sản xuất băng đĩa nhạc cỡ bự nhờ vào người quen của cha. Trở lại với việc phụ thuộc vào người khác, thứ khác để khiến bản thân cảm thấy mình có ý nghĩa, rằng mình đang tiến đến một điều gì đó, rằng mình chỉ cần trí tuệ cùng lao động chăm chỉ và thái độ tốt để thành công.

Darren chính là con người của tôi trong *quá khứ*. Còn anh chàng Brady điên loạn, dờ hơi, đôi khi xuất sắc, nhưng không bao giờ đầu hàng mới nhắc

tôi nhớ về con người mình *muốn trở thành*.

Cuối cùng, sau vài phút, Darren bước đến.

“Em ớn chứ?”

“Vâng, chỉ là... khát nước thôi”, tôi đáp. Tôi nao núng đứng dậy, *lại* rót đầy ly nước.

“Anh biết rồi”, anh ta nói.

“Uống nước không?”

“Còn nước không?”, anh ta hỏi, khiến tôi bật cười. “Có chuyện gì vậy em?”

“Em không biết.”

“Anh nghĩ là anh biết. Là thằng Brady Chết dẫm kia phải không?” Lần *này* thì anh ta đã nhớ tên cậu ấy.

“Đại khái vậy.”

“Anh tưởng em đã nói là chẳng có gì cả”, anh ta nói.

“Không có gì... vẫn chưa. Nhưng ở cạnh anh... khiến em cảm thấy như đang

dối gạt cậu ta.”

“Hmmm...”, anh ta nói.

“Em xin lỗi”, tôi nói.

“Không sao. Anh thật là ngốc mới để em vuột khỏi tay ngay từ đầu. Anh *đã* sai rồi. Nên anh không thể kết tội bất cứ ai ngoài chính bản thân mình nếu hiện giờ trái tim em đã thuộc về người khác.”

“Em cũng không biết là lại như thế.”

Tôi đứng dậy khỏi chiếc ghế cao nơi quầy bếp, ôm lấy Darren. Anh ta cài lại

nút áo, mang giày. Tôi tiến anh ra cửa.

“Chẳng còn cơ hội cho cuộc quan hệ trước lúc chia tay nhỉ?”, Darren bấu môi đùa cợt. Tôi bật cười, lắc đầu với anh ta. Anh ta hôn lên trán tôi. “Anh *đã* thay đổi”, anh ta nói. “Và dù sao cũng sẽ là không công bằng... nếu anh có được cả em *lần* ban nhạc.” Anh ta quay đi.

“Cái gì?”, tôi kêu lên.

“Superhero. Họ sẽ ký hợp đồng với *anh*.”

“Từ lúc nào?” Người tôi đông cứng.

“Từ sáng nay. Anh nhận được tin nhắn khi xuống máy bay.” Anh ta cài nút khuy tay áo. “Lẽ ra hôm nay là một ngày tuyệt vời.”

“Xin lỗi vì đã phá hỏng trò chơi hoàn hảo của anh”, tôi nói. Anh ta ra khỏi cửa. Còn tôi đứng đó, cảm thấy... tôi thậm chí không thể diễn tả cảm giác này. Tôi chỉ biết là, tôi muốn khóc. Tôi khóc vì Brady và khóc vì chính tôi.

Tôi đi tới đi lui trong nhà một lúc. Tôi cảm thấy cần phải nói với Brady rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhưng liệu có cần thiết không, cậu ta có thực sự quan tâm không? Hẳn là hiện tại tâm

trạng của cậu ta đã rớt xuống đáy vực. Không, *dưới* cả tầng đáy. Dưới tầng đáy là gì? Bùn. Những đường hầm xe điện bị bỏ hoang. Và chuột cống.

Nhưng tôi vẫn gõ cửa nhà cậu ta. Cậu ta không ở nhà. Tôi thử lại vài lần nữa, khoảng mười ba lần, nhưng có vẻ như cậu ta sẽ ra ngoài cả đêm. Giờ thì tôi tự hỏi cậu ta sẽ tới cái xá xinh nào. Dù tôi chẳng có quyền tự hỏi. Liệu tôi có quyền tự hỏi không?

BRADY

Nếu nói tôi bị suy sụp thì không chính xác. Nói cho chính xác, thì chúng ta sẽ

phải phát minh ra những từ *mới* về trầm cảm, tuyệt vọng, đau đớn, mất mát. Rồi thì gom hết chúng lại thành một *siêu từ*. Superhero đã vượt khỏi tay. Heaven cũng ngoài tầm với.

Tệ nữa là cô ấy đi chơi với gã ti tiện nọ, cái gã có làn da rám nắng California, hàm răng trắng như ngọc trai, còn tôi thì ngồi ám ảnh với hình dung về cô ấy... khóa thân... cùng một bông hồng chết tiệt kẹp giữa hai chân. Gã đó còn... MẸ KIẾP! Tôi thậm chí không thể *nghĩ* về việc đó. Gã không thể nghĩ ra lý do gì hay hơn à? Tôi đùa với ai vậy chứ? Gã thậm chí có thể đưa ra cả triệu lẽ một lý do. Và tất cả chúng đều khiến bao từ tôi

đảo lộn hết cả. Vì trong đó, cô ấy ở cạnh gã. *Darren Rosenthal*. Kẻ chiến thắng cuộc thi Giật lầy Superhero.

Tôi gọi Zach, vì cần phân tâm khỏi việc này. Cậu ta bảo tôi đến quán bar. Tôi đồng ý.

Tôi đã đến đây được sáu tiếng đồng hồ, uống rất nhiều thứ có cồn, và hát những bài karaoke không thể nói ra được, bao gồm cả *September Morn* của Neil Diamond (chưa phải bài ghê nhất). Tạ ơn Chúa, Zach là người duy nhất chứng kiến màn này. Tôi phải hứa trả cho cậu ta một trăm đô để cậu ta không đi kể với bất kỳ ai khác.

Hiện giờ quán bar đã chính thức đóng cửa, tôi nghĩ cái mông của tôi đã ngủ quên rồi. Tôi đứng dậy khỏi chiếc ghế cao, nhận ra cái mông của mình *thực sự* đã ngủ rồi, cả nửa trên đùi trái cũng vậy. Tôi đặt tay lên quầy để giữ thăng bằng. Zach cho rằng tôi đã uống quá nhiều. Đúng vậy, nhưng đó *không* phải lý do tôi đi đứng loạng choạng. Tôi đi đứng loạng choạng vì cái mông cứ đau nhói nhói như thể bị kim châm.

Zach bảo tôi ghé qua chỗ cậu ta, vì nó ở ngay tầng trên. Thật thất vọng là quán pizza bên cạnh đã đóng cửa lúc 4 giờ sáng. Có một tiệm pizza ở Houston mở

cửa tới tận 6 giờ sáng, nhưng pizza ở đó dở tệ, nên tôi cứ thế lên nhà Zach, sau đó ăn nửa hộp Wheat Thins cũ còn thừa.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Muốn giết người là điều không tốt. Tôi cũng biết. Nhưng tôi *vẫn* muốn giết Darren.

“Có thể không phải là giết hấn”, tôi nói thành tiếng. “Chỉ làm hấn đau đớn... làm cho bản mặt hấn trông như con cua bị nghiền cũng được.”

“Cậu lại đang lảm nhảm về thằng bạn trai cũ chết bầm của cô nàng đấy à?”,

Zach ngáp.

“Đã 4 giờ 21 phút sáng rồi. Hắn hẳn đã xong màn làm tình đầy sung sướng, điên loạn với cô ấy, và bây giờ đang nằm ôm nhau từ sau lưng. Ồ, khiến tớ phát bệnh mất! Tớ dám cá gã nằm đằng trước. Ai cũng biết lẽ ra Heaven nên nằm trước, nhưng chắc chắn gã bắt cô ấy phải ôm mình từ sau lưng.”

“Anh bạn”, Zach lấy tay đập vào mặt mình. “Nếu cô ấy lên giường với gã, nghĩa là cô ấy *muốn* vậy.” Zach lão đảo đi về phía phòng ngủ. Cậu ta đúng. Mọi người đều muốn ở cạnh Darren. Ngay cả Zach cũng chẳng muốn ở cạnh tôi.

“Cậu muốn tội ác hoàn hảo chứ gì?”,
tôi gọi với theo cậu ta. “Chính là tớ có
được cả ban nhạc *lẫn* cô ấy.”

“Đừng khó khăn với bản thân mình
vậy”, Zach nói. “Cậu suýt nữa đã thành
công mà.”

“Cô ấy không muốn làm người *phải
ôm*. Tớ biết.”

Tôi tỉnh giấc, cảm thấy vô cùng mệt
mỏi. Nhưng không hề giận dữ, chỉ *buồn*.
Buồn vì tối qua đã say đến thế, tôi vẫn
nghe được điều Zach nói. Và cậu ta *hoàn*

toàn đúng. Cô ấy đến với Darren vì *muốn* như vậy. Nghĩa là cô ấy *không* muốn tôi. Nghĩa là tôi không thể muốn có cô ấy. Tôi không thể lãng phí thời gian suy nghĩ về cô ấy mà cô ấy lại nghĩ về người khác. Ngay cả khi gã đó không hiểu việc cô ấy cần kết hôn trong vòng bảy tháng nữa, còn tôi thì *hiểu*, lựa chọn vẫn là của *cô ấy*, cô ấy phải tự chấp nhận nó.

Sau bốn ngày xem bộ phim dài tập tự quay *Gilligan's Island* trên kênh TiVo của Zach và nhét vào bụng bất cứ thứ gì không ở trạng thái đông cứng, tôi cảm thấy quá đủ rồi. Tôi quyết định thôi đắm mình trong cảm giác tự thương hại, bèn

đến văn phòng, cùng Phil đắm mình vào việc thương hại lẫn nhau.

Tôi đang bị tổn thương, đang cảm thấy lạc lõng, nhưng thần trí lại rất tỉnh táo – lần đầu tiên, sau một thời gian rất lâu. Đây chắc chắn là hồi kết cho một số thứ nơi tôi, nhưng sẽ là khởi đầu cho Superhero. Tôi nợ bọn nhỏ một bàn thua đẹp. Trời ạ, biết đâu tôi nợ bản thân mình còn nhiều hơn. Tôi cảm điện thoại lên.

“Chào, Sam, Brady đây”, tôi nói.

“Ừ... chào anh”, cậu nhóc gượng gạo.
“Anh nhận được lời nhắn của em chứ?”

“Ừ, anh nhận được rồi. Và anh không muốn mất bọn em.”

“Nghe này, không phải...”

“Không”, tôi xen vào. “Em không phải giải thích gì cả. Các em sẽ phải đối mặt với hàng tá quyết định quan trọng sớm hơn các em nghĩ đấy. Với Darren, các em sẽ có được một công ty vĩ đại đứng sau lưng, nhưng nếu có bất cứ chuyện gì khiến các em bức bối, bối rối, hoặc muốn nói chuyện với ai đó từng trải... thì đã có *anh*.”

Mất một lúc, Sam không nói gì. Nên tôi tiếp, “Mọi người bước vào ngành này đều nghĩ mọi thứ đối với họ sẽ khác, rằng tất cả các thứ rác rưởi sẽ biến mất, chỉ một lần này thôi, rằng hành trình của họ sẽ suôn sẻ như tơ lụa. Nhưng không hề... nó *rất* khó khăn. Và khi em cảm thấy như muốn phát điên... hãy gọi cho anh. *Anh* sẽ là một trong những người quan tâm chân thành tới việc các em trở thành ban nhạc tuyệt vời nhất có thể.”

Lại thêm một khoảng lặng. Tôi suy nghĩ lời của mình đã rơi vào hư vô vì mất tín hiệu. “Cảm ơn, anh Brady.”

“Không có gì.” Và rồi vì chẳng còn gì

để nói, chúng tôi cúp máy.

Tôi bước vào văn phòng, thấy Phil đang đứng đó như một gã quản lý cửa hàng sắp sửa ăn mừng tôi trở thành vị khách thứ *một triệu*.

“Tin tốt đây”, cậu ta nói.

“Khởi đầu đầy nhé”, tôi đáp.

“Ngân hàng sắp duyệt khoản vay của chúng ta. Tớ vừa nghe tin từ Lawrence. Chúng ta sẽ có hai mươi lăm nghìn đô la tín dụng cho Sleestak Records.”

Tôi kinh ngạc. “Làm sao lại như thế được?”

“Tớ đã khiến nó xảy ra”, Phil tự hào nói. “Ý tưởng của cậu đã đưa chúng ta tới đó. Khoản tiền biên soạn đã chứng minh được, Larry nói thế. Vẫn chưa chốt đâu, nhưng hẳn nói là cũng chắc đấy.”

Lần này tôi tóm lấy *cậu ta* mà ôm. “Giờ chúng ta chỉ cần một ban nhạc để đẩy lên nữa thôi”, tôi nói cùng tiếng cười mệt mỏi.

“Tớ nghĩ đã đến lượt mình tiến lên. Chúng ta lập công ty này bằng tiền của bác cậu, số tiền đó... ngày càng giảm.

Nên đây là thứ đưa chúng ta sang hướng đi khác... trời ơi, hướng *nào* cũng được. Và để cho cậu thấy rằng dù đôi khi tớ rất vô dụng, tớ vẫn *tin* vào công ty lẫn tình bạn giữa chúng ta...”

Tôi không thể ôm cậu ta thêm nữa, bèn tặng cậu ta một nụ cười cảm kích, và gật đầu. “Chúng ta sẽ thành công... bằng cách nào đó”, tôi đáp lại.

“Đến khi đó”, Phil nói, “tớ sẽ nỗ lực để được thu âm tại Ocean Studio ở Burbank”. Tôi nhún vai thắc mắc. “Ừ”, cậu ta nói. “Khi nghe cậu tóm được Superhero, tớ đã lập tức vác xác dậy và gọi vài cú điện thoại.”

“Sau đó thì cậu làm gì khi nghe tin chúng ta *vuột mất* Superhero?”, tôi hỏi.

Phil ngẫm nghĩ giây lát. “Bắt đầu nghĩ tới việc tiếp theo cậu sẽ tìm được ai.”

Tôi suýt khóc. Chàng trai của tôi đã *trưởng thành* rồi.

Tôi không nhận cả mười hai cuộc gọi trong suốt cả tuần của Heaven. Tôi nửa muốn đặt nhạc chuông khác cho số điện thoại của cô nàng, như vậy tôi sẽ biết ngay từ tiếng kêu đầu tiên rằng ai gọi tới, từ đó quyết định hoàn toàn từ chối hay

không. Nhưng hiện giờ, tôi phải nghe chuông, nhìn màn hình, sau đó mới từ chối cuộc gọi.

Trong tình trạng đó, tôi lại nghe một tiếng chuông *nữa* vào cuối buổi trưa, bèn lơ đãng kiểm tra màn hình. Cuộc gọi từ ai đó khác, mã vùng 213.

“Brady đây”, tôi nói.

“Brady à?” Giọng bên kia hỏi.

“Vâng, tôi là Brady”, tôi suốt ruột, vì tâm trạng đang kích động.

“Chào... em là Sam. Nhớ không? Sam, nhóm Superhero ấy?”

Thật là hay ho! Hẳn là lời mời sớm tới buổi tiệc ra mắt đĩa ghi âm đầu tiên của bọn nhỏ. Nhưng tôi không thể nổi giận với cậu nhóc này được. Cậu ta chỉ làm điều *nên* làm thôi. “Chào, Sam. Mọi việc thế nào rồi?”

“Chà”, Sam nói. Một khoảng lặng dài, như thể tôi đã bị mất tín hiệu. “Lời đề nghị của anh vẫn còn đây chứ?”

Vẫn còn ấy à? Mẹ ơi, tất nhiên, *tất nhiên vẫn còn*. Nằm ngay trên bàn, nóng sốt, giữa những ly rượu. Không cần kiểm

tra chứng minh luôn. “Hẳn rồi.”

“Vâng”, Sam nói. “VẬY... Ờ... anh có muốn ba của em xem qua nó tối nay không?”

“Bọn em sẽ làm việc với Sleestak à?” Tôi hỏi, nhưng niềm phấn khởi suýt nữa đã đè chết sự thắc mắc. “Chuyện gì vậy? Sao em lại đổi ý?”

Một khoảng lặng nữa. “Vài chuyện”, Sam nói. “Thứ nhất, là *anh*. Mấy chuyện anh nói về những thứ rác rưởi và con đường mượt như nhung... em không nhớ chính xác, nhưng tất cả bọn em quyết định muốn làm việc cùng ai đó *chân*

thật.”

“Điều thứ hai là gì?”

“Nhóm Stones^[1]”, Sam nói.

[1] Ý chỉ nhóm nhạc Rolling Stones (ND).

Hả?

“Nhóm Stones?”

“Darren gọi cho bọn em tối qua, hứa sẽ ‘biến bọn em thành đệ nhị Stones’.”

Tôi chột hiều. *Xong phim.* Đám công

ty to vớ vẩn. Câu chuyện của tôi về một công ty ghi âm từng hứa với tôi rằng chúng tôi sẽ trở thành đệ nhị Stones.

“Bọn anh sẽ không biến các em thành Stones thứ hai”, tôi nói. “Đã có một nhóm Stones rồi. Nhưng chưa bao giờ có Superhero cả.”

“Đúng, được rồi, em phải đi đây”, cậu nhóc lơ đãng nói. “Bọn em đang tập.”

“Được rồi. Anh sẽ chờ hợp đồng. Cứ từ từ nhé, anh bạn”, tôi nói. Một khoảnh khắc thơ mộng quá choáng ngợp. *Nhưng ta đã lại có ban nhạc.*

Suốt cho tới đến hết tuần, tôi vẫn ở chỗ của Zach. Hai ngày đầu tôi không mặc quần lót, nhưng chịu hết nỗi khi đôi tất hôi tới mức có mùi hệt như thức ăn. (Tất nhiên là dạng thức ăn chẳng ai muốn ăn nữa, nhưng cũng không phải hôi như mùi chuột chết đâu. Tôi phải nói, đó là cả một chiến tích.) Thế là khi đi mua ba đôi tất, tôi cũng lấy cả vài chiếc quần lót.

Trên đường ra khỏi cửa hàng, đi ngang qua một phụ nữ đang đẩy xe, tôi thấy mắt trái của mình đau nhói. *Sarah*. Có thai. Có phải của *tôi* không? Có phải *con người* không?

Tôi bèn đến chỗ cô ta ở, theo một bà già vào tòa nhà. Khi đến trước cửa, tôi lại cảm thấy cay đắng về việc mất quyền kiểm soát thuê nhà. Nhưng trước mắt có vấn đề lớn hơn. Tôi gõ cửa, nín thở. Sarah mở cửa, trong tay cầm một ly rượu vang đỏ.

“Chào, gã tồi”, cô ả nói.

“Tôi cũng rất vui được gặp cô.”

“Ai nói vui khi được gặp anh chứ?”

“Nghe này, có việc khiến tôi cứ băn

khoăn mãi.”

“Băn khoăn là tôi *còn* thích anh không ấy à?”

“Không. Băn khoăn liệu đứa con của tôi có thích cô không. Sarah, tôi biết chúng ta đã có khoảng thời gian khó chịu, nhưng cô biết tôi vẫn luôn... làm điều cần làm... dù là gì đi nữa.”

“Quý gỏi thì sao? Anh sẽ quý gỏi chứ?”

“Nếu việc đó đem lại môi trường tốt cho đứa bé, chắc chắn tôi sẽ quý.

Nhưng... có đứa bé không? Và nếu vậy..." Chẳng có cách nào dễ dàng để hỏi con người mà tôi ít muốn gặp nhất trên cõi đời rằng cô có đang mang thai đứa con của tôi không. "Đứa bé có phải của *tôi* không?"

Lúc đầu, Sarah không trả lời. Cô ả chỉ nhìn tôi với nụ cười không hề có chút từ ái hay vui sướng mẫu tử nào, chỉ toàn những khủng hoảng từ địa ngục. "Đầu tiên, tôi phải nói rằng anh là *người* mà tôi ít muốn có con nhất trên cõi đời này." Tối thiểu thì chúng tôi cũng có tư duy *chung* đấy chứ. "Thứ hai, tôi không chắc việc quỳ gối tốt lành gì cho đứa trẻ, nhưng nó sẽ tốt cho *tôi*. Còn thứ ba...

không. Tôi *không* mang thai. Tôi bị trễ kỳ, nhưng hẳn đó là do loại thuốc mới thôi.”

Sau đó, tôi nguyện cầu cho Phil lần bất cứ người đàn ông nào lạc bước vào cuộc đời Sarah. Làm ơn đi, Chúa ơi! Đừng bao giờ để cô ả quên uống thuốc.

Tôi dám nói Zach đã phát ngăn việc trông coi tôi, thế là tôi dành buổi tối cuối cùng tại New York với Jonas và bạn gái của cậu ta. Đây hóa ra lại là một ý rất *tệ*, vì tôi phải đối mặt với một cặp đôi hạnh phúc, thế là đầu óc cứ nghĩ mãi về Heaven cùng Darren. Cùng cái bông hồng khỉ gió nọ. Điều duy nhất khiến tôi

tồn tại được là chuyên đi sắp tới đến L.A. – tại đó chúng tôi sẽ chọn lọc những bài single tương-lai-sẽ-sớm-sôi-sùng-sục cho Superhero (ban nhạc từng thuộc sở hữu của công ty Rosenthal).

Phil và tôi đến sân bay JFK. Không bị ai kiểm tra túi xách. Thực ra tôi nhớ ra người nhân viên hàng không vì mới tới đây không lâu, nhưng họ không có vẻ gì là nhớ mặt tôi.

Lúc đã lên máy bay. Phil xin lỗi vì chúng tôi phải ngồi ở ghế gần cửa sổ.

“Tớ không cố ý đâu”, cậu ta nói. “Chỉ tình cờ như thế khi đặt vé thôi.” Tôi đoán

nhiều người rất thích nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng tôi *không* thuộc số đó. Tôi thích tự do hơn. Nhưng việc đó không thể ngăn tôi khiến Phil tự cảm thấy tội lỗi trong ít nhất mười phút, tận dụng nó để chiếm được gói đậu phộng của cậu ta.

Chuyến bay chẳng có sự kiện gì đáng kể, nhưng khi chờ trước cửa nhà xí (tôi chẳng biết tại sao họ không gọi nó là nhà vệ sinh) tôi đứng vào gã điên khủng mình ngồi cạnh hồi năm ngoái trên chuyến bay từ vùng Tây Nam về phía Nam. Gã có hai bàn tay to sụ, không chịu ngậm miệng trong suốt cuộc hành trình. Gã bước khỏi nhà vệ sinh, mặt rạng rỡ khi trông thấy tôi.

“Chào, người anh em!”, gã nói. “Marc này! Nhớ tôi không? Chúng ta từng là bạn cùng chuyến bay đấy”, gã đưa tay ra chờ được bắt. Tôi không thể không tự hỏi gã đã rửa tay chưa, nên rất miễn cưỡng. Nhưng tôi đoán giờ mình sẽ vào nhà vệ sinh và cần rửa tay thật sạch, trước lần sau khi hành sự.

“Chào, anh bạn. Tôi nhớ. Cậu thế nào?”

“Rất khỏe”, gã nói. “Tôi tìm được việc ở Virgin. Vừa chuyển những món đồ cuối cùng tới Los Angeles. Cậu thì sao?” Tôi không muốn bị sa đà. Tôi không

muốn nói gì với gã cả. Tôi chỉ muốn đi tè thôi.

“Chẳng có gì.”

“Tôi qua thôi xem vở *Broadway* của Sean Combs đây. *A Raisin in the Sun*. Rất mãnh liệt, anh bạn. *Thật sự* mãnh liệt!”

“Giờ thì gã là Sean Combs à? Không phải Puffy hay P. Diddy?” Tôi không biết tại sao mình lại phải tiếp tục trò chuyện, nên nhanh chóng dứt điểm. “Mà thôi, rất vui được gặp cậu”, tôi nói, bước vào nhà vệ sinh, xoay nút sang ĐANG CÓ NGƯỜI, rồi rửa tay tận *hai* lần trước khi

kéo khóa quần.

Phil cùng tôi đặt phòng tại Riot House, cảm giác vô cùng kỳ cục. Ít nhất thì tôi ở một tầng khác, nhưng bất kể nhìn vào đâu, tôi cũng *đều* thoáng thấy hình bóng Heaven. Thật may mắn, tôi sẽ dành hầu hết thời gian ở phòng thu âm.

Tôi xóa tất cả lời nhắn của Heaven. Tôi không thể chịu được việc nghe giọng cô ấy. Nó khiến tôi mất tập trung, khiến tôi nghĩ tới cô ấy cùng Darren.

Tôi đang ở trong phòng thu âm tại Burbank. Mọi thứ đang tắt bật thì có người bảo tôi có điện thoại, khẩn cấp.

Không nghĩ ngợi, tôi cầm máy.

“Chào, nhớ tôi không?”, Heaven lên tiếng, có vẻ rất không vui. Khẩn cấp à? Lẽ ra tôi phải đoán được.

“Giọng nghe hơi quen thì phải”, tôi trêu cô nàng, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Lâu nay cậu ở đâu?”

“Cô *nghe* gì vậy chứ? Tôi đang ở với ban nhạc. Chúng tôi đang ghi âm.”

“Tôi biết *hiện giờ* cậu đang ở đó”, cô nàng nói. “Nhưng hai tuần trước thì sao?”

Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với cậu không. Ý là, cậu cứ thế *biến mất*! Cậu thậm chí không chào tiếng nào.”

“Tôi không biết là tôi *phải* báo cáo với cô đây.”

“Tôi không biết... tôi nghĩ biết đâu cậu muốn tôi đi cùng.”

“Tôi kiểm soát được... tôi *không cần* cô đến đây.”

“Được rồi”, cô nàng nói. “Tôi chỉ nghĩ... tôi nghĩ cậu ít nhất cũng nói với tôi rằng cậu đi.”

“Lần trước tôi cũng có nói đâu”, giọng tôi đều đều, không âm sắc. “Cô chỉ tình cờ phát hiện vì mở thư của tôi thôi. Nhân tiện, tuần này tôi có bỏ lỡ chuyện gì hay không vậy?”

“Tôi nghiêm túc đấy, Brady”, cô nàng nói. “Tôi rất lo.”

“Này, đừng lo. Tôi đâu là gì của cô mà lo. Cô cũng chẳng là gì của tôi.”

“Câu *đó* nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cô cứ làm bất cứ gì cô thích, đừng bận tâm giải thích nó với bất

cứ ai. Cũng đừng kỳ vọng sự khác biệt gì từ tôi. Tôi chẳng nợ nần gì cô cả. Tôi không cần phải được cô đồng ý mới có thể rời khỏi thành phố.”

“Được lắm”, giọng cô nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu. Và đầy đau đớn, khiến tim tôi thắt lại.

“Tốt”, tôi đáp, vì ngay lúc này tôi không thể sa vào ma lực của cô nàng được. Tôi cần phải tập trung.

“VẬY... ban nhạc thế nào?”

“Tuyệt vời. Sắp xong rồi.”

“Tôi rất mong chờ được nghe”, cô nàng nói.

“Ừ. Dù sao... tôi phải cúp máy đây.”

“Cậu không muốn nghe *tôi* đã làm được gì à?”

“Hẳn rồi.” Tôi thở ra.

“Tôi đã lập được công ty, giờ thì PR Chết ở tuổi hai mươi bảy đã chính thức bắt đầu kinh doanh.”

“Tuyệt đấy. Heaven. Tôi rất mừng cho cô.”

“Ừ, vì Zach nói với tôi rằng cậu đã trở lại cuộc chơi, nên tôi hoàn toàn chỉ làm những việc có ích cho Superhero”, cô nàng nói. “Và tôi đã bắt tay vào nhiều việc. Cậu sẽ thích. Thực ra, tôi rất muốn cậu thấy...”

“Brady, nghe đoạn thu lại này”, kỹ sư phòng thu gọi.

“Tôi đang vội”, tôi nói với Heaven rồi cúp máy. Tôi thậm chí không muốn cho cô nàng cơ hội hỏi khi nào chúng tôi sẽ lại nói chuyện, vì tôi *không thể* đối mặt với việc đó. Tôi biết mình đã làm điều đúng đắn cho bản thân. Cô nàng đã

quay lại với bạn trai cũ, trở lại với cậu ta, theo như tôi biết. Tôi *chắc chắn* đã làm điều đúng đắn. Vậy tại sao tôi lại cảm thấy tệ hại thế này?

Khi nhân viên bật lại đoạn hòa âm, tôi choáng ngợp. Mọi người, kể cả ban nhạc, đều nghĩ nó tuyệt hơn cả kỳ vọng. Phil và tôi ôm nhau, ôm ban nhạc, thật là một cuộc tỏ bày yêu thương điên cuồng. Chúng tôi làm mọi thứ, ngoại trừ nắm tay và la lên “Kumbaya^[2]”.

[2] Tên một bài hát tâm linh, có câu “Hãy đến đây Chúa ơi, chúng con đang hát, chúng con đang cầu nguyện, hãy đến đây Chúa ơi!”.

Ít ngày sau, tôi đang lái xe cùng Phil trên đường Sunset, thì trông thấy những áp phích dán trên các tòa nhà, cột điện, cửa sổ dọc khắp con đường. Chúng trông như từ một quyển sách truyện tranh dạng pop, lộn xộn, cũ kỹ, mỗi bức chỉ có mỗi một từ, chẳng hạn như BÈP! hay BUM! Hay BAM! – tôi nghĩ là một dạng chữ ký. Đó là những thứ bạn sẽ tìm thấy trong truyện tranh của Superhero. Tôi chỉ cho Phil xem, cậu ta mỉm cười.

“Cậu có bao giờ nghĩ Chúa đang gửi cho mình những lời nhắn nho nhỏ để cậu biết rằng mình đang đi đúng hướng không?”, tôi hỏi.

“Luôn là thế mà”, Phil đáp.

Chúng tôi ngồi trong quán El Compadre, ăn mừng cùng ban nhạc. Bỗng Sam ngẩng lên và kêu tên một thứ tôi rất không thích, “Này, Darren!”. Tôi ngẩng đầu nhìn và thấy thằng cha khôn nạn mặt ngựa đó. Có vẻ như đặt chân tới đâu tôi cũng không thoát được gã. Gã đưa tay tới trước mặt tôi.

“Chào, Brady, mọi việc thế nào?”

Tôi đổi ý rồi. Gã không phải mặt ngựa. *Con la* thì đúng hơn. Dù sao, vẫn là một gã khôn kiếp. “Tốt, anh bạn. Vừa thu âm xong.”

“Mong được nghe đây”, gã nói. “Cậu biết tôi là fan bụi mà. Có vẻ như cậu và tôi có gu rất giống nhau”, gã nói. Tôi phải cố gắng mới không đập cho gã một trận. Nhưng mà... mà... một ả tóc vàng ngực giả bước đến sau gã, vòng tay quanh eo gã.

“Bọn em sẽ gửi anh một bản ghi”, Sam nói với Darren.

“Tuyệt”, Darren nói.

“Đi nào, anh yêu, em đói rồi”, ả tóc vàng nói. “Chào, tôi là Charity”, ả chào.

Rồi nở một nụ cười hoàn hảo, hàm răng bọc sứ trắng muốt, sau đó thì hất tóc. Giả sử mà có một chiếc cột ở giữa nhà hàng, tôi dám thề ả này sẽ quán quanh cái cột.

Bỗng dưng tôi cảm thấy như một ông bố vừa bắt gặp bạn trai của con gái mình ngoại tình.

Này, tôi không phải một tay bạo lực. *Không hề*. Thực ra, nhìn chung tôi chống lại bạo lực, và chưa bao giờ là người gây sự. Nhưng khi thấy Darren cùng ả búp bê chết tiệt này, nghĩ đến việc gã đang bốn cột với Heaven... *một lần nữa*... tôi không thể kiềm chế. Không hề suy nghĩ, tôi đứng lên đâm thẳng vào mặt

gã. Gã loạng choạng ngã ra sau, máu mũi tuôn ra trên gương mặt hoàn toàn bối rối. Mọi người há hốc, còn Charity hét lên. Vậy mà tôi cứ nghĩ cô ả chỉ có năng lực làm mỗi việc là *hất tóc* thôi cơ đấy.

“Anh bạn, cái quái gì vậy?”, Darren nói. Charity cho tay vào túi, lôi ra một chiếc tampon mini. Cô ả xé mở lớp bao nhỏ, nhét thứ đó vào mũi gã.

“Đây, anh yêu”, ả nói.

“Cái thứ chết tiệt gì khiến cậu dám đánh tôi?”, Darren hỏi.

“Mày nghĩ gì vậy thằng khốn?” Tôi run bần bật như một chiếc chũm chọe^[3], đầy kích động. “Vì mày lại đang... đùa cợt với Heaven.”

[3] Nhạc khí gõ gồm hai đĩa tròn bằng hợp kim đồng có núm cầm ở giữa, đánh đập vào nhau để tạo ra âm thanh.

“Mày đang nói cái quỷ quái gì vậy hả?”, gã gầm lên.

“Mày là một thằng khốn!”, tôi hét lên. Tôi lao hùng hục ra khỏi cửa hàng, vì hai tay đã bắt đầu dính mồ hôi, trong đầu thì chen chặt tới cả chục nghìn thứ cảm xúc. Tôi không biết được mình đang muốn

ngất xỉu hay muốn lộn nhào một vòng, nhưng nếu là vé đầu, thì tôi không muốn làm vậy trước mặt ban nhạc, tuyệt đối là trước mặt Darren. Nếu là vé thứ hai, thì tôi cần một phòng riêng.

Tôi ra ngoài, cứ thế bước đi. Vừa đi dọc phố Sunset, tôi vừa hít thở. Hít thở và suy nghĩ. Tôi lắc bàn tay, vì nó đau kinh khủng. Đi được vài dãy nhà, điện thoại của tôi vang lên. Là Heaven. Lần này, tôi trả lời.

“Chào.”

“Cậu là thằng khốn”, cô nàng lên tiếng. “Darren vừa gọi cho tôi.”

“Giờ thì *tôi* là thằng khốn hử? Tôi làm thế vì cô đấy. Thằng đó đi với một con nhỏ khác!”

“Tốt”, cô nàng hét toáng lên. “Anh ta có quyền làm thế! *Chẳng* có gì xảy ra giữa tôi và anh ta đêm đó cả! Và cậu biết tại sao không? Vì *cậu* đấy!” Cô nàng gầm gừ, “Chúa ơi, cậu thật ngu ngốc!”. Rồi cô nàng cúp máy.

Tôi đứng đó, cố gắng hiểu chuyện vừa xảy ra. Tôi nghĩ lại cuộc đối thoại, và dù cô nàng vừa gọi tôi là kẻ ngu ngốc, thì đó vẫn là điều *tốt lành nhất* tôi được nghe trong cả tuần nay.

Tôi bước đến El Compadre, tình cờ đi ngang một tờ rơi đáng nguyên rủa. Tờ rơi ghi BÙM! Nhưng khi đến gần, tôi thấy có thứ gì đó dưới góc. Tôi nhảy cẫng lên. Dòng chữ ghi: “*Superhero... họ sắp giải cứu nền âm nhạc*”.

Đùa với tôi đấy à? Cô *nàng* là người nghĩ ra cái này sao? Tất cả những áp phích, tờ rơi này là tác phẩm của Heaven. *Quá hoàn hảo!* Gần như tất cả các siêu anh hùng đều có nhân dạng bí mật. Thay vì sử dụng những phục trang sến sẩm, cô *nàng* dùng cách giấu tên. *Thật thiên tài!* Và cô *nàng* cũng không gặp với Darren. BAM! Tim tôi như muốn

nổ tung.

Trở về nhà hàng, tôi thấy Darren đang ngồi tại quầy bar, trên mặt còn dính máu. Chiếc tampon nhét nơi mũi, có vài sợi bông lòng thòng.

“Tôi rất xin lỗi”, tôi nói với gã. “Tôi đã làm điều thật ngu ngốc.”

“Đúng vậy”, gã nói. “Tin tôi đi, tôi đã làm nhiều thứ ngu xuẩn. Nhưng hãy cẩn thận... đó chính là lý do tại sao tôi mất cô ấy.”

Tôi nhớ đã xem cuộc phỏng vấn

Bruce Springsteen trên chương trình *60 minutes*, anh ta nói đến một điều tôi sẽ không bao giờ quên: “Sẽ đến lúc bạn cần phải thôi chờ đợi con người mà mình muốn trở thành để bắt đầu làm con người mà mình muốn.”

Bây giờ nghĩ lại, ngay lúc này, tôi tin rằng đó là điều sâu sắc nhất Springsteen từng nói, bên cạnh câu: “Chúng tôi học được từ những bản thu âm dài ba phút còn nhiều hơn từ trường học”. (Chắc chắn là sâu sắc hơn câu: “Chỉ việc khoanh chân quanh những viên thuốc này và vòng chặt tay quanh động cơ của anh”). Rồi lạ lùng thay, chưa bao giờ hai câu này hiện lên trong đầu tôi nhiều đến

vậy trong suốt cả cuộc đời. Hai điều tôi không thể ngừng nghĩ tới. Cả hai đều là *Heaven*.

Bỗng nhiên lời đó trở thành thứ ý nghĩa nhất trong đời tôi. Đã đến lúc tiến lên. Không phải tôi chưa bao giờ bước tới bên Heaven để biểu lộ cảm xúc với cô nàng. Tôi chỉ bực bội khi cô nàng không chịu hiểu tâm tư của tôi thôi.

HEAVEN

Sáng nay tờ *New York Post* đăng một nghiên cứu mới, hé lộ rằng “các nhà thơ thường chết trẻ - trẻ hơn nhiều so với tiểu thuyết gia, biên kịch, hoặc các dạng

tác giả sáng tác khác, vì linh hồn của họ thường bị tra tấn, dẫn tới xu hướng tự làm tổn thương bản thân”.

Nghiên cứu nói rằng, trung bình, các nhà thơ sống sáu mươi hai năm, biên kịch gia sống sáu mươi ba năm, tiểu thuyết gia là sáu mươi sáu, còn tác giả viết sách phi tiểu thuyết sống đến sáu mươi tám năm. Nghiên cứu thuộc về Viện nghiên cứu Đại học California tại San Bernardino. Ít nhất là vậy. Nó chẳng nói gì về những người viết PR, nên tôi không biết mình rơi vào khoảng nào. Việc này khiến tôi bức bối gần hết buổi sáng. Rồi tôi xuống lầu lấy thư.

Tôi có một hóa đơn từ Citibank, Valpak, một lá thư gửi cho Brady, cậu ta vẫn chưa chịu đổi cái địa chỉ chuyển thư chết tiệt của mình. Địa chỉ được viết tay mà tôi không nhận ra của ai, cũng không có địa chỉ gửi hoàn.

Tôi đứng trong hành lang, lần đầu tiên phân vân dūr dôi về việc có nên mở thư không. Rồi tôi mở.

“Heaven yêu quý”, lá thư mở đầu. Tôi nhìn lại phong bì lần nữa, bảo đảm rằng mình không bị điên. Địa chỉ gửi Brady. Tôi bèn nhìn xem ai gửi, chính là từ *Brady*. Thông minh lắm đấy, Brady!

Còn có một phong bì nhỏ, giống như tại các tiệm bán hoa, đính kèm lá thư, ghi là: “Hãy mở khi được hướng dẫn mở”. Tôi đọc lá thư:

Chào, là tôi đây. Trước hết, cô *thực sự* cần chấm dứt việc mở thư của người khác đi. Tôi cần nói vài điều với cô, tôi nghĩ rằng viết ra sẽ tốt nhất, như vậy tôi sẽ bảo đảm mọi thứ đều ra đây.

Khi cô đã đọc lá thư này, mọi sự sẽ thay đổi, theo cách này hoặc cách khác. Nên có thể lúc này cô muốn dừng ngay và nhìn lại lần cuối điều cô nghĩ về mối quan hệ hiện tại của chúng ta. Cũng tốt, đúng không? Biết đâu thậm chí còn *tuyệt*

vời nữa ấy chứ.

Vấn đề là, tôi không thể làm *bạn* của cô nữa. Chỉ sau một thời gian ngắn, cô đã trở nên rất ý nghĩa đối với tôi. Tôi chẳng còn nhớ nổi cuộc đời trước khi có cô, và cũng không chịu nổi việc phải nghĩ đến cuộc sống thiếu cô.

Không phải anh không thể làm bạn em. Chỉ là anh không thể *chỉ* làm bạn với em. *Anh muốn nhiều hơn. Anh muốn tất cả. Anh muốn em.* Bây giờ, và mãi về sau, cho tới khi cái chết chia lìa chúng ta.

Anh cầu Chúa rằng em cũng cảm thấy

giống anh, vì nếu không, bữa tối anh đặt sẵn cho chúng ta hôm nay sẽ *thực sự* rất ngượng ngùng. *Bây giờ* em có thể mở phong bì nhỏ kia.

Tôi mở nó ra. Bên trong là một chiếc khoen từ lon soda. Tôi tiếp tục đọc, nhưng nước mắt đã dâng trào.

Nếu em cũng cảm thấy như anh, hãy đeo nó vào ngón tay, để anh biết. Còn nếu không... anh vẫn sẽ tin rằng em cũng vậy, rồi khi anh không chú ý, hãy giết anh đi.

Yêu em,

Brady

Tôi đứng đó, không nói được lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc khoen.

“Cô có định mang nó vào không?” Tôi nghe ai đó nói từ đằng sau. Tim tôi bắt đầu đập với vận tốc một triệu nhịp mỗi phút. Tôi quay lại. Brady đang đứng đó, nghiêng người tựa vào thang máy. Anh ấy bước lại phía tôi, cầm lấy chiếc khoen, và đeo vào tay tôi.

“Brady...”, tôi mở lời.

“Anh quên làm một việc trước khi rời

đi”, anh nói.

“Là gì vậy?”, tôi hỏi. Anh ấy tóm lấy vai tôi và hôn tôi. Hôn tôi như thể tôi *chưa bao giờ* được hôn. Và nụ hôn này cũng không thực sự khác những nụ hôn khác. Tự thân nó không ghê gớm gì, chỉ là hai đôi môi khẽ mở, áp lên nhau, và hai đôi mắt nhắm lại. Nhưng điều khiến nụ hôn ngọt ngào như chocolate, ấm áp như nắng, đầy tươi mát và bay bổng này tuyệt diệu đến phi thường, đến kinh ngạc, đến vô cùng – ánh sáng huy hoàng thứ hai khi bạn nghĩ chẳng còn chút huy hoàng nào sót lại của nghệ thuật hôn – chỉ đơn giản là: Đôi môi đó thuộc về Brady, và đôi môi còn lại thuộc về tôi.

Giờ chúng đã ở cạnh nhau. Chỉ đôi khi cách xa để dùng bữa hoặc trò chuyện, để ngáp hay làm nhiều thứ linh tinh.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Tôi hôn đáp lại. Tôi hôn anh như thể muốn anh là người cuối cùng trong đời mà tôi sẽ hôn, người *duy nhất* tôi sẽ hôn trong suốt phần đời còn lại. Tôi cảm nhận được hai trái tim đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi rời khỏi vòng tay anh rồi nhìn vào anh.

“Và đó là điều anh sẽ tự nhắc mình *nhớ* làm đấy”, tôi nở nụ cười có thể nuốt trọn cả thế giới.

“Anh sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

“*Tốt nhất* là anh nên làm thế nữa”, tôi thì thầm.

“Ý anh là việc *quên*...”, anh lại hôn tôi. “Còn việc *này* thì anh định làm thường xuyên.”

“Giờ em lại giống như chất xơ à?”

“Đừng nói nữa”, anh đẩy tôi vào thang máy. “Nhân tiện”, anh xiết bàn tay đeo chiếc khoen của tôi, “chỉ vì em không như ‘các cô gái khác’ không có

nghĩa là em sẽ không có được một chiếc nhẫn *thật*.”

HEAVEN

Tên tôi là Heaven Albright. Tôi đã trở lại với nghề PR. Lần này, sếp của tôi không phải là một kẻ hoàn toàn đê tiện, chỉ thỉnh thoảng rất đáng bực bội mà thôi. *Chính là tôi*. Phóng đại sự thật về những người tôi muốn cùng làm việc (hầu hết là vậy), và cong đuôi lên mà làm việc.

Có ban nhạc Superhero – bạn biết họ rồi đấy. Nhưng bạn chưa biết ba ban nhạc còn lại mà tôi đang lăng xê, hay tay

nghe sĩ hip hop có thương hiệu quần áo vừa ra mắt tại show diễn được nhắc tới nhiều nhất trong khuôn khổ Tuần lễ Thời trang, hay EnerJewce – nước trái cây được lựa chọn, một thương hiệu thức uống có nồng độ carbon thấp và hợp với chế độ ăn uống của đạo luật Do Thái mà tôi vừa ký được hợp đồng.

Và bạn cũng chưa biết đến phiên bản Heaven của riêng tôi, cô trợ lý Heidi, người có nhiều dấu hiệu sẽ trở thành cô nàng tuyệt vời hơn tôi *nhiều*. Hay về kết cục hạnh phúc của Marco và Sydney. Không nên gọi là niềm vui kết hôn, nhưng nên gọi là cuộc hôn nhân tuyệt đỉnh, vì *hai* nhẽ: Nước Mỹ có thêm một

công dân, còn bộ ngực của Sydney tăng thêm được hai cỡ.

Nếu tôi có vẻ khác biệt – giống như một cô nàng lú lo chích chòe, luôn cười tươi roi rói – thì đó là vì tôi *vốn* như vậy. Có thể là vì kỳ nghỉ đầu tiên trong một năm đầy căng thẳng. Và có thể là vì tôi đang ngồi cạnh vị hôn phu và đeo chiếc nhẫn đính hôn Tiffany rực rỡ *nhất* trên đời. Superhero à? Họ đã lên trang bìa tạp chí *Spin*, Brady và tôi đang trên đường tới Vegas, và họ sẽ trình diễn tại lễ cưới của chúng tôi. *Mọi thứ đều hoàn hảo!*

BRADY

Tên tôi là Brady Gilbert, và tôi vừa từ bỏ chỗ ngồi cạnh lối đi. *Một cách tình nguyện.*

Máy trả lời điện thoại của Brady:

“Chào, tôi là Brady Gilbert. Tôi bỏ lỡ cuộc gọi của bạn, nhưng *bạn* lại bỏ lỡ cơ hội quý báu được nói chuyện với tôi. Nếu muốn có được cơ hội đó... hãy để lại lời nhắn, tôi sẽ gọi lại cho bạn.” Bíp.

“Chào, ngài Gilbert, tôi là Georgette, gọi từ văn phòng ngài Schultz. Ngài Schultz muốn trao đổi với ngài. Vui lòng

gọi lại cho chúng tôi ngay khi có thể theo số...”

TÂM SỰ CỦA TÁC GIẢ

Đã 5 giờ chiều.

Tôi nhắc việc đó chủ yếu là vì đây là thời điểm trễ nhất trong ngày tôi vẫn có thể uống cà phê mà không sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ.

Mọi người thường nói rằng việc sáng

tác chỉ có mười phần trăm cảm hứng, chín mươi phần trăm còn lại là lao động vất vả. Tất nhiên, điều này hoàn toàn nhằm nhá. Toàn bộ một trăm phần trăm là nhờ *caffeine*.

Tôi nghĩ tư liệu này đã tự nói lên tất cả. Cha mẹ tôi là cặp đôi tài năng của Hollywood – ngôi sao màn ảnh đáng yêu Tina Louise cùng người đi tiên phong về talk show Les Crane. Tôi lớn lên giữa hàng nghìn con người đầy sáng tạo, tốt nghiệp Đại học Điện Ảnh NYU... nhưng sự nghiệp viết lách của tôi không hề nhúc nhích cho tới khi tôi bước qua tuổi *hai mươi*, khi tôi bắt đầu uống *nhiều* cà phê. Đó là lúc mọi thứ thay đổi.

Tôi làm công việc viết lách cho MTV. Từ khi còn nhỏ, tôi đã rất hứng thú với chất giọng khàn và dành cả thời tuổi trẻ tốt đẹp để tham dự vô số buổi trình diễn nhạc rock, tới mức bị ù tai, nên *đây* là công việc rất phù hợp. Được thành công này khích lệ, tôi uống thêm nhiều cà phê espresso. Và thế đấy! Tôi bắt đầu viết cho những show diễn lớn nhất trong giới. Nếu muốn, bạn cứ gọi đó là *ngẫu nhiên* cũng được.

Tôi cũng ưa “học đòi”. Tôi học đòi làm những thứ như kinh doanh âm nhạc và thiết kế nữ trang. Nếu đến thăm căn hộ của tôi (bạn được mời rồi đấy, nhưng vui

lòng gọi điện thoại trước nhé), bạn sẽ hiểu được tình yêu của tôi với âm nhạc qua hơn ba triệu đĩa CD được phân mục rất tỉ mỉ mà tôi tích trữ. Nếu sống được tới *một trăm bốn mươi tuổi*, CÓ THỂ tôi sẽ nghe được hết số đĩa đó. Nhưng đừng đùa bằng cách lén mang một chiếc nào đi đây nhé, vì chúng được canh giữ rất cẩn trọng bởi hai chú cún trung thành của tôi. Tổng trọng lượng của chúng là năm kilogram.

Vâng, đây là chuyện về tôi. Hai con cún, hàng triệu đĩa CD, cùng sự cống hiến mù quáng với chiếc máy chạy bộ, tôi thề nó cũng lên kế hoạch chống lại tôi mỗi khi tôi ngủ.

Và tôi viết. Kịch bản phim. Truyện.
Cùng chính quyển sách mà bạn đang cầm
đây.

Hy vọng bạn thích quyển sách này.
Hãy uống một tách cà phê trong khi đọc.
Xét đến cùng, ít nhất cũng *luôn* có một
nơi nào đó trên thế giới đang ở thời điểm
5 giờ mà.

Hãy giữ liên lạc với tôi qua địa chỉ:
www.capricecrane.com.

Năm thứ cần tổng khứ...

Năm thứ đầu bảng bạn không muốn nghe trong lần hẹn hò đầu tiên:

1. Bằng phổ thông

2. Tranh quyền giám hộ

3. Giúp đỡ người say rượu

4. Cuộc chiến giữa các ngôi sao trên thảm đỏ

5. Thuốc trị mụn rộp – Valtrex

Ebook phi lợi nhuận được làm
bởi DTV Forum. Để download
thêm các ebook truyện ngôn tình
khác, hãy truy cập: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)